Serie tradusă în 30 de limbi, cu peste 1 000 000 de exemplare vândute numai în Marea Britanie

PETER JAMES

PE URMELE MORTULUI

PETER JAMES, născut în 1948 în Brighton, Anglia, este unul dintre cei mai de succes autori contemporani de romane polițiste. După ce a studiat la Charterhouse School și la Ravensbourne Film School, Londra, și-a început cariera ca scenarist la televiziunea din Toronto. A lucrat ca producător de film și scenarist în Canada și Statele Unite, însa ceea ce-și dorea era să scrie literatură polițistă. A debutat cu romane de spionaj, urmând apoi bestsellerul *Possession* (tradus în douăzeci și trei de limbi), în care se întrepătrund două universuri: crima și paranormalul. S-a impus pe scena literară cu nu mai puțin de treisprezece volume, traduse în treizeci și șase de limbi. A fost producător executiv al filmului *Negustorul din Veneția* (2004 – nominalizat la premiile BAFTA) și a colaborat la serialul *Bedsitcom*, nominalizat la Rose d'Or.

Din seria de succes ce îl are în centru pe detectivul Roy Grace mai fac parte romanele *Viu sau mort* (2005 – Editura Nemira, 2006; Premiul Krimi-Blitz, Germania, 2005; Premiul Polar International, Franța, 2006; Premiul Cœur Noir, Franța, 2007), *Să mori frumos!* (2006 – Editura Nemira, 2006; nominalizat la Richard & Judy Galaxy British Book Awards, 2007, Le Grand Prix de littérature policière și Prix SNCF du polar, Franța, 2007) și *Aproape mort* (2007 – Editura Nemira, 2007; finalist al premiilor ITV Crime Thriller Author Of The Year și Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award în 2008). În prezent, lucrează la ecranizarea bestsellerului *Viu sau mort*, precum și la al cincilea roman al seriei, *Dead Tomorrow*.

PETER JAMES

PE URMELE MORTULUI

Traducere din limba engleză
MIRCEA ȘTEFANCU

NEMIRA

Lui Dave Gaylor

O parte din această poveste se desfăşoară în zilele din preajma teribilelor evenimente din 11 septembrie. Un profund respect pentru victime şi pentru cei care au pierdut pe cineva drag.

Mulțumiri

Cu toate că romanele din seria Roy Grace sunt ficțiune, mediul polițienesc și juridic în care există și funcționează personajele mele este real. Pentru ajutorul în scrierea acestui roman sunt îndatorat ca întotdeauna Forțelor de Poliție din Sussex, precum și Departamentului de Poliție din New York, Biroului Procurorului Districtual din New York și Poliției Statului Victoria, New South Wales, Australia.

Mulțumiri speciale șefului Poliției din Sussex, Martin Richards, pentru amabila lui aprobare, precum și comisarilor-șefi detectivi Kevin Moore și Graham Bartlett pentru a-mi fi deschis cu generozitate atâtea uși. Mulțumiri cu totul speciale fostului comisar-șef Dave Gaylor, care m-a ajutat mai mult decât îl voi putea eu răsplăti vreodată.

Pentru a evidenția câteva alte persoane, mai cu seamă din Poliția Sussex, care au contribuit din plin la scrierea acestei cărți (și vă rog iertați-mi orice omisiune), le mulțumesc următorilor: comisar-șef Peter Coll; Brian Cook, șef al Unității de Sprijin Științific; ofițer de sprijin principal Tony Case de la sediul central al Departamentului de

Investigații Criminale; inspector-șef detectiv Ian Polland; ID William Warner; DAȘ Patrick Sweeney; inspector Stephen Curry; ID Jason Tingely, de la Operațiuni/Informații, sediul central DIC; inspector Andrew Kundert; agent-șef Phil Taylor, șeful Biroului Infracțiuni Tehnologie Avansată; AP Paul Grzergorzek de la LST; AP James Bowes; AP Dave Curtis; inspector Phil Clarke; agent-șef Mel Doyle; AP Tony Omotoso; AP Ian Upperton; AP Andrew King; agent-șef Malcolm (Choppy) Wauchope; AP Darren Balcombe; agent-șef Sean McDonald; AP Danny Swietlik; AP Steve Cheesman; Ron King, controlor forțe; și Sue Heard, ofițer de presă și PR.

Mulțumesc de asemenea arheologului legist Lucy Sibun. Și lui Abigail Bradley de la Cellmark Forensics; legistului-șef al Comitatului Essex, dr. Peter Dean; patolog consultant dr. Nigel Kirkham; dr. Andrew Davey; dl. Andrew Yelland, MB BS, FRCSEd, MD, FRCS; dr. Jonathan Pash; Steve Cowling și Christopher Gebbie. Datorez un mulțumesc special excepționalei echipe de la Morga din Brighton și Hove, Elsie Sweetman, Victor Sindon și Sean Didcott.

În New York, le sunt îndatorat următorilor: detectiv investigator Dennis Bootle de la Biroul Biroul Procurorului Districtual și detectiv investigator Patrick Lanigan, Unitatea de Investigații Speciale, Biroul Procurorului Districtual. În Australia, un uriaș mulțumesc pentru DI Lucio Rovis, Unitatea Omucideri, Poliția Statului Victoria; detectiv agent-șef principal George Vickers și DAȘ Troy Burg, Unitatea de Investigații Criminale Carlton; detectiv agent-șef Damian Jackson; agent-șef Ed Pollard, Poliția statului Victoria,

Unitatea Asistenților Autopsieri; Andrea Petrie de la ziarul *The Age* și lingvistului meu australian, Janet Vickers!

Mulțumiri lui Gordon Camping pentru neprețuitele lui prelegeri despre timbre; lui Rob Kempson; lui Colin Witham de la HSBC; lui Peter Bailey pentru cunoștințele lui enciclopedice despre Brightonul vechi și modern; lui Peter Wingate-Saul, Oli Rigg și Phil White de la Brigada de Pompieri East Sussex și lui Dave Storey de la Serviciile de Pompieri și Salvare din Nottingham; lui Robert Frankis, care m-a prins iarăși cu greșeli despre mașini – și lui Chris Webb pentru a-mi fi ținut Mac-ul în viață în ciuda tuturor abuzurilor la care l-am supus!

Mulțumiri deosebite Annei-Lisa Lindebald, care a fost neobositul și minunatul meu redactor „neoficial" și comentator pe parcursul seriei Roy Grace, și lui Sue Ansell, al cărei ochi ager m-a scutit de multe momente stânjenitoare.

Din punct de vedere profesional, am o echipă de vis: minunata Carole Blake, care mă reprezintă, împreună cu Oli Munson, și extraordinarul meu editor, Amelia Rowland de la Midas PR; și pur și simplu nu există suficient spațiu pentru a adresa un mulțumesc cum se cuvine tuturor celor de la Macmillan. Este suficient să spun că este o bucurie absolută să fiu publicat de ei și că am tras numărul câștigător avându-l pe Stef Bierwerth ca redactor. De asemenea, un uriaș mulțumesc tuturor editorilor mei străini. Danke! Merci! Grazie! Spasivo! Gracias! Dank u! Tack! Obrigado!

Ca întotdeauna, Helen a fost o stâncă, alimentându-mă cu răbdare îngerească și înțelepciune nesfârșită.

Și în cele din urmă trebuie să spun la revedere mult iubiților mei prieteni canini Sooty și Bertie care, din păcate,

au plecat amândoi spre Marea Curte Plină cu Oase din ceruri, şi un bun venit lui Oscar, care i s-a alăturat acum lui Phoebe sub biroul meu, aşteptând să facă bucăţele orice pagină de manuscris care ar cădea pe podea...

Peter James
Sussex, Anglia
scary@pavilion.co.uk
www.peterjames.com

1

Dacă Ronnie Wilson ar fi știut, când s-a trezit, că în două ceasuri avea să fie mort, și-ar fi plănuit ziua cumva altfel.

Pentru început, poate că nu s-ar mai fi ostenit să se radă. Sau nu și-ar fi irosit atât de multe dintre acele prețioase ultime minute ca să-și geleze părul, pentru ca apoi să îl tot aranjeze până când s-a simțit satisfăcut. Și nici nu ar fi pierdut atât timp ca să-și lustruiască pantofii sau să-și facă un nod perfect la cravata lui cea scumpă, din mătase. Și, la naiba, cu siguranță că nu ar fi plătit exorbitantul tarif de optsprezece dolari – pe care în realitate nici nu și-l permitea – ca să-și dea costumul la călcat, la urgență.

A spune că nutrea o fericită inconștiență cu privire la soarta care îl aștepta ar fi o exagerare. Orice formă de bucurie era de multă vreme absentă din paleta lui de emoții; Ronnie nu mai avea idee ce este *fericirea*. Nu mai simțea fericire nici măcar în acele fugare secunde finale ale orgasmului, în rarele ocazii când mai

făcea dragoste cu Lorraine. Era ca și cum boașele îi amorțiseră în aceeași măsură ca restul ființei.

De fapt, în ultima vreme – oarecum spre jena lui Lorraine – când lumea îl întreba cum o duce, se obișnuise să răspundă printr-o scurtă ridicare din umeri și cuvintele „Am o viață de rahat."

Și camera de hotel era de rahat. Era atât de strâmtă, încât, dacă te-ai fi prăbușit, nici măcar nu ai fi ajuns la podea. Era cea mai ieftină cameră pe care o aveau la W, dar măcar adresa îl ajuta să păstreze aparențele. Dacă stăteai la W în Manhattan, erai *cineva*. Chiar dacă dormeai în debaraua pentru mături.

Ronnie știa că trebuie să intre într-un mod de acțiune – și o stare – pozitive. Oamenii răspund la vibrațiile pe care le emiți, mai ales când ceri bani. Nimeni nu ar da bani – cel puțin nu banii de care avea el nevoie acum – unui *loser*, nici măcar un vechi prieten. Și, în mod sigur, nu acest vechi prieten.

Ca să-și dea seama cum este vremea, Ronnie se chinui să se uite pe fereastră, îndoindu-și gâtul ca să vadă pe deasupra fațadei cenușii a clădirii din față, de peste drum de 39th Street, până când reuși să zărească o fâșie îngustă de cer. Faptul că era o dimineață frumoasă nu reuși să-i îmbunătățească starea de spirit. Nu era decât ca și cum toții norii se scurseseră din golul acela albastru, iar acum se aflau în sufletul lui.

Ceasul, un Bulgari contrafăcut, îi spuse că era 7.43. Și-l cumpărase pe internet cu patruzeci de lire sterline, dar, serios, cine își putea da seama că nu era veritabil? Aflase de mult că ceasurile scumpe transmiteau un

mesaj important oamenilor pe care încercai să-i impresionezi: dacă îți păsa destul de mult de un amănunt precum e timpul ca să cumperi unul dintre cele mai bune ceasuri din lume, atunci probabil că îți păsa la fel de mult și de banii prin care aveau să-ți ofere încrederea lor. Aparențele nu erau totul, dar contau foarte mult.

Așadar, 7.43. Vremea să arate ce poate.

Își luă servieta Louis Vuitton – contrafăcută și ea – o puse peste geanta de voiaj gata pregătită și ieși din cameră, trăgându-și bagajul după el, pe rotile. Coborî din lift la parter și se furișă pe lângă recepție. Cărțile lui de credit erau folosite până la limită, încât probabil că nici nu avea destul ca să plătească hotelul, dar urma să se ocupe de asta mai încolo. BMW-ul lui, decapotabila albastră, ultraelegantă, la volanul căreia îi plăcea lui Lorraine să se afișeze în fața prietenelor ei, era pe punctul de a-i fi confiscat, iar compania de credit care îi garantase împrumutul pentru casă se pregătea să-i pună sechestru pe locuință. Întâlnirea de azi, se gândea Ronnie întunecat, era ultima șansă. O promisiune la care făcea apel. O promisiune veche de zece ani.

Tot ce spera era că nu fusese uitată.

Stând în metrou, cu bagajul adăpostit între genunchi, Ronnie era conștient că ceva mersese prost în viața lui, dar nu reușea să-și dea seama precis ce anume. Destui dintre cei cu care trecuse prin școală ajunseseră să aibă succese mari în domeniile în care

activau, lăsându-l pe el să se zbată în siajul lor, din ce în ce mai disperat. Consilieri financiari, întreprinzători în construcții imobiliare, contabili, avocați. Ei aveau căsoaie de mahări, neveste-trofeu și copii adorabili. El ce avea?

O avea pe nevrozata de Lorraine, care cheltuia banii pe care el nu-i avea pe tratamente de înfrumusețare care în mod clar nu-i erau necesare, pe îmbrăcăminte de firmă pe care în mod clar nu și-o puteau permite și pe notele de plată pentru prânzuri absurd de scumpe, cu frunze de lăptucă și apă minerală, pe care le lua cu prietenele ei anorexice, mult mai bogate decât ei, în restaurantul care se întâmpla să fie cel mai recent cap de listă în clasamentele săptămânale. Și în ciuda unei averi cheltuite pe tratamentele pentru fertilitate, ea tot nu fusese în stare să dea naștere copilului pe care el și-l dorea atât de mult. Singura cheltuială pe care Ronnie chiar o aprobase fusese cea pentru mărirea sânilor.

Dar, desigur, Ronnie era prea mândru ca să recunoască în fața ei dificultatea în care se afla. Și, întotdeauna optimist, credea de fiecare dată că există o soluție, la următorul pas. Cameleon, se pierdea perfect în mediul înconjurător. Ca vânzător de mașini la mâna a doua, apoi comerciant de antichități și agent imobiliar, se obișnuise să arate întotdeauna ca scos din cutie, cu o elocvență care îi depășea, din nefericire, potențialul financiar real. După ce afacerea cu agenția imobiliară se dusese pe apa sâmbetei, trecuse rapid la construcția de locuințe, unde arăta convingător

în blugi și scurtă de vânt. Apoi, când băncile i-au stopat finanțarea la proiectul de construcție pentru douăzeci de case, care trena din cauza problemelor de planificare, Ronnie s-a reinventat încă o dată, sub formă de consilier financiar pentru bogătași. Afacere care a eșuat și ea.

Acum se afla aici cu speranța de a-l convinge pe vechiul său prieten, Donald Hatcook, că știa cum să scoată bani din următoarea gâscă de aur – biodieselul. Se zvonea că Donald făcuse un miliard din derivative – indiferent ce vor fi fost acelea – și că nu pierduse decât o bagatelă de două sute de mii investind în afacerea eșuată cu agenția imobiliară a lui Ronnie, în urmă cu zece ani. Susținând că acceptă toate motivele prietenului său în privința întreprinderii ratate, îl asigurase că avea să îl sprijine iarăși, cândva.

Desigur, Bill Gates și toți ceilalți întreprinzători ai planetei căutau să găsească o cale de a merge înainte pe piața cea nouă, ecologică, a biocombustibilului – și aveau bani pe care să-i pună la bătaie – dar Ronnie considera că identificase o nișă. Tot ce avea de făcut în dimineața aceasta era să îl convingă pe Donald. Iar Donald era isteț, avea să o vadă. Să o înțeleagă. Trebuia să fie un lucru – cum se spune în New York – ca și făcut.

De fapt, pe măsură ce metroul se apropia de centru, iar el își repeta în minte discursul pentru Donald, devenea tot mai încrezător. Simțea cum se transformă în personajul lui Michael Douglas din *Wall Street*, Gordon Gekko. Și chiar arăta ca Gekko. Așa cum

arătau și ceilalți zece jucători pe Wall Street, îmbrăcați impecabil, care stăteau lângă el în acest vagon care îi tot zgâlțâia. Dacă vreunul avea măcar jumătate din problemele lui, și le ținea bine ascunse. Arătau cu toții al naibii de siguri pe sine. Iar dacă s-ar fi ostenit să arunce o privire spre el, ar fi văzut un tip înalt și suplu, bine, cu părul atent pieptănat spre spate, care arăta la fel de sigur pe sine.

Se spune că, dacă nu te-ai realizat până la patruzeci de ani, atunci n-o s-o mai faci niciodată. Ronnie urma să împlinească patruzeci și trei în numai trei săptămâni.

Și urma stația lui. Chambers Street. Voia să meargă pe jos ultimele sute de metri.

Ieși în frumoasa dimineață din Manhattan și-și verifică poziția pe harta pe care i-o dăduse recepționerul de la hotel cu o seară în urmă. Apoi se uită la ceas: 8.10. Din experiența anterioară a navigației prin clădirile pentru birouri din New York, își făcu socoteala că trebuia să-și rezerve cel puțin cincisprezece minute pentru a ajunge la biroul lui Donald, odată intrat în clădire. Și de aici până acolo avea de mers cel puțin cinci minute, îi spusese recepționerul – asta, presupunând că nu se rătăcea.

Trecând de un indicator care-l anunța că se află pe Wall Street, lăsă pe partea dreaptă un magazin de sucuri Jamba și un altul care oferea „Croitorie de lux și modificări“, apoi intră în aglomeratul Downtown Deli.

Locul mirosea a cafea la filtru și a ouă prăjite. Se așeză pe un scaun de bar îmbrăcat în piele roșie și

comandă un suc de portocale proaspăt stoarse, un latte, omletă cu șuncă și pâine prăjită. În așteptarea mâncării, răsfoi încă o dată planul de afaceri, apoi, uitându-se iarăși la ceas, calculă în minte diferența orară dintre New York și Brighton.

Anglia era cu cinci ore înainte. Lorraine trebuia să fie la masa de prânz. Îi dădu un telefon scurt pe mobil și îi spuse că o iubește. Ea îi ură noroc la întâlnire. Femeile erau ușor de mulțumit, doar un pic de vrăjeală cu vorbe dulci din când în când, câteva versuri uneori și una-două bijuterii care să pară scumpe – dar nu prea des.

Douăzeci de minute mai târziu, când achita nota de plată, auzi un bubuit puternic, undeva în depărtare. Tipul care stătea pe scaunul de alături spuse: „Doamne, ce-a fost asta?"

Ronnie își luă restul și lăsă un bacșiș decent, apoi ieși în stradă ca să-și continue călătoria spre biroul lui Donald Hatcook, aflat, potrivit informațiilor care îi fuseseră transmise prin e-mail, la etajul optzeci și șapte, în Turnul Sudic al complexului World Trade Center.

Era 8.47, în dimineața de marți, 11 septembrie 2001.

2

Octombrie 2007

Abby Dawson alesese apartamentul ăsta pentru că îi dădea un sentiment de siguranță. Cel puțin în măsura în care se putea simți în siguranță în acest moment.

Cu excepţia ieşirii de incendiu din spate, care nu putea fi deschisă decât din interior, şi a celei din subsol, nu exista decât o intrare. Sub ea mai erau opt etaje, iar ferestrele îi ofereau o vedere nestingherită în susul şi în josul străzii.

Pe dinăuntru, Abby transformase apartamentul într-o fortăreaţă. Balamalele ranforsate, tăblia uşii placată cu oţel, trei seturi de încuietori la uşa din faţă şi trei la cea de incendiu din cămăruţa de serviciu din spate, plus un lanţ de siguranţă dublu. Orice spărgător care ar fi încercat să pătrundă aici urma să plece acasă cu mâna goală. Dacă nu venea cu tancul, nimeni nu putea să intre, decât invitat de ea.

Dar pentru orice eventualitate, avea la îndemână un tub de spray cu ardei iute Mace, un cuţit de vânătoare şi o bâtă de baseball.

Era o ironie, se gândi ea, că acum când, pentru prima dată în viaţă, îşi putea permite o locuinţă destul de spaţioasă şi de luxoasă ca să primească oaspeţi, trebuia să trăiască aici de una singură, ascunzându-se.

Şi erau atât de multe lucruri care să îţi placă aici. Parchetul din stejar, uriaşele sofale crem, cu pernele lor cu model alb cu cafeniu, obiectele de artă stilate, moderne, de pe pereţi, sistemul video cinematografic, bucătăria utilată cu toate accesoriile tehnice de ultimă oră, paturile masive, delicios de confortabile, încălzirea prin podele din baie şi eleganta cabină de duş pentru oaspeţi, pe care încă nu o folosise – cel puţin nu pentru ce fusese ea *gândită*.

Era ca și cum ar fi trăit într-o locuință de designer ca acelea din paginile revistelor cu pretenții, la care tânjise cândva. În zilele frumoase, soarele după-amiezii se strecura blând înăuntru, iar în cele cu vânt, ca astăzi, când deschidea fereastra simțea aerul sărat și auzea țipetele pescărușilor. La numai două sute de metri dincolo de capătul străzii și de intersecția cu aglomerata Marine Parade din Kemp Town, se afla plaja. Putea umbla în lungul ei kilometri întregi spre vest și pe sub coama înaltă a falezei spre est, până dincolo de Marina.

Îi plăcea și cartierul. Mici magazine în apropiere, mai sigure decât aglomeratele supermarketuri, pentru că putea întotdeauna să vadă cine era înăuntru, înainte de a intra. Tot ce-i lipsea era să fie recunoscută, fie și de o singură persoană.

Doar una.

Unica parte proastă era liftul. Extrem de claustrofobică în cele mai bune momente ale ei și mai înclinată decât oricând spre atacuri de panică în ultima vreme, lui Abby nu-i plăcuse niciodată să meargă cu liftul de una singură, și o făcea numai dacă era nevoită. Iar capsula care înainta cu zvâcnituri, de mărimea unui sicriu cu două locuri pus în picioare, care îi deservea apartamentul și care se blocase de două ori în ultima lună – din fericire cu altcineva înăuntru – era unul dintre cele mai proaste lifturi din câte folosise ea vreodată.

Așa că, firesc, până în urmă cu două săptămâni, când muncitorii care renovau apartamentul de dedesubt

transformaseră scările într-o pistă de curse cu obstacole, urcase și coborâse pe jos. Era un antrenament bun, iar dacă avea sacoșe grele – ceea ce se întâmpla frecvent – le trimitea cu liftul numai pe ele, iar ea o lua pe scări. În foarte rarele ocazii când își întâlnea vreun vecin, urca împreună cu acesta, umăr la umăr. Dar cei mai mulți erau atât de bătrâni, încât nu prea ieșeau. Unii dintre ei păreau la fel de bătrâni ca acest bloc cu apartamente de lux.

Cei câțiva locatari mai tineri, precum Hassan, bancherul iranian zâmbitor, care locuia la două etaje sub ea și uneori dădea petreceri care țineau toată noaptea – la care, invitată fiind, refuza de fiecare dată politicos să se ducă – păreau să fie plecați de acasă, cine știe pe unde, aproape tot timpul. Iar în weekenduri, cu excepția cazurilor în care Hassan era acasă, întreagă această parte de vest a blocului era atât de cufundată în liniște, încât părea locuită numai de fantome.

Într-un fel, realiză că era și ea o fantomă. Părăsind siguranța bârlogului ei doar după lăsarea întunericului, cu părul ei blond, cândva lung, acum tuns scurt și vopsit negru, cu ochelarii de soare acoperindu-i fața, cu gulerul jachetei ridicat, era o străină în acest oraș în care se născuse și crescuse, în care fusese studentă la științe economice și cândva lucrase prin baruri, avusese slujbe temporare de secretară, avusese prieteni și, înainte să o lovească morbul călătoriilor, fantazase chiar să își întemeieze o familie.

Acum se întorsese. Pe ascuns. Străină în propria-i viață. Disperată să nu fie recunoscută de cineva.

Întorcând capul în rarele ocazii când trecea pe lângă vreun cunoscut. Sau când vedea un vechi prieten în vreun bar și trebuia să plece numaidecât. Fir-ar să fie, era singură!

Și speriată.

Nici măcar propria ei mamă nu știa că se întorsese în Anglia.

Tocmai împlinise douăzeci și șapte de ani, cu trei zile în urmă – și aia fusese o adevărată petrecere aniversară, se gândi cu ironie. Se făcuse pulbere aici, de una singură, cu o sticlă de Moët et Chandon, cu un film erotic pe canalul Sky și cu un vibrator cu bateriile consumate.

Înainte, se mândrea că arăta bine de la natură. Plină până la refuz de încredere în ea însăși, se putea duce în orice bar, în orice discotecă, la orice petrecere, unde putea alege tot ce-i plăcea mai mult. Se pricepea să sporovăiască, să se bizuie pe farmecele ei, să se prefacă vulnerabilă, ceea ce înțelesese de mult că le place bărbaților. Dar acum era cu adevărat vulnerabilă, iar asta nu îi plăcea deloc.

Nu îi plăcea viața de fugar.

Chiar dacă nu avea să fie întotdeauna așa.

Rafturile, mesele și podelele apartamentului erau pline de teancuri de cărți, CD-uri și DVD-uri comandate de pe Amazon și Play.com. În timpul ultimelor două luni de viață dusă în ascuns, citise mai multe cărți, văzuse mai multe filme și se uitase mai mult la televizor decât oricând în viața ei. Își ocupa o mare

parte din restul timpului urmând un curs online de limba spaniolă.

Se întorsese pentru că se gândise că aici avea să fie în siguranță. Dave fusese de acord. Acesta era singurul loc unde *el* nu ar îndrăzni să se arate la față. Singurul loc de pe planetă. Dar nu putea fi absolut sigură.

Avea și un alt motiv pentru a veni în Brighton – o parte importantă a planului pe care și-l făcuse. Boala mamei ei se agrava continuu și trebuia să-i găsească un azil particular, bine administrat, unde bătrâna să poată duce o viață liniștită pentru anii care îi mai rămăseseră de trăit. Abby nu voia să o vadă sfârșind într-unul dintre acele groaznice așezăminte geriatrice ale Serviciului Național de Sănătate. Descoperise deja o casă de bătrâni frumoasă, în afara orașului, în apropiere. Costa mult, dar își putea permite să-și țină mama acolo ani de zile. Tot ce trebuia să facă era să rămână neobservată încă puțin timp.

Pe neașteptate, telefonul scoase un țiuit, anunțând sosirea unui text. Abby se uită la ecran și zâmbi, văzând de la cine era. Singurul lucru care o ajuta să se mențină pe linia de plutire era sosirea acelor texte, pe care le primea la fiecare câteva zile.

> Absența micșorează iubirile mici și le mărește pe cele mari, la fel cum vântul stinge lumânarea și întețește incendiul.

Se gândi câteva momente. Unul dintre avantajele faptului de a avea atât de mult timp la dispoziție era

că putea naviga pe internet ore întregi fără să se simtă vinovată. Îi plăcea să adune citate, şi răspunse tastând unul pe care îl salvase.

A iubi nu înseamnă a te uita unul la celălalt.
A iubi înseamnă a privi împreună, în aceeaşi direcţie.

Pentru prima dată în viaţa ei întâlnise un bărbat care privea în aceeaşi direcţie cu ea. Acum se uitau amândoi doar la un nume de pe hartă. Imagini descărcate de pe web. Un loc în care se ducea în visele ei. Curând însă, aveau să meargă amândoi acolo, în realitate. Trebuia doar să mai aibă puţină răbdare. Amândoi trebuiau să mai aibă puţină răbdare.

Închise revista *The Latest*, prin care se uitase la case de vis, îşi stinse ţigara, sorbi ultimele picături de Sauvignon din pahar şi îşi începu verificările premergătoare ieşirii.

Mai întâi se duse la fereastră şi se uită atentă în jos, printre jaluzele, la terasa largă a complexului de case Regency. Lucirea de sodiu a becurilor de iluminare stradală amesteca puţin galben în fiecare umbră. Era destul de întuneric şi vântul de toamnă în rafale urla, izbind în ecranele de protecţie ale ferestrelor picături de ploaie cu forţa unor alice. Copil, îi fusese frică de întuneric. Acum, ca o ironie, întunericul o făcea să se simtă în siguranţă.

Cunoştea maşinile care erau de obicei parcate acolo, pe ambele părţi, cu permisele de parcare lipite pe parbriz. O cercetă din ochi pe fiecare în parte.

Înainte, nu putea să deosebească mărcile, dar acum le știa pe toate. Un Golf GTi negru, murdar, stropit cu găinaț de pasăre. Un Ford Galaxy pentru transport de persoane, aparținând unui cuplu care locuia peste drum împreună cu o pereche de gemeni fioroși și care părea a-și petrece viața cărând pe scări în sus și-n jos sacoșe cu cumpărături și cărucioare pliante de copil. O Toyota Yaris, cu aspectul ei ciudat. Un Porsche Boxter bătrâior, proprietatea unui tânăr care, hotărâse ea, era medic – probabil că lucra la Spitalul Regal al comitatului Sussex, din apropiere. Microbuzul Renault alb, ruginit, cu cauciucuri ostenite și un anunț DE VÂNZARE scris cu tuș roșu pe o bucată de carton maroniu, fixată în fereastra locului din stânga. Plus încă vreo duzină de alte mașini, pe ai căror proprietari îi cunoștea din vedere. Nimic nou acolo jos, nimic pentru care să-și facă griji. Și nimeni pândind din umbră.

Un cuplu trecu grăbit, la braț, cu o umbrelă umflată gata să plesnească, amenințând să se întoarcă pe dos în orice moment.

Încuietorile de la ferestrele din dormitor, din dormitorul mic, din baie, din sufragerie. Activează declanșatoarele pentru lumină, televizor și radio din fiecare cameră în parte. Firul invizibil din ață de bumbac Blu-Tack, la înălțimea genunchiului, de-a latul holului, chiar în fața ușii de la intrare.

Paranoică? Moi? *Poți fi convins!*

Își luă pelerina de ploaie și umbrela din cuierul aflat în holul îngust, păși peste firul de ață și privi

prin vizor. O întâmpină lucirea pal-gălbuie, de ochi de pește, a treptelor goale ale scării.

Scoase lanțurile de siguranță, deschise ușa cu atenție și ieși, simțind imediat mirosul de rumeguș. Închise ușa și răsuci cheile în fiecare dintre cele trei încuietori.

Apoi se opri ascultând. Undeva, la un etaj inferior, într-un apartament, suna un telefon, în gol. Începu să tremure și își strânse mai bine pe ea pelerina căptușită cu o țesătură moale din bumbac, încă neobișnuită cu umezeala și frigul, după atâția ani petrecuți într-un loc însorit. Și tot neobișnuită să-și petreacă seara de vineri singură.

Planul ei era să prindă un film, *Reconcilierea*, la multiplexul de la Marina, apoi să-și ia ceva de mâncare – poate niște paste – și, dacă avea curaj, să intre într-un bar pentru două pahare de vin. Așa, putea măcar simți confortul de a fi printre alți oameni.

Îmbrăcată discret în blugi de marcă, niște cizmulițe înalte până la gleznă și o bluză neagră, strânsă pe corp, pe sub pelerină, vrând să arate drăguț, dar să nu atragă atenția asupra ei dacă se decidea să meargă la bar, deschise ușa de incendiu dinspre casa scărilor și văzu, descurajată, că muncitorii o lăsaseră blocată peste weekend cu plăci de ipsos și un morman de cherestea.

Înjurându-i, se gândi dacă să își continue drumul călcând peste materiale, dar apoi, făcându-și socoteala mai bine, apăsă butonul ca să cheme liftul, cu ochii la ușa zgâriată, din metal. Peste câteva secunde îl auzi urcând ascultător, zdrăngănind, zgâlțâindu-se și izbindu-se de pereții puțului, ajungând la etajul ei cu un

clănţănit metalic neplăcut înainte ca uşile exterioare să se deschidă, cu zgomotul unei lopeţi trase peste pietriş.

Păşi înăuntru şi uşa se închise cu acelaşi zgomot, odată cu uşa dublă a cabinei liftului, cuprinzând-o înăuntru. Trase în nări parfumul altcuiva şi mirosul cu iz de lămâie al detergenţilor folosiţi la curăţirea mochetei. Liftul zvâcni în sus câţiva centimetri, atât de brusc, încât Abby fu pe punctul de a cădea.

Iar acum, când era prea târziu ca să se mai răzgândească şi să iasă, cu pereţii metalici apăsând-o din toate părţile şi cu o oglindă mică, aproape opacă, reflectând expresia de panică întipărită pe chipul ei aproape invizibil, liftul se repezi brusc în jos.

Abby era de punctul de a realiza că tocmai făcuse o mare greşeală.

3

Octombrie 2007

Comisarul detectiv Roy Grace stătea aşezat la masa de lucru din biroul lui. Când termină convorbirea telefonică, puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spate cu braţele îndoite la ceafă, înclinând scaunul până ce acesta se sprijini de perete. Rahat! La 4.45, într-o vineri după-amiază, weekendul lui tocmai se dusese pe apa sâmbetei – mai mult sau mai puţin literal. Pe un canal de drenare pluvială, în orice caz.

Şi asta venea după jocul de cărţi tembel de aseară, pokerul săptămânal cu băieţii, când pierduse aproape trei sute de lire sterline.

Nimic nu se putea compara cu ideea unei excursii la un canal de scurgere pluvială într-o după-amiază de vineri umedă ca naiba, se gândi el, pentru a-ţi genera o dispoziţie cu adevărat nasoală. Simţi curentul de aer îngheţat ce sufla prin ferestrele care nu se închideau bine ale micului său birou şi ciuli urechea la răpăitul ploii. Nu era de ieşit într-o asemenea zi.

Îl înjură în gând pe operatorul de la camera de control care tocmai îl sunase să-i comunice vestea. Îşi dădu seama că nu făcea decât să tragă în mesager, dar avea toate aranjamentele puse la punct ca să-şi petreacă seara de mâine în Londra, cu Cleo – o tratație anume pentru ea. Acum, întâlnirea trebuia anulată, pentru un caz despre care instinctul îi spunea că nu avea să-i placă, şi totul numai pentru că trecuse de serviciu, ca ofiţer principal investigator, în locul unui coleg care se îmbolnăvise.

În slujba asta, omorurile îi făceau lui corabia să plutească. Erau între cincisprezece şi douăzeci pe an în Sussex, multe dintre ele fiind săvârşite în conurbaţia Brighton şi Hove şi în împrejurimi – mai mult decât suficient ca să dea de lucru tuturor investigatorilor şi fiecare să aibă şansa de a arăta ce poate. Era lipsit de inimă să gândească aşa, îşi dădea seama, dar era ştiut că a te ocupa cu brio de cercetări într-un omor brutal, în care era implicată o figură proeminentă, constituia o ocazie bună de a face un pas înainte în carieră. Erai

băgat în seamă de presă și de public, de colegi și, cel mai important, de șefi. Aveai o satisfacție imensă după o arestare și o condamnare reușite. Mai mult decât simpla îndeplinire a datoriei, ele dădeau familiei victimei ocazia de a încheia un capitol și de a merge mai departe. Pentru Grace, ăsta era cel mai important lucru.

Îi plăcea să se ocupe de omoruri când exista o urmă fierbinte, vie, când putea să se arunce în acțiune cu o izbucnire de adrenalină, să gândească din mers, să bage în priză o întreagă echipă, ca să o facă să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, și să aibă șanse să-l prindă pe făptaș.

Dar după cum suna raportul operatorului, cele găsite la fața locului în canalul de scurgere pluvială indicau orice, numai un omor recent nu. Resturi de schelet. Putea foarte bine să nici nu fie omor, putea fi o sinucidere, poate chiar o moarte naturală. Exista chiar și posibilitatea vagă să nu fie decât un manechin – se mai întâmplase. Rămășițele alea puteau să se afle acolo de zeci de ani, așa că două zile în plus n-ar fi însemnat, efectiv, nimic.

Simțindu-se vinovat din cauza acestei izbucniri de mânie, se uită la cele aproximativ douăzeci de cutii albastre, puse una peste alta, acoperind cea mai mare parte a suprafeței carpetate a pardoselii, neocupată deja de mica masa rotundă de ședințe și de cele patru scaune.

Fiecare cutie conținea dosarele-cheie ale unei crime nerezolvate, un caz rece. Restul dosarelor umpleau până la refuz dulapurile din altă parte a Departamentului de Investigații Criminale sau erau încuiate,

mucegăind într-un garaj umed al poliției din zona în care se petrecuse omorul, ori erau arhivate și expediate într-o cameră uitată de la subsol, împreună cu toate probele etichetate și puse în pungi din plastic.

Și avea sentimentul, generat de cei aproape douăzeci de ani de când investiga crime, că ceea ce-l aștepta acum în canalul de drenare pluvială avea, mai mult ca sigur, să umple o altă cutie albastră, aliniată pe podeaua biroului său.

Era atât de îngropat în feluritele formulare și rapoarte care trebuiau completate, încât cu greu se putea găsi un centimetru pătrat de pe biroul lui care să nu fie acoperit de maldăre de documente. Trebuia să lucreze cu cronologii, probe, declarații și tot ce mai era cerut de procuratură pentru două procese de omucidere cărora le venea rândul anul următor. Unul privitor la o lepădătură de comerciant de doi bani, care își derula afacerile pe internet, pe nume Carl Venner, iar celălalt, la un psihopat pe nume Norman Jecks.

Aruncându-și ochii peste un document întocmit de Emily Gaylor, o tânără din Departamentul de Instrumentare a Cazurilor din Brighton, Grace puse mâna pe telefon și formă un interior, nutrind o ușoară satisfacție de pe urma faptului că era pe punctul de a strica, la rândul lui, weekendul altcuiva.

I se răspunse aproape imediat.

– ASD Branson.

– Ce faci în momentul ăsta?

– Mă pregătesc să plec acasă, bătrâne, mulțumesc de întrebare, răspunse Glenn Branson.

– Răspuns incorect.

– Ba nu, e răspunsul corect, insistă agentul-şef detectiv Branson. Ari trebuie să meargă la o lecţie de dresaj, iar eu am grijă de copii.

– Dresaj? Ce-i aia?

– Ceva în legătură cu calul ei, care costă treizeci de lire ora.

– Va trebui să ia copiii cu ea. Ne întâlnim jos, în parcare, în cinci minute. Trebuie să aruncăm o privire la un cadavru.

– Aş prefera să merg acasă.

– Şi eu. Şi cred că mortul ar prefera să fie şi el tot acasă, răspunse Grace. Acasă, în faţa televizorului, cu un ceai cald, în loc să putrezească într-un canal de drenare pluvială.

4

Octombrie 2007

După câteva secunde, liftul se opri cu o smucitură, legănându-se dintr-o parte în alta, izbindu-se de pereţi cu un zăngănit ce stârnea ecouri, asemănător zgomotului făcut de două butoaie de ulei ciocnite unul de altul. Apoi se repezi înainte, izbind-o pe Abby de uşă.

Aproape imediat, se lansă iarăşi brusc, în cădere liberă. Abby scăpă un scâncet. Pentru o fracţiune de secundă, duşumeaua carpetată căzu de sub ea, făcând-o să se simtă ca şi cum şi-ar fi pierdut greutatea. Apoi urmă o zguduitură zgomotoasă şi podeaua păru că

se ridică, izbindu-i tălpile cu o asemenea forță, încât îi scoase aerul din stomac, ca și cum picioarele i s-ar fi înfipt în gât.

Liftul se răsuci, aruncând-o ca pe o păpușă stricată în oglinda de pe peretele din spate, și se smuci iarăși în jos înainte de a rămâne aproape nemișcat, legănându-se ușor, cu podeaua înclinată sub un unghi nefiresc.

– O, Doamne, șopti Abby.

Lumina din tavan pâlpâi, se stinse, apoi se aprinse din nou. Se simțea un miros greu, acru, de fire electrice arse, și Abby văzu o spirală subțire de fum plutind alene pe lângă ea.

Își ținu respirația, oprindu-și un alt scâncet în gâtlej. Se simțea ca și cum blestematul de lift, cu ea cu tot, ar fi atârnat suspendat de un singur fir, extrem de subțire și gata să se rupă.

Deodată, deasupra ei se auzi un zgomot de metal frânt. Sfâșiat. Își aruncă ochii spre tavan, cuprinsă de o spaimă cumplită. Nu știa prea multe despre lifturi, dar se auzea ca și cum ceva era tăiat cu o foarfecă pentru metal. Imaginația i-o luă razna și în fața ochilor îi apăru cârligul care fixa cablul de tavanul liftului, rupându-se.

Liftul căzu câțiva centimetri.

Abby țipă ascuțit.

Apoi alți câțiva centimetri. Înclinarea podelei se accentuă.

Liftul se roti cu o smucitură, însoțită de un puternic zăngănit metalic, spre stânga, apoi scăpă în jos.

Deasupra capului ei se auzi o pocnitură ascuţită, ca şi cum se rupsese un fir încordat la maximum.

Liftul se mai prăbuşi câţiva centimetri.

Când făcu o mişcare, încercând să-şi regăsească echilibrul, Abby căzu grămadă, zdrobindu-şi umărul de perete, apoi se izbi cu capul de uşi. Rămase nemişcată un moment, cu nările umplute de praf de la carpetă, fără să îndrăznească să mişte, uitându-se ţintă la tavan. În centru era un panou din sticlă mată, cu câte o fâşie luminoasă de o parte şi de alta. Trebuia să iasă din chestia asta, ştia, trebuia să iasă repede. Lifturile din filme aveau chepenguri în tavan. Ăsta de ce nu avea?

Panoul cu butoane era puţin mai departe decât până unde se putea întinde ea. Încercă să se ridice în genunchi ca să ajungă la el, dar liftul începu să se clatine atât de violent, izbindu-se iarăşi de pereţii puţului ca şi cum, într-adevăr, nu se ţinea decât într-un singur fir, încât Abby se opri, temându-se că o singură mişcare în plus îl putea face să se rupă.

Stătu nemişcată câteva clipe, respirând cu greutate, îngrozită, încercând să prindă vreun sunet vestind apropierea cuiva care să o ajute. Nu se auzea nimic. Dacă Hassan, vecinul care locuia două etaje mai jos, nu era acasă, iar restul locatarilor erau fie plecaţi şi ei, fie în apartamentele lor, cu televizoarele la volum mare, nimeni nu avea cum să ştie ce se întâmplase.

Alarma. Trebuia să apese pe butonul de alarmă.

Trase adânc aer în piept, de câteva ori. Îşi simţea capul ca strâns într-o chingă, ca şi cum scalpul i-ar fi fost cu un număr mai mic. Pereţii se apropiau de

ea, brusc, apoi se lărgeau, depărtându-se, înainte de a se apropia iarăşi, de parcă ar fi fost nişte plămâni. Înăuntru, spre ea, apoi îndepărtându-se iarăşi, plămâni care respirau, pulsau. Avea un atac de panică.

– Salut, îngăimă ea încetişor, şoptind răguşit, spunând ce o învăţase terapeuta ei să spună ori de câte ori simţea că se apropie un atac de panică. Mă cheamă Abby Dawson. Mă simt bine. Asta nu-i decât o reacţie chimică anormală. Mă simt bine, sunt în corpul meu, nu sunt moartă, o să treacă.

Se târî câţiva centimetri, către butonul de alarmă. Podeaua se clătină, se roti, ca şi cum s-ar fi aflat pe o placă pusă în echilibru în vârful unui băţ ascuţit, putând să cadă în orice clipă. Aşteptând până când podeaua se stabiliză iarăşi, se deplasă alţi câţiva centimetri. Apoi alţii. Încă un fuior de fum albastru, mirosind acru, trecu pe lângă ea, tăcut ca un duh eliberat dintr-o sticlă. Abby ridică mâna, întinzându-se cât putu de mult, şi apăsă tare, cu degetul tremurând, pe butonul de metal cenuşiu pe care era imprimat cu roşu cuvântul ALARMĂ.

Nu se întâmplă nimic.

5

Octombrie 2007

Nu mai rămăsese decât o foarte slabă lumină de zi când, cufundat în gânduri, Roy Grace intră cu maşina cenuşie, fără însemnele poliţiei, pe Trafalgar Street.

O fi fost ea numită cu mândrie după o mare victorie navală, dar capătul acesta sordid de stradă era mărginit pe ambele părţi de clădiri şi magazine murdare, neatrăgătoare, şi, în cea mai mare parte a zilei şi a nopţii, era plin de dealeri de droguri. Dar vremea mizerabilă din după-amiaza asta îi ţinea pe toţi înăuntru, cu excepţia celor mai disperaţi dintre ei. Glenn Branson, îmbrăcat elegant într-un costum maro cu dunguliţe albe şi cravată imaculată din mătase, stătea lângă Grace, într-o tăcere îmbufnată.

Fapt neobişnuit pentru o maşină de serviciu folosită de toată lumea, Hyundai-ul aproape nou încă nu începuse să pută ca un ambalaj folosit de la McDonald's, umplut cu gel de păr învechit, ci încă avea mirosul acela proaspăt, de maşină nouă. Grace făcu la dreapta, pe lângă gardul de protecţie înalt al unei firme de construcţii. În spate, o zonă întinsă şi neîngrijită din centrul Brightonului era refăcută, transformând două vechi şi în mare parte scoase din uz depouri de vagoane de marfă într-o nouă zonă şic, de dezvoltare urbană.

Imaginea opulentă dată de artist viziunii arhitectului se întindea pe aproape toată lungimea gardului de protecţie. CARTIERUL NEW ENGLAND. LOCUINŢE ŞI BIROURI PENTRU UN STIL DE VIAŢĂ AMBIŢIOS. Arăta, se gândi Grace, ca oricare alt proiect de dezvoltare urbană modernă din orice oraş prin care ai trecut vreodată. Numai sticlă şi bare aparente de oţel, curţi interioare cu garduri vii tunse cu grijă şi pomişori împrăştiaţi de jur împrejur şi nici picior de

vagabond gata să te atace ca să te jefuiască. Într-o bună zi, întreaga Anglie va arăta exact la fel și nu vei mai ști în ce oraș te afli.

Dar asta chiar contează? se întrebă el deodată. Am ajuns deja să fiu un răsuflat, la treizeci și nouă de ani? Chiar vreau ca orașul ăsta, pe care-l iubesc atât de mult, să fie conservat, cu toate neajunsurile lui, într-un fel de capsulă a timpului?

În acest moment, însă, avea pe cap ceva mai important decât politicile de planificare ale departamentului de dezvoltare urbană al conurbației Brighton și Hove. Mai important chiar decât rămășițele umane spre care se îndreptau, pentru a le examina. Ceva care îl deprima.

Cassian Pewe.

Luni, după o lungă convalescență în urma unui accident de mașină și mai multe încercări eșuate, Cassian Pewe urma să înceapă, în fine, să lucreze la sediul Departamentului de Investigații Criminale, pe același post ca Grace. Și cu un mare avantaj: comisarul detectiv Cassian Pewe era preferatul cu ochi albaștri al asistentului șefului poliției, Alison Vosper, adică practic era *bête noire*[1]-ul ei.

În ciuda a ceea ce el considera a fi succese majore înregistrate pe parcursul ultimelor luni, Roy Grace știa că se afla foarte aproape de a fi transferat de la Poliția Sussex undeva, într-un fund de țară. Nu voia

---

[1] *Bête noire* (în lb. fr. în original), personaj detestabil, de care trebuie să te ferești, omul negru (n. tr.).

deloc să fie mutat din Brighton și Hove. Și nici – încă și mai important – de lângă iubita lui Cleo.

După părerea lui, Cassian Pewe era unul dintre tipii ăia aroganți, deopotrivă imposibil de arătoși și pe deplin conștienți de asta. Avea păr auriu, ochi albaștri angelici, era permanent bronzat și avea o voce la fel de sfredelitoare ca o freză de dentist. Se ferchezuia și umbla țanțoș, radiind un aer firesc de autoritate și comportându-se întotdeauna ca și cum el ar fi fost șeful, chiar și când nu era.

Roy avusese o altercație cu el pe tema asta, când în urmă cu vreo doi ani poliția metropolitană trimisese întăriri, ca s-o ajute pe cea din Brighton în timpul conferinței Partidului Laburist. Dintr-o aroganță prostească, Pewe, pe atunci inspector detectiv, arestase doi informatori pe care Roy îi cultiva cu grijă, de ani de zile, iar apoi refuzase categoric să renunțe la acuzații. Și, ceea ce-l înfuriase și mai mult pe Roy, când se dusese sus, Alison Vosper îi ținuse partea lui Pewe.

Roy nu putea să-și dea seama ce vedea ea la omul ăsta, decât dacă, așa cum uneori bănuia posomorât, cei doi aveau o idilă – oricât de improbabilă ar fi fost aceasta. Graba ei de a-l aduce pe Pewe de la Met și de a-l promova, reducând efectiv la jumătate sarcinile de serviciu ale lui Grace – când în realitate el era capabil să se ocupe de toate singur – mirosea a un soi de plan nedeclarat.

În mod normal iritant de vorbăreț, Glenn Branson nu scosese nici un cuvânt de când plecaseră de la sediul central al DIC, de la Sussex House. Poate

că se supărase într-adevăr pentru că era îndepărtat de familie tocmai în seara de vineri. Sau poate pentru că Roy nu se oferise să-l lase pe el să conducă. Apoi, pe neașteptate, agentul-șef detectiv sparse tăcerea.

– Ai văzut vreodată filmul ăla, *În arșița nopții*? întrebă el.

– Nu cred, spuse Grace. Nu. De ce?

– Era vorba despre un polițai rasist, din Sud.

– Și?

Branson ridică din umeri.

– Mă comport ca un rasist?

– Puteai să strici weekendul altcuiva. De ce pe al meu?

– Pentru că întotdeauna mi se pune pata pe negri.

– Ari așa crede.

– Doar nu vorbești serios?

Cu vreo două luni în urmă, Roy îl luase pe Glenn să stea la el, când nevastă-sa îl dăduse afară din casă. Cele câteva zile petrecute împreună fuseseră cât pe ce să pună capăt unei frumoase prietenii. Acum Glenn era iarăși împreună cu soția lui.

– Vorbesc serios.

– Cred că Ari are o problemă.

– Imaginea panoramată de la început, cu podul, e faimoasă. E una dintre cele mai lungi scene panoramate din istoria cinematografului, zise Glenn.

– Excepțional. Am să-l văd, cândva. Ascultă aici, prietene al meu, Ari trebuie să revină cu picioarele pe pământ.

Glenn îi oferi o lamă de gumă. Grace o acceptă şi începu să o mestece, înviorat de aroma pătrunzătoare de mentă. Apoi Glenn spuse:

– Chiar trebuia să mă târăşti până aici în seara asta? Puteai să iei pe altcineva.

Trecură de colţul unei străzi şi Grace văzu un bărbat într-un trening ponosit vorbind unui tânăr care avea un hanorac cu glugă. Pentru ochiul lui de cunoscător, cei doi păreau că ascund ceva. Un dealer de droguri din zonă servindu-şi un client.

– Credeam că s-au mai aranjat lucrurile între tine şi Ari.

– Şi eu. I-am cumpărat afurisitul de cal pe care şi-l dorea. Acum se vădeşte că nu-i tipul de cal care trebuia.

În cele din urmă, printre lamele ştergătoarelor care se frecau de parbriz cu un fâşâit înfundat, Grace reuşi să vadă câteva excavatoare, o maşină de poliţie, banda alb-albastră folosită la delimitarea locului crimei, trasă de-a latul intrării într-un şantier, şi un agent de poliţie înmuiat de ploaie, cu un aer nefericit, într-o jachetă galbenă fosforescentă, ţinând în mână un clipboard înfăşurat într-o pungă de plastic. Scena îi făcu plăcere lui Grace: măcar poliţiştii în uniformă din ziua de azi învăţaseră ce trebuia făcut pentru a proteja locul crimei.

Trase lângă bordură, oprind chiar în faţa maşinii de poliţie, şi se întoarse spre Glenn.

– Se apropie examinarea pentru promovarea la gradul de inspector, nu-i aşa?

– Da.

Roy ridică din umeri.

– Asta ar putea fi exact tipul de investigație care să-ți furnizeze suficiente subiecte pentru interviu. Factorul interes.

– Asta spune-i-o lui Ari.

Grace își trecu brațul peste umerii prietenul lui. Îl iubea pe tipul ăsta, care era unul dintre cei mai străluciți detectivi pe care-i întâlnise. Glenn avea toate calitățile care să-l ducă departe în forțele de poliție, dar cu un preț. Iar acel preț era ceva ce mulți nu puteau accepta. Programul nebunesc distrugea prea multe căsnicii. În general, cei care rezistaseră cel mai bine erau căsătoriți tot cu ofițeri de poliție. Sau cu asistente medicale, ori cu femei având alte profesii în care programul antisocial era la ordinea zilei.

– Te-am ales astăzi pe tine pentru că ești cel mai bun om pe care puteam să-l am alături. Dar nu te forțez. Poți să vii cu mine sau să pleci acasă. Alegerea îți aparține.

– Sigur, bătrâne, mă duc acasă și după aia, ce? Mâine sunt iarăși în uniformă, arestând homosexuali pentru expunere indecentă pe Duke's Mound. Am înțeles bine?

– Mai mult sau mai puțin.

Grace coborî din mașină. Branson îl urmă.

Aplecându-se ca să se ferească de ploaie și de vântul care urla, își traseră pe ei combinezoanele albe și cizmele de cauciuc, apoi, arătând ca o pereche de spermatozoizi, se apropiară de agentul care păzea locul crimei și semnară de sosire.

– O să aveți nevoie de lanterne, spuse agentul.

Grace își aprinse lanterna, apoi o stinse. Branson îl imită. Un al doilea agent, purtând și el o jachetă de un galben strălucitor, îi conduse prin lumina care se împuțina. Porniră plescăind cu cizmele prin noroiul lipicios în care erau imprimate urme de cauciucuri de la utilajele grele, luând-o de-a latul șantierului uriaș. Trecură pe lângă o macara înaltă, un excavator JCB tăcut și niște stive de materiale de construcție acoperite cu folii de plastic fixate cu baghete înguste de lemn. Zidul năruit de cărămidă roșie victoriană din fața fundației turnate pentru parcarea gării Brighton se ridică abrupt în fața lor. Dincolo de întunecimea din jurul lor se vedea lucirea portocalie a luminilor de pe străzile orașului. O secțiune din gardul de protecție zdrăngănea în vânt și pe undeva două piese din metal se izbeau una de alta.

Grace cercetă terenul din priviri. Câțiva piloni pentru fundație. Excavatoarele grele bătătoriseră, probabil, zona vreme de luni de zile. Probe nu puteau preleva decât din canalul de drenare, pentru că orice va fi existat cândva în afara lui dispăruse de mult.

Agentul se opri și arătă în jos, într-un șanț săpat cu excavatorul, la vreo șase-șapte metri sub ei. Grace se uită atent la ceea ce arăta ca un șarpe preistoric parțial îngropat, cu o gaură căscată în spinare. Mozaicul de cărămizi, atât de vechi încât deveniseră aproape incolore, forma o parte a unui tunel pe jumătate scufundat, care pe alocuri se ridica puțin deasupra noroiului.

Canalul de scurgere pluvială al vechii linii de tren Brighton–Kemp Town.

– N-a știut nimeni că e acolo, spuse agentul. L-a spart JCB-ul astăzi, ceva mai devreme.

Roy Grace se opri un moment, încercând să-și învingă teama de înălțime, chiar și pentru această distanță relativ mică. Apoi trase adânc aer în piept și o luă nesigur la vale pe panta abruptă, alunecoasă. Răsuflă ușurat când se văzu ajuns jos în picioare și nevătămat. Și deodată, trupul șarpelui se vădi a fi cu mult mai mare și mult mai expus decât păruse de sus. Forma rotunjită se curba deasupra lui, înaltă de aproape doi metri, ghici el. Gaura din mijloc era neagră ca o peșteră.

Se apropie cu pași mari de ea, cu Branson și agentul urmându-l îndeaproape, și își aprinse lanterna. Când intră în canal, umbrele începură să danseze frenetic înaintea lui. Își trase capul între umeri și își încreți nasul dând de mirosul puternic, fetid, de umezeală. Era mai înalt aici, înăuntru, decât păruse din afară; avea sentimentul să se află într-un tunel vechi de metrou, fără nici un peron.

– *Al treilea om*, spuse deodată Glenn Branson. Ai văzut filmul. Pe ăsta îl ai acasă.

– Cel cu Orson Welles și Joseph Cotten? întrebă Grace.

– Da. Ai o memorie bună! Canalele îmi amintesc întotdeauna de el.

Grace îndreptă fasciculul luminos spre dreapta. Întuneric. Băltoace sclipitoare de apă. Zidărie veche. Apoi întoarse lanterna spre stânga. Și sări ca ars.

– Rahat! strigă Glenn Branson stârnind ecouri în jurul lor.

Cu toate că Grace se așteptase la asta, ceea ce văzu la câțiva metri în fața lor, în tunel, tot îi dădu fiori. Un schelet sprijinit de zid, parțial îngropat în nisip fin. Arăta de parcă tocmai se odihnea, așteptându-l. Șuvițe lungi de păr erau încă atașate pe alocuri de craniu, dar altfel, în mare, erau numai oasele goale, ciugulite sau curățate prin putrefacție, cu câteva bucăți mici de piele uscată.

Grace o luă plescăind prin băltoace spre schelet, atent să nu alunece pe stratul de mucegai. Două gămălii gemene de roșu apărură și dispărură pentru o clipă. Un șobolan. Mută raza de lumină înapoi pe craniu; rânjetul îl făcu să se cutremure.

Dar și altceva.

Părul. Deși luciul dispăruse, avea aceeași lungime și culoare de grâu de iarnă ca părul demult dispărutei lui soții, Sandy.

Încercând să-și alunge gândul din minte, se întoarse spre agent și întrebă:

– Ați cercetat pe toată lungimea?

– Nu, domnule, m-am gândit că trebuie să-i așteptăm pe criminaliști.

– Bine!

Grace se simți ușurat, bucuros că tânărul avusese bunul-simț să nu riște să deranjeze sau să distrugă vreo probă care s-ar mai fi putut afla acolo. Apoi realiză că îi tremura mâna. Îndreptă din nou lanterna spre craniu.

Spre șuvițele de păr.

În ziua când el împlinise treizeci de ani, acum ceva mai mult de nouă ani, Sandy, soția lui pe care o adora, dispăruse de pe fața pământului. De atunci încoace o căutase fără întrerupere. Întrebându-se în fiecare zi și în fiecare noapte ce se întâmplase cu ea. Fusese răpită și ținută închisă undeva? Fugise cu vreun iubit neștiut? Fusese ucisă? Se sinucisese? Era încă în viață sau era moartă? Apelase până și la clarvăzători și la toate soiurile de persoane cu însușiri paranormale pe care le putuse găsi.

Ultima dată fusese la München, unde se semnalase posibilitatea de a fi fost văzută. Existase o oarecare logică, deoarece avea rude, din partea mamei ei, prin apropiere. Dar nici una dintre ele nu primise vești de la ea și toate cercetările lui, ca de obicei, nu duseseră la nimic. De fiecare dată când se ocupa de un caz de femeie moartă neidentificată care era, chiar și aproximativ, cam de vârsta lui Sandy, se întreba dacă nu cumva, de data asta, era ea.

Iar scheletul din fața lui, acum, din tunelul ăsta de canalizare pluvială din orașul în care se născuse, crescuse și se îndrăgostise, părea că îi reproșează ceva anume, ca și cum ar fi spus: *Nu te-ai prea grăbit să vii încoace!*

6

Octombrie 2007

De pe podeaua dură, mochetată, Abby se uita atent la inscripția de lângă panoul de comandă de pe

peretele cenuşiu al liftului. Cu litere de tipar roşii pe fond alb scria:

DACA SA STRICAT
SUNAŢI LA 013 228 7828
SAU FORMAŢI 999

Gramatica nu o făcea să fie încrezătoare. Sub panoul de comandă era o uşiţă îngustă, cu geamul crăpat. Încet, centimetru cu centimetru, se târî pe podea. Era la numai vreun metru depărtare, dar cu liftul clătinându-se cumplit la fiecare mişcare, putea la fel de bine să fie şi pe partea cealaltă a globului.

În cele din urmă reuşi să ajungă la ea, o forţă să se deschidă şi ridică receptorul prins de un fir spiralat.

Telefonul era mort.

Apăsă de câteva ori rapid în furcă şi liftul se clătină iarăşi puternic, dar din receptor nu se auzi nici un zgomot. Formă numărul, pentru orice eventualitate. Tot nimic.

Asta-i bună, îşi spuse ea. Grozav. Apoi îşi scoase uşor mobilul din poşetă şi formă 999.

Telefonul scoase un bip ascuţit. Pe ecran apăru mesajul:

În afara ariei de acoperire.

– Isuse, nu, nu-mi face una ca asta!

Respirând precipitat, închise mobilul, apoi îl deschise iarăşi după câteva secunde, aşteptând să apară

măcar o singură liniuță de semnal. Dar nu apăru nici una.

Formă încă o dată 999 și obținu același bip ascuțit și același mesaj. Încercă din nou și din nou, apăsând de fiecare dată tot mai tare pe butoane.

– Haide, haide! Te rog, te rog!

Privi iarăși ecranul. Uneori intensitatea semnalului creștea și descreștea. Poate că dacă aștepta...

Apoi strigă, ezitant la început:

– Alo? Ajutați-mă!

Vocea îi sună slab, ca de sub un clopot de sticlă.

Trăgând adânc aer în plămâni, slobozi din toate puterile:

– ALO! AJUTAȚI-MĂ, VĂ ROG! AJUTAȚI-MĂ! SUNT BLOCATĂ ÎN LIFT!

Așteptă. Liniște.

O liniște atât de puternică, încât o putea auzi. Bâzâitul unui beculeț din panoul de deasupra capului ei. Bubuitul propriei ei inimi. Sunetul sângelui alergându-i prin vene. Pufăitul rapid al propriei respirații.

Vedea cum se strâng pereții în jurul ei.

Inspiră încet, apoi expiră. Se uită iarăși atent la ecranul telefonului ei. Mâna îi tremura atât de tare, încât îi era aproape imposibil să zărească ceva. Numerele se vedeau ca prin ceață. Inspiră iarăși adânc, apoi din nou. Formă încă o dată 999. Nimic. Lăsând telefonul deoparte, izbi puternic cu pumnul în perete.

Se auzi un *bum* cu reverberații, iar liftul se clătină alarmant, lovindu-se cu un zgomot metalic de un perete al puțului, căzând alți câțiva centimetri.

– Ajutați-mă! țipă Abby.

Chiar și asta făcu ca liftul să se clatine iarăși și să se lovească de perete. Abby încremeni. Liftul se opri.

Apoi, prin spaima care o cuprinsese, simți un fior de mânie isterică față de situația nenorocită în care se afla. Trăgându-se puțin înainte, începu să izbească în ușile metalice și să țipe în același timp – țipă până când urechile începură să o doară din cauza zgomotului și gâtlejul i se umflă prea tare ca să mai poată continua și începu să tușească înecându-se, de parcă plămânii i se umpluseră de praf.

– SCOATEȚI-MĂ DE AICI!

Atunci simți că liftul se pune în mișcare deodată, ca și cum cineva îl împingea în jos, de pe acoperiș. Își îndreptă privirea în sus. Își ținu respirația, ascultând.

Dar tot ce reuși să audă fu liniștea.

7

11 septembrie 2001

Lorraine Wilson stătea, fără sutien, pe un șezlong în grădina ei, sorbind sfârșitul de vară, încercând să-și accentueze bronzul. Prin ochelarii mari de soare, ovali, se uită la ceas – Rolex-ul de aur pe care Ronnie i-l cumpărase de ziua ei, în iunie, și care, insistase el, era veritabil. Dar ea nu credea. Îl cunoștea prea bine pe Ronnie. Nu ar fi cheltuit el zece mii de lire sterline când ar fi putut cumpăra ceva asemănător pentru

numai cincizeci. Şi cu siguranţă că nu la momentul acela, cu problemele lui financiare.

Nu că el i-ar fi împărtăşit vreodată ceea ce-l frământa, dar ea îşi putea da seama din felul în care în ultima vreme strânsese băierile pungii la orice, verificându-i bonurile de la băcănie, plângându-se de banii pe care îi cheltuia pe haine, la coafor şi chiar pe mesele pe care le lua în oraş cu prietenele. Unele părţi ale casei erau jenant de neîngrijite, dar Ronnie refuzase să o lase să cheme decoratorii, spunându-i că trebuie să facă economie.

Îl iubea profund, dar exista o parte din el la care ea nu putuse ajunge niciodată, de parcă ar fi avut un compartiment interior secret, unde-şi ţinea demonul propriu şi unde se lupta cu el de unul singur. Ştia cam care era demonul ăla – dorinţa lui de a arăta lumii, şi în special tuturor celor care îl cunoşteau, că era un om de succes.

Acesta era şi motivul pentru care cumpărase casa asta, foarte aproape de Shirley Drive, unde chiar că nu-şi puteau permite să locuiască. Nu era mare, dar se afla într-unul dintre cele mai scumpe cartiere rezidenţiale din Brighton şi Hove, o zonă liniştită, întinsă pe dealuri, cu case înconjurate de grădini ample, înşiruite în lungul unor străzi mărginite de copaci. Şi deoarece casa era modernă, cu corpuri de clădire la niveluri diferite, arăta altfel decât cele mai multe dintre locuinţele convenţionale, în stil Edward-Tudor târziu, care dădeau nota generală a zonei, iar lumea nu observa că, de fapt, era foarte mică. Platforma din

lemn de tek și mica piscină în aer liber îi adăugau un pic de splendoare, gen Beverly Hills.

Era 1.50 după-amiaza. Frumos din partea lui că tocmai sunase. Fusurile orare îi dăduseră întotdeauna bătaie de cap; ciudat că el își lua micul dejun, iar ea prânzul, cu brânză de fermă și fructe de pădure. Era fericită că Ronnie avea să se întoarcă chiar în seara aceea. Îi era întotdeauna dor de el când era plecat – și, știindu-l afemeiat, se întreba mereu de ce era în stare când rămânea singur. Dar asta era o călătorie scurtă – doar trei zile, nu prea rău.

Această parte a grădinii era complet izolată, protejată de ochii vecinilor printr-un gard înalt din plasă deasă, întrețesută cu iederă matură și un tufiș uriaș de rododendron, care părea că avea ambiții de copac. Lorraine se uită la vânturătorul electronic din piscină, care parcurgea întregul bazin mișcându-se în sus și-n jos prin apa albastră, făcând vălurele. Alfie, pisica lor tărcată, părea să fi găsit ceva interesant în spatele rododendronului și mergea încet pe lângă el, se uita atent, se întorcea, mai făcea câțiva pași și privea iarăși cu atenție.

Niciodată nu știai ce gândesc pisicile, îi trecu deodată prin minte. Alfie chiar semăna puțin cu Ronnie. Serios.

Lorraine puse farfuria jos, pe platforma din lemn, și începu să frunzărească *Daily Mail.* Mai avea o oră și jumătate până când trebuia să plece la coafor. Avea să-și facă șuvițe, apoi se va duce la salonul de manichiură. Voia să arate întotdeauna bine pentru el.

Răsfăţându-se în razele calde ale soarelui, întorcea pagină după pagină. În câteva minute, avea să se ridice şi să-i calce lui Ronnie cămăşile. Cumpăra el ceasuri contrafăcute, dar cămăşile erau originale şi întotdeauna achiziţionate de pe Jermyn Street, din Londra. Era obsedat să aibă cămăşile bine călcate. Acum, că menajera plecase, ca parte a deciziei lor de a face economie, trebuia să facă ea toată munca din casă.

Se gândi, zâmbind, la zilele de început cu Ronnie, când chiar îi făcea plăcere să-i spele şi să-i calce. Cu zece ani în urmă, când se întâlniseră, ea lucra ca prezentator într-un magazin duty-free de pe aeroportul Gatwick, iar Ronnie îşi lipea cioburile vieţii după ce frumoasa, dar descreierata lui soţie fugise la Los Angeles ca să trăiască cu un tip pe care-l cunoscuse cu ocazia unei seri între fete, la Londra, un regizor de film care urma să facă din ea o vedetă.

Lorraine îşi aminti prima lor vacanţă, petrecută într-un mic apartament închiriat lângă Marbella, cu vedere spre debarcaderul iahturilor din Puerto Banus. Ronnie băuse bere pe balcon, privind plin de invidie la ambarcaţiunile de jos şi promiţându-i că într-o zi ei vor avea cel mai mare iaht din port. Şi ştia cum să vrăjească o femeie, pe bune. Era maestru la asta.

Nimic nu-i plăcuse mai mult decât să-i spele hainele. Să-i simtă în mână tricourile, slipurile, chiloţii, ciorapii şi batistele. Să absoarbă mirosul bărbătesc din ele. Îi producea o intensă satisfacţie să calce acele cămăşi frumoase şi apoi să-l privească îmbrăcându-le, ca şi cum el ar fi purtat o parte din ea însăşi.

Acum asta devenise o corvoadă și își dădea seama că îi purta pică pentru faptul că era meschin.

Se întoarse la articolul despre terapia prin substituție hormonală pe care-l citea. Dezbaterea în curs: ameliorarea simptomelor menopauzei – și menținerea aspectului tineresc – depășea sau nu ca importanță riscurile suplimentare de cancer la sân și alte nenorociri? O viespe începu să îi bâzâie în jurul capului și o goni cu mâna, apoi se opri să se uite la propriul ei piept. Mai avea doi ani până la patruzeci și totul începea să o ia la vale, cu excepția costisitorilor ei sâni.

Lorraine nu era o frumusețe desăvârșită, răpitoare, ci fusese întotdeauna, așa cum spunea Ronnie, *arătoasă*. Își datora părul blond bunicii ei norvegiene. Nu cu mulți ani în urmă, la fel ca un trilion de alte blonde de pe glob, copiase de acum clasicul mod de a-și aranja părul al Dianei, prințesa de Wales, și de vreo două ori chiar fusese întrebată dacă nu este prințesa de Wales.

Acum, se gândi ea posomorâtă, *va trebui să fac ceva în legătură cu restul corpului.*

Cum stătea întinsă în șezlong, abdomenul îi semăna cu marsupiul unui cangur. Parcă era o femeie care avusese mai multe nașteri, când mușchii se lăsaseră sau pielea fusese permanent întinsă. Iar pe toată partea de sus a coapselor avea celulită.

Și tot acest dezastru se întâmpla (spre necazul lui Ronnie, din cauza cheltuielilor) în timp ce ea se ducea de trei ori pe săptămână la antrenorul ei personal.

Viespea se întoarse, bâzâindu-i în jurul capului.

– Şterge-o, zise ea, gonind-o iarăşi cu mâna. Pleacă.

Apoi sună telefonul. Se aplecă şi-l luă de jos. Era sora ei, Mo, iar vocea ei, de obicei calmă şi veselă, părea ciudat de agitată.

– Ai televizorul deschis?

– Nu, sunt afară, în grădină, răspunse Lorraine.

– Ronnie e la New York, nu-i aşa?

– Da, tocmai am vorbit cu el. De ce?

– S-a întâmplat ceva îngrozitor. E pe toate canalele de ştiri. Un avion tocmai s-a ciocnit de World Trade Center.

8

Octombrie 2007

Ploaia se înteţi, răpăind ca grindina pe acoperişul de tablă al dubei cu care sosiseră cei de la Criminalistică, Unitatea de Sprijin Ştiinţific. Ferestrele erau opacizate, pentru a lăsa să pătrundă înăuntru lumina, dar nu şi privirile indiscrete. Însă afară nu mai era decât foarte puţină lumină acum, doar paloarea amurgului umed, vopsit în culoarea ruginie a zece mii de becuri din sistemul de iluminare al oraşului.

În ciuda dimensiunilor exterioare mari ale dubei, un Transit LWB, spaţiul interior rezervat pentru şedinţele de lucru era redus. Roy Grace, după ce termină o convorbire telefonică pe mobil, preluă conducerea întâlnirii, cu regulamentul, pe care-l scosese din geanta de teren, aşezat în faţa lui.

Îngrămădiţi unul în altul în jurul mesei, pe lângă Glenn Branson, se aflau acolo managerul locului crimei, un consilier de cercetări criminalistice, un experimentat ofiţer criminalist, unul dintre cei doi agenţi în uniformă care asigurau paza şi Joan Major, arheologul legist pe care Poliţia Sussex îl chema de obicei să ajute la identificarea scheletelor sau să precizeze dacă oasele găsite întâmplător la săparea vreunei fundaţii, de copii prin pădure sau dezgropate de grădinari erau umane sau animale.

În interiorul maşinii-laborator era rece şi umed, iar aerul mirosea puternic a vapori sintetici. Într-o secţiune a rastelului din elemente modulare erau stivuite role de bandă pentru delimitarea locului crimei, într-o alta saci pentru cadavre, plus materiale pentru construirea de corturi, folii pentru pus pe jos, funii, cabluri electrice, ciocane, fierăstraie, topoare şi sticle de plastic cu diverse substanţe chimice. Grace considerase întotdeauna că vehiculele astea aveau ceva trist în ele. Erau ca nişte rulote, dar ele nu mergeau niciodată în campinguri, ci numai în locurile unde murise cineva sau se săvârşiseră crime violente.

Era 6.30 seara.

– Nadiuska nu e disponibilă, îşi informă Grace nou-formata echipă, punând jos telefonul mobil.

– Asta înseamnă că îl avem pe Frazer? întrebă Glenn îmbufnat.

– Da.

Grace văzu cum feţele tuturor se lungesc. Nadiuska De Sancha era patologul de la Home Office cu care

toată lumea din DIC Sussex prefera să lucreze. Era iute, interesantă și plăcută – și mai arăta și bine, ca un bonus. Prin contrast, Frazer Theobald era întunecat și încet, deși lucra meticulos.

– Dar adevărata problemă este că în momentul de față Frazer are de terminat o autopsie în Esher. Poate ajunge aici cel mai devreme în jur de 9.

Prinse privirea lui Glenn. Amândoi știau ce însemna asta – o noapte întreagă.

Grace scrise ca titlu pe prima pagină a notesului: *INFORMARE ÎNAINTEA CERCETĂRII LOCULUI CRIMEI, vineri, 19 octombrie. 6.30 p.m. La fața locului. Șantierul cartierului New England.*

– Pot să propun ceva? spuse Joan Major.

Arheologul legist era o femeie plăcută, de vreo patruzeci și ceva de ani, cu păr castaniu, lung, și ochelari moderni, dreptunghiulari, îmbrăcată într-un pulover negru pe gât, pantaloni maro și ghete.

Grace făcu un semn de încuviințare.

– Eu zic să mergem și să facem o evaluare sumară, dar s-ar putea să nu fie nevoie să începem treaba acum – mai ales că este întuneric. Chestiile astea sunt întotdeauna mai simple la lumina zilei. Se pare că scheletul e acolo de ceva timp, așa că o zi în plus nu înseamnă mare lucru.

– E o idee bună, zise Grace. Trebuie totuși să ținem cont de un lucru, și anume de activitatea de construcție care se desfășoară aici.

Se uită drept la consilierul de cercetări criminalistice, un bărbat înalt, cu barbă, ars de soare, al cărui nume era Ned Morgan.

– Trebuie să iei legătura cu şeful de echipă, Ned. Trebuie să oprim activitatea în imediata apropiere a canalului de drenare.

– Am vorbit cu el când veneam încoace. E îngrijorat, pentru că au fost deja penalizaţi pentru întârziere, explică Morgan. Aproape că i s-a făcut rău când i-am spus că s-ar putea să avem treabă aici vreo săptămână.

– E un şantier mare, spuse Grace. Nu va fi nevoie să-l închidem pe tot. Ai face bine să te hotărăşti unde vrei să oprească lucrul, ca parte a planului tău de investigaţii. Apoi se întoarse spre arheologul legist. Dar ai dreptate, Joan, mâine ar fi mai bine, pe lumină.

Formă numărul lui Steve Curry, inspectorul districtual responsabil cu coordonarea forţelor de poliţie din acea zonă a oraşului, şi-l anunţă că un poliţist va trebui să asigure paza locului crimei până la noi ordine, ceea ce nu-l entuziasmă pe interlocutor. Asigurarea pazei la locul crimei era o costisitoare folosire a resurselor.

Grace se întoarse apoi spre managerul locului crimei, Joe Tindall, care fusese promovat la începutul anului. Acesta afişă un zâmbet satisfăcut.

– Mie mi-e indiferent, Roy, spuse el cu accent de Midlands. Acum sunt manager, trebuie să mă duc acasă la o oră decentă. S-au dus zilele când tu şi colegii tăi puteaţi să-mi stricaţi weekendurile. Acum stric eu weekendurile altora, pentru voi.

În sinea lui, Grace îl invidia. În plus, rămășițele puteau foarte bine, în realitate, să aștepte până luni – dar deja, tot spre regretul lui, fuseseră descoperite și raportate, așa că nici nu mai putea fi vorba de așa ceva.

Zece minute mai târziu, îmbrăcați în costumele de protecție, intrară în canalul de scurgere pluvială. Grace o luă înainte, urmat de Joan Major și Ned Morgan. Consilierul de cercetări îi sfătuise pe ceilalți membri ai echipei să rămână în mașină, intenționând să contamineze cât mai puțin locul.

Se opriră toți trei în apropierea scheletului, luminându-l cu lanternele. Joan Major plimbă fasciculul de lumină în sus și-n jos, apoi mai făcu câțiva pași.

Roy Grace, cu un nod în gât, se uită iarăși cu atenție la craniu. Știa că probabilitatea ca aceasta să fie Sandy era mică. Dar... Dinții erau toți intacți; dinți buni. Sandy avea dinți buni. Fuseseră unul dintre numeroasele lucruri care-l atrăseseră la ea. Dinți frumoși, albi, regulați, și un zâmbet care îl topea de fiecare dată.

Vocea i se auzi alterată, ca și cum ar fi vorbit altcineva:

– E bărbat sau femeie, Joan?

Joan se uita cu atenție la craniu.

– Unghiul frunții este drept – bărbații tind să aibă fruntea mult mai înclinată, spuse ea, stârnind ecouri ciudate. Apoi, ținând lanterna în mâna stângă și arătând spre spatele craniului cu degetul arătător al mâinii drepte înmănușate, continuă: Creasta parietală este foarte rotunjită.

O bătu uşor cu degetul.

– Dacă te pipăi la ceafă, Roy, o să vezi că la tine e mult mai pronunţată, aşa cum este de obicei la bărbaţi.

După aceea se uită la cavitatea urechii drepte.

– Apofiza mastoidului indică din nou femeie – la bărbaţi e mai pronunţată.

Apoi trasă o linie în aer la nivelul ochilor.

– Vezi crestele sprâncenelor? Ar fi trebuit să fie mai proeminente dacă era bărbat.

– Deci, eşti suficient de sigură că este femeie? întrebă Grace.

– Da, sunt. Când vom dezveli pelvisul, am să pot spune cu certitudine, dar sunt aproape sigură. O să fac şi nişte măsurători – scheletul bărbaţilor este în general mai robust, proporţiile sunt diferite. Ezită un moment. Este însă ceva de interes imediat şi aş vrea să ştiu ce crede Frazer despre asta.

– Ce anume?

Arătă la baza craniului.

– Osul hioid este fracturat.

– Hioidul?

Ea îi arătă un os agăţat de o mică fâşie de piele deshidratată.

– Vezi osul ăla în formă de U? El ţine limba la locul ei. Este un posibil indicator al cauzei decesului – hioidul se rupe de cele mai multe ori din cauza strangulării.

Grace recepţionă informaţia. Privi ţintă la os câteva momente, apoi iarăşi la dinţii aceia perfecţi, încercând să-şi amintească toate amănuntele ultimei examinări

a unor rămășițe de schelet la care participase, cu cel puțin doi ani în urmă.

– Dar vârsta?

– Am să-ți pot spune mai exact mâine, răspunse ea. La o evaluare rapidă, arată ca și cum ar fi fost în floarea vieții – între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.

Sandy avea douăzeci și opt de ani când dispăruse, reflectă el, continuând să se uite atent la craniu. La dinți. Cu colțul ochiului, îl văzu pe Ned Morgan îndreptându-și lanterna într-o direcție, în lungul canalului, apoi în cealaltă.

– Trebuie să aducem cu noi un inginer de la consiliu, Roy, spuse consilierul de cercetări criminalistice. Un expert în sistemul de canalizare al orașului. Să aflăm câte canale sunt legate de ăsta. E posibil ca o parte din hainele sau obiectele ei personale să fi rămas de-a lungul lor.

– Crezi că tunelul ăsta poate să se umple de apă? îl întrebă Grace.

Morgan plimbă încă o dată lanterna în sus și-n jos, gânditor.

– Păi, plouă destul de tare și a plouat toată ziua – nu e prea multă apă pentru moment, dar este posibil. Canalul ăsta a fost probabil construit ca să împiedice inundarea căii ferate, așa că, da. Dar..., ezită el.

Joan interveni.

– Se pare că este aici de câțiva ani. Dacă tunelul s-ar fi inundat, probabil că ar fi fost purtată în sus și-n jos și s-ar fi fragmentat. E intactă. De asemenea, prezența pielii mumifiate ar indica faptul că aici a fost

uscat destul de mult timp. Dar nu putem exclude inundarea ocazională.

Grace se uită atent la craniu, răvăşit de o gamă variată de emoţii. Dintr-odată, nu vru să mai aştepte până a doua zi – voia ca echipa să înceapă acum, imediat.

Cu mare greutate îi spuse poliţistului de pază să sigileze intrarea şi să asigure întregul perimetru.

9

Octombrie 2007

Lui Abby nu-i venea să creadă – simţea nevoia să facă pipi. Se uită la ceas. Trecuse o oră şi zece minute de când se urcase în liftul ăla nenorocit. De ce? De ce? De ce trebuise să fie atât de îngrozitor de proastă?

Din cauza netrebnicilor de constructori de la etajul de dedesubt, de aia.

Hristoase! Îi lua treizeci de secunde să coboare pe scări şi mai era şi un exerciţiu bun. *De ce? De ce? De ce?*

Şi acum, nevoia asta acută, muşcătoare, din vezica ei. Fusese la toaletă cu numai câteva minute înainte de a părăsi apartamentul, dar se simţea de parcă ar fi băut zece căni mari de cafea şi un bidon de apă de atunci.

Nici vorbă, nu fac pipi. N-o să dau pompierilor ocazia să mă găsească zăcând într-o baltă de urină. Nu o asemenea umilinţă, mulţumesc.

Îşi încordă abdomenul, lipindu-şi genunchii, tremurând, aşteptând să-i treacă senzaţia, apoi se uită iarăşi în sus, la tavanul liftului, la panoul opac, caroiat, al

plafonierei. Ascultă, ascultă să distingă acel pas pe care era sigură că-l auzise.

Sau pe care-l auzise imaginaţia ei...

În filme, oamenii deschideau uşile liftului trăgând de ele sau se căţărau şi ieşeau prin chepengul din tavan. Dar în filme lifturile nu se clătinau aşa.

Dorinţa de a urina dispăru – avea să revină, desigur, dar pentru moment se simţea bine. Încercă să se ridice în picioare, dar liftul se clătină iarăşi puternic, izbindu-se de unul dintre pereţii puţului, apoi de celălalt, cu acel *buummmmmm* profund, care crea ecouri. Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-l să se oprească. Rugându-se să reziste cablurile de susţinere. Apoi îngenunche, luă telefonul mobil de pe podea şi formă iarăşi numărul. Acelaşi bip ascuţit, acelaşi mesaj despre inexistenţa semnalului.

Îşi puse mâinile pe uşi, încercând să-şi bage degetele în crăpătura din mijloc, dintre ele, dar acestea nu se clintiră. Deschise poşeta, căutând ceva care putea fi strecurat în deschizătura minusculă. Nu era nimic acolo, în afara unei pile de unghii din metal. O băgă între uşi, dar după vreo cinci centimetri, pila se opri în ceva tare şi nu mai înaintă. Încercă să o mişte spre dreapta, apoi brusc spre stânga. Pila se îndoi.

Apăsă pe rând toate butoanele de pe panou, după care lovi cu palma în peretele liftului, neputincioasă.

Asta era chiar nemaipomenit.

Deasupra ei se auzi încă un scârţâit rău-prevestitor. Îşi imagină cablul din fire răsucite desfăşurându-se continuu, subţiindu-se din ce în ce mai mult. Bolţurile

fixate în acoperiş rupându-se, unul câte unul. Îşi aminti de o conversaţie avută la o petrecere, cu câţiva ani în urmă, despre ce trebuia să faci dacă se rupea cablul liftului şi cabina cădea. Unii spuseseră să sari, chiar înainte ca liftul să ajungă pe fundul puţului. Dar de unde să ştii când aveai să ajungi jos? Iar dacă liftul cobora cu, probabil, o sută cincizeci de kilometri pe oră, ai cădea şi tu cu aceeaşi viteză. Alţii sugeraseră să te întinzi pe jos, după care un deştept zisese că aveai cea mai mare şansă de a supravieţui dacă nu te aflai în lift.

Era de acord cu deşteptul în clipa asta.

O, Doamne, ce ironie! Gândindu-se prin câte trecuse ca să fie aici, în Brighton. Riscurile pe care şi le asumase, precauţiile de a nu lăsa nici o urmă.

Şi acum trebuise să se întâmple asta.

Îi trecu prin minte felul în care avea să se scrie despre întâmplare. *Femeie neidentificată ucisă într-un ciudat accident de lift.*

Nu. Nici vorbă.

Se uită atent la panoul din sticlă de deasupra, se întinse, îl împinse cu degetul. Nu se clinti.

Împinse mai tare.

Nimic.

Trebuia să se mişte. Se întinse cât putu de mult, reuşind să-l atingă cu vârfurile degetelor de la ambele mâini, şi împinse cu toată puterea. Dar eforturile ei nu făcură decât ca liftul să înceapă iarăşi să oscileze. Cabina se lovi încă o dată de peretele puţului cu acelaşi *buummmmm* înfundat.

Şi atunci auzi un râcâit deasupra capului. Un râcâit prelung, desluşit, ca şi cum cineva s-ar fi aflat acolo sus şi avea să vină să o salveze.

Ascultă iarăşi. Încercând să ecraneze mugetul hâşâit al propriei respiraţii şi bătăile de tobă ale inimii. Ascultă cam cât trebuia să fi fost două minute, cu urechile pocnindu-i aşa cum o făceau uneori în avion, deşi atunci era presiunea altitudinii, iar acum a spaimei.

Tot ce putea auzi era scârţâitul continuu al cablului şi pârâituri intermitente, violente, de metal sfâşiat.

10

11 septembrie 2001

Strângând cu putere receptorul fără fir al telefonului şi simţind în adâncul ei un vârtej îngrozitor de întuneric, Lorraine se smulse din şezlong. Traversă în fugă platforma din lemn pe care se afla, aproape împiedicându-se de Alfie, şi intră în sufragerie prin uşile deschise spre curtea interioară, înfundându-şi adânc picioarele în puful moale al carpetei albe, cu sânii şi lănţişorul de aur de la gleznă săltându-i la fiecare pas.

– Acolo este, îi spuse în telefon surorii ei cu vocea transformată într-o şoaptă tremurătoare. Exact acolo este Ronnie chiar acum.

Luă telecomanda şi apăsă pe buton. BBC 1. Lorraine văzu, printr-o cameră mânuită cu mişcări nesigure, imaginea imediat recognoscibilă a înaltelor turnuri argintii gemene de la World Trade Center.

Un fum negru, gros, răbufnea în valuri din partea superioară a unuia dintre ele, aproape ascunzându-l vederii, cu catargul alb-negru stând drept deasupra, înălţându-se spre cerul de cobalt, fără nori.

– *Oh, Hristoase! Oh, Hristoase! Ronnie este acolo. În care turn are întâlnirea? La ce etaj?*

Lorraine abia auzi vocea agitată a unui prezentator de ştiri american spunând:

– Acesta nu este un aparat de zbor uşor, a fost un avion mare. Oh, Dumnezeule! Dumnezeule!

– Te sun eu, Mo, spuse Lorraine. În câteva clipe.

Apelă numărul de mobil al lui Ronnie. După câteva secunde, auzi tonul de ocupat. Încercă încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

Oh, Dumnezeule, Ronnie, te rog să fii OK. Te rog, iubirea mea, te rog să fii OK.

Auzi vuietul sirenelor la televizor. Văzu oameni uitându-se în sus. Pretutindeni, mulţimi de oameni, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi elegant sau de lucru, stând cu toţii nemişcaţi, încremeniţi într-un tablou bizar, unii cu mâna peste faţă, alţii cu aparate de fotografiat sau de filmat. Apoi, iarăşi Turnurile Gemene. Unul dintre ele exhalând fumul acela negru, mânjind cerul acela frumos, albastru.

O trecu un fior. Rămase nemişcată.

Sirene care urlă mai puternic.

Nimeni nu se clinteşte. Doar câteva persoane se reped acum spre clădire. Lorraine văzu o maşină de pompieri cu o scară lungă, auzi sirenele urlând, vuind, tocând aerul.

Apelă din nou numărul lui Ronnie. Tonul de ocupat. Iarăşi. Tonul de ocupat. Mereu, tonul de ocupat. O sună pe sora ei.

– Nu reuşesc să dau de el, spuse ea plângând.

– N-o să păţească nimic, Lori. Ronnie e un supravieţuitor, n-o să păţească nimic.

– Cum... Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum a putut un avion să facă asta? Vreau să zic...

– Sunt sigură că nu a păţit nimic. Asta e oribil, de necrezut. E ca un... ştii tu... un dezastru... ca un film de groază.

– Am să închid acum. Poate că încearcă să mă sune. O să sun iarăşi la el.

– Sună-mă când reuşeşti să dai de el.

– Da.

– Promiţi?

– Da.

– N-a păţit nimic, scumpo, te asigur.

Lorraine închise, fascinată de imaginile de pe ecranul televizorului. Începu să tasteze încă o dată numărul lui Ronnie. Dar nu ajunse decât la jumătate.

11

Octombrie 2007

– Sunt iubirea vieţii tale? îl întrebă ea. Sunt, Grace? Sunt?

– Eşti.

Zâmbi, descoperindu-şi toţi dinţii:

– Nu mă minți, nu-i așa, Grace?

Avuseseră un prânz stropit din belșug cu alcool la La Coupole, în St Germain, apoi se plimbaseră de-a lungul Senei într-o splendidă după-amiază de iunie, înainte de a se întoarce la hotel.

Se părea că vremea era întotdeauna frumoasă când erau împreună. Ca acum. Sandy stătea deasupra lui în dormitorul lor plăcut, blocând lumina soarelui ce se strecura prin ferestrele oblonite. Părul blond și lung i se legăna în jurul feței pline de pistrui, mângâindu-i obrajii. Apoi îi dădu cu el peste față, ca și cum l-ar fi scuturat de praf.

– Hei, am de citit... raportul ăsta... sunt...

– Ești îngrozitor de plictisitor, Grace. Mereu ai de citit! Ești la Paris! Într-un weekend romantic! Nu mă mai placi?

Îl sărută pe frunte.

– Citește, citește, citește! Muncește, muncește, muncește!

Îl sărută încă o dată pe frunte.

– Plictisitor, plictisitor, plictisitor!

Sandy se îndepărtă, dansând provocator, ferindu-se de mâinile lui întinse să o cuprindă. Purta o rochiță subțire, fără umeri, din care sânii îi ieșeau pe jumătate afară. Grace îi zări picioarele lungi și bronzate când poalele i se ridicară pe coapse și, deodată, se simți încins.

Ea veni deasupra lui, apropiindu-se mai mult, luându-l în mână.

– Toată asta este pentru mine, Grace? Îmi place la nebunie! Asta se cheamă o adevărată *sculare!*

Strălucirea soarelui îi făcu deodată fața greu de distins. Apoi trăsăturile îi dispărură cu totul, iar el se uita la un oval gol, negru, care era încadrat de un păr auriu, curgător, ca soarele acoperit de lună la eclipsă. Grace simți un fior de panică, incapabil pentru o fracțiune de secundă să-și amintească până și cum arăta.

Apoi reuși să o vadă iarăși limpede. Zâmbi larg:

– Te iubesc mai mult decât orice pe...

Dar imediat se simți ca și cum soarele se ascunsese după un nor. Se făcu frig. Culoarea păli de pe fața ei, de parcă ar fi fost bolnavă, pe moarte.

Grace își aruncă brațele în jurul gâtului ei, strângând-o puternic la piept.

– Sandy! zise el rugător. Sandy, draga mea!

Ea mirosea ciudat. Pielea i se făcu tare deodată, nu era pielea catifelată a lui Sandy. Mirosea a rânced. A putred și a pământ și a portocale amare.

Apoi lumina se stinse complet, ca și cum cineva scosese ștecărul din priză. Roy auzi ecoul propriei lui voci în aerul rece, golit.

– Sandy! strigă el, dar sunetul îi rămase captiv în gâtlej.

Lumina se aprinse iarăși. Lumina crudă a camerei de autopsii. O privi iarăși pe Sandy în ochi. Și țipă.

Se uita țintă în ochii unui craniu. Strângea la piept un schelet. Un craniu cu dantura perfectă, care rânjea la el.

– SANDY! țipă Roy. SANDY!

Apoi lumina se schimbă. Galben cald. Arcurile unui pat scârțâiră. Auzi o voce.

– Roy?

Vocea lui Cleo.

– Roy, eşti treaz?

El se uită la tavan, clipind nedumerit, lac de sudoare.

– Roy?

Tremura:

– Am... Am...

– Strigai atât de tare!

– Iartă-mă. Îmi pare rău.

Cleo se ridică în capul oaselor, cu părul ei blond şi lung de jur împrejurul feţei albe de somn şi şoc. Sprijinindu-se într-un cot, se uită la el cu o expresie ciudată, ca şi cum s-ar fi simţit jignită. Roy ştiu ce avea să spună înainte ca ea să apuce să vorbească din nou.

– Sandy. Avea vocea plină de reproş. Iarăşi.

El se uită la ea în sus, cu atenţie. Aceeaşi culoare a părului ca Sandy, aceeaşi culoare a ochilor – poate cu o idee mai mult cenuşiu în albastru decât la Sandy. O idee mai *oţel*. Roy citise că bărbaţii cărora le-a murit soţia sau erau divorţaţi se îndrăgosteau adeseori de cineva care semăna cu fosta. Gândul acesta nu-i trecuse niciodată prin minte până acum. Dar ele nu arătau în nici un caz la fel. Sandy fusese drăguţă, dar mai caldă, fără să aibă frumuseţea clasică a lui Cleo.

Se uită atent la tavanul alb şi la pereţii albi ai dormitorului ei. Se uită atent la măsuţa de machiaj din lemn negru, lăcuit, care era rău crăpată. Lui Cleo nu-i plăcea să vină la el acasă, pentru că simţea prea mult din prezenţa lui Sandy acolo şi prefera să-şi petreacă timpul cât erau împreună aici, la ea acasă.

– Iartă-mă, spuse el. Doar un vis urât. Un coşmar.

Ea îl mângâie iubitor pe obraz:

– Poate că ar trebui să te duci iar la psihiatrul ăla.

El dădu doar din cap a încuviinţare şi în cele din urmă căzu într-un somn neodihnitor, agitat, temându-se că ar putea visa din nou.

12

Octombrie 2007

Spasmele se intensificau – din ce în ce mai dureroase şi tot mai frecvente. Acum, la fiecare câteva minute. Poate că aşa era şi când năşteai.

Ceasul ei arăta 3.08. Abby se afla în lift de aproape nouă ore. Poate că avea să stea aici până luni, dacă nu cedau cablurile şi se prăbuşea la pământ, mai întâi.

Oh, al naibii de grozav. Cum ţi-ai petrecut weekendul? Eu mi l-am petrecut într-un lift. A fost mişto. Avea oglindă şi un panou cu butoane şi un acoperiş murdar din sticlă, cu becuri, şi o zgârietură pe perete, care arăta de parcă cineva începuse să scrijelească o svastică, dar se răzgândise... şi o notiţă imprimată de un cretin nenorocit, care nu ştia să scrie – şi în mod clar nu era în stare să întreţină ca lumea nici porcăria aia de lift.

DACA SA STRICAT
SUNAŢI LA 013 228 7828
SAU FORMAŢI 999

Tremura de nervi, avea gâtul uscat, iritat de atâta strigat, și își pierduse vocea aproape cu totul. După ce-și trase sufletul, se ridică iarăși în picioare, cu mare greutate. Nu îi mai păsa dacă zdruncina colivia liftului și o scotea din poziția de echilibru – *trebuia* să iasă, mai degrabă decât să aștepte să se rupă cablul sau să se sfâșie opritorile sau să se întâmple orice altceva care putea să o facă să se prăbușească și să moară.

– Mă străduiesc, idioților, scrâșni ea răgușit, uitându-se țintă la nota de informare, simțind cum pereții se strâng iarăși în jurul ei, odată cu instalarea unui nou atac de panică.

Telefonul liftului era mort în continuare. Își apropie mobilul de față, respirând adânc, încercând să se calmeze, dorindu-și să apară semnalul, blestemându-l pe furnizorul serviciului, blestemând totul. Scalpul îi strângea craniul atât de puternic, încât îi împăienjenea privirea, iar afurisita de senzație de urinare își făcea iarăși apariția. Venea ca trenul, gonind prin măruntaiele ei.

Își apropie genunchii și trase aer în piept. Coapsele, strâns lipite, îi tremurau. Simțea în abdomen o durere chinuitoare, ca și cum o lamă încinsă de cuțit i-ar fi fost adânc înfiptă acolo, iar acum cineva o răsucea. Scânci și înghiți aer, împingându-l în jos, în stomac, tremurând din tot corpul; se făcu ghem, ca un făt în burta mamei, lângă perete. Știa că nu putea să se mai țină prea mult.

Dar persevera, încordându-se – mintea este superioară materiei – luptându-se cu propriul ei trup,

hotărâtă să nu cedeze la nimic din ce acesta voia să facă, iar creierul ei nu. Se gândi la mama ei, care avea incontinență din cauza sclerozei multiple de care suferea dinainte de a împlini șaizeci de ani.

Eu nu sunt incontinentă, la naiba! Scoateți-mă imediat de aici, scoateți-mă de aici, scoateți-mă de aici. Șuieră cuvintele ca pe o mantră, în ritmul respirației, până ce nevoia imperioasă ajunse la paroxism și apoi încet, al naibii de încet, începu să dea înapoi.

În cele din urmă, din fericire, dispăru, iar ea se lăsă să alunece înapoi pe podea, extenuată, întrebându-se cât de mult te poți ține să nu urinezi înainte să-ți crape vezica.

Oamenii au supraviețuit uneori în deșert bându-și urina. Dacă ar urina într-o cizmă? se avântă ea. Să o folosească drept recipient. Rezervă de lichid la nevoie? Cât poți să trăiești fără apă? Își amintea vag că citise undeva că omul poate rezista câteva săptămâni fără mâncare, dar numai câteva zile fără apă.

Menținându-și echilibrul pe podeaua ce se legăna întruna, își scoase cizma din piciorul drept, apoi sări în sus cât putu de mult, izbind panoul din tavan cu tocul. Dar degeaba. Doar că liftul se balansă nebunește, lovindu-se iar, bubuind, de peretele puțului și aruncând-o într-o parte. Își ținu răsuflarea. De data asta, sigur de data asta, ceva avea să se rupă. Ultimul firicel firav de cablu care stătea între ea și neant...

Erau de acum momente când chiar voia să se rupă. Să cadă câte etaje vor mai fi rămas până jos. O soluție

inelegantă, dar, oricum, o soluție. Și cât de ironic ar fi una ca asta?

În loc de răspuns, lumina se stinse.

13

11 septembrie 2001

Într-o noapte, pe strada din Coldean, în Brighton, unde copilărise Ronnie Wilson, arsese o casă. Ronnie își amintea mirosul, zgomotul, haosul, mașinile de pompieri, statul afară în noapte în pijama și în papuci, ca să privească. Își amintea că fusese deopotrivă fascinat și speriat. Dar cel mai bine își amintea mirosul.

O duhoare oribilă, de distrugere și disperare.

Același miros era în aer acum. Nu aroma plăcută, dulce, a fumului de lemn sau mirosul liniștitor, de cenușă, al cărbunelui, ci o duhoare ascuțită, pătrunzătoare, de vopsea arsă, hârtie calcinată, cauciuc încins și gaze iritante, de rășini și plastic topit. Un miros greu, înecăcios, care-i înțepa ochii, care-l făcea să vrea să-și acopere nasul, să bată în retragere, să se îndepărteze, să o ia înapoi spre locul unde tocmai mâncase și pe care tocmai îl părăsise.

Dar în loc de toate acestea, rămase nemișcat.

La fel ca toți ceilalți.

Un moment ireal de liniște în dimineața Manhattanului, ca și cum cineva ar fi apăsat pe butonul de încremenit toți oamenii de pe stradă. Numai

mașinile continuau să se deplaseze, până când o lumină roșie le opri și pe ele.

Oamenii se uitau la ceva. Îi luă câteva momente ca să vadă la ce. La început privi în lungul străzii, la nivelul solului, pe deasupra unui hidrant și a măsuțelor din metal din fața unui magazin, încărcate cu reviste și ghiduri turistice, peste copertina de deasupra unor vitrine, unde un anunț făcea reclamă la UNT ȘI OUĂ. Privi dincolo de lumina roșie a unui semafor ce avertiza, ceva mai încolo, NU TRAVERSAȚI, și peste structura de susținere a semaforului de deasupra intersecției cu Warren Street, mai departe de șirul mașinilor oprite și al luminilor de poziție.

Apoi își dădu seama că toată lumea se uita în sus.

Urmărind direcția privirilor celorlalți, tot ce văzu la început, înălțându-se deasupra zgârie-norilor la numai câteva blocuri în fața lui, fu un nor dens de fum negru, gros de parcă ieșea din coșul unei rafinării.

Ardea o clădire, realiză el. Apoi, șocul și groaza îi făcură inima să se oprească pentru o clipă, când înțelese ce clădire. World Trade Center.

Rahat, rahat, rahat.

Brusc înghețat și confuz, ca toți ceilalți, rămase locului, pironit, încă incapabil să-și creadă ochilor sau să înțeleagă ceea ce vedea.

Stopul se făcu verde și, când mașinile și un camion începură să avanseze, se întrebă dacă nu cumva șoferii nu observaseră, de vreme ce nu puteau vedea dincolo de marginea de sus a parbrizelor.

Apoi norul se subţie pentru câteva momente, iar fumul se împrăştie. Prin el, ridicându-se înalt şi mândru pe albastrul strălucitor al cerului, se văzu catargul alb-negru al antenei radio. Turnul Nordic, îl recunoscu Ronnie din amintirile unei vizite anterioare. Simţi un fior de uşurare. Biroul lui Donald Hatcook se afla în Turnul Sudic. Bun. OK. Putea încă să se ducă la întâlnire.

Auzi tânguirea unei sirene. Apoi un vum-vum-vum, din ce în ce mai tare, asurzitor de tare, stârnind ecouri în liniştea din jur. Se întoarse şi văzu o maşină alb-albastră, de patrulă, a Departamentului de Poliţie din New York, cu trei ocupanţi. Tipul de pe bancheta din spate stătea aplecat înainte, sucindu-şi gâtul ca să privească în sus, prin parbriz. Maşina trecu în goană pe contrasens, împrăştiind cu girofarurile o ploaie de scântei roşii pe trei taxiuri galbene, înşiruite unul după altul. Apoi frână violent, în scrâşnet de cauciucuri, aplecându-se cu botul spre pământ, şi începu să-şi croiască drum prin intersecţie, printre un camion de pâine, un Porsche oprit şi un alt taxi galben.

– Doamne, Dumnezeule! Isuse! Doamne, Dumnezeule! exclamă o femeie de undeva din apropiere, din spatele lui. Doamne, a lovit turnul! Doamne, Dumnezeule!

Sirena se pierdu în depărtare, abia audibilă după o altă lungă perioadă de linişte. Chambers Street se cufundase în tăcere. Era pustie, dintr-odată. Ronnie se uită la un bărbat care traversa pe cealaltă parte. Purta o şapcă de baseball, un hanorac uşor şi bocanci

de șantier. În mână avea o pungă de plastic, în care probabil că își ducea pachetul de mâncare. Pașii omului se puteau auzi. Bărbatul se uită prudent în lungul străzii, ca și cum s-ar fi temut să nu fie izbit de o a doua mașină de poliție.

Dar nu mai era nici o altă mașină de poliție. Numai liniștea. Ca și cum cea care tocmai trecuse era de ajuns și putea să facă față situației, de parcă ar fi fost un incident minor.

– L-ai văzut? întrebă femeia din spatele lui Ronnie.

Ronnie se întoarse.

– Ce s-a întâmplat?

Femeia avea părul lung, castaniu, și ochii bulbucați. Două pungi cu cumpărături, din care se revărsaseră cutii de carton și conserve, zăceau pe trotuar, de o parte și de alta a ei. În vocea femeii se simțea un tremur.

– Un avion! Isuse, a fost un nenorocit de avion! A lovit nenorocitul de turn. Nu pot să cred ce am văzut. A fost un avion. A lovit nenorocitul de turn!

– Un avion?

– A lovit turnul. A lovit nenorocitul de turn.

Femeia era evident șocată. Se auzi o altă sirenă. Diferită de cea a mașinii de poliție, cu un sunet grav, de claxon. O mașină de pompieri.

Asta e culmea! se gândi Ronnie. *Da, asta e chiar culmea, la dracu'! În dimineața în care eu am întâlnire cu Donald, nu știu ce idiot intră cu avionul în nenorocitul de World Trade Center!*

Se uită la ceas. *Rahat!* Era aproape 8.55! Plecase din locul unde își luase micul dejun la puțin după fără un sfert – ar fi trebuit sa aibă destul timp. Stătuse, într-adevăr, aici vreme de zece minute? Enervanta secretară a lui Donald Hatcook îi spusese că trebuie să fie punctual, că Donald nu avea decât o oră înainte de a pleca la aeroport, ca să ia un avion cu o oarecare destinație – Wichita, parcă spusese. Sau poate Washington. Doar o oră. O fereastră de numai o oră ca să-l convingă și să-și salveze afacerea!

Auzi o altă sirenă. *Rahat!* Avea să fie, desigur, un haos de nedescris. Afurisitele de servicii de intervenție ar putea închide întreaga zonă. Trebuie să ajungă acolo înainte să o izoleze. Trebuie să ajungă la întâlnirea asta.

Trebuie.

Nici nu se punea problema să-l lase pe un dobitoc nenorocit, care își făcuse praf avionul, să-i dea peste cap întâlnirea!

Trăgându-și bagajele după el, Ronnie o luă la fugă.

14

Octombrie 2007

În canalul de scurgere pluvială era un miros neplăcut, care nu se simțise cu o zi înainte. Un animal în putrefacție, vreun rozător, probabil. Roy îl remarcase de cum sosise, puțin înainte de 9 dimineața, iar acum, după o oră, își încreți nasul pătrunzând în tunel cu

cele două cofraje voluminoase de carton, cu băuturi fierbinți luate de la un restaurant grecesc din apropiere de un tânăr și îndatoritor ofițer de sprijin de la poliția comunitară.

Ploaia cădea răpăind neobosit, transformând tot mai mult terenul de deasupra într-o mlaștină, dar Grace își dădu seama că nivelul apei din interiorul canalului nu crescuse. Se întrebă cam de câtă ploaie era nevoie pentru asta. Din amintirile legate de cadavrul unui tânăr găsit în rețeaua de canalizare a Brightonului cu câțiva ani în urmă, știa că toate canalele de scurgere erau conectate la un canal central care se deversa în mare, la Portobello, lângă Peacehaven. Dacă acest canal se inundase, atunci înseamnă că majoritatea probelor, în special hainele victimei, fuseseră de mult luate de ape.

Cu nervii tociți de noaptea chinuitoare și gândurile tulburi în legătură cu scheletul, Roy ignoră remarcile sarcastice despre noul lui rol de băiat de ceai și începu să le dea paharele membrilor echipei, ca și cum și-ar fi cerut iertare – sau în semn de ispășire – pentru că le stricase weekendul.

În canalul de scurgere pluvială era o adevărată forfotă. Ned Morgan, consilierul de cercetări criminalistice, mai mulți ofițeri de investigații și criminaliști, toți în combinezoane albe, erau înșirați în lungul tunelului. Cercetau fiecare centimetru pătrat pentru a găsi pantofi, obiecte de îmbrăcăminte sau de podoabă, orice bucățică sau fragment, oricât de mic, care s-ar fi putut afla asupra victimei când aceasta fusese

adusă acolo. Pielea şi materialele sintetice aveau cele mai mari şanse de supravieţuire în acest mediu umed.

Umblând în patru labe prin canalul întunecat din cărămidă, în clarobscurul umbrelor şi lucirilor aruncate de sursele de iluminat ce fuseseră instalate la intervale egale de-a lungul peretelui, echipa oferea o imagine ciudată.

Joan Major, arheologul legist, încorsetată şi ea din cap până-n picioare în combinezonul alb, lucra într-o concentrare tăcută. Dacă acest caz avea să ajungă vreodată la tribunal, ea urma să prezinte judecătorilor un model exact, tridimensional, al scheletului, în poziţia în care fusese găsit. Tocmai terminase cu alergatul înăuntru şi afară, luptându-se cu lipsa de semnal a dispozitivului GPS de mână pe care-l folosea pentru a fixa şi a înregistra coordonatele rămăşiţelor, iar acum făcea schiţa poziţiei exacte a scheletului faţă de canal şi de depunerile de nisip fin în care se afla. La fiecare câteva momente, bliţul unui aparat de fotografiat al criminaliştilor fulgera scurt.

– Mulţumesc, Roy, zise ea absentă, luând paharul mare cu latte pe care el i-l oferea şi aşezându-l pe cutia din lemn cu echipamentul ei, pe care o pusese pe un trepied spre a o feri de umezeală.

Grace decisese că se putea descurca în weekend cu o echipă restrânsă, urmând ca de luni dimineaţă să se pună serios pe treabă. Spre imensa uşurare a lui Glenn Branson, Grace îi dăduse liber peste weekend. Lucrau „la pas"; nu era urgenţa care s-ar fi impus dacă moartea ar fi fost mai recentă – zile, săptămâni, luni

sau chiar un an sau doi. Luni dimineață avea să fie destul de repede pentru prima conferință de presă.

Poate că mai putea să prindă rezervarea pe care o făcuse la Londra pentru el și Cleo și să mai salveze ceva din weekendul romantic pentru care își făcuse planuri, dacă – și era un *dacă* uriaș – Joan reușea să termine cu trasarea hărții și procesul de recuperare, iar patologul de la Home Office făcea repede autopsia. Era o speranță firavă, știa, în ceea ce-l privea pe Frazer Theobald – și de fapt, unde naiba era acesta? Ar fi trebuit să fie acolo de o oră.

Ca la comandă, îmbrăcat în alb ca toți ceilalți din canal, dr. Frazer Theobald își făcu apariția cu precauții, ca un șoarece care adulmecă brânza. Un omuleț îndesat, de nici un metru șaizeci, care afișa o claie neîngrijită de păr sârmos și o mustață groasă, gen Adolf Hitler, aninată sub un năsoi de forma unui bot de Concorde. Glenn Branson spusese cândva că tot ce-i lipsea lui Frazer era o țigară de foi groasă, ca să fie o copie fidelă a lui Groucho Marx.

Mormăind niște scuze despre mașina soției lui, care nu pornea, și despre faptul că trebuise să-și ducă fiica la lecția de clarinet, patologul începu să se agite în jurul scheletului, păstrând o distanță respectabilă și aruncându-i priviri bănuitoare, ca și cum l-ar fi provocat să se declare prieten sau dușman.

– Da, spuse el neadresându-se cuiva anume. A, da. Apoi se întoarse spre Roy și arătă către schelet. Ăsta-i cadavrul?

Grace îl considerase întotdeauna pe Theobald puțin ciudat, dar niciodată mai mult decât în acest moment.

– Da, spuse el, cumva surprins de întrebare.

– Ești maroniu, Roy, remarcă patologul, apoi făcu un pas spre schelet, apropiindu-se atât de mult, încât era posibil să-i fi adresat acestuia cuvintele. Ai fost plecat?

– New Orleans, răspunse Grace dând la o parte capacul de pe paharul lui cu latte și dorindu-și să fi fost încă acolo. Am fost la simpozionul Asociației Internaționale a Investigatorilor de Omucideri.

– Cum merge reconstrucția acolo? întrebă Theobald.

– Încet.

– Încă multe pagube de la inundație?

– O mulțime.

– Multă lume care cântă la clarinet?

– La clarinet? Da. Am fost la câteva concerte. L-am văzut pe Ellis Marsalis.

Theobald îi aruncă o rară privire învăluitoare, încântată.

– Tatăl! spuse el aprobator. Da, într-adevăr. Ai fost norocos să-l asculți! Apoi se întoarse spre schelet. Deci, ce avem aici?

Grace îl puse la curent. Apoi Theobald și Joan Major se angajară într-o dispută pe tema modalității de preluare a cadavrului – ori intact, într-un proces dificil și îndelungat, ori pe bucăți. Hotărâră că, deoarece fusese găsit intact, era mai bine să-l păstreze astfel.

Pentru un moment, Grace urmări ploaia curgând neîncetat înăuntru prin spărtura din peretele canalului, la mică distanță de locul unde se aflau. Fiecare strop părea un fir alungit de praf în raza de lumină. *New Orleans*, se gândi el, suflând în aburii din cafea și sorbind de probă, încercând să nu se frigă cu lichidul fierbinte. Cleo venise cu el și își luaseră amândoi câte o săptămână liberă imediat după terminarea conferinței, rămânând să se bucure de oraș și unul de celălalt.

Părea că totul fusese mult mai simplu între ei atunci, departe de Brighton. De Sandy. Nu făcuseră decât să se relaxeze, să se bucure de căldură, să dea o tură prin zonele devastate de inundație care nu fuseseră încă refăcute. Mâncaseră gumbo, jambalaya, chifteluțe de crab și stridii Rockefeller, băuseră margarita, mojito și vinuri de California și de Oregon și ascultaseră jazz în Snug Harbor și în alte cluburi, seară de seară. Iar Grace se îndrăgostise și mai mult de ea.

Era mândru de felul în care se descurcase Cleo la conferință. Ca femeie frumoasă care avea o profesie lipsită de strălucire, ea fusese ținta unui considerabil flux de ironie, curiozitate și dezgustătoare încercări de abordare din partea a cinci sute dintre cei mai importanți și mai duri detectivi, în general bărbați, puși pe petrecere. Întotdeauna, dăduse înapoi în aceeași măsură în care primise și făcuse destui ochi să se holbeze mai-mai să iasă din orbite, îmbrăcându-și cei o sută optzeci și unu de centimetri de trup cu picioare lungi în felul ei sexy, excentric, obișnuit.

– Aseară m-ai întrebat despre vârsta ei, Roy, spuse arheologul legist, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Da?

Se adună imediat, cu ochii țintă la craniu.

Arătând spre mandibulă, Joan spuse:

– Prezența măselei de minte ne spune că are peste șaptesprezece ani. Există urme de tratamente dentare, plombe albe – care erau mai frecvente în ultimii douăzeci de ani, și mai scumpe. E posibil să se fi dus la un stomatolog particular, ceea ce ar putea reduce din posibilități. Și are o coroană pe unul dintre incisivi.

Arătă un dinte de sus, din partea stângă.

Nervii lui Roy începură să zbârnâie. Sandy își ciobise un dinte din față, din stânga, în timpul uneia dintre primele lor întâlniri, mușcând o așchie de os rămasă într-o friptură, iar apoi și-l îmbrăcase.

– Ce altceva? întrebă el.

– Aș spune, după starea generală și culoare, că dinții indică o vârstă care corespunde estimării mele de ieri-seară – undeva între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.

Joan se uită la Frazer Theobald, care încuviință rece cu o aplecare ușoară a capului, ca și cum ar fi fost parțial de acord cu cele spuse de ea, dar nu neapărat pe deplin.

Apoi ea arătă spre braț.

– Oasele lungi cresc în trei părți – două epifize și corpul propriu-zis al osului. Procesul prin care se îmbină se numește fuziune epifizară și se încheie de

obicei în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani. În cazul nostru, nu e definitivat.

Indică apoi clavicula.

– La fel și aici – se vede linia de fuziune în zona claviculară mediană. Îmbinarea este completă la circa treizeci de ani. Voi putea să-ți dau o estimare mai precisă când vom merge în sala de autopsiere.

– Deci avea în jur de treizeci de ani. Ești destul de sigură? o întrebă Grace.

– Da. Și cred că nu avea cu mult mai mult de atât. Ar putea fi chiar mai tânără.

Roy rămase tăcut. Sandy fusese cu doi ani mai mică decât el. Dispăruse în ziua când el împlinea treizeci de ani, când ea nu avea decât douăzeci și opt. Același păr. Un dinte îmbrăcat.

– Nu te simți bine, Roy? îl întrebă deodată Joan Major.

La început, pierdut în gânduri, el nu-i auzi vocea decât ca pe un ecou îndepărtat, lipsit de consistență.

– Roy? Nu te simți bine?

Își îndreptă din nou atenția spre ea.

– Ba da, da. Bine, mulțumesc.

– Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

15

11 septembrie 2001

Ronnie o luă în grabă în jos pe West Broadway, traversă Murray Street, Park Place, apoi Barclay Street.

World Trade Center era chiar în faţa lui acum, peste Vesey Street. Cei doi monoliţi se înălţau drept către cer. Mirosul de ars era mult mai puternic, foi de hârtie carbonizată pluteau prin aer şi bucăţi de tencuială cădeau şi se sfărâmau de pământ.

Prin fumul negru şi dens, Ronnie zări o pată roşu aprins, ca şi cum turnul ar fi sângerat. Apoi nişte fulgerări portocaliu-deschis. Flacări. *Isuse*, se gândi el, simţind cum o spaimă profundă, cumplită, îi strânge măruntaiele. *Asta nu poate fi adevărat.*

În faţa intrării erau oameni care nu ştiau ce să facă, părând ameţiţi; se uitau în sus, bărbaţi în cămăşi perfect călcate, fără haină, unii vorbind la telefoanele mobile. Timp de o secundă, se uită la o tânără atrăgătoare, o brunetă îmbrăcată în trening, care şchiopăta, rămasă doar cu un pantof. Fata îşi prinse deodată capul în mâini, de parcă un obiect în cădere tocmai o lovise dureros, şi Ronnie văzu un firişor de sânge prelingându-i-se pe obraz.

Ezită. Se părea că nu mai putea înainta în siguranţă. Dar avea nevoie de întâlnirea asta, o nevoie disperată. *Trebuie măcar să-mi încerc norocul*, îşi spuse el. *Să alerg din răsputeri.* Începu să tuşească din cauza fumului care-i înţepa gâtlejul şi coborî de pe trotuar. Bordura era mai înaltă decât apreciase şi, când roţile genţii de voiaj căzură de pe ea, mânerul telescopic i se răsuci în mână şi servieta se răsturnă.

Rahat! Nu-mi face una ca asta!

Apoi, în timp ce se apleca pentru a ridica servieta, auzi vuietul ascuţit al unui avion cu reacţie.

Se uită iarăşi în sus. Şi nu-şi putu crede ochilor. O fracţiune de secundă mai târziu, înainte ca el să aibă timp să conştientizeze ceea ce vedea, se declanşă o explozie. Un bubuit de tunet metalic, ca două pubele cosmice ciocnindu-se una de alta. Un zgomot care îi produse ecou în creier şi care continuă să reverbereze, răscolindu-i craniul, scăpat de sub control, până când Ronnie simţi nevoia să-şi bage degetele în urechi, să-l oprească, să-l atenueze. Apoi simţi unda de şoc. O simţi în fiecare atom al trupului.

O minge uriaşă de flăcări portocalii, împrăştiind scântei diamantine şi fum negru, erupse aproape de vârful Turnului Sudic. Pentru câteva clipe fu izbit, şocat de frumuseţea de nedescris a acelei privelişti: contrastul culorilor – portocaliu, negru – perfect conturate pe albastrul curat al cerului.

Părea că un milion, un miliard de pene pluteau prin aer în jurul flăcărilor, îndreptându-se lent spre pământ. Totul cu încetinitorul.

Apoi conştientiză realitatea.

Panouri de lemn, de sticlă, scaune, birouri, telefoane, fişete cădeau, zdrobindu-se de pământ în faţa lui. O maşină de poliţie trase pe dreapta, chiar dincolo de el, şi uşile se deschiseră înainte să se oprească de tot. La numai vreo sută de metri în dreapta lui, în jos pe Vesey Street, ceea ce la început semăna cu o farfurie zburătoare în flăcări căzu cu un zgomot puternic de metal lovit, săpând un crater adânc, apoi săltă, lepădând bucăţi din exterior şi din măruntaie,

aruncând în jur jeturi de flăcări. Când, în cele din urmă, rămase nemişcat, obiectul continuă să ardă cu furie.

Spre totala, paralizanta, lui groază, Ronnie îşi dădu seama că era un motor cu reacţie, de avion.

Că acela era Turnul Sudic.

Biroul lui Donald Hatcook se afla acolo. Etajul optzeci şi şapte. Încercă să numere de jos în sus.

Două avioane.

Biroul lui Donald. La o estimare rapidă, biroul lui Donald era exact în zona de impact.

Ce naiba se întâmplă? Oh, Isuse Hristoase, ce naiba se petrece?

Se uită atent la motorul care ardea. Simţea căldura. Îi văzu pe poliţişti îndepărtându-se în fugă de maşina cu care veniseră.

Creierul îi spunea că nu avea să mai fie nici o întâlnire. Dar încercă să-l ignore. Creierul lui greşea. Ochii lui greşeau. Cumva, tot avea să ajungă la întâlnirea aia. Trebuia să meargă înainte. *Nu te opri. Poţi să ajungi la întâlnire. Încă mai poţi să ajungi la întâlnire. AI NEVOIE DE AFURISITA AIA DE ÎNTÂLNIRE!*

Dar o altă parte a creierului îi spunea că, dacă un avion lovea Turnurile Gemene, putea fi un accident; două, era cu totul altceva. Ceva total în neregulă.

Propulsat de o disperare absolută, îşi încleştă mâna pe mânerul genţii de voiaj şi păşi cu hotărâre înainte.

După numai câteva secunde auzi un zgomot înfundat, ca un sac de cartofi căzut pe pământ. Simţi o plesnitură umedă peste faţă. Apoi văzu cum ceva alb şi zdrenţuit se rostogolea pe jos spre el şi se opri la câţiva

centimetri de piciorul lui. Era un braţ de om. Ceva umed i se prelingea pe obraz. Îşi pipăi faţa şi degetele simţiră ceva lichid. Le privi şi văzu că erau mânjite cu sânge.

Stomacul i se răsuci precum cimentul umed într-un malaxor. Se întoarse într-o parte şi-şi vărsă masa de dimineaţă chiar acolo unde se afla, aproape fără să conştientizeze o altă bufnitură, la câţiva paşi distanţă. Sirene vuiau, sirene din groapa iadului. Sirene pretutindeni în jur. Pretutindeni. Apoi o altă bufnitură, o altă împroşcătură pe faţa şi pe mâinile lui.

Se uită în sus. Flăcări şi fum şi siluete ca de furnici şi bucăţi de sticlă şi un bărbat în cămaşă cu mâneci lungi şi pantaloni călcaţi la dungă, în cădere liberă din cer. Un pantof îi sări din picior, rostogolindu-se. Ronnie îl urmări cu privirea până când ajunse jos, peste-cap-peste-cap-peste-cap-peste-cap. Oameni de mărimea soldaţilor de jucărie şi moloz, iniţial imposibil de deosebit, plouau din cer.

Stătea pur şi simplu şi se uita. Îi veni în minte un set de timbre cu care făcuse schimb cândva, comemorând viziunea despre moarte şi iad a pictorului olandez Bosch. Asta era în jur. Iadul.

Aerul urât mirositor şi înecăcios era plin de zgomot acum. Ţipete, sirene, plânsete, păcănitul elicopterelor deasupra capetelor. Ofiţeri de poliţie şi pompieri alergau spre clădiri. O maşină de pompieri purtând inscripţia „Scara 12" opri chiar în faţa lui, blocându-i vederea. Ronnie o ocoli în timp ce pompieri cu căşti pe cap curgeau din ea şi o rupeau la fugă.

Se auzi o altă bufnitură. Văzu cum un bărbat plinuț, în costum, ateriză pe spate și explodă.

Vărsă din nou, clătinându-se amețit, apoi căzu într-un genunchi, acoperindu-și fața cu mâinile și rămase acolo pentru câteva clipe, tremurând. Închise ochii, ca și cum asta avea să facă totul să dispară. Apoi se răsuci, cuprins brusc de spaima că cineva îi luase valiza și servieta. Dar erau acolo, chiar în spatele lui. Servieta lui Louis Vuitton, cea deștept contrafăcută. Nu că i-ar fi păsat cuiva în momentul acela cine naiba o făcuse. Sau dacă era contrafăcută ori veritabilă.

După două-trei minute, Ronnie se adună și se ridică în picioare. Scuipă de câteva ori, încercând să scape de gustul de vomă din gură. Apoi o fulgerare de mânie se transformă în numai câteva secunde într-o furie mistuitoare. *De ce astăzi? De ce nu în altă afurisită de zi? De ce a trebuit să se întâmple asta chiar astăzi?*

Văzu un șuvoi de oameni, unii plini de un praf alb, alții sângerând, mergând încet, ca în transă, în fața intrării Turnului Nordic. Apoi auzi o altă mașină de pompieri claxonând în depărtare. Apoi încă una. Și încă una. Cineva în fața lui avea un aparat de filmat.

Știri, îi trecu prin minte. *Televiziunea*. Proasta de Lorraine ar intra în panică dacă ar vedea asta. Se pierdea cu firea din orice. Dacă se întâmpla un accident în lanț pe autostradă, ea îl suna imediat, să se asigure că el nu a pățit nimic, chiar și atunci când ar fi trebuit

să știe, dacă s-ar fi gândit puțin, că el nu avea cum să se afle în apropierea accidentului.

Își scoase telefonul mobil din buzunar și îi formă numărul. Se auzi un bip ascuțit, apoi pe ecran fu afișat mesajul:

Rețea ocupată.

Încercă încă o dată, de două ori, apoi puse telefonul înapoi în buzunar.

Avea să își dea seama, la puțin timp după aceea, când se gândi mai bine, cât de norocos fusese că nu reușise să ia legătura cu ea.

16

Octombrie 2007

Ești făcut să fii luminos, la dracu'! În întunericul de smoală, Abby își apropie ceasul de față, până când îi simți răceala de metal și sticlă atingându-i nasul, dar tot nu reuși să vadă nimic.

Am dat bani pe un ceas cu cadran luminos, naiba să vă ia!

Ghemuită pe podeaua rece, avu sentimentul că era posibil să fi dormit, dar nu avea nici cea mai vagă idee cam cât de mult. Era zi sau noapte?

Își simțea mușchii de parcă fusese legată, iar mâna îi era moartă. O mișcă, încercând să-și restabilească circulația. Era grea ca plumbul. Făcu cu greu vreo

doi pași și o scutură iarăși, dar gemu de durere când mâna i se izbi de peretele liftului cu un *bum* înfundat.

– Alo! strigă răgușit.

Bătu din nou în peretele liftului, apoi iar, și iar. Simți cum liftul se clatină la fiecare efort al ei. Bătu încă o dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

Simți iarăși nevoia de a face pipi. O cizmă era deja plină. Mirosul greu de urină stătută se accentua. Își simțea gura uscată. Închise și deschise ochii, apropie ceasul până ce îi simți răceala cu vârful nasului. Dar tot nu reuși să-l vadă.

Cuprinsă brusc de panică, începu să se foiască, întrebându-se dacă nu cumva orbise.

Cât naiba era ceasul? Când se uitase ultima oară la el, era 3.08 dimineața. La ceva timp după aceea urinase în cizmă. Atât cât putuse, pe întuneric.

Se simțise mai bine și putuse să raționeze limpede. Acum, nevoia de a urina îi întuneca iarăși gândirea. Încercă să-și scoată din minte dorința. Cu câțiva ani în urmă văzuse un documentar la TV despre oameni care supraviețuiseră unor dezastre. O tânără de vârsta ei fusese unul dintre puținii supraviețuitori dintr-un avion care aterizase forțat și luase foc. Femeia credea că rămăsese în viață pentru că își păstrase calmul în timp ce toți ceilalți se lăsaseră cuprinși de panică, gândise logic, reușind să găsească, prin fum și întuneric, încotro era ieșirea.

Aceleași lucruri fuseseră repetate de toți ceilalți supraviețuitori. Să rămâi calm, să gândești limpede. Asta trebuia să faci. Ușor de spus, greu de făcut.

Avioanele aveau ieşiri. Şi stewardese cu expresie de manechine, care arătau unde sunt ieşirile de urgenţă şi prezentau veste portocalii de salvare şi trăgeau de măşti de oxigen, de parcă vorbeau de la tribuna unei conferinţe pentru surdo-muţi retardaţi mintal, la fiecare zbor. Anglia era acum un afurisit de stat-bonă de copii, aşa că de ce nu se votase o lege pentru ca fiecare lift să aibă o stewardesă la bord? De ce nu găseai o blondă-robot stând în picioare de fiecare dată când intrai, să-ţi înmâneze un prospect laminat în care să ţi se spună unde erau uşile? Să-ţi dea o vestă de salvare portocalie, în caz că liftul era inundat în timp ce te aflai în el? Să-ţi fluture prin faţa ochilor măşti de oxigen?

Deodată auzi un bip-bip ascuţit.

Telefonul ei!

Începu să bâjbâie după poşetă. Din ea se prelingea lumină. Telefonul ei mergea! Avea semnal! Şi, desigur, avea şi ceas la telefon – de care uitase complet în panica ei!

Scoase telefonul şi se uită intens la el. Pe ecran apăruseră cuvintele:

Mesaj nou.

Abia stăpânindu-şi agitaţia, deschise telefonul. Nu recunoscu numărul. Erau doar trei cuvinte:

Ştiu unde eşti.

17

Octombrie 2007

Roy Grace tremura. Cu toate că avea pe el blugi şi un pulover gros şi bocanci căptuşiţi pe sub costumul din hârtie, umezeala din tunelul de canalizare şi ploaia de afară îi intraseră în oase.

Ofiţerii criminalişti şi cei de la investigaţii, care aveau neplăcuta sarcină de a cerceta canalul centimetru cu centimetru, cei mai mulţi în patru labe, nu găsiseră decât câteva schelete de rozătoare, dar nimic interesant. Hainele femeii moarte fie fuseseră scoase înainte de a fi fost pusă acolo, fie fuseseră luate de apă, putreziseră sau fuseseră folosite de animale pentru a-şi construi culcuşul. Lucrând migălos cu şpacluri, Joan Major şi Frazer Theobald râcâiau nisipul fin din jurul pelvisului scheletului, punând cu grijă fiecare strat de praf în punguţe de celofan, etichetate. În ritmul ăsta, or să mai aibă de lucrat încă vreo două sau trei ore, estimă Grace.

Craniul care rânjea îl atrăgea. Avea senzaţia că spiritul lui Sandy era aici, cu el. *Chiar este posibil să fii tu?* se întrebă el, cu privirile aţintite asupra craniului. Toţi clarvăzătorii la care apelase în ultimii nouă ani îi spuseseră că soţia lui nu se afla în lumea spiritelor. Ceea ce însemna că era încă în viaţă – dacă era să-i creadă. Dar nici unul nu reuşise să descopere unde se afla.

Îl trecu un fior rece. De data asta nu era frigul, ci altceva. Se hotărâse cu ceva timp în urmă să încheie

cumva vechea poveste și să își vadă în continuare de viață. Dar de fiecare dată când încerca să facă asta, se întâmpla ceva care îi semăna îndoiala în suflet, iar acum se întâmpla din nou.

Cârâitul radiotelefonului îl smulse din reverie. Îl puse la ureche cu un scurt „Roy Grace“.

– 'Neața, Roy. Ți-o ia cariera la vale pe canal, nu-i așa?

Apoi auzi chicotitul gutural al lui Norman Potting.

– Foarte nostim, Norman. Unde ești?

– Aici, cu cel care asigură paza perimetrului. Vrei să mă gătesc și să cobor?

– Nu, vin eu la tine – ne întâlnim la microbuzul criminaliștilor.

Grace fu mulțumit de pretextul de a ieși un pic la aer. Nu era neapărat nevoie de el acolo și ar fi putut foarte ușor să se întoarcă la birou, dar îi plăcea să-și conducă echipa în teren. Dacă erau nevoiți să-și petreacă sâmbăta cu picioarele în apă, într-un tunel de canalizare infect, cel puțin puteau să vadă că nici ziua lui nu era mai bună.

Era o ușurare să poată închide ușa în fața intemperiilor și să se așeze pe tapițeria moale a scaunului, la masa de lucru din microbuz. Chiar dacă asta însemna să stea închis într-un spațiu restrâns cu Norman Potting – o experiență pe care nu o savura niciodată. Hainele omului miroseau a fum greu de pipă, amestecat cu o puternică amintire a usturoiului consumat cu o seară în urmă.

Agentul-şef detectiv Norman Potting avea o faţă îngustă, ce părea de cauciuc, brăzdată de o reţea de vinişoare sparte, şi buze groase. Părul rar, care încerca să-i acopere ţeasta pleşuvă, părea acum electrocutat, zburlit de vântul puternic. Avea cincizeci şi trei de ani, deşi cei care nu-l plăceau în mod deosebit şopteau pe la colţuri că ar fi umblat puţin la vârstă pentru a mai putea rămâne în activitate, deoarece pensionarea îl îngrozea.

Grace nu îl văzuse niciodată fără cravată şi nici în dimineaţa aceasta nu făcea excepţie. Omul purta un hanorac lung, ud, cu clapete la buzunare, pe deasupra unei haine de tweed, cămaşă groasă ecosez şi cravată croşetată de un verde-neon, pantaloni gri din flanel şi bocanci de munte. Cu un pufăit greu, îşi făcu loc în spatele mesei, pe bancheta din faţa lui Grace, apoi, cu un aer triumfător, trânti pe masă, cu o plesnitură seacă, un dosar mare din celofan, înmuiat de ploaie.

– De ce aleg oamenii întotdeauna asemenea locuri înfiorătoare ca să fie ucişi sau aruncaţi la gunoi? spuse el aplecându-se înainte şi suflându-i lui Roy drept în faţă.

Încercând să nu se mişte sub explozia de mirosuri iuţi şi stătute de care fu învăluit, Roy hotărî că probabil cam aşa trebuia să fie atunci când sufla un dragon peste tine.

– Poate ar trebui să întocmeşti nişte instrucţiuni, spuse el acid. Un ghid în cincizeci de puncte, după care să se orienteze victimele omorurilor.

Subtilităţile nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Norman Potting şi acum avu nevoie de câteva

clipe bune ca să-și dea seama că detectivul era sarcastic. Apoi se destinse într-un zâmbet, lăsând să se vadă o gură plină de dinți strâmbi și pătați, ca niște pietre de mormânt pe un teren alunecos. Ridică un deget.

– Sunt destul de încet în dimineața asta, Roy. Am avut o noapte zbuciumată. Li a fost ca o tigroaică însetată de sânge.

Potting își „achiziționase“ recent o mireasă thailandeză și regala permanent pe oricine se întâmpla să fie pe aproape cu detalii ale nou-regăsitelor sale aptitudini în pat cu ea.

Evitând rapid subiectul, Grace arătă spre dosarul din celofan.

– Ai făcut rost de planuri?

– De patru ori noaptea trecută, Roy! Și e o vacă nesimțită – face de toate! Ah! Mă face să mă simt un bărbat foarte fericit!

– Bine.

Pentru câteva clipe lui Grace chiar îi păru bine pentru el. Potting nu fusese niciodată prea norocos în viața amoroasă. Era un veteran cu trei căsătorii la activ, cu mai mulți copii, pe care o dată recunoscuse, cu părere de rău, că îi vedea foarte rar. Cel mai tânăr dintre ei era o fată cu sindromul Down, pentru custodia căreia se luptase fără succes. Nu era un om rău sau prost, știa Roy – era un detectiv competent – dar îi lipseau deprinderile sociale esențiale pentru a avansa în ierarhia poliției, dacă și-ar fi dorit-o. Norman Potting era un cal de povară zdravăn și de încredere, cu inițiative uneori surprinzătoare, Grace

considerând că aceste calități ale sale erau foarte importante în orice investigație majoră.

– Ar trebui să te gândești serios și tu la asta, Roy.

– Să mă gândesc la ce?

– Să-ți iei o mireasă thailandeză. Sunt sute care se bat pe un soț englez. Îți dau website-ul – sunt date naibii, îți spun eu. Gătesc, fac curățenie, îți calcă toate lucrurile, îți dau cel mai bun sex din viața ta – trupuri micuțe, încântătoare...

– Planurile? spuse Grace ignorând ultima remarcă.

– A, da.

Potting scoase din dosar mai multe fotocopii de hărți ale străzilor, rețele și desene în secțiune și le răsfiră pe masă. Unele dintre ele datau din secolul al XIX-lea.

Vântul clătina microbuzul. Afară, undeva în depărtare, se auzi o sirenă a serviciului de urgență, apoi sunetul se pierdu treptat. Ploaia răpăia monoton pe acoperișul de tablă.

Planurile nu fuseseră niciodată pentru Roy ușor de deslușit, așa că îl lăsă pe Potting să îi prezinte complexitățile sistemului de drenaj din Brighton și Hove. Acesta o făcu folosindu-se de schițele și explicațiile pe care i le dăduse un inginer al corporației, de dimineață. Agentul-șef detectiv își plimbă un deget de-a curmezișul, în josul, apoi în susul fiecărei schițe în parte, arătând cum curgea apa, întotdeauna la vale, și se vărsa în cele din urmă în mare.

Roy se strădui să țină pasul cu el, dar după o jumătate de oră nu era cu mult mai informat decât la începutul discuției. Lui i se părea că totul se reducea

la faptul că greutatea cadavrului îl înțepenise în nisipul fin, în timp ce orice altceva fusese purtat de apă la vale pe canal, în sifonul de siguranță și apoi în mare. Potting fu de acord cu el.

Telefonul lui Grace sună iarăși. Scuzându-se, răspunse și inima i se opri pentru o clipă când auzi vocea ca un sfredel de dentist a nou-promovatului comisar detectiv Cassian Pewe. Jegul de la Met, pe care șeful lui îl adusese ca să-l pună pe el la punct.

– Salut, Roy, zise Pewe.

Chiar și ținut la distanță de legătura telefonică, Grace avu impresia că fața impecabil îngrijită, de băiat frumos, a lui Pewe era lipită claustrofobic de a lui.

– Alison Vosper mi-a sugerat să te sun – să văd dacă nu ai nevoie de o mână de ajutor.

– Ei, asta este foarte frumos din partea ta, Cassian, răspunse Grace. Dar nu, de fapt cadavrul este intact – avem aici ambele lui mâini.

Se lăsă tăcerea. Pewe scoase un sunet ca al cuiva care începe să urineze pe un gard electric. Un fel de râs forțat.

– A, foarte nostim, Roy, îl luă el de sus. Apoi, după o tăcere stânjenitoare, adăugă: Ai toți criminaliștii și ofițerii de investigații de care ai nevoie?

Grace simți cum i se strânge o curea în interior. Cumva, se stăpâni să nu-i spună individului să se ducă să-și găsească altceva de făcut cu sâmbăta lui.

– Mulțumesc, spuse în schimb.

– Bine. Alison o să se bucure. Am să o informez.

– De fapt, o s-o informez eu, spuse Grace. Dacă o să am nevoie de ajutorul tău, o s-o rog pe ea, dar pentru moment ne descurcăm cu toții foarte bine. Dar... credeam că urma să începi de luni.

– Ai dreptate, Roy, așa este. Alison nu a crezut decât că, ajutându-te în weekend, ar fi o modalitate bună să văd și eu despre ce e vorba.

– Îi mulțumesc pentru grijă, reuși Grace să spună înainte de a închide, fierbând de furie.

– Comisarul detectiv Pewe? îl întrebă Potting ridicând din sprâncene.

– Îl cunoști?

– Da. Cunosc tipul ăsta de om. Dă-i unui dobitoc încrezut ca el destulă funie și se spânzură singur. Nu ratează niciodată.

– N-ai niște funie la tine? întrebă Grace.

18

11 septembrie 2001

Ronnie Wilson pierduse complet noțiunea timpului. Stătea nemișcat, transfigurat, strângând mânerul genții lui de voiaj ca și cum ar fi fost o cârjă, uitându-se la ceva ce nu reușea să înțeleagă, ceva care se derula înaintea ochilor lui.

Tot felul de lucruri cădeau din cer în piața din fața turnurilor și pe străzile din jur. Picau din cer. Un curent continuu de zidărie, panouri despărțitoare, mese de lucru, scaune, sticlă, tablouri, fotografii

înrămate, canapele, ecrane de computer, tastaturi, fişete, coşuri de gunoi, scaune de toaletă, chiuvete, bucăţi de hârtie. Şi trupuri umane. Corpuri care cădeau. Bărbaţi şi femei, care erau vii în aer o clipă, dar explodau şi se dezintegrau când aterizau pe asfalt. Voia să se întoarcă cu spatele, să ţipe, să fugă, dar era ca şi cum un deget de plumb masiv îl apăsa pe cap, obligându-l să stea nemişcat, să privească într-o tăcere amorţită.

Se simţea de parcă asista la sfârşitul lumii.

Părea că toţi pompierii şi poliţiştii din New York se îndreptau în fugă spre Turnurile Gemene. Un şuvoi nesfârşit care intra, intersectându-se cu şuvoiul de asemenea nesfârşit de bărbaţi şi femei care se depărtau cât puteau de repede, împleticindu-se ca nişte morţi vii, plini de praf, descompuşi, unii cu braţele sau cu feţele pline de sânge, contorsionate de şoc. Mulţi dintre ei aveau mobilele presate de ureche.

Apoi veni cutremurul. Doar o vibraţie uşoară la început, sub tălpile lui, apoi mai puternic, încât chiar trebui să prindă strâns mânerul genţii de voiaj, ca să se sprijine. Şi deodată, zombii care ieşeau din Turnul Sudic părură că se trezesc şi iuţiră pasul.

Începură să fugă.

Ronnie se uită în sus şi văzu de ce. Dar pentru un moment se gândi că trebuie să fie o greşeală. Aşa ceva nu era posibil! Era o iluzie optică. *Trebuia să fie.*

Întreaga clădire se prăbuşea în ea însăşi, ca un castel de cărţi, cu excepţia...

O mașină de poliție aflată la mică distanță în fața lui fu brusc turtită. Apoi o mașină de pompieri fu și ea turtită. Un nor de praf ca o furtună de nisip din deșert se rostogolea spre el. Auzi tunete. Tunete rostogolindu-se, bubuind, sonor cvadridimensional. Un întreg râu de oameni dispăru sub moloz.

Norul cenușiu-închis se înălța în văzduh ca un roi de insecte cuprinse de furie. Tunetele îi amorțeau urechile. Așa ceva nu era posibil. Afurisitul de turn venea grămadă în jos.

Oameni care fugeau ca să-și salveze viața. O femeie își pierdu un pantof, dar continuă să alerge șchiopătând, apoi își aruncă și celălalt pantof. Un zgomot cumplit, de rupere, acoperind sirenele, ca și cum un monstru gigantic ar fi sfâșiat lumea în două cu ghearele.

Alergau pe lângă el. O persoană, apoi o alta, și încă una, cu fețele sculptate ca niște măști ale spaimei. Unele erau albe ca hârtia, pe altele se prelingea apă din sistemele antiincendiu, pe altele se scurgea sânge sau șiroiau cioburi fine de sticlă. Actori cu roluri de o clipă într-un ciudat carnaval de zori de zi.

Un BMW făcu deodată un salt prin aer, la câțiva metri distanță de el, și căzu înapoi la pământ pe capotă, fără partea din față. Apoi văzu cum norul negru se ridică, prăbușindu-se drept spre el, ca o maree.

Strângând puternic mânerul genții de voiaj, se răsuci și îi urmă pe ceilalți. Neștiind încotro se îndreaptă, alergă pur și simplu, punând un picior înaintea celuilalt, trăgându-și după el geanta, fără să fie sigur, fără ca măcar să-i pese, dacă servieta mai era deasupra.

Alerga ca să-şi menţină avansul faţă de norul negru, faţă de turnul care se prăbuşea, pe care-l auzea tunând, bubuindu-i în urechi, în inimă, în suflet.

Alerga ca să scape cu viaţă.

19

Octombrie 2007

De acum, liftul părea că este viu, ca o fiinţă supranaturală. Când Abby respira, el ofta, scârţâia, gemea. Când ea se mişca, el se legăna, se răsucea, se zgâlţâia. Abby îşi simţea gura şi gâtlejul ca arse; limba şi interiorul gurii erau ca o sugativă, absorbind instantaneu fiecare strop de salivă.

Un curent rece, neîntrerupt, îi sufla în faţă. Bâjbâi prin întuneric după butonul cursor al telefonului, pentru a activa lumina ecranului. Făcea asta la fiecare câteva minute, pentru a verifica dacă nu cumva avea semnal şi pentru a aduce o mică, dar disperat de bine-venită rază de lumină în celula instabilă, care se legăna întruna, a închisorii ei.

Nici un semnal.

Ora afişată pe ecran era 13.32.

Încercă încă o dată să formeze 999. Dar semnalul anemic dispăruse.

Cu un fior, citi iarăşi mesajul pe care îl primise:

Ştiu unde eşti.

Deşi nu recunoştea numărul, ştia cine e; nu exista decât o singură persoană care l-ar fi putut trimite. Dar de unde să-i fi aflat el numărul? Asta era ceea ce o îngrijora cu adevărat în acest moment. *De unde naiba îmi ştii tu numărul?*

Era un telefon cu cartelă, pe care-l cumpărase cu banii jos. Văzuse destule emisiuni cu poliţişti la televizor ca să ştie ce făceau escrocii pentru ca apelurile lor să nu poată fi înregistrate şi urmărite. Îl cumpărase ca să ţină legătura cu mama ei, care acum locuia în apropiere, în Eastbourne, ca să vadă dacă era bine, pretinzând că se afla încă în străinătate. Aproape la fel de important, folosea telefonul şi ca să poată ţine legătura cu Dave – şi să-i trimită poze uneori. Era foarte greu să stai atât de mult timp despărţită de o persoană pe care o iubeai.

Gândul îi veni brusc în minte: *Se dusese oare expeditorul mesajului la mama ei?* Dar chiar dacă ar fi făcut asta, tot nu i-ar fi putut afla numărul. Avea întotdeauna grijă să nu-l lase să fie afişat. Pe lângă asta, când o sunase ieri, mama nu-i spusese nimic şi i se păruse că totul era bine.

Era oare posibil ca el să o fi urmărit, să fi văzut de unde cumpărase telefonul şi astfel să obţină numărul? Nu. Puţin probabil. Îl cumpărase de la un mic magazin de telefoane de pe o stradă laterală din zona Preston Circus, unde putuse să se asigure că nu o urmărea nimeni. Cel puţin, atât de bine cât reuşise.

Se afla aici, în clădire, acum? Dacă el era cel răspunzător de prinderea ei în capcană, în liftul ăsta?

Şi folosea timpul ca să intre în apartamentul ei...? Dacă se afla acolo chiar acum, căutând?

Dacă găsea...?

Puţin probabil.

Se uită iarăşi la ecran. Cuvintele o înspăimântau tot mai mult. Vălătuci de spaimă i se învolburau în adâncul fiinţei. Se ridică în picioare cuprinsă de panică, apăsând iarăşi cursorul când lumina se stinse, înfigându-şi degetele în crăpătura dintre uşi pentru a suta oară, încercând să le deschidă forţat, suspinând de ciudă.

Uşile nu se clintiră.

Vă rog, vă rog, deschideţi-vă. O, Doamne, te rog, deschide!

Liftul se legănă iarăşi sălbatic. În minte îi apăru ca o străfulgerare imaginea scufundătorilor în cuşca de protecţie împotriva rechinilor, cu un Mare Alb adulmecând barele de metal. Cu asta semăna el. Cu Marele Alb. Un prădător fără emoţii, fără sentimente. Trebuie să fi fost nebună, decise ea, ca să accepte asta.

Dacă existase vreodată un moment în viaţa ei când hotărârea de a reuşi i se clătinase şi ar fi dat de bună voie tot ce avea numai ca să întoarcă timpul înapoi, acel moment era acum.

20

Octombrie 2007

Viermănarul sau musca albastră – sau musca albastră-n dos, cum îi spun australienii – poate simţi un

cadavru de la douăzeci de kilometri distanță. Ceea ce îl face să aibă enorm de multe în comun cu reporterii, îi plăcea mult lui Roy Grace să le spună membrilor echipei lui. Se hrănesc cu excrețiile fluide de proteine care mustesc dintr-un cadavru în descompunere. Nu foarte diferit de reporteri nici în privința asta, îi plăcea să adauge.

Și, nici o surpriză, în fața ușii microbuzului se afla un reporter chiar în acest moment, cel mai insistent – și mai bine informat, trebuia spus – reporter de la *Argus*, care se ocupa de crime, Kevin Spinella. Uneori, *prea* bine informat.

Grace îi spuse polițistului care păzea locul crimei și care îl sunase pe radiotelefon să-l informeze despre prezența reporterului că va sta de vorbă cu Spinella și ieși în ploaie, ușurat că putea să scape de duhoarea lui Norman Potting. Apropiindu-se de ziarist, observă doi fotografi care se învârteau prin preajmă.

Spinella stătea fără umbrelă, cu mâinile în buzunare, cu o pelerină de detectiv, cu epoleți și centură, înmuiată de ploaie și cu gulerul ridicat. Era un bărbat subțire, slab la față, de vreo douăzeci și ceva de ani, cu ochi ageri și cu gura ocupată cu mestecatul unei bucăți de gumă. Părul negru, rar, pieptănat spre față și gelat, i se lipise acum de cap.

Sub haină, văzu Grace, reporterul purta un costum închis la culoare și o cămașă care era cel puțin cu o măsură prea mare pentru el, ca și cum tipul încă nu crescuse destul ca să-i vină bine. Gulerul îi atârna neglijent în jurul gâtului, în ciuda nodului mare și

strâmb, strâns bine, al cravatei stacojii din poliester. Pantofii negri, cu pretenții, erau plini de noroi.

– Ai ajuns un pic cam târziu, fiule, spuse Grace în loc de bună ziua.

– Târziu? se încruntă reporterul.

– Muștele albastre ți-au luat-o înainte cu câțiva ani buni.

Spinella îi adresă cel mai vag zâmbet posibil, ca și cum n-ar fi fost sigur până unde mergea gluma lui Grace.

– Pot să vă pun câteva întrebări, domnule comisar detectiv?

– Am să organizez o conferință de presă luni dimineață.

– Nu îmi puteți spune nimic până atunci?

– Mă gândeam că mi-ai putea tu spune ceva – de obicei pari a fi mai bine informat decât mine.

Din nou, reporterul păru nesigur în privința intențiilor lui Grace. Cu un zâmbet subțire, de încuviințare, spuse:

– Am auzit că ați găsit un schelet, o femeie, într-un canal de drenare pluvială, în incinta șantierului. Așa este?

Stilul neglijent în care aruncă întrebarea, de parcă ar fi fost vorba de ceva lipsit de importanță, îl enervă pe Grace. Dar trebuia să-și păstreze calmul. Nu avea nimic de câștigat dacă se lua la harță cu Spinella; era întotdeauna mai bine, având în vedere experința pe care o avea în relațiile cu presa, să fie amabil, dar să rămână prudent.

– Este un schelet uman, răspunse el. Sexul nu a fost încă stabilit cu certitudine.

– Am auzit că este în mod cert o femeie.

Grace zâmbi.

– Vezi, ți-am spus că ești mai bine informat decât mine.

– Deci... ăăă... este?

– În cine vrei să ai încredere, în sursele tale sau în mine?

Reporterul se uită atent la Grace preț de câteva clipe, ca și cum încerca să-l citească. Pe vârful nasului i se formase o picătură de apă, dar nu făcu nici o încercare să o șteargă.

– Pot să vă întreb altceva?

– Dacă e scurt.

– Aud că aveți un nou coleg, care își va începe munca la Sussex House luni – un ofițer de la Met, comisarul detectiv Pewe.

Grace simți cum se încordează. Încă o remarcă de acest gen și avea să dea jos picătura aia de apă de pe nasul lui Spinella cu pumnul.

– Ai auzit bine.

– Înțeleg că Met este primul departament de poliție din Marea Britanie care începe să reducă în mod real birocrația.

– Așa, așa?

Zâmbetul larg, insinuant, al reporterului era aproape de nesuportat, ca și cum acesta ar fi știut tot felul de secrete pe care nu le dezvăluia. Pentru o clipă, Grace

se gândi până și la posibilitatea ca Spinella să fi aflat ceva confidențial despre Alison Vosper.

– Angajează funcționari civili ca să înregistreze arestările, așa că ofițerii de patrulare se pot întoarce direct la posturile lor, pe stradă – în loc să piardă ore întregi completând formularele, spuse Spinella. Credeți că DIC Sussex o să aibă ceva de învățat de la comisarul detectiv Pewe?

Stăpânindu-și furia, Grace răspunse cu prudență.

– Sunt sigur că domnul Pewe va fi un membru valoros al echipei DIC Sussex.

– Pot să vă citez cu asta, nu?

Zâmbetul larg al lui Spinella era tot mai greu de suportat.

Ce anume știi tu, măi, rahat în ploaie?

Radiotelefonul lui Roy începu să pârâie. Îl duse la ureche.

– Roy Grace!

Era unul dintre criminaliștii din tunel, Tony Monnington.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să știi, Roy, se pare că am găsit prima noastră posibilă probă.

Grace se scuză politicos în fața reporterului și se îndreptă spre canalul de drenare. În drum, îl sună pe Norman Potting, ca să-i spună că se va întoarce în câteva minute. Era ciudat cum se schimbau întruna lucrurile care te priveau direct în viață. Cu puțin timp în urmă, abia aștepta să iasă din tunelul de canalizare. Acum, când opțiunile erau fie să stea în ploaie și să vorbească cu Spinella, fie să se întoarcă în microbuzul

criminaliştilor alături de Norman Potting, deodată părea că există numeroase argumente pentru a intra din nou în canal.

21

Octombrie 2007

Sue, colega ei de cameră, fusese cea care îi schimbase lui Abby viaţa, fără să intenţioneze asta. Se cunoscuseră când lucrau împreună într-un bar de pe faleză, în Melbourne, şi se împrieteniseră imediat. Erau de o seamă şi, la fel ca Abby, Sue plecase din Anglia în Australia în căutarea aventurii.

Într-o seară, cu aproape un an în urmă, Sue îi spusese lui Abby că doi tipi bine, ceva mai în vârstă decât ele, dar încântători, fuseseră în bar şi stătuseră de vorbă cu ea. Ziseseră că sâmbătă se duc la un grătar cu nişte tipi haioşi, şi că putea să vină şi ea, dacă era liberă, şi să-şi aducă o prietenă.

Neavând nici o ofertă mai bună, s-au dus. Petrecerea era la o locuinţă şic de burlac, un apartament pe terasa de sus a unui bloc, într-unul dintre cele mai la modă cartiere din Melbourne, cu o vedere superbă asupra golfului. Dar în acele prime ore de euforie, Abby abia dacă remarcase ceva din tot ce o înconjura, deoarece fusese imediat şi total captivată de gazdă, Dave Nelson.

La petrecere mai participau vreo douăzeci de persoane. Bărbaţii, cu vârste cuprinse între zece ani mai

mult decât ele și peste șaizeci, arătau ca niște figuranți dintr-un film cu gangsteri, iar femeile, pline de bijuterii, păreau că tocmai ieșiseră de la salonul de înfrumusețare. Dar ea abia dacă le observase. De fapt, aproape că nu schimbase vreo vorbă cu altcineva din clipa în care intrase pe ușă.

Dave era un diamant dur, înalt și subțire, de vreo patruzeci și cinci de ani, puternic bronzat, cu păr scurt, gelat, și un chip plictisit de trai bun, care probabil că arătase foarte bine în tinerețe, dar care acum părea că se simte confortabil în pielea lui. Și așa se simțise și Abby cu el, chiar din prima clipă. Confortabil.

Se mișca prin apartament cu o grație ușoară, de felină, făcând să curgă din belșug Krug din sticlele supradimensionate, întreaga după-amiază. Era obosit, spunea, pentru că jucase poker timp de trei zile la rând, fără să pună capul jos, la un campionat internațional, Aussie Millions, la cazinoul Crown Plaza. Plătise o taxă de participare de o mie de dolari și supraviețuise patru runde, clădind un pot de peste o sută de mii înainte de a fi făcut KO. Un pas greșit cu așii, îi spusese el lui Abby, plin de regret. De unde să știe că tipul avea doi ași în gaură? Când el însuși avea trei popi, doi ascunși, pentru numele lui Dumnezeu!

Abby nu jucase poker niciodată în viața ei. Dar în noaptea aceea, după ce restul oaspeților plecaseră, el o așezase la masă și o învățase. Îi plăcuseră atenția, felul în care se uita la ea tot timpul, îi spusese cât era de drăguță, apoi cât era de frumoasă, apoi cât de bine îl făcea să se simtă doar stând acolo, cu el. Ochii lui

abia dacă se dezlipiseră de pe faţa ei în toate orele petrecute împreună, ca şi cum nimic altceva nu mai conta. Erau ochi buni, căprui, cu o nuanţă de verde, alerţi, dar plini de tristeţe, ca şi cum ar fi existat o anumită pierdere care îl durea în interior. Asta o făcuse să vrea să-l protejeze, să-i fie ca o mamă.

Lui Abby îi plăceau la nebunie poveştile pe care i le spunea despre călătoriile lui şi despre felul în care îşi făcuse averea comercializând timbre rare şi jucând poker, în principal pe internet. Pusese la punct un sistem de joc care păru foarte simplu, când i-l explică, dar tare deştept.

Jocuri de poker pe internet aveau loc pretutindeni în lume, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Folosise fusurile orare intrând în partide care se jucau târziu în noapte, de oameni care erau obosiţi şi adeseori puţin băuţi. Urmărea un timp jocul, apoi intra şi el. Pradă uşoară pentru un om bine odihnit, care nu băuse nimic, şi alert.

Abby fusese întotdeauna atrasă de bărbaţii mai în vârstă, iar tipul ăsta, care părea atât de dur, dar care era totuşi pasionat de micuţele, delicatele şi frumoasele timbre, entuziasmându-se când îi vorbea despre legăturile lor cu istoria, o fascina. Pentru o fată care provenea dintr-un mediu britanic rigid, el era total diferit de orice altă persoană pe care o întâlnise până atunci. Şi cu toate că exista acea vulnerabilitate în jurul lui, în acelaşi timp avea şi ceva extrem de puternic şi de bărbătesc, care o făcea să se simtă în siguranţă cu el.

Pentru prima oară în viața ei, încălcându-și propria regulă cu un abandon total, Abby se culcă cu el chiar în acea noapte. Și se mută la el după numai două săptămâni. El o lua la cumpărături, încurajând-o să-și aleagă haine scumpe, și adeseori se întorcea acasă cu bijuterii sau cu un ceas nou ori cu un buchet de flori nebunesc de extravagant, când câștigase bine la poker.

Sue se străduise să o convingă că nu era bine ce făcea, subliniind că el era mult mai în vârstă decât ea, că avea un trecut incert și reputația de a fi cam afemeiat – sau, în termeni mai direcți, un obsedat sexual.

Dar Abby ignorase toate acestea, renunțând inițial la prietenia cu Sue, apoi la cea cu restul amicilor pe care și-i făcuse de când sosise în Melbourne. În locul acestora, îi făcea plăcere să se întâlnească cu apropiații lui Dave, mai în vârstă și – din punctul ei de vedere – mult mai încântători și mai interesanți. Banii mulți avuseseră întotdeauna pentru ea o atracție specială, iar oamenii aceștia cheltuiau nebunește.

În copilărie, își petrecuse vacanțele muncind alături de tatăl ei, care avea o mică afacere cu montaj de faianță și gresie. Îi plăcea sincer să-l ajute, dar pe ea o atrăgeau casele – unele dintre ele cu adevărat incredibile – în care trăiau oamenii bogați. Mama ei lucra la biblioteca publică din Hove, iar căsuța lor din Hollingburry, lipită de cea a vecinilor, cu grădina ei dichisită, pe care ambii părinți o îngrijeau cu dragoste, era limita până la care se întindeau orizonturile lor.

Crescând, Abby se simțea tot mai încorsetată și mai restricționată de ascendența ei modestă. În

adolescență, citise cu aviditate romanele lui Danielle Steel, Jackie Collins și Barbara Taylor Bradford și ale oricărui alt romancier care scria despre viețile celor bogați și strălucitori, și devorase revistele *OK!* și *Hello!* din scoarță în scoarță, în fiecare săptămână. Nutrea în secret visuri de îmbogățire și năzuia la casele grandioase și iahturile scăldate în soare care o însoțeau. Tânjea să călătorească și știa, în sufletul ei, că într-o zi avea să-i surâdă norocul. Până când va împlini treizeci de ani, își promitea, avea să fie bogată.

Când un prieten al lui Dave fusese arestat sub acuzația de triplu asasinat, Abby se simțise îngrozită, dar nu putuse să nu încerce un fior excitant. Apoi, un altul din cercul lui fu împușcat mortal în mașină, în fața gemenilor lui, în timp ce urmărea un antrenament de fotbal al copiilor. Începu să-și dea seama că acum făcea parte dintr-o cu totul altă cultură decât cea în care crescuse și pe care o înțelegea. Dar, în ciuda șocului provocat de moartea omului, găsi înmormântarea incitantă. Se afla acolo ca parte a tuturor acestor oameni, iar a fi acceptată de ei era cea mai mare schimbare din viața ei.

În același timp, începu să se întrebe cu ce altceva se mai ocupa Dave. Îl văzuse uneori periindu-i pe tipii despre care îi spusese că erau cei mai mari jucători și încercând să facă niște afaceri cu ei. Într-o dimineață, îl auzi fără să vrea spunând cuiva la telefon că schimburile de timbre erau o modalitate excepțională de a spăla bani, de a-i mișca dintr-o parte în alta a globului, ca și cum ar fi încercat să-i vândă ideea.

Nu prea îi plăceau lucrurile astea. Era ca și cum nu-i păsase niciodată că se aflau pe muchie de cuțit, pierzând vremea prin baruri și petrecând cu oamenii ăștia. Dar faptul că făcea afaceri cu ei – aproape implorându-i să-l accepte – îl micșora pe Dave în ochii ei. Și totuși, adânc în inimă, simțea că ea ar fi putut să-l ajute, dar numai dacă ar fi reușit să străpungă zidul pe care părea că și-l ridicase în jurul lui. Pentru că, după câteva luni petrecute cu el, Abby își dădu seama că nu știa despre trecutul lui mai mult decât atunci când îl întâlnise prima oară, în afara faptului că avusese două soții și că ambele divorțuri fuseseră dureroase.

Apoi, într-o zi, el veni cu o bombă.

22

Septembrie 2007

Camioneta Holden albatru-metalizat se îndrepta spre vest, îndepărtându-se de Melbourne. MJ, un bărbat tânăr, de douăzeci și opt de ani, cu păr negru ca antracitul și un trup de surfer, purtând un tricou galben și bermude, conducea cu o mână pe volan și cu cealaltă petrecută peste umerii Lisei.

Mașina stătea bine pe suspensii și pe gumarii ei extralați, care se lipeau ca niște ventuze de contururile șerpuitoare ale drumului. Acest vehicul era mândria și bucuria lui MJ, care asculta cu mulțumire huruitul motorului V8, de 5,7 litri, prin țevile de eșapament, în timp ce conducea prin imensitatea câmpului deschis.

La dreapta lor, pe kilometri întregi, se întindeau câmpuri de vegetație arsă de soare. La stânga, dincolo de un gard din sârmă ghimpată ce părea ostenit, se înălțau, nu departe, un șir de coline maronii cu contururi domoale, pârjolite și aride din cauza secetei ce dura de aproape șase ani. Câteva pâlcuri firave de copaci erau împrăștiate pe ele la întâmplare, ca niște petice de păr facial scăpate de lama aparatului de ras.

Era sâmbătă dimineață și MJ putea uita pentru două zile de studiul intens din ultima vreme. Într-o lună urma să dea examenele dure pentru brokerajul bursier, pe care trebuia să le treacă pentru a-și asigura o slujbă permanentă la actualul loc de muncă, Banca Macquarie. Primăvara venise greu anul ăsta, în ciuda secetei, iar weekendul care tocmai începuse promitea să fie primul cu adevărat frumos după lunile posomorâte de iarnă. Era decis să obțină de la el tot ce se putea.

Mergeau la întâmplare. Cu șase puncte de penalizare în carnetul de conducere, avea grijă să se mențină mult sub limita de viteză. Și, în plus, nu se grăbea nicăieri. Era fericit – foarte fericit – numai pentru că se afla aici cu fata pe care o iubea, se bucura că era la volan, de peisaje, de sentimentul că weekendul îi stătea înainte.

În cap i se învârtea ceva ce citise cândva: *Fericirea nu înseamnă să obții ceea ce vrei, ci să vrei ceea ce ai.*

O spuse cu voce tare pentru Lisa, iar ea fu de părere că erau cuvinte frumoase, cu care ea era de acord. Total. Îl sărută.

– Tu spui atâtea lucruri frumoase, MJ.

El se înroşi.

Lisa apăsă un buton şi muzica din Whitlams bubui din nebunesc de costisitorul sistem audio pe care MJ îl instalase în maşină. Iar echipamentul lor de campare, împreună cu lada de bere VB, bubui şi el sub capacul fixat peste compartimentul din spatele cabinei. Iar inima lui MJ bubuia şi ea. Era bine să se afle aici, bine să se simtă atât de viu, să simtă aerul cald suflându-i în faţă prin fereastra deschisă, să miroasă parfumul Lisei, să-i simtă cârlionţii blonzi mângâindu-i încheietura mâinii.

– Unde suntem? întrebă ea, dar nu pentru că i-ar fi păsat.

Se bucura şi ea de ieşire. Se bucura de întreruperea rutinei săptămânale de vizitare a cabinetelor medicale în calitate de reprezentant de vânzări pentru medicamente împotriva hemofiliei a gigantului farmaceutic Wyeth. Se bucura să poarte numai o bluziţă albă, lejeră, şi un şort roz, în locul costumului de birou pe care trebuia să-l îmbrace în timpul săptămânii. Dar cel mai mult se bucura de timpul preţios pe care-l petrecea împreună cu MJ.

– Aproape am ajuns, spuse el.

Trecură de un semn rutier hexagonal, care înfăţişa o bicicletă neagră, şi se opriră la o intersecţie în T, în dreptul trunchiului scheletic al unui pin Radiata, care avea în vârf un smoc gros de ace, ca o meşă prost fixată. Chiar în faţa lor se înălţa un deal abrupt, golaş, cu pâlcuri izolate de tufişuri care arătau ca şi cum ar fi fost lipite pe versant cu bandă adezivă.

Lisa, care era englezoaică, nu se afla în Australia decât de doi ani. Se mutase la Melbourne din Perth în urmă cu câteva luni și totul era nou pentru ea.

– Când ai fost aici ultima oară? întrebă ea.

– N-am mai fost de câțiva ani... poate zece. Veneam mereu cu cortul aici, cu părinții, când eram copil. Era locul nostru favorit. O să-ți placă la nebunie. Ii-haa!

Cu o explozie bruscă de exuberanță, MJ izbi cu talpa în accelerator. Camioneta țâșni înainte, făcând un viraj strâns spre stânga, în autostradă, scoțând un scrâșnet de pneuri și un muget de tunet din țevile de eșapament.

După câteva minute trecură de un semn fixat pe un stâlp, care anunța RÂUL BARWON, apoi MJ încetini și începu să privească atent spre dreapta din momentul în care trecură de un alt semn, care anunța STONEHAVEN ȘI POLLOKS FORD.

După câtva timp, opri brusc și coti la dreapta pe un drumeag de nisip.

– Sunt destul de sigur că ăsta este!

Se hurducăiră cam cinci sute de metri. Câmp deschis la dreapta, tufișuri la stânga și malul care cobora spre un râu pe care nu-l puteau vedea. Trecură de un pod cu tablier din fier sprijinit pe piloni vechi, de cărămidă, pe partea stângă, apoi niște tufișuri dese le blocară vederea. Drumeagul coborî brusc pe o pantă accentuată, apoi se înălță iarăși, de cealaltă parte. După câteva minute se lărgi câțiva metri și se sfârși într-un covor de iarbă scurtă, dincolo de care erau tufișuri dese.

MJ opri camioneta și trase frâna de mână. Un nor de praf îi învălui.

– Bun venit în paradis! spuse el.

Se sărutară.

Apoi, după câteva momente, coborâră din mașină. În liniștea caldă, deplină. Motorul țiuia. În aer se simțea miros de iarbă uscată. O pasăre scoase un sunet ce aducea cu un fluierat – *iuu-huu!* – apoi tăcu. Jos, sub ei, era o apă care sclipea, iar mai departe, sub soarele aprig al dimineții târzii, se vedeau dealuri maronii pleșuve, ce se împăunau cu câte un salcâm sau un eucalipt singuratic, ici și colo. Liniștea era atât de intensă, încât pentru un moment simțiră că ei ar putea să fie singurii oameni de pe planetă.

– Dumnezeule, spuse Lisa, este atât de frumos!

O muscă bâzâi lângă fața ei și ea o goni cu palma, la fel ca pe o surată de-a ei.

– Bunele noastre prietene, muștele, spuse MJ. Ăsta este locul perfect!

– E clar că te țin minte! spuse ea când o a treia muscă îi ateriză pe frunte.

El îi dădu un pumn în joacă înainte de a descrie rapid cu mâna, de câteva ori, un arc de cerc, un salut australian pentru a goni muștele care-l supărau. Apoi, cuprinzând-o cu brațul, o conduse către o spărtură în masa tufișurilor.

– De aici ne lansam noi caiacul la apă, spuse el.

Ea se uită în josul unei pante abrupte, pietroase, acoperită cu ferigi care creau un tobogan natural spre râul aflat la peste treizeci de metri dedesubt. Apa, lată

de vreo douăzeci de metri, era nemişcată ca iazul unei mori. Câteva libelule stăteau pe suprafaţa ei hrănindu-se cu larve de ţânţari sau depunând ouă, iar alte câteva zburau pe loc, chiar deasupra. Reflecţia tufişurilor de pe malul celălalt se distingea clar.

– Uau! zise ea. Uaaaaaaaau! Asta e uimitor!

Apoi observă o serie de beţe albe plantate în lungul pantei, până jos. Fiecare dintre ele avea marcaje precise, cu negru.

– Când eram copil, spuse MJ, indicând primul băţ de marcaj, nivelul apei era până aici.

Lisa numără opt beţe care erau complet expuse, până jos, la nivelul apei.

– Atât de mult a scăzut?

– Buna noastră prietenă, încălzirea globală, răspunse el.

Apoi ea observă funia cu un nod la capăt, atârnând deasupra apei de creanga întinsă lateral a unui copac gros cât un picior de elefant.

– Săream în apă de pe funia aia! spuse MJ. Distanţa era mică.

Acum erau cel puţin patru-cinci metri.

MJ îşi trase tricoul peste cap.

– Vii?

– Hai mai întâi să punem cortul!

– La naiba, Lisa, avem toată ziua ca să punem cortul! M-am încălzit!

Continuă să se dezbrace.

– Iar muştele urăsc apa.

– Spune-mi cum e apa... Mă mai gândesc!

– Eşti moale ca un pipi!

Lisa izbucni în râs. MJ rămase gol, apoi dispăru pentru câteva momente în tufişuri. După câteva clipe, Lisa îl văzu târându-se în lungul crăcii care se întindea deasupra apei. MJ ajunse la funie, care părea periculos de uscată, se roti cu capul în jos şi se prinse de ea.

– Ai grijă, MJ! strigă Lisa, brusc alarmată.

Ţinându-se cu o mână, el se bătu în piept cu cealaltă, slobozind o serie de strigăte à la Tarzan. Apoi îşi făcu vânt spre râu, aproape atingând suprafaţa apei cu picioarele goale. Se legănă înainte şi înapoi descriind câteva arcuri, apoi îşi dădu drumul şi căzu cu un plescăit zgomotos.

Lisa începu să privească neliniştită luciul apei. După câteva momente, MJ apăru la suprafaţă şi-şi dădu capul pe spate, îndepărtându-şi părul ud de pe faţă.

– E frumos! Vino aici, momâie!

Se aruncă înainte, făcând câteva mişcări puternice de crawl, apoi, brusc, scoase capul din apă cu o expresie de durere pe faţă.

– *La dracu'!* se precipită el. Rahat! Auuu! Am dat cu piciorul de ceva!

Lisa izbucni în râs.

MJ se scufundă. După câteva clipe, capul lui sparse suprafaţa apei; pe faţă i se citea acum spaima.

– *Rahat,* Lisa, strigă el. E o maşină aici, dedesubt! E o afurisită de maşină în râu!

23

11 septembrie 2001

Lorraine se uita, amorţită, fără să-i vină a crede. Uitase să aprindă ţigara pe care o ţinea în mână. Tânăra reporteriţă care vorbea repezit spre cameră părea să nu-şi dea seama de faptul că Turnul Sudic, aflat la numai câteva sute de metri în spatele ei, se prăbuşea.

Cădea drept din cer, dispărând înăuntrul lui însuşi, meticulos, aproape insuportabil de meticulos, ca şi cum pentru un scurt moment Lorraine ar fi fost martoră la cea mai extraordinară scamatorie executată vreodată. Reportera continua să vorbească. În spatele ei, maşini şi oameni dispăreau sub moloz şi nori de praf. Alţii fugeau ca să scape cu viaţă, fugeau în lungul străzii, spre aparatul de filmat.

Oh, Isuse, ea nu-şi dă seama?

Fără să realizeze încă ce se întâmpla, reportera continua să citească din carneţelul ei sau să spună ceea ce i se transmitea în cască.

UITĂ-TE ÎN SPATELE TĂU! voia Lorraine să-i strige femeii.

Apoi, în cele din urmă, aceasta se întoarse. Deveni incoerentă. Făcu un pas surprins, împiedicat, lateral, apoi încă unul. Oamenii alergau pe lângă ea de o parte şi de alta, îmbrâncind-o, dezechilibrând-o. Norul care se înălţa ca o ciupercă era înalt cât cerul şi lat cât întregul oraş, prăbuşindu-se ca o avalanşă spre ea. Şocată şi uluită, mai spuse câteva cuvinte, dar nu se mai auzi nimic, ca şi cum cablul fusese deconectat, apoi

imaginea deveni doar o învolburare cenuşie de siluete şi haos, în clipa când camera fu înghiţită de nor.

Lorraine, doar în bikini, auzi diverse strigăte. Imaginea de pe ecran fu comutată pe filmarea mişcată, făcută cu un aparat ţinut în mână, a prăbuşirii unei mase de oţel şi sticlă şi zidărie peste o maşină alb-roşie de pompieri. Trecu în forţă prin scară, apoi aplatiză întreaga secţiune mediană a maşinii, ca şi cum aceasta ar fi fost o maşinuţă de jucărie strivită de piciorul unui copil.

Vocea unei femei striga, iarăşi şi iarăşi: „Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!"

Se auziră plânsete. Întuneric pentru o secundă, apoi un alt aparat de filmat de mână, un bărbat tânăr şchiopătând prin cadru, ţinând un prosop plin de sânge pe faţa unei femei, ajutând-o să meargă, încercând să o tragă mai repede din faţa norului care îi ajungea rapid din urmă.

Apoi imaginile se mutară într-un studio de ştiri. Lorraine se uită la prezentator, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, în haină şi cu cravată. Imaginile pe care le urmărise rulau acum pe monitoarele din spatele lui. Faţa omului era aproape neagră.

– Am primit informaţii că Turnul Sudic al complexului World Trade Center s-a prăbuşit. Vă vom prezenta şi ultimele ştiri privind situaţia de la Pentagon, în câteva momente.

Lorraine încercă să-şi aprindă ţigara, dar mâna îi tremura prea tare şi bricheta căzu pe podea. Aşteptă, refuzând să-şi ia ochii de la ecran fie chiar şi pentru

o secundă, de frică să nu piardă ocazia de a-l zări pe Ronnie. La televizor era acum o femeie agitată, care striga ceva neinteligibil. Se uita la o alta, atrăgătoare, care strângea în mână un microfon, pe un fundal de fum negru și gros, străpuns de flăcări portocalii, prin care nu distinse decât siluetele joase ale clădirilor Pentagonului.

Formă numărul de mobil al lui Ronnie și obținu încă o dată semnalul de linie ocupată.

Încercă iarăși. Și iarăși. Și iarăși. Inima i-o luase razna în piept și tremura, dorindu-și cu disperare să-i audă vocea, să știe că era bine. Nu se putea gândi decât la faptul că întâlnirea lui Ronnie era în Turnul Sudic. Turnul Sudic se prăbușise.

Voia mai multe imagini din Manhattan, nu afurisitul de Pentagon. Schimbă canalul, pe Sky News. Ronnie era în Manhattan, nu în afurisitul de Pentagon. Văzu o altă filmare tremurată, de mână, de data asta cu trei pompieri prăfuiți, cu căști, cărând un bărbat cu părul cărunt, care părea lovit rău; banderolele lor galbene săltau dezordonat în timp ce ei mergeau grăbindu-se.

Apoi văzu o mașină care ardea. Și o ambulanță care ardea. Siluete apărând din întunecimea din spatele lor. Ronnie? Se apleca înainte, aproape lipindu-se de ecranul uriaș. Ronnie? Chipurile apăreau din fum ca imaginile pe o fotografie în curs de developare. Nici urmă de Ronnie.

Apoi îi formă numărul încă o dată. Pentru o clipă, păru că avea să sune! Apoi fu copleşită încă o dată de semnalul de linie ocupată.

Sky News începu să transmită imagini de la Washington. Lorraine înhăţă telecomanda şi apăsă pe un alt buton. Se părea că toate canalele prezentau acum aceleaşi imagini, aceleaşi ştiri. Se uită la o reluare a primului avion lovind, apoi îl văzu pe cel de-al doilea. Imaginile fură reluate iarăşi. Şi iarăşi.

Telefonul ei începu să sune. Apăsă pe butonul de acceptare a apelului cu o izbucnire bruscă de bucurie, aproape prea sufocată pentru a scoate vreun cuvânt.

– Alo?

Era mecanicul care trebuia să repare maşina de spălat; suna ca să-i spună că va veni a doua zi.

24

Octombrie 2006

Numele celui vizat era Ricky. Abby îl întâlnise numai de câteva ori la petreceri, când el păruse de fiecare dată că se dădea la ea. Şi la drept vorbind, îl găsea atrăgător şi flirtul îi făcea plăcere.

Era un bărbat bine, de patruzeci şi ceva de ani, uşor misterios şi foarte sigur pe el, cu aerul unui surfer cu state vechi şi relaxat. Ca şi Dave, ştia cum să vorbească cu femeile şi-i punea mai multe întrebări decât cele la care îi răspundea el. Era şi el implicat în afacerea cu timbrele, pe scară mare.

Nu toate timbrele erau ale lui. Patru milioane de lire sterline. Erau dispute în privința proprietarului lor. Dave îi spusese că el și Ricky se înțeleseseră să împartă pe jumătate suma pe care urmau să o obțină, dar acum Ricky voia nouăzeci la sută. Când îl întrebase pe Dave de ce nu se ducea pur și simplu la poliție, el zâmbise. Se părea că poliția nu intra în discuție pentru nici unul dintre ei.

Oricum, Dave avea un plan mult mai bun.

25

Octombrie 2007

Roy Grace se chinuia să vadă obiectul minuscul pe care Frazer Theobald îl ținea în penseta lui din oțel inoxidabil. Chiar în lumina directă a lămpii cu halogen, tot ce reușea să distingă era ceva albatru și șters.

Încercă să-și focalizeze privirea, refuzând să accepte că avea nevoie de ochelari. Abia când patologul plasă o bucată de hârtie în spatele pensetei și îi întinse o lupă, Roy reuși să vadă mai clar. Era o fibră mai subțire decât un fir de păr uman, ca o ață de păianjen. Părea pe rând translucid și albatru-deschis, iar capetele îi vibrau datorită tremurului ușor al mâinii lui Theobald și a curentului înghețat care sufla prin tunel.

– Cel care a ucis-o pe femeia asta s-a străduit să nu lase nici o urmă, spuse patologul. Presupun că a pus-o aici jos sperând că la un moment dat avea să fie luată de apă și dusă prin sistemul de drenare, iar

apoi scuipată prin gura de deversare în mare – gândindu-se că o distanţă suficientă faţă de ţărm va fi destul de sigură pentru a scăpa de cadavru.

Grace se uită din nou cu atenţie la schelet, nereuşind să ignore faptul că era posibil ca acestea să fie rămăşiţele lui Sandy.

– Probabil că ucigaşul nu a luat în calcul posibilitatea ca tunelul să nu se inunde, continuă Theobald. Nu s-a gândit că ea o să fie acoperită de nisip şi, pentru că nivelul pânzei freatice a fost coborât, apa din canale nu a avut suficientă forţă ca s-o deplaseze. Sau poate că tunelul a fost scos din uz.

Grace încuviinţă şi se uită încă o dată la firul tremurător.

– Cred că fibra provine dintr-un covor. S-ar putea să mă înşel, dar sunt convins că laboratorul va confirma acest lucru. E prea rigid ca să fie dintr-un pulover, o fustă sau o faţă de pernă. E un fir dintr-un covor.

Joan Major dădu aprobator din cap.

– Unde l-aţi găsit? întrebă Grace.

Medicul legist arătă spre mâna dreaptă a scheletului, care era parţial îngropată sub nisip. Degetele nu erau acoperite. Arătă la capătul mijlociului.

– Vezi asta? E o unghie falsă, de la unul din saloanele acelea de manichiură.

Grace se înfioră. Sandy îşi mânca unghiile. Când se uitau la televizor, ea şi le rodea, scoţând un clănţănit înfundat, ca un hamster. Pe el îl scotea din minţi. Şi uneori când erau în pat. Adeseori, când el încerca să adoarmă, ea strângea din dinţi ca şi cum ar fi fost

frământată de ceva ce nu putea sau nu voia să-i împărtăşească lui. Apoi, deodată, se uita la unghiile ei şi se înfuria pe ea însăşi şi zicea că el trebuia să-i spună când şi le rodea, ca să o ajute să renunţe la acel obicei. Şi se ducea la un salon de manichiură, ca să-şi pună unghii false, scumpe, peste unghiile ei roase.

– Un material plastic, lipit. Cumva, unghiile nu au fost luate de apă când a putrezit carnea de sub ele, spuse Frazer Theobald. Fibra era sub asta. S-ar putea ca atacatorul să o fi târât pe un covor, iar ea să-şi fi înfipt unghiile în el. Asta este cea mai probabilă explicaţie a felului în care a ajuns acolo. Avem noroc că nu a fost luată de ape.

– Noroc, da, spuse Grace într-o doară.

Mintea lui lucra cu repeziciune. *Târâtă pe un covor.* O fibră dintr-un covor albastru. Albastru-deschis. Albastru precum cerul senin.

Era un covor albastru-deschis acasă. În dormitor. În dormitorul pe care el şi Sandy îl împărţiseră până în noaptea în care ea dispăruse.

Din senin.

26

11 septembrie 2001

Ronnie alerga de aproximativ un minut când ziua se transformă în noapte, ca şi cum s-ar fi produs brusc o eclipsă totală de soare. Deodată, se trezi bâjbâind

printr-un gol înecăcios, rău mirositor, cu un zgomot de tunet în urechi, un tunet care se ridica din pământ.

Era ca și cum cineva turnase un miliard de tone de făină cenușie și neagră, amară și puturoasă, drept peste el. Îi înțepa ochii, îi umplea gura. Înghiți ceva din ea și tuși scuipând-o, dar imediat înghiți și mai multă. Forme cenușii, ca niște fantome, treceau învolburându-se pe lângă el. Se lovi dureros cu degetul mare de la picior în ceva – un hidrant, probabil – se împiedică de afurisitul de obiect și se prăvăli greu, la pământ. Pământ care se mișca. Pământ care vibra, cutremurându-se ca și cum un monstru gigantic se trezise și acum ieșea din adâncurile solului.

Trebuie să fug de aici. Departe de aici.

Cineva îl călcă pe picior și se prăbuși deasupra lui. Auzi vocea unei femei blestemând și cerându-și scuze și în nări îi pătrunse o undă de parfum scump. Se zvârcoli, eliberându-se de sub ea, și încercă să se ridice în picioare, dar imediat cineva îl izbi în spate, îmbrâncindu-l din nou.

Gâfâind rapid, cuprins de panică, reuși să se ridice în picioare și o văzu pe femeie, care arăta ca un om de zăpadă cenușiu ce strângea în mână o pereche de pantofi eleganți, cu toc, ridicându-se și ea. Apoi un bărbat gras, uriaș, cu o claie nebună de păr, dădu buzna peste el înjurând, îl împinse din drum cu pumnii și fugi mai departe împleticindu-se, înghițit de fum.

Apoi fu iarăși trântit la pământ. *Trebuie să mă ridic. Sus. Sus!*

Prin minte i se învolburau cele citite despre oameni care fuseseră călcați în picioare și omorâți de mulțimea cuprinsă de panică. Se strădui să se ridice din nou, se întoarse, văzu alte siluete de zăpadă desprinzându-se haotic din întuneric. Una îl lovi dintr-o parte. Încercă să-și găsească geanta de voiaj și servieta printre picioarele, pantofii, labele goale care continuau să vină. Le văzu, se aplecă în jos, le apucă pe amândouă, apoi fu iarăși răsturnat pe spate.

– *Futu-i!* țipă el.

Un toc cui îi trecu pe deasupra capului ca o umbră ascuțită.

Apoi dintr-odată se făcu liniște. Bubuitul se opri. Pământul nu mai vibra. Sirenele se opriră și ele.

Pentru o clipă, se simți fericit. Era bine! Trăia!

Oamenii treceau acum pe lângă el mai domol, în mai multă ordine. Unii șchiopătau. Alții se sprijineau reciproc. Unii aveau în păr cioburi de sticlă, ca niște cristale de gheață. Sângele era singura culoare într-o lume numai în cenușiu și negru.

– Asta nici nu se întâmplă, spuse o voce de bărbat de lângă el. Asta nici nu se întâmplă.

Ronnie se uită și văzu Turnul Nordic, apoi spre dreapta un deal de obiecte distruse, răsucite, îndoite, moloz, cadre de fereastră, aparate scoase din funcțiune, mașini care ardeau, trupuri rupte care zăceau nemișcate pe solul acoperit cu resturi. Apoi văzu cer acolo unde trebuia să fi fost Turnul Sudic.

Acolo unde fusese.

Turnul dispăruse.

Fusese cu trei minute în urmă, dar acum nu mai era acolo. Clipi, ca să se convingă că nu era vreo scamatorie, o iluzie optică, și în ochi îi intră mai mult praf, făcându-l să lăcrimeze.

Tremura, tremura din tot corpul. Dar cel mai mult tremura în adâncul sufletului.

Un obiect îi atrase privirea, alunecând în jos pe o traiectorie nedefinită, rostogolindu-se, înălțându-se pentru un moment – prins într-un curent ascendent – continuându-și iarăși coborârea. O bucată de stofă. Semăna cu pătratul acela de material moale pe care îl primeai când cumpărai un laptop nou, ca să nu se zgârie ecranul când îl închideai.

O urmări căzând tot drumul, până la pământ, ca un fluture mort, aterizând la numai câțiva metri în fața lui, și pentru un moment, printre toate lucrurile care-i treceau prin minte, se întrebă dacă avea rost să o ia de jos, pentru că el o pierduse, cu mult timp în urmă, pe cea care însoțise laptopul lui.

Mai mulți oameni trecură greoi pe lângă el. Un șir interminabil, toți în negru și alb și cenușiu, ca într-un vechi film de război sau într-un documentar arătând refugiați în marș. I se păru că aude un telefon sunând. Al lui? Cuprins de panică, se căută în buzunar. Mobilul lui era încă acolo, slavă cerului! Îl scoase, dar nu suna și nu era nici un mesaj de apel ratat. Încercă iarăși la Lorraine, dar nu avea semnal, doar un bip-bip-bip fără rost, care fu înghițit în câteva secunde de păcănitul unui elicopter chiar deasupra lui.

Nu ştia ce să facă. Gândurile i se învârtejeau. Oamenii erau răniţi, dar el era bine. Poate că trebuia să încerce să ajute pe cineva. Poate reuşea să îl găsească pe Donald. Clădirea trebuie să fi fost evacuată. Toată lumea trebuie să fi fost scoasă înainte ca turnul să cadă, asta era sigur. Donald era pe acolo pe undeva, poate umblând prin jur, ca să-l caute pe el. Dacă se puteau găsi unul pe altul, se puteau duce la o cafenea sau la un hotel şi să discute...

O maşină de pompieri trecu în trombă pe lângă el, aproape trântindu-l, dispărând apoi într-o vâlvătaie de lumini roşii pâlpâitoare, sirene şi sunete de claxon.

– Ticăloşilor! strigă el. Fir-aţi voi să fiţi, aproape m-aţi omorât...

Câteva negrese acoperite de un praf gros, cenuşiu, alunecară spre el, una purtând o pungă trecută peste umăr cu un şnur, alta frecându-şi ceafa, pe sub codiţele împletite.

– Mă scuzaţi..., spuse Ronnie tăindu-le calea.

– Mergi mai departe, îi răspunse una dintre ele.

– Daa, spuse o alta. Nu te duce în direcţia aia!

Mai multe vehicule de intervenţie trecură în goană pe lângă ei. Asfaltul trosni. Zăpadă de hârtie sub tălpi, realiză Ronnie. *Societatea fără hârtie*, se gândi el cu cinism. *Cam asta e afurisita de societate fără hârtie.* Întreaga stradă era acoperită de hârtie cenuşie. Văzduhul era plin de foi care cădeau, în zigzaguri descendente, foi goale, foi tipărite, foi tăiate fâşii, orice formă şi mărime pe care ţi le puteai imagina. Ca şi cum un

miliard de fişete şi coşuri de hârtii şi-ar fi vărsat conţinutul din nori.

Se opri pentru un moment, încercând să gândească limpede. Dar singurul gând care îi venea în minte era: *De ce astăzi? De ce tocmai astăzi? De ce a trebuit ca toată porcăria asta să se întâmple astăzi?*

New Yorkul era sub un atac terorist, acest lucru era evident. O voce mică din interiorul capului îi spunea că ar trebui să fie speriat, dar nu, el era al naibii de furios.

Mărşălui înainte, strivind hârtie sub picioare, trecând pe lângă oameni uluiţi ce veneau din diverse direcţii. Apoi, când se apropie de centrul mutilat al pieţei, fu oprit de doi poliţişti de la Departamentul de Poliţie al New Yorkului. Primul era scund, cu păr deschis la culoare, tuns scurt; mâna dreaptă i se sprijinea de patul Glock-ului, în timp ce cu stânga ţinea un radio la ureche. Striga tot felul de lucruri în el, apoi asculta. Celălalt poliţist, mult mai înalt, avea nişte umeri de jucător de fotbal american, o faţă cu urme de vărsat şi o expresie care parţial parcă îşi cerea scuze şi parţial zicea *Nu te pune cu mine, că suntem deja destul de stresaţi cu toţii.*

– Îmi pare rău, domnule, spuse poliţistul cel înalt. Nu puteţi trece mai departe – avem nevoie de loc în momentul ăsta.

– Am o întâlnire de afaceri, spuse Ronnie. Ă... ă... arătă cu mâna, trebuie să mă întâlnesc cu...

– Cred că ar trebui să o reprogramaţi. Nu cred că se mai întâlneşte nimeni cu nimeni în momentul ăsta.

– Problema e că am avion spre Marea Britanie la noapte. Trebuie neapărat...

– Domnule... cred că o să aflați că întâlnirea și avionul dumneavoastră au fost anulate.

Apoi pământul începu să mugească. Se auzi un pârâit cumplit. Cei doi polițiști se întoarseră și se uitară în sus, drept la peretele cenușiu-argintiu al Turnului Nordic. Acesta se mișca.

27

Octombrie 2007

Liftul se mișca. Abby simțea podeaua presând sub tălpile ei. Urca, zvâcnind, ca și cum cineva l-ar fi tras cu mâna. Apoi se opri brusc. Auzi o bufnitură, urmată de gâlgâitul unui lichid.

Rahat!

Cizma ei se răsturnase. Cizma-latrină.

Liftul se smuci brusc, ca și cum ar fi primit un brânci puternic, și se lovi cu un bubuit de puț, făcând-o să-și piardă echilibrul și să se izbească de perete, pentru ca apoi să se prăbușească de podeaua udă. *Isuse!*

Se auzi un bubuit puternic pe acoperiș. Ceva îl lovise cu forța unui baros. Zgomotul produse ecouri, provocându-i o durere acută de urechi. Încă un bubuit. Apoi încă unul. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare, liftul se răsuci violent într-o parte, izbind puțul cu o asemenea forță, încât Abby simți unda de șoc propagându-se prin pereții de oțel. Apoi

se înclină, aruncând-o în cealaltă parte a spațiului strâmt din interior și izbind-o de peretele opus.

Răsună încă un bubuit pe acoperiș.

Hristoase, nu!

Era aici? Ricky? Încercând să spargă liftul ca să ajungă la ea, să o termine?

Liftul se ridică iarăși câțiva centimetri, apoi se clătină puternic încă o dată. Abby scânci cuprinsă de spaimă. Își scoase telefonul și apăsă cursorul. Lumina se aprinse și putu să vadă o mică adâncitură în tavan.

Apoi încă un bubuit și adâncitura se mări. Fire de praf roiau nebunește prin aer.

Apoi încă un bubuit. Încă unul. Și încă unul. Mai mult praf.

Apoi tăcere. O tăcere lungă. Un alt zgomot acum. Un bubuit înfundat. Era inima ei. Bătând. *Bum... bum... bum.* În urechi, mugetul sângelui ei alergând. Ca un ocean sălbatic gonind înăuntrul ei.

Lumina telefonului se stinse. Apăsă cursorul și se aprinse iarăși. Abby se gândea. Se gândea cu disperare. Ce putea folosi ca armă când el avea să pătrundă aici, înăuntru? Avea un tubuleț cu spray de ardei iute în poșetă, dar asta l-ar opri numai pentru câteva momente – poate vreo două minute, dacă ar fi reușit să-i dea cu el în ochi. Îi trebuia ceva cu care să-l culce la pământ.

Cizma ei era singurul obiect. O luă de jos, conștientă de pielea moale, udă, și îi pipăi tocul. Se simțea liniștitor de dur. O putea ascunde la spate, așteptând până ce avea să-i apară fața, apoi să îi facă vânt în sus. Să-l ia prin surprindere.

Creierul îi era plin de întrebări. Ştia el cu siguranţă că ea se află aici, înăuntru? O aşteptase pe scări şi apoi, cumva, oprise liftul când îşi dăduse seama că se urcase în el?

Liniştea se prelungea. Doar bubuitul rapid al bătăilor inimii ei. Ca o mănuşă de box izbind într-un sac de antrenament.

Apoi, peste frică, simţi o străfulgerare de furie.

Atât de aproape, atât de afurisit de aproape!

Atât de chinuitor de aproape de visurile mele!

Trebuie să ies de aici. Cumva, trebuie să ies din chestia asta!

Pe neaşteptate, liftul începu să urce din nou, încet, înainte de a se opri cu o nouă zvâcnitură. Zgomot de metal frecat pe metal.

Apoi vârful ascuţit al unui levier apăru scrâşnind prin crăpătura dintre uşi.

28

Septembrie 2007

Vaietul scrâşnit al vinciului. Păcănitul la ralanti al motorului diesel al camionului de tractare de la R&K, Intervenţii Non-Stop.

Lisa se lupta să gonească un nor de muşte.

– Ştergeţi-o! le striga ea. Hai, plecaţi odată, nu vreţi?

Păcănitul se transformă într-un muget când cablul de tractare se întinse şi tipul din cabină acceleră, dând mai multă putere vinciului.

Lisa era curioasă să știe ce avea să se întâmple în continuare. Să afle ce căuta mașina acolo, în primul rând. Nimeni nu conducea trei kilometri pe un drum de nisip și apoi într-un râu din întâmplare, spusese MJ. Apoi adăugase: „Nici măcar dacă este o femeie la volan“, pentru care primise o lovitură de călcâi în fluierul piciorului, din partea ei.

Unul dintre polițiștii locali, din Geelong, care veniseră la fața locului, cel mai scund și mai calm dintre cei doi, le spuse că mașina fusese probabil implicată într-o crimă, apoi aruncată. Cei care o lăsaseră aici nu luaseră în calcul seceta, care făcuse ca apele râului să scadă atât de mult.

O muscă ateriză pe obrazul Lisei. Fata se pălmui peste față, dar musca fu prea rapidă pentru ea. Timpul trecea diferit pentru muște, îi spusese cândva MJ. O secundă pentru un om era echivalentă cu zece secunde pentru o muscă. Însemna că musca vedea totul cumva cu încetinitorul. Avea tot timpul din lume să se ferească de mâna ta.

MJ știa totul despre muște. Deloc surprinzător, dacă trăiai în Melbourne și-ți plăcea să ieși în aer liber, în deșert. Deveneai expert mai repede decât te-ai fi putut gândi vreodată că e posibil. Muștele se înmulțeau în bălegar, îi spusese data trecută când fuseseră cu cortul, ceea ce însemna că ea nu avea să mai mănânce niciodată ceva pe care aterizase vreo muscă.

Lisa se uită cu atenție la mașina albă de poliție, care avea o dungă în pătrățele, alb-albastre, și la microbuzul alb de poliție, cu același semn distinctiv,

amândouă cu lumini albastre și roșii. Erau doi polițiști-scufundători, cu costume de cauciuc și labe, cu măștile pe față, care stăteau mai jos de ea, în tufișurile de la mal, și urmăreau cum iese treptat din apă cablul de oțel, întins la maximum.

Dar muștele erau și folositoare. Ele făceau ca păsările, iepurii, cangurii și... oamenii morți să dispară. Ele se numărau printre micile ajutoare ale Mamei Natură. Era doar o întâmplare că aveau apucături proaste la masă, cum ar fi să vomite pe propria lor mâncare înainte de a o mânca. Una peste alta, nu erau niște musafiri la cină prea doriți, decise Lisa.

Din cauza căldurii, transpirația i se prelingea pe față. MJ o ținea cu o mână de mijloc, în cealaltă având o sticlă de apă, din care beau amândoi. Lisa, care îl prinsese și ea de mijloc și-și băgase degetele sub betelia pantalonilor lui, îi simțea transpirația prin tricoul umed. Muștelor le plăcea transpirația de om: asta era o altă perlă de înțelepciune pe care i-o împărtășise el. Transpirația este hipoproteică, dar conține mineralele de care au ele nevoie. Transpirația umană este echivalentul în lumea muștelor al apei Perrier sau Badoit ori al apei tale îmbuteliate preferate.

Râul, chiar în fața locului în care intrase cablul de tractare, deveni deodată o masă de jeturi de apă. Arăta de parcă fierbea. Bule de aer țâșneau la suprafață, transformându-se în spumă. Ofițerul mai înalt și mai panicat începu să strige tot felul de instrucțiuni, care Lisei i se părură inutile, de vreme ce fiecare părea să știe ce avea de făcut. În vârstă de vreo patruzeci

de ani, presupuse ea, ofițerul avea părul tuns perie și un nas acvilin. Atât el, cât și colegul lui mai tânăr purtau bluze regulamentare deschise la gât, cu epoleți și o emblemă brodată, a poliției statului Victoria, prinsă pe o mânecă, pantaloni bleumarin și bocanci solizi. Muștelor părea să le placă și de ei.

Lisa urmări cum spatele verde-închis al unei mașini cu două uși iese la suprafață, cu apa șiroind. Auzea zgomotul apei scurgându-se din mașină peste mugetul vinciului și motorul camionului de intervenție. Citi numărul de pe plăcuța de înmatriculare, OPH 010, și textul scris dedesubt: VICTORIA ÎN MIȘCARE.

Oare de când stătea acolo, jos?

Lisa nu se pricepea prea bine la mașini, dar știa câte ceva despre ele, suficient ca să recunoască un model mai vechi de Ford Falcon, apărut cu cel puțin cinci, dacă nu chiar zece ani în urmă. Curând, se ivi și geamul din spate, apoi acoperișul. Vopseaua lucea din cauza apei, dar toate părțile cromate ruginiseră. Cauciucurile erau dezumflate aproape complet, plescăind pe pământul arid, nisipos, când mașina fu trasă cu spatele, în sus pe panta abruptă. Apa năvălea din interior pe la marginile ușilor și de sub aripi.

Era o priveliște ciudată, se gândi ea.

După câteva minute, Falconul ajunse în sfârșit pe teren drept, stând nemișcat pe jenți, cu cauciucurile ca niște burți goale, negre. Cablul era destins acum, iar șoferul camionului de tractare stătea în genunchi, desprinzând cârligele de sub partea din spate a Fordului. Zgomotul de râșniță al vinciului încetase, iar

motorul mașinii de tractare fusese redus la tăcere. Nu se auzea decât apa curgând în continuare din mașină.

Cei doi polițiști îi dădură ocol, uitându-se cu prudență prin ferestre. Cel înalt și panicat își ținea mâna pe patul armei, ca și cum s-ar fi așteptat ca, din clipă-n clipă, din mașină să sară cineva și să-l înfrunte. Cel scund mai goni câteva muște. Pasărea care țipase mai devreme scoase un nou *iuu-huu* în liniștea care se lăsase.

Apoi, polițistul înalt apăsă pe butonul de deschidere a portbagajului. Nu se întâmplă nimic. Încercă iarăși, trăgând în același timp de capac. Acesta se ridică numai câțiva centimetri, scoțând un scârțâit ascuțit de protest din balamalele ruginite. Apoi polițistul îl deschise complet.

Și făcu un pas înapoi, șocat, mirosind ce era înăuntru chiar înainte de a vedea.

– Oh, fir-ar..., exclamă el întorcându-se ca să verse.

29

Octombrie 2007

Cenușiul era culoarea standard a morții, își spuse Roy Grace. Oase cenușii. Cenușă cenușie când erai incinerat. Pietre funerare cenușii. Radiografii dentare cenușii. Pereți de morgă cenușii. Fie că putrezeai într-un sicriu, fie într-un canal de scurgere, tot ce rămânea până la urmă din tine avea să fie cenușiu.

Oase cenușii care zăceau pe o masă de autopsie cenușie, din oțel. Investigate cu instrumente cenușii

din oțel. Până și lumina în această încăpere era cenușie, o lumină eterică, stranie și difuză, care se prelingea înăuntru prin ferestrele largi, mate. Fantomele erau și ele cenușii. Femei cenușii, bărbați cenușii. Și erau numeroși în camera de autopsiere a morgii din Brighton și Hove. Fantomele a mii de oameni nefericiți ale căror rămășițe ajunseseră aici, în această clădire posomorâtă cu un singur etaj, odihnindu-se în spatele uneia dintre ușile cenușii din oțel ale frigiderului încuiat, înainte de penultima lor călătorie la o casă mortuară și apoi la înmormântare sau incinerare.

Se cutremură. Ne se putu abține. În ciuda faptului că îl deranja că trecuse mai rar pe acolo în ultima vreme, deoarece femeia pe care o iubea era șefa departamentului, tot îi dădea fiori.

Se înfiora să vadă scheletul, cu unghiile lui false și șuvițe de păr de culoarea grâului de iarnă încă lipite de craniu.

Și se înfiora să vadă toate acele figuri înveșmântate în robe verzi din încăpere. Frazer Theobald, Joan Major, Barry Heath – cea mai recentă achiziție a echipei Biroului zonal al Ofițerilor Criminaliști, un bărbat scund, îmbrăcat cu grijă, cu chip impenetrabil, care părăsise de curând forțele de poliție și a cărui atribuție sinistră era să fie prezent nu numai în toate locurile unde avuseseră loc omoruri, ci și acolo unde surveniseră morți subite, precum cele provocate de accidente de circulație și de suiciduri, ca și la autopsii. Mai era și fotograful criminalist, care înregistra fiecare pas al procesului. Și Darren, asistentul lui Cleo, un

flăcău de vreo douăzeci de ani, cu păr negru, pieptănat modern, cu țepi, dezghețat, arătos și cu un caracter plăcut, care-și începuse activitatea ca ajutor de măcelar. Și Christopher Ghent, dentistul legist înalt și studios, care lua mulaje după dantura scheletului.

Și, în fine, Cleo. Nu fusese de serviciu, dar decisese că, de vreme ce el lucra, putea să o facă și ea.

Uneori, lui Roy nu-i venea să creadă că el era, într-adevăr, prietenul acestei zeițe. O privea acum, înaltă, cu picioare lungi și aproape imposibil de frumoasă în halatul ei verde și cizmele înalte până peste genunchi, cu părul lung și blond prins cu agrafe, umblând prin camera aia, camera *ei*, domeniul *ei*, cu atâta ușurință și grație, sensibilă, dar în același timp impenetrabilă la toate ororile.

Dar în tot acest timp se întreba dacă nu cumva, printr-o ironie cumplită, se uita la femeia pe care o iubea așezând pe masă rămășițele celei pe care o iubise cândva.

Încăperea mirosea puternic a dezinfectant. Era mobilată cu două mese de autopsie din oțel, una fixă, iar cealaltă, pe care se aflau acum rămășițele necunoscutei, pe roți. Mai era și un troliu albastru, hidraulic, lângă un șir de frigidere cu uși din podea până în tavan. Pereții erau placați în cenușiu și un șanț de scurgere mergea de-a lungul lor, de jur împrejurul camerei. Lângă un perete erau câteva chiuvete cu un furtun galben, încolăcit. În lungul altuia era un spațiu de lucru larg, o masă pentru tăiat metal și un dulap cu uși din sticlă plin cu instrumente, câteva pachete

de baterii Duracell și suvenire oribile pe care nimeni nu le dorise – în special stimulatoare cardiace – scoase din trupurile victimelor.

Alături de dulap era un suport vertical cu foi mari de hârtie, pe care era trecut numele decedatului, cu coloane pentru greutatea creierului, a plămânilor, a inimii, a ficatului, a rinichilor și a splinei. Deocamdată scria doar ANON. FEMEIE.

Era o cameră destul de mare, dar în după-amiaza asta părea înghesuită, așa cum arăta întotdeauna în timpul unei autopsii făcute de un patolog de la Home Office.

– Există patru plombe, spuse Christopher Ghent, neadresându-se cuiva anume. Trei cu material alb și una din aur. O punte din porțelan, sus dreapta, de la al șaselea la al patrulea, deloc ieftină. Nimic din amalgam. Numai chestii de bună calitate.

Grace asculta, încercând să-și amintească ce lucrări dentare avusese Sandy. Fusese foarte grijulie cu dinții ei. Dar descrierea era prea tehnică pentru el.

Joan Major scoase dintr-o cutie voluminoasă câteva modele din ipsos. Stăteau pe niște plăcuțe pătrate din plastic negru, ca niște artefacte sparte, rezultate dintr-o excavație importantă. Grace le mai văzuse, dar considerase întotdeauna că era dificil să-și pună capul la contribuție ca să-și dea seama de subtilele diferențe pe care le ilustrau.

Când Christopher Ghent își termină de recitat analiza dentară, Joan începu să explice în ce fel ilustra fiecare model diferențele dintre diverse stadii de

dezvoltare a oaselor. Apoi conchise că rămăşiţele aparţineau unei femei în jur de treizeci de ani, plus-minus trei ani.

Ceea ce corespundea cu vârsta pe care o avusese Sandy în momentul dispariţiei.

Ştia că trebuia să-şi scoată asta din minte, că era neprofesional să fie influenţat de vreo problemă personală. Dar cum ar fi putut s-o facă?

30

11 septembrie 2001

Podeaua se zguduia. Chei brute, atârnând cu zecile de cârlige înşiruite în lungul unui perete al magazinului, clincăneau. Câteva cutii de vopsea căzură de pe raft. Când una dintre ele atinse podeaua, capacul sări şi vopseaua albă se revărsă pe jos. O cutie din carton se rostogoli, făcând şuruburile din alamă să se zvârcolească pe linoleum ca nişte viermi.

Era întuneric în magazinul lung şi îngust, de articole de menaj, aflat la numai câteva sute de metri de World Trade Center, unde Ronnie se refugiase pe urmele poliţistului înalt. Cu câteva minute înainte, curentul se întrerupsese. Nu era aprinsă decât o lumină de serviciu, pe baterii. O tornadă furioasă de praf se învălătuci prin faţa ferestrelor, mai neagră, pentru câteva clipe, decât noaptea.

O femeie desculţă, într-un costum scump, care nu părea să fi intrat vreodată în viaţa ei într-un magazin

de articole de menaj, suspina într-un colţ. O siluetă subţire, într-o salopetă maro, cu părul cărunt prins într-o codiţă la spate, stătea în spatele tejghelei care se întindea pe o latură a magazinului, pe toată lungimea acestuia, prezidând asupra întunecimii într-o tăcere posomorâtă, neputincioasă.

Ronnie tot mai ţinea strâns mânerul valizei. În mod miraculos, servieta se afla încă deasupra acesteia.

Afară, o maşină de poliţie se învârti ca un titirez şi se opri. Uşile îi erau deschise, iar plafoniera, aprinsă. În interior nu se afla nimeni; microfonul unui aparat de transmisie se bălăbănea la capătul firului răsucit.

Deodată, în peretele din stânga lui apăru o crăpătură şi un întreg şir de rafturi, încărcate cu pensule de diverse mărimi, se sfărâmă de podea. Femeia care suspina începu să ţipe. Ronnie făcu un pas înapoi şi se lipi de tejghea, gândindu-se. Odată, se aflase într-un restaurant din Los Angeles în timpul unui cutremur de mică intensitate. Cel cu care era îi spusese că cea mai solidă structură era cadrul uşii. Dacă se prăbuşea clădirea, aveai cele mai mari şanse de supravieţuire dacă stăteai sub toc.

Se îndreptă spre uşă. Poliţistul spuse:

– Nu aş ieşi de aici chiar acum, amice.

Apoi o avalanşă masivă de zidărie şi sticlă şi moloz năvăli drept în faţa ferestrei, îngropând maşina de poliţie. Alarma de efracţie a magazinului se declanşă cu un urlet pătrunzător. Tipul cu coadă de cal dispăru pentru un moment şi sunetul se opri, odată cu clinchetul cheilor.

Podeaua nu se mai scutura. Se așternu o liniște lungă. Afară, aproape imediat, furtuna de praf începu să se subțieze. Ca și cum s-ar fi ivit zorii.

Ronnie deschise ușa.

– Eu n-aș pleca de aici ... Înțelegi ce-ți spun? repetă polițistul.

Ronnie se uită la el ezitând. Apoi împinse ușa și ieși, trăgându-și valiza după el.

Păși afară într-o liniște deplină. Liniștea unei dimineți cu ninsoare. O zăpadă cenușie acoperea totul.

Liniște cenușie.

Apoi începu să audă zgomotele. Sirene de pompieri. Alarme de efracție. Alarme de mașini. Țipete de oameni. Sirene de mașini de intervenție. Elicoptere.

Siluete cenușii poticnindu-se în tăcere pe lângă el. Un șir nesfârșit de femei și bărbați cu chipuri goale, fără expresie. Unii mergând, alții alergând. Alții butonând pe telefoane. Îi urmă, înaintând orbește prin pâcla cenușie care-i înțepa ochii și-i umplea gura și nările, sufocându-l.

Îi urmă pur și simplu. Trăgându-și bagajul după el. Ținându-se după ei. Păstrând ritmul. Structura unui pod se înălța în stânga și în dreapta lui. Probabil podul Brooklyn, își spuse el, făcând apel la puținele lucruri pe care le știa despre New York. Alergă, poticnindu-se, peste râu. Pe un pod nesfârșit, printr-un iad nesfârșit, învolburat și înecăcios.

Ronnie pierduse noțiunea timpului. Pierduse simțul direcției. Doar mergea în urma fantomelor cenușii. Deodată, pentru o fracțiune de secundă, simți un

iz de sare, apoi iarăşi mirosurile de ars – kerosen, vopsea, cauciuc. În orice moment putea veni încă un avion.

Realitatea a ceea ce se întâmplase începea să-şi facă loc în creierul lui. Spera că Donald Hatcook era bine. Dar dacă nu era? Planul de afaceri pe care-l pusese la punct era extraordinar. Nu se îndoia că amândoi aveau să facă milioane în următorii cinci ani. Milioane, de-adevăratelea! Dar dacă Donald era mort, ce se va întâmpla?

În depărtare se vedeau nişte siluete. Forme neregulate, de zgârie-nori. Brooklyn. Nu mai fusese în Brooklyn până atunci în viaţa lui, îl văzuse numai de peste râu. Se apropia cu fiecare pas pe care-l făcea. Şi aerul devenea mai respirabil. Pungi mai mari de aer sărat, de ocean. Pâclă din ce în ce mai subţire.

Şi deodată se trezi coborând panta spre capătul celălalt al podului. Se opri şi se întoarse. Ceva biblic îi veni în minte, o amintire despre viaţa soţiei lui Lot. Care-şi întorsese capul. Şi se prefăcuse într-un stâlp de sare. Cu asta semăna şirul nesfârşit de oameni care-l depăşeau. Stâlpi de sare.

Se sprijini de un parapet de metal şi se uită înapoi. Lumina soarelui păta apa de dedesubt. Un milion de stropi strălucitori de alb, dansând pe unde. Apoi, dincolo de râu, întregul Manhattan arăta de parcă era în flăcări. Zgârie-norii învăluiţi parţial într-o aureolă de nori de fum, cenuşii, maro, albi şi negri, învolburându-se spre cerul de un albastru intens.

Tremura incontrolabil şi simţea o nevoie teribilă de a-şi aduna gândurile. Căută febril prin buzunare,

scoase pachetul de Marlboro și aprinse o țigară. Trase cu putere patru fumuri, rapid, dar nu avea gust bun, nu cu toată chestia aia din gâtlejul lui, și o aruncă în apa de sub el, simțindu-se amețit, cu gâtul și mai uscat.

Se reintegră în procesiunea de fantome, urmându-le până când părură că încep să se disperseze în diverse direcții. Se opri iarăși, fulgerat de un gând, și când mintea i se limpezi, vru deodată puțină pace și liniște. O luă pe o stradă laterală pustie, în lungul unui șir de clădiri de birouri, cu roțile genții de voiaj încă troncănind în urma lui.

Total absorbit, umblă pe străzile aproape goale ale orașului vreme îndelungată, până când se trezi în fața rampei de intrare pe o autostradă. La mică distanță în fața lui se afla un panou de afișaj ce se înălța până la cer, pe care era scris cu litere roșii cuvântul KENTILE. Apoi auzi duduitul unui motor și în clipa următoare o camionetă albastră cu patru uși opri lângă el.

Geamul coborî și un bărbat cu o cămașă în carouri și o șapcă de baseball cu inscripția New York Yankees îl cercetă cu atenție.

– Vrei să urci, amice?

Ronnie se opri, surprins și nedumerit de întrebare, transpirat. *Să urce? Voia* să urce? Încotro să meargă? Nu era sigur. Voia?

Văzu chipuri înăuntru. Fantome înghesuite laolaltă.

– Mai e loc pentru unul.

– Unde mergeți? întrebă el stângaci, ca și cum ar fi avut numeroase opțiuni.

Omul vorbi cu o voce nazală, ca și cum bașii corzilor lui vocale erau dați la maximum.

– Mai e avioane. Mai tre' s-apară câteva, din clipă-n clipă. Tre' s-o ștergem. Încă zece avioane. Poate și mai multe. La dracu', omule, porcăria asta abia a-nceput!

– Eu... ăăă... eu trebuie să mă întâlnesc... Ronnie se opri.

Se uită atent la ușa deschisă, la scaunele albastre, la jacheta de blugi a celui cu care vorbea. Era un tip în vârstă, cu un măr al lui Adam proeminent și un gât ca de curcan. Avea o față plină de riduri, cu o expresie de bunătate.

– Urcă. Te duc eu.

Ronnie ocoli mașina și urcă în față, lângă el. Radioul era dat tare, pe știri. O femeie spunea că prin zona Wall Street din Manhattan și prin Battery Park nu se putea trece. În timp ce Ronnie se străduia să găsească centura de siguranță, șoferul îi întinse o sticlă cu apă. El, realizând brusc cât era de deshidratat, o goli recunoscător.

– Eu spăl ferestrele, bine? La Centru, da?

– Da, răspunse Ronnie într-o doară.

– Toate afurisitele mele de materiale sunt în Turnul Sudic... Știi ce vreau să zic?

Ronnie nu știa, nu exact, pentru că nu asculta decât cu o ureche.

– Corect, zise el.

– Cred că o să trebuiască să mă întorc mai târziu.

– Mai târziu, repetă Ronnie, neutru.

– Ești bine?

– Eu?

Camioneta se puse în mişcare. Interiorul mirosea a blană de câine şi a cafea.

– Trebuie s-o ştergem. Au lovit Pentagonul. Mai e zece afurisite de avioane p'acolo sus chiar acum, care vin pe noi. Ăsta-i *huriaş. Huriaş!*

Ronnie întoarse capul. Se uită lung la cele patru figuri ghemuite în spatele lui. Nici una dintre ele nu-i întâlni privirea.

– A-rabii, spuse şoferul. A-rabii a făcut asta.

Ronnie se uită la cana mare din plastic, de la Starbucks, înfăşurată într-un şerveţel de hârtie pătat de cafea, care se odihnea în suportul pentru pahare dintre scaunele din faţă. O sticlă cu apă era înghesuită alături de ea.

– Chestia asta, asta-i doar începutul, zise şoferul. Noroc c-avem un preşedinte tare. Noroc că-l avem pe George Dubluve.

Ronnie nu spuse nimic.

– Eşti bine? Nu rănit, nimic?

Mergeau pe o autostradă. Doar câteva vehicule veneau din sensul opus, pe o secţiune înălţată. În faţa lor era un indicator rutier mare, verde, împărţit în două. În stânga scria IEŞIREA 24 EST 27 AUTOSTR. PROSPECT. În dreapta, 278 VEST RAMURA VERRAZANO, STATEN ISLAND.

Ronnie nu răspunse pentru că nu-l auzea. Era iarăşi cufundat în gânduri.

Prelucrând ideea. Era o idee trăsnită. Doar rezultatul stării lui se şoc. Dar nu îi dădea pace. Şi cu cât

se gândea mai mult la ea, cu atât se întreba dacă nu cumva chiar putea să funcționeze. Un plan de rezervă pentru Donald Hatcook.

Un plan poate chiar mai bun.

Își închise telefonul.

31

Octombrie 2007

Abby se uita îngrozită la vârful de fier al levierului. Se smucea brusc, orbește, la stânga, apoi la dreapta, forțând ușile să se depărteze, câțiva centimetri de fiecare dată, înainte ca ele să revină la loc în forță, prinzând strâns între ele metalul.

Pe acoperiș se auzi o nouă bubuitură uriașă, iar de data asta chiar se simți ca și cum cineva sărise pe el. Liftul se legănă, lovind înfundat peretele puțului, dezechilibrând-o. Tubulețul cu spray de ardei iute îi scăpă din mână cu o bufnitură când încercă să se sprijine ca să nu se izbească de perete.

Cu un scrâșnet metalic puternic, de protest, ușile se deschideau.

O groază rece o străbătu din cap până-n picioare. Acum nu se îndepărtaseră doar câțiva centimetri, ci mai mult, mult mai mult.

Se lăsă la podea, căutând cu disperare pe pipăite tubul de spray. În lift se strecură o dâră de lumină. Îl zări și-l înhăță cuprinsă de panică. Apoi, fără să mai piardă timp să se uite în sus, se lansă înainte, apăsând

pe declanşator, ţintind drept în crăpătura care se lărgea între uşi.

Drept în braţele puternice care o prinseră, trăgând-o în sus, afară din lift şi depunând-o apoi pe platformă.

Abby ţipă, zbătându-se disperată, încercând să se elibereze. Când apăsă iarăşi pe butonul spray-ului, nimic nu ieşi din el.

– Futu-i, ţipă ea. Futu-i!

– Drăguţă, e-n regulă. E OK, drăguţă.

Nu era o voce pe care să o recunoască. Nu *a lui*.

– Dă-mi drumu', strigă ea, izbind violent aerul cu picioarele goale.

Bărbatul o ţinea strâns, ca într-o menghină.

– Drăguţă? Don'şoară? Calmează-te. Eşti în siguranţă. E bine. Eşti în siguranţă!

O faţă necunoscută îi zâmbea de sub o cască galbenă. O cască de pompier. Combinezon verde cu benzi reflectorizante. Abby auzi pârâitul unui aparat de emisie-recepţie şi ceea ce semăna cu o voce dintr-o cameră de control, care spunea „Hotel 04".

Doi pompieri cu căştile pe cap stăteau pe scări, mai sus de ea. Un altul aştepta câteva trepte mai jos.

Omul care o ţinea în braţe zâmbi iarăşi, liniştitor.

– Eşti bine, iubire. Eşti în siguranţă, zise el.

Ea tremura. Erau adevăraţi? Era o capcană?

Păreau adevăraţi, dar ea continuă să strângă în mână spray-ul cu ardei iute. Îl credea pe Ricky în stare de orice.

Apoi observă fața îmbufnată a îngrijitorului polonez, care pufnea mai sus pe scări, în puloverul lui jegos, fără guler, și pantalonii maro.

– Eu nu plătit să lucrez weekenduri, bombăni el. E oamenii de la întreținere. Vorbesc cu ei de liftul ăsta de luni de zile! Luni!

Se uită la Abby și se încruntă. Arătă în sus cu un deget cu unghia înnegrită.

– Apartamentul 82, așa-i?

– Da, răspunse ea.

– Oamenii de la întreținere, șuieră polonezul, cu accentul lui gutural. Nu buni de nimic. Le spun, în fiecare zi le spun.

– Cât ai stat aici, înăuntru, drăguță? o întrebă salvatorul ei.

Avea vreo treizeci de ani și arăta bine, genul mereu la modă, cu sprâncene negre prea perfecte ca să fie adevărate. Abby se uită la el neîncrezătoare, ca și cum omul ar fi fost prea chipeș ca să fie pompier, ca și cum ar fi făcut parte din elaboratul plan de inducere în eroare al lui Ricky. Apoi își dădu seama că tremura atât de tare, încât nu mai putea vorbi.

– Aveți puțină apă?

În câteva momente, îi fu pusă în mână o sticlă de apă. Bău cu înghițituri lacome, scăpând câțiva stropi, care i se prelinseră pe bărbie și apoi în jos, pe gât. Goli sticla înainte să vorbească.

– Mulțumesc.

Întinse sticla goală și o mână pe care nu o văzu o luă.

– Seara trecută, spuse ea. Am stat aici... de... cred că... în chestia asta nenorocită... seara trecută. Acum e sâmbătă?

– Da, e cinci și douăzeci, sâmbătă după-amiază.

– De ieri. De la șase și jumătate, ieri-seară.

Se uită furioasă la îngrijitor.

– Nu verifici dacă funcționează nenorocita aia de alarmă? Sau nenorocitul de telefon din chestia asta?

– Oamenii de la întreținere, ridică el din umeri, ca și cum toate problemele din univers puteau fi puse în sarcina lor.

– Dacă nu te simți bine, te poți duce la camera de gardă, la spital, pentru un consult, spuse pompierul cel chipeș.

Asta o făcu să intre în panică.

– Nu... nu... sunt bine, mulțumesc. Eu... eu... doar...

– Dacă ți-e într-adevăr rău, putem să chemăm o ambulanță.

– Nu, spuse ea ferm. Nu. N-am nevoie să merg la spital.

Se uită la cizmele ei, care erau încă în lift, și la pata umedă de pe podea. Nu se simțea nimic, dar știa că în lift mirosea probabil cumplit.

Aparatul de emisie-recepție al pompierului pârâi din nou și se auzi iar un semnal de apel.

– Am... am crezut că o să mă prăbușesc. Știți? În orice moment. Am crezut că o să cadă... și că o să mă...

– Nu, nici un pericol. Are un sistem de siguranță centrifugal, chiar dacă ar fi căzut. Dar nu s-ar fi prăbușit.

Intensitatea vocii lui scăzu și pompierul păru că reflectează pentru câteva clipe, uitându-se la tavanul liftului.

– Locuiești aici?

Ea încuviință. Fără s-o mai privească la fel de atent, el spuse:

– Ar trebui să vezi ce servicii plătești. Asigură-te că e inclusă și întreținerea liftului.

Îngrijitorul făcu un comentariu, tot ceva despre oamenii de la întreținere, dar ea abia dacă îl auzi. Ușurarea că fusese eliberată începea să se risipească. Era grozav că scăpase din nenorocitul ăla de lift. Dar asta nu însemna nici pe departe că era în afara pericolului.

Se lăsă în genunchi, încercând să-și ia cizmele fără să intre din nou în lift. Dar erau prea departe. Pompierul se apleacă și le prinse cu capătul toporului. În mod clar, nu era atât de prost ca să se bage după ele.

– Cine v-a alertat? întrebă ea.

– O doamnă de la – se opri ca să citească o notiță din carnetul lui – apartamentul 47. A încercat să cheme liftul de câteva ori în după-amiaza asta, apoi a anunțat că a auzit pe cineva strigând după ajutor.

Făcându-și o notă mentală ca să-i mulțumească mai târziu, Abby se uită prudent în sus pe scări, care erau acoperite cu foliile de protecție ale muncitorilor și pline cu plăci de ghips și materiale de construcție.

– Ar trebui să bagi în tine o grămadă de lichide acum și să mănânci ceva cât mai repede, îi recomandă pompierul. Doar ceva ușor. Am să urc cu tine până la apartament, să mă asigur că ești bine.

Ea îi mulțumi, apoi se uită la spray-ul ei Mace, întrebându-se de ce nu funcționase, și își dădu seama că nu ridicase piedica de siguranță. Îi dădu drumul în geantă și, cu cizmele în mână, începu să urce scările, ocolind cu grijă mizeria lăsată de constructori. Gândindu-se.

Stricase Ricky liftul? Și telefonul și soneria? Era prea de tot să își imagineze că el făcuse toate astea?

Toate încuietorile erau așa cum le lăsase, descoperi cu ușurare când ajunse în fața ușii. Chiar și așa, după ce îi mulțumi încă o dată ofițerului de pompieri, intră cu prudență, verificând dacă firul trecut de-a latul holului era la locul lui, înainte să încuie iarăși ușa în urma ei și să pună lanțurile de siguranță. Apoi, numai ca să se asigure, verifică fiecare cameră din apartament.

Totul era în regulă. Nimeni nu intrase acolo.

Merse la bucătărie să-și facă niște ceai și-și luă o ciocolată din frigider. Tocmai o băgase în gură, când se auzi soneria de la intrare, urmată imediat de o bătaie puternică.

Mestecând, cu nervii încordați gândindu-se că putea fi Ricky, se apropie cu grijă de ușă și aruncă o privire prin vizor. Un bărbat slab, cu fața subțire, de vreo douăzeci de ani, cu păr negru, tuns scurt și pieptănat spre frunte, îmbrăcat în costum.

Cine naiba era? Un agent de vânzări? Un martor al lui Iehova – dar ăștia nu veneau de obicei câte doi? Sau poate că avea vreo legătură cu brigada de pompieri. Obosită ca un câine, zdruncinată și flămândă, voia să-și facă o cană de ceai, să mănânce ceva, apoi să bea câteva pahare de vin roșu și să tragă pe dreapta.

Faptul că știa că omul trebuia să fi trecut pe lângă îngrijitor și pompieri ca să ajungă aici îi micșoră puțin temerile în privința lui. Verificând dacă lanțurile de siguranță erau bine fixate, descuie ușa și o crăpă câțiva centimetri.

– Katherine Jennings? întrebă tânărul cu o voce tăioasă și agresivă.

Abby îi simți în față respirația caldă și mirosul de gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Katherine Jennings era numele pe care închiriase apartamentul.

– Da? răspunse ea.

– Kevin Spinella, de la ziarul *Argus*. Mă întreb dacă mi-ați putea acorda câteva momente din timpul dumneavoastră.

– Îmi pare rău, spuse ea și încercă să trântească ușa.

Dar el o împiedica să se închidă cu vârful piciorului.

– Nu aș vrea decât câteva cuvinte, pe care să le pot cita.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu am nimic de spus.

– Nu sunteți recunoscătoare brigăzii de pompieri pentru că v-a salvat?

– Nu. Nu am spus...

Rahat! Acum el nota asta în carnețel.

– Vedeţi, domnişoară... doamnă Jennings?

Ea nu muşcă momeala. El continuă:

– Înţeleg că tocmai aţi trecut printr-o încercare groaznică... ar fi în regulă dacă aş trimite încoace un fotograf?

– Nu, nu ar fi, spuse ea. Sunt foarte obosită.

– Poate mâine dimineaţă? Pe la ce oră v-ar conveni?

– Nu, mulţumesc. Şi vă rog să vă scoateţi piciorul din uşă.

– Aţi simţit că viaţa vă era în primejdie?

– Sunt foarte obosită, spuse ea. Mulţumesc.

– Aşa este, înţeleg, aţi trecut prin multe. Vă zic eu cum facem: revin mâine, cu un fotograf. Pe la zece dimineaţa e bine? Nu e prea devreme pentru dumneavoastră, duminica?

– Îmi pare rău, nu vreau nici un fel de publicitate.

– Bine, bine, atunci o să ne revedem dimineaţă.

Îşi scoase piciorul din uşă.

– Nu, mulţumesc, spuse ea ferm, apoi trânti uşa şi o încuie foarte atent. *Rahat,* asta era exact ce-i mai lipsea, o poză în ziar.

Tremurând, cu mintea cuprinsă de un vârtej de gânduri, îşi scoase ţigările din poşetă şi aprinse una. Apoi se duse în bucătărie.

Bărbatul care stătea în partea din spate a microbuzului alb, vechi, care era parcat jos în stradă, îşi aprinse şi el o ţigară. Apoi desfăcu capacul unei cutii de bere Foster, atent să nu stropească aparatura electronică, evident scumpă, pe care o avea în faţa lui,

și trase un gât. Prin obiectivul pe care îl fixase în gaura minusculă, făcută în acoperișul microbuzului, avea în mod normal o vedere perfectă asupra apartamentului ei, deși pentru moment era parțial acoperită de o mașină de pompieri care staționa, blocând strada. Totuși, se gândi el, asta îi mai spărgea monotonia îndelungatei veghe.

Și putu să vadă, spre satisfacția lui, după umbra care se mișcă iarăși în spatele ferestrei, că ea era acum înăuntru.

Casă, dulce casă, își spuse el și rânji strâmb. Asta era aproape nostim.

32

11 septembrie 2001

Lorraine, doar în bikini și cu lănțișorul de aur de la gleznă, stătea pe un scaun de bar din bucătărie și se uita la micul televizor montat deasupra spațiului de lucru, așteptând să fiarbă apa din ceainic. Mucurile de la o jumătate de duzină de țigări se aflau în scrumiera din fața ei. Tocmai își aprinsese o altă țigară și trăgea adânc din ea, cu telefonul la ureche, vorbind cu Sue Klinger, cea mai bună prietenă a ei.

Sue și soțul ei, Stephen, locuiau într-o casă la care Lorraine râvnise întotdeauna, o vilă somptuoasă de pe Tongdean Avenue – considerată de multă lume a fi una dintre cele mai selecte locuințe din Brighton și Hove – cu vedere asupra întregului oraș, până jos,

la mare. Soții Klinger mai aveau o vilă în Portugalia. Aveau patru copii superbi și, spre deosebire de Ronnie, Stephen avea darul lui Midas. Ronnie îi promisese lui Lorraine că, în cazul în care Sue și Stephen ar fi vândut vreodată casa, avea să găsească o cale de a face rost de bani ca să o cumpere. Da, cum să nu. *În visurile tale, iubire.*

Dădeau iar și iar imaginile cu cele două avioane lovind turnurile, fără încetare. Era ca și cum cel care regiza sau producea programul nu putea nici el să creadă și trebuia să le tot reia ca să fie sigur că erau reale. Sau, poate, cineva în stare de șoc credea că, dacă repetau imaginile astea de destule ori, până la urmă avioanele aveau să greșească ținta și să treacă pe lângă turnuri și în Manhattan avea să fie doar o dimineață normală de marți, cu toate treburile mergând ca de obicei. Se uita la mingea de foc portocalie izbucnită brusc, la norii negri și groși, simțind cum i se face rău, tot mai rău.

Acum arătau iarăși turnurile prăbușindu-se. Întâi cel sudic, apoi cel nordic.

Ceainicul începu să fiarbă, dar ea nu se clinti, nevrând să-și ia ochii de la ecran, sperând să-l poată zări pe Ronnie. Alfie se frecă de piciorul ei, dar Lorraine nu-l băgă în seamă. Sue îi spunea ceva, dar nu o auzi pentru că ea se uita intens la ecran, scanând fiecare față.

– Lorraine? Alo? Mai ești acolo?

– Da.

– Ronnie e un supraviețuitor. O să fie bine.

Ceainicul se stinse automat, cu un clic. *Supravie-țuitor.* Același cuvânt pe care-l folosise și sora ei.

Supraviețuitor.

Rahat, Ronnie, ai face bine să fii.

Un bip îi spuse că avea un apel în așteptare. Abia stăpânindu-se, țipă entuziasmată:

– Sue, ăsta s-ar putea să fie el! Te sun eu imediat!

O, Doamne, Ronnie, te rog, fii tu la telefon. Te rog. Te rog să fii tu ăsta!

Dar era sora ei.

– Lori, tocmai am auzit că toate zborurile din State au fost oprite la sol.

Sue lucra ca stewardesă pentru British Airways, pe curse lungi.

– Ce... ce înseamnă asta?

– Nu lasă nici un avion să intre sau să iasă. Trebuia să zbor la Washington mâine. Totul e oprit la sol.

Lorraine simți un nou val de panică.

– Până când?

– Nu știu... până la noi ordine.

– Asta înseamnă că Ronnie s-ar putea să nu se întoarcă mâine?

– Mă tem că da. O să aflu mai multe mai târziu, în cursul zilei, dar acum întorc din drum toate avioanele care se îndreaptă spre State. Ceea ce înseamnă că aparatele or să fie acolo unde nu trebuie. O să fie haos.

– Grozav, spuse Lorraine întunecată. Asta-i chiar grozav, la naiba. Când crezi că s-ar putea întoarce?

– Nu știu... o să încerc să mai aflu câte ceva cât pot de repede.

Lorraine auzi un copil strigând și pe Mo spunând: „Un minut, iubitule, mami vorbește la telefon.“ Își strivi țigara. Apoi sări de pe scaunul înalt, cu ochii încă la ecranul televizorului, scoase un pliculeț de ceai și o cană și turnă în ea apa. Tot fără să-și ia ochii de la ecran, făcu un pas în spate și se lovi rău la șold, în colțul mesei din bucătărie.

– Rahat! Futu-i!

Își coborî privirile pentru o clipă. Văzu urma proaspătă, roșie, printre șirul de vânătăi, unele negre și recente, altele galbene, mai vechi. Ronnie era șmecher, o lovea întotdeauna pe corp, niciodată la față. Îi făcea vânătăi pe care putea să le ascundă cu ușurință. Plângea întotdeauna și-și cerea iertare după accesele lui – tot mai frecvente – de furie la beție.

Iar ea îl ierta întotdeauna.

Îl ierta din cauza profundei deficiențe pe care simțea că o are. Știa cât de mult își dorea el unicul lucru pe care ea nu fusese în stare, deocamdată, să i-l dea. Copilul la care jinduia cu atâta disperare.

Și îl ierta pentru că era îngrozită să nu-l piardă.

Și pentru că îl iubea.

33

Octombrie 2007

Nu fusese cel mai bun weekend din viața lui, își spuse Roy Grace la ora opt, luni dimineață, stând în micuța și incomoda sală de așteptare a cabinetului

stomatologic, răsfoind paginile unui număr din *Sussex Life*. De fapt, nici nu simţea că săptămâna care trecuse chiar se sfârşise.

Autopsia făcută de doctorul Frazer Theobald se întinsese la nesfârşit, terminându-se în cele din urmă pe la nouă seara, sâmbătă. Iar Cleo, care fusese în regulă cât timp durase necropsia, se arătase cu o zi în urmă foarte irascibilă, ceea ce nu-i stătea în fire.

Amândoi ştiau că nu era vina nici unuia dintre ei că planurile de weekend le fuseseră stricate, şi totuşi, cumva, simţea că ea îl învinovăţea, exact la fel cum Sandy îl găsea pe el vinovat când venea acasă la ore târzii sau trebuia să anuleze în ultimul minut planuri făcute cu mult timp în urmă, pentru că intervenise o urgenţă. Ca şi cum era vina *lui* că un tip care-şi făcea alergarea descoperise un cadavru într-un şanţ vinerea, după-amiaza târziu, şi nu într-un moment mai convenabil.

Cleo ştia lecţia. Cunoştea lumea poliţiştilor şi programul lor de lucru mai bine decât oricine – programul ei era cam la fel. Putea fi convocată la orice oră din zi şi din noapte şi adeseori chiar era. Şi atunci, ce anume o măcina?

Se supărase pe el până şi când se dusese acasă pentru vreo două ore ca să tundă iarba, care crescuse nepermis de mult.

– N-ai fi putut să tunzi iarba dacă eram în Londra, spusese ea. Aşa că, de ce acum?

Era casa lui şi asta era adevărata problemă: ştia asta. Pentru Cleo, casa lui – casa lui *şi a lui Sandy* –

părea încă o cârpă roşie fluturată în faţa unui taur. Cu toate că aruncase de curând o mulţime din lucrurile lui Sandy, Cleo venea foarte rar acolo şi întotdeauna părea că nu se simţea bine când o făcea. Nu făcuseră dragoste acasă la el decât o dată şi nu fusese o experienţă plăcută pentru nici unul dintre ei.

De atunci, dormeau întotdeauna acasă la Cleo. Nopţile pe care le petreceau împreună erau tot mai multe şi acum el avea un set de ustensile de bărbierit acolo, plus un costum de culoare închisă, o cămaşă albă curată, o cravată neutră şi o pereche de pantofi negri – uniforma lui de lucru din timpul săptămânii.

Fusese o întrebare bună şi el nu-i spusese adevărul, pentru că asta ar fi înrăutăţit lucrurile. Adevărul era că scheletul îl zguduise. Voia să fie singur pentru câteva ceasuri, să reflecteze.

Să se gândească la cum s-ar fi simţit dacă era Sandy.

Relaţia lui cu Cleo mersese mult, mult mai departe decât oricare alta pe care o avusese după Sandy, dar era conştient că, în ciuda tuturor eforturilor lui de a trece mai departe, Sandy rămăsese un cui permanent între ei. Cu câteva săptămâni în urmă, la masa de seară, când amândoi băuseră prea mult, Cleo îşi mărturisise îngrijorarea pe care o avea în legătură cu ceasul ei biologic, care nu stătea pe loc. El ştia că ea începea să vrea angajare din partea lui – şi intuia că simţea cum, cu Sandy între ei, nu avea niciodată să o aibă din partea lui.

Dar nu era adevărat. Roy o adora. O iubea. Şi începuse serios să se gândească la o viaţă împreună cu ea.

Motiv pentru care se simţise teribil de rănit ieri-seară, devreme, când, întorcându-se acasă la ea cu două sticle de Rioja, vinul lor roşu favorit, deschisese uşa de la intrare cu cheia lui pentru a fi întâmpinat de un căţeluş negru, care se repezise spre el, îi apucase piciorul cu lăbuţele şi făcuse pipi pe trening-ul lui.

– Humphrey, fă cunoştinţă cu Roy! zisese ea. Roy, fă cunoştinţă cu Humphrey!

– Cine... al cui e ăsta? întrebase el, uluit.

– Al meu. L-am primit în după-amiaza asta. E un pui găsit şi salvat, de cinci luni... corcitură de labrador cu border collie.

Roy îşi simţise piciorul drept neplăcut de călduţ, de la urina cu care i se îmbibase pantalonul de trening. Şi un fior straniu, fierbinte, de nedumerire îl străbătuse când se aplecă şi simţi limba ca şmirghelul a căţelului lingându-i mâna. Era uluit.

– Nu... nu mi-ai spus niciodată că vrei să-ţi iei un căţel!

– Da, dar... sunt multe pe care nici tu nu mi le spui mie, Roy, aruncase ea nonşalant.

O femeie în vârstă intră în sala de aşteptare, îi aruncă o privire suspicioasă, ca şi cum ar fi spus *Eu sunt programată prima, băiatul meu*, apoi se aşeză.

Roy avea o agendă încărcată. La nouă urma să se întâlnească cu Alison Vosper şi să se certe în legătură cu Cassian Pewe. La zece fără un sfert, mai târziu decât de obicei, trebuia să ţină prima şedinţă de informare a *Operaţiunii Dingo* – numele aleatoriu indicat de

computerul de la Sussex House pentru investigația asupra *Femeii necunoscute*, cum i se spunea acum scheletului găsit în canalul de drenare pluvială. Apoi, la zece și jumătate trebuia să participe la *rugăciunea de dimineață* – numele dat în glumă de curând reînființatelor ședințe săptămânale ale echipei manageriale.

La prânz trebuia să țină o conferință de presă despre găsirea scheletului. Nu erau foarte multe de spus la ora actuală, dar se spera că anunțarea vârstei femeii, a caracteristicilor fizice și a perioadei aproximative când murise puteau reîmprospăta amintirile cuiva despre o persoană dispărută în jurul acelei date. Presupunând, desigur, că nu era Sandy.

– Roy! Mă bucur să te văd!

Steve Cowling stătea în cadrul ușii în halatul lui alb, radiind cu dinții lui perfect albi. Un bărbat înalt, de vreo cincizeci și cinci de ani, cu alură de militar, cu păr imaculat ce se făcea tot mai cărunt, doctorul emana deopotrivă farmec și încredere, combinate întotdeauna cu un fel de entuziasm de băiețel, ca și cum dinții erau într-adevăr cel mai fascinant lucru din lume.

– Hai înăuntru, bătrâne!

Grace înclină din cap în semn de scuză spre doamna în vârstă, care părea în mod clar ofensată, și-l urmă pe dentist în strălucitoarea și aerisita sa cameră de tortură.

În timp ce, la fel ca el, Steve Cowling era tot mai bătrân la fiecare vizită, dentistul avea o succesiune nesfârșită de asistente care erau tot mai tinere și mai atractive. Cea mai recentă, o brunetă cu picioare lungi,

de numai vreo douăzeci de ani, care ţinea în mână un plic galben, îi zâmbi, apoi scoase din acesta un teanc de negative şi i-l întinse lui Cowling cu o privire rapidă, pe sub gene.

Stomatologul luă mulajul din alginat pe care i-l dăduse Roy în urmă cu douăzeci de minute.

– Da, Roy, este într-adevăr foarte interesant. Primul lucru pe care trebuie să-l spun este că în mod cert nu e Sandy.

– Nu e? repetă el fără nici o intonaţie.

– Sigur nu.

Cowling arătă spre negative.

– Astea sunt ale lui Sandy, şi nu există nici o asemănare. Dar mulajul furnizează o mulţime de informaţii care ar putea fi folositoare.

Îi adresă lui Grace un zâmber strălucitor.

– Bine.

– Femeia asta a avut implanturi, foarte costisitoare la momentul când au fost făcute. Gen şurub, din titan – fabricate de o companie elveţiană, Straumann. Practic, un cilindru gol pus deasupra unei rădăcini, care apoi creşte în el şi face o fixare permanentă.

Grace se simţea cuprins de emoţii contradictorii ascultând, încercând să se concentreze, dându-şi seama brusc cât de greu îi era să facă asta.

– Ce e interesant, bătrâne, e că putem pune o dată aproximativă... după care putem estima cam când a murit femeia asta. Au început să nu mai fie la modă cam cu cincisprezece ani în urmă. Ea mai avea şi alte lucrări scumpe, unele de reparaţie şi o punte. Dacă

e din zona asta, atunci aş spune că nu sunt decât vreo cinci sau şase dentişti care ar fi putut face asemenea lucrări. Un loc bun unde să începi ar fi Chris Gebbie, care are cabinetul în Lewes. Am să ţi-i notez şi pe ceilalţi. Şi înseamnă că o ducea rezonabil de bine.

Grace asculta, dar gândurile îi erau în altă parte. Dacă scheletul ăsta ar fi fost al lui Sandy, chiar dacă ar fi fost trist, ar fi reprezentat un fel de încheiere. Dar acum, agonia incertitudinii se prelungea.

Nu-şi dădea seama dacă se simţea dezamăgit sau uşurat.

34

Septembrie 2007

Duhoarea care erupse din portbagajul maşinii îi făcu pe toţi cei aflaţi pe mal să verse. Era ca un canal blocat, care fusese brusc desfundat, şi luni – poate ani – de gaze provenite din descompunere fuseseră brusc eliberate în aer.

Lisa se dădu înapoi şocată, apucându-se de nas, şi închise ochii pentru o clipă. Soarele arzător al amiezii şi muştele neobosite făceau cumva lucrurile şi mai dificile. Când deschise ochii şi trase o înghiţitură de aer pe gură, mirosul era la fel de rău. Se strădui să nu vomite.

MJ nu arăta deloc ca şi cum lui i-ar fi fost mai uşor, dar amândoi se descurcau mai bine decât poliţistul panicat, care se depărtase de maşină şi acum era

în genunchi, vomând. Ținându-și respirația și ignorând strângerea de mână care o îndemna la prudență, din partea lui MJ, Lisa făcu câțiva pași spre partea din spate a mașinii și aruncă o privire înăuntru.

Dar își dori să nu o fi făcut. Pământul de sub picioarele ei deveni deodată instabil. Îl prinse strâns de mână pe MJ.

Văzu ceea ce la început arăta ca un manechin care se topise în foc, înainte de a-și da seama că era cadavrul unei femei. Acesta umplea cea mai mare parte din spațiul din adâncimea portbagajului, fiind parțial acoperit de o apă unsuroasă, cu reflexe negre, care se scurgea continuu. Părul blond, lung până la umeri, era răsfirat, încâlcit ca o pâslă. Sânii aveau culoarea și textura săpunului și mare parte din piele era acoperită cu pete mari, negre.

– A fost arsă? îl întrebă MJ pe polițistul scund.

– Aia e... nu... nu, amice, aia nu-i arsură. Piele jupuită.

Lisa se uită la fața cadavrului, umflată și informă, semănând cu capul pe jumătate topit al unui om de zăpadă. Părul pubian era intact, un triunghi maroniu, bogat, care arăta atât de proaspăt încât părea ireal, ca și cum cineva tocmai îl lipise, ca o glumă grotescă. Se simți vinovată pentru că se uita la el. Vinovată pentru că se afla aici, zgâindu-se la cadavrul ăla, ca și cum moartea era o chestiune intimă, iar ea dădea buzna.

Dar nu-și putea dezlipi ochii de acolo. Două întrebări i se tot învârteau prin cap. *Ce ți s-a întâmplat, biata de tine? Cine ți-a făcut asta?*

În cele din urmă, polițistul panicat își recăpătă demnitatea și îi îndepărtă brusc, spunând că ăla era locul crimei și trebuia să-l împrejmuiască cu bandă de avertizare.

Lisa și MJ făcură câțiva pași înapoi, incapabili să-și abată privirile, ca și cum ar fi urmărit pe viu un episod din *CSI*. Șocați, acaparați și amorțiți, dar curioși, pe măsură ce spectacolul sporea. MJ scoase niște sticle cu apă și șepci de baseball din mașină și Lisa bău recunoscătoare, apoi își puse o șapcă pe cap, ca să se apere de soarele arzător.

Primul sosi un microbuz alb, pentru pregătirea locului crimei. Doi bărbați în pantaloni lejeri și tricouri cu mânecă scurtă coborâră și începură să-și tragă pe ei costumele albe de protecție. Apoi își făcu apariția un alt microbuz, mai mic, albastru, din care ieși un fotograf criminalist. Mai târziu veni un VW Golf albastru și din el coborî o femeie tânără. Avea vreo douăzeci și ceva de ani, purta blugi și o bluză albă, și avea părul creț, deschis la culoare. Stătu câteva momente, cercetând locul. Avea un carnet și un reportofon. Apoi se îndreptă spre MJ și Lisa.

– Voi sunteți cei care au găsit mașina?

Avea o voce plăcută, dar vorbea repezit. Lisa arătă spre MJ.

– El a găsit-o.

– Sunt Angela Parks, spuse ea. De la *Age*. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

Un Holden auriu, prăfuit, opri lângă ei. În timp ce MJ relata cele petrecute, Lisa îi urmări pe cei doi bărbați cu cămăși albe și cravate, care coborau. Unul era scund și voinic, cu o față serioasă, de băiețandru, dar celălalt era o matahală: înalt, bine clădit – deși poate ușor supraponderal – chel și cu o mustăcioară îngustă, roșcată. Chelul avea o expresie cruntă – probabil pentru că fusese chemat în weekend, se gândi Lisa, deși descoperi repede că lucrurile stăteau cu totul altfel.

– Băi, idiotul naibii! urlă el la polițistul panicat în loc de salut, rămânând la oarecare distanță de locul crimei înconjurat cu bandă galbenă. Ce dobitoc! N-ai făcut nici măcar un instructaj elementar? Ce mi-ai făcut cu locul crimei? Nu numai că l-ai contaminat, l-ai mai și profanat! Cine dracu' ți-a spus să scoți mașina din apă?

Polițistul panicat păru să nu mai aibă cuvinte pentru câteva clipe.

– Da, păi, îmi pare rău, domnule. Cred că am dat-o în bară.

– Acum stai, la dracu', exact în mijlocul lui!

Cel scund se apropie de Lisa și MJ și o salută din cap pe reporteră.

– Ce mai faci, Angela?

– Da, bine. Mă bucur că vă văd, sergent detectiv Burg, spuse ea.

Apoi, colegul lui Burg, matahala, începu să umble de jur împrejur cu pași mari, apăsați, de parcă malul

râului şi tot locul îi aparţineau. Dădu din cap în treacăt spre jurnalistă, iar apoi li se adresă Lisei şi lui MJ.

– Sergent detectiv principal George Fletcher, spuse el.

Atitudinea lui era profesională şi surprinzător de blândă.

– Voi sunteţi cuplul care a găsit maşina?

MJ dădu din cap.

– Da.

– O să am nevoie de o declaraţie de la amândoi. Vă deranjează să veniţi la secţia de poliţie Geelong?

MJ se uită la Lisa, apoi la detectiv.

– Vreţi să spuneţi, acum?

– Cândva, astăzi.

– Desigur. Dar nu cred că vă putem spune multe.

– Mulţumesc, dar asta am să hotărăsc eu. Sergentul meu o să vă ia numele, adresele şi numerele de telefon de contact înainte să plecăm.

Jurnalista întinse reportofonul spre detectiv.

– Domnule sergent detectiv principal Fletcher, credeţi că există vreo legătură între bandele din Melbourne şi această femeie moartă?

– Eşti aici de mai mult timp decât mine, domnişoară Parks. Nu am nici un comentariu pentru dumneata în etapa asta. Hai să aflăm mai întâi cine este.

– A fost, îl corectă jurnalista.

– Mă rog, dacă vrei să fii atât de pedantă, hai să aşteptăm ca legistul să ne asigure că e într-adevăr moartă.

Afişă un zâmbet larg, provocator, dar nimeni nu-i ţinu isonul.

35

11 septembrie 2001

Nimeni nu rostea nici un cuvânt, în afara șoferului, care vorbea continuu. Era ca un televizor dintr-un bar, cu volumul iritant de tare, pe care nu-l puteai închide sau muta pe alt canal. Ronnie încerca să asculte știrile care veneau de la radioul camionetei și să-și adune gândurile, iar șoferul îl împiedica să facă și una, și alta.

Mai mult, puternicul accent de Brooklyn făcea să-i fie greu să înțeleagă ce spunea omul de fapt. Dar de vreme ce era amabil și-l ducea cu mașina, nu îi putea spune să-și țină gura. Așa că stătea acolo, ascultând cu o singură ureche, dând din cap din când în când și spunând uneori „Da“ sau „Serios?“ sau „Cred că glumești“, în funcție de ce i se părea mai potrivit.

Omul spălase pe jos cu majoritatea minorităților etnice din Țara Asta Măreață, iar acum vorbea despre scările lui din Turnul Sudic. Părea destul de supărat din cauza lor. Era destul de supărat și pe administrația financiară și începu să dea de pereți cu sistemul de impozitare din SUA.

Apoi căzu pentru câteva momente într-o tăcere binecuvântată și lăsă radioul să vorbească. Toate fantomele din camionetă, aflate în spatele lui Ronnie, rămaseră tăcute. Poate că ascultau știrile, poate că erau prea șocate ca să mai absoarbă ceva.

Era o litanie. O listă a tuturor chestiilor care se întâmplaseră și pe care el le știa deja. Și în curând,

George Bush avea să spună ceva. Între timp, primarul Giuliani se îndrepta spre centrul orașului. America era atacată. Urma să fie date mai multe informații pe măsură ce aveau să apară.

În mintea lui Ronnie, planul prindea tot mai mult contur.

Rulau în lungul unei străzi largi, cufundate în liniște. În dreapta lor era un strat de iarbă tocită, cu pomi și stâlpi de iluminat. Dincolo de spațiul verde era un drum sau o pistă de biciclete, apoi un parapet, iar dincolo de acesta o altă stradă, paralelă, cu mașini și microbuze parcate în lungul ei și cu clădiri de apartamente din cărămidă roșie, nu prea înalte, deosebite de monoliții din Manhattan. După aproape un kilometru, blocurile lăsară locul unor case mari, colțuroase, separate, care puteau fi ocupate de câte o singură familie sau împărțite în apartamente. Părea a fi o zonă prosperă. Plăcută și liniștită.

Depășiră un indicator rutier pe care scria „Aleea Ocean“.

Urmări un cuplu de bătrâni care mergeau încet pe trotuar și se întrebă dacă știau de drama care era în desfășurare la mică distanță de aici, peste râu. Nu păreau a ști. Dacă ar fi auzit, cu siguranță că acum ar fi lipiți de ecranul televizorului. În afară de ei, nu se vedea nici țipenie. Bun, la momentul ăsta al zilei, în timpul săptămânii, o mulțime de persoane ar fi fost în mod normal în birourile lor. Dar ar fi mame pe afară, împingând cărucioare cu bebeluși. Oameni care ar plimba câini. Tineri care și-ar pierde vremea

pe stradă. Dar nu era nimeni. Traficul părea şi el anemic. Mult prea anemic.

– Unde suntem? îl întrebă el pe şofer.

– Brooklyn.

– În regulă, spuse Ronnie. Tot Brooklyn.

Văzu o tăbliţă pe o clădire, pe care scria YESHIVA CENTER. Părea că rulau de foarte mult timp. Nu-şi dăduse seama că Brooklynul era atât de mare. Destul de mare ca să te pierzi în el, să dispari.

În minte îi veniră nişte cuvinte. Era o replică dintr-o piesă de Marlow, *Evreul din Malta*, pe care se dusese recent să o vadă cu Lorraine şi cu familia Klinger, la Teatrul Regal din Brighton.

Dar asta fu-ntr-o altă ţară.
Şi, de altfel, fata-i moartă.

Strada continua drept înainte. Traversară o intersecţie, unde eleganta cărămidă roşie lăsa locul mai modernelor blocuri din prefabricate. Apoi, dintr-odată, se treziră rulând pe sub pasajul din oţel verde-închis L-Train.

Şoferul spuse:

– Ruşască. Toată afurisita asta de zonă e acum ruşască.

– *Ruşască?* întrebă Ronnie, neînţelegând ce voia să spună.

Şoferul arătă spre un şir de magazine cu firme colorate ţipător. Un salon de manichiură. Şcoala Şostakovici de Muzică, Arte şi Sport. Peste tot scria

rusește. Văzu o firmă de farmacie scrisă în alfabetul chirilic. Dacă nu știai rusește, nu aveai cum să-ți dai seama ce erau jumătate dintre magazinele astea. Iar el nu știa nici un cuvânt.

Rușască. Ronnie înțelese acum.

– *Little Odessa*, spuse șoferul. Huriașă, afurisita asta de colonie. Nu era, nu când eram io copil. Perestroika, glasnost, corect? Îi lasă să călătorească, ce știi? Vin cu toții-ncoace! Lumea-ntreagă se schimbă – știi ce spun io?

Ronnie era tentat să-l facă pe tip să tacă spunându-i că lumea se mai schimbase o dată și pentru indienii americani, dar nu voia să fie azvârlit jos din camionetă.

Nu spuse decât încă un: „Da."

Făcură la dreapta pe o stradă înfundată, cu locuințe de o parte și de alta. În capăt erau un șir de borne pentru a împiedica trecerea vehiculelor, dincolo de care era un trotuar acoperit cu lemn, iar mai departe o plajă. Iar apoi, oceanul.

– Brighton Beach. Loc bun. Aici ești în siguranță. De avioane, spuse șoferul, indicându-i lui Ronnie că aici se sfârșea călătoria.

Apoi se întoarse spre fantomele din spatele lor.

– Coney Island. Brighton Beach. Io tre' să mă întorc să-mi găsesc scările, hamurile, tot calabalâcul. Chestii scumpe, știți.

Ronnie își desprinse centura de siguranță, îi mulțumi omului cu însuflețire și-i scutură mâna mare, plină de bătături.

– Ai grijă, amice.

– Şi tu.

– Fii sigur.

Ronnie deschise uşa şi sări pe asfalt. În aer era un iz de sare de mare. Şi doar un miros slab de ars şi de combustibil de avion. Destul de slab ca să-l facă să se simtă în siguranţă aici. Dar nu într-atât de slab ca să se simtă eliberat de cele prin care tocmai trecuse.

Fără să arunce o privire înapoi la fantome, se îndreptă spre podişca de scânduri, cu pasul aproape săltând, şi-şi scoase telefonul mobil din buzunar ca să verifice dacă era închis.

Apoi se opri şi privi peste plaja nisipoasă, la vasta întindere a oceanului albastru-verzui, vălurit, şi la pata neclară de uscat aflată la kilometri în depărtare. Trase adânc aer în piept. Şi încă o dată. Planul lui era încă foarte vag şi mai avea o grămadă de muncit la el.

Dar se simţea entuziasmat.

Fericit.

Nu multă lume în New York, în dimineaţa de 11 septembrie, era inundată de fericire. Dar Ronnie Wilson era.

36

Octombrie 2007

Abby stătea ţinând în căuşul palmelor tremurânde o cană de ceai, uitându-se în jos printre jaluzele, spre strada de dedesubt. Ochii îi erau roşii şi umflaţi de trei nopţi la rând nedormite. Frica pusese stăpânire pe ea.

Știu unde ești.

Valiza era lângă ușa de la intrare, făcută și închisă. Se uită la ceas. 8.55. Peste cinci minute avea să facă apelul pe care plănuise să-l facă toată ziua de ieri, imediat ce începea programul de lucru la birouri. Era ironic, se gândea ea, că cea mai mare parte a vieții îi displăcuse dimineața de luni. Dar toată ziua de ieri își dorise ca dimineața asta să vină.

Se simțea mai speriată decât se simțise vreodată în viața ei.

Dacă nu greșea ea și dacă nu intrase în panică fără rost, el era undeva pe acolo, așteptând, pândind. Cu cardul ei însemnat. Așteptând și pândind și *furios*.

Făcuse el ceva la lift? Și la alarmă? Ar fi știut ce să facă? Își tot punea întrebările astea, iar și iar. Da, cândva fusese mecanic. Știa să repare lucruri mecanice și electrice. Dar de ce ar fi făcut ceva la lift?

Încerca să-și explice toate astea. Dacă știa, într-adevăr, unde se afla ea, de ce nu o așteptase pur și simplu? Ce avea de câștigat blocând-o în lift? Dacă avea nevoie de timp ca să pătrundă în casă, de ce nu așteptase pur și simplu să plece ea de acasă?

Aduna ea, în starea ei de panică, doi și cu doi și-i ieșea cinci? Poate că da. Dar poate că nu. Pur și simplu nu știa. Așa că, în cea mai mare parte a zilei de ieri, în loc să iasă pe afară, să cumpere ziarul de duminică și să se odihnească în fața televizorului, cum ar fi făcut în mod normal, a stat aici, în același loc în care se afla acum, uitându-se în jos la stradă, petrecându-și timpul ascultând o lecție de spaniolă după alta

la căști, pronunțând și repetând cuvinte și propoziții cu voce tare.

Fusese o duminică urâtă, cu un vânt puternic din sud-vest, dinspre Canalul Mânecii, care turnase fără încetare ploaie peste pavaj, peste băltoace, peste mașinile parcate, peste trecători.

Iar ceea ce urmărea ea erau mașinile și trecătorii, asta urmărea ca un uliu, prin ploaia care continua să cadă. Verifica toate mașinile și microbuzele parcate, primul lucru pe care-l făcea când se trezea. Doar două se schimbaseră, față de seara trecută. Era un cartier unde nu existau destule locuri de parcare pe stradă, așa că, odată ce oamenii găseau un loc, aveau tendința să-și lase mașinile acolo până când erau nevoiți să se ducă undeva. Altfel, în clipa în care plecau, un alt vehicul le lua locul și când se întorceau puteau să fie nevoiți să parcheze la câteva străzi distanță.

Ieri avusese doi vizitatori, un fotograf de la *Argus*, căruia îi spusese prin interfon să plece, și îngrijitorul, Tomasz, care venise să-și ceară scuze, poate îngrijorat pentru slujba lui și sperând ca ea să nu facă vreo plângere împotriva lui, dacă era drăguț cu ea. El îi spusese că niște vandali pătrunseseră în camera cu motoarele liftului și umblaseră la mecanismul de frânare și la circuitele electrice. Niște căzături, zisese el. Găsise acolo două seringi. Dar nu fusese în stare să-i explice convingător de ce sistemul de alarmă, care ar fi trebuit să sune direct la apartamentul lui, nu funcționase. Și o asigurase că firma care întreținea liftul se ocupa de asta, dar din cauza stricăciunilor pe care le făcuseră

pompierii, abia peste câteva zile avea să fie din nou funcţional.

Abby scăpă de el cât putu de repede, pentru a se întoarce la veghea ei, la urmărirea străzii.

O sună pe mama ei, dar femeia nu zise nimic despre faptul că ar fi primit vreun telefon de la cineva. Abby îi spuse aceeaşi minciună, că era încă în Australia şi că se simţea extraordinar.

Uneori mesajele nimereau aiurea, erau trimise din greşeală la numere greşite. Era posibl ca acesta să fie unul dintre ele?

Ştiu unde eşti.

Posibil.

După ce că fusese blocată în lift, se grăbea acum să tragă concluzii, în starea ei paranoidă? Era liniştitor să gândească aşa. Dar a se mulţumi cu jumătăţi de măsură era lucrul pe care nu şi-l putea permite. Se băgase în asta conştientă de riscurile implicate. Ştiind că nu va scăpa cu bine decât bazându-se pe propria-i inteligenţă şi pe vigilenţă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, pentru atât timp cât avea să fie nevoie.

Singurul lucru care o făcuse să zâmbească ieri fusese încă unul dintre mesajele lui adorabile. Acesta zicea:

Nu iubeşti o femeie pentru că este frumoasă,
ea este frumoasă pentru că o iubeşti tu.

Răspunsese:

Frumusețea îți captează atenția,
personalitatea îți captează inima.

Nu văzuse nimic în neregulă pe stradă toată duminica. Nici un străin care să o urmărească. Nici un Ricky.

Viață normală.

Ceva din care ea – pentru încă puțin timp, își promise – nu mai făcea parte. Dar toată această situație avea să se schimbe curând.

37

Octombrie 2007

Ploaia răpăia pe acoperișul microbuzului clătinat de rafalele puternice de vânt. Cu toate că era bine înfofolit, tot îi era frig acolo înăuntru, neîndrăznind să pornească motorul decât din când în când, nevoind să atragă atenția asupra lui. Cel puțin, avea o saltea confortabilă, cărți, un Starbucks în apropiere și muzică la iPod. Era o toaletă publică nu departe, pe faleză, cu instalații sanitare adecvate pentru spălat, și din fericire în afara câmpului vizual al vreunei camere video de supraveghere. În mod hotărât, foarte convenabil pentru public.

Citise cândva o frază într-o carte pe care i-o dăduse cineva, care spunea: *Sexul este cel mai distractiv lucru pe care-l poți face fără să râzi.*

Cartea greşea, se gândi el. Uneori şi răzbunarea putea fi aşa. Exact la fel de distractivă ca sexul.

Microbuzul încă avea anunţul DE VÂNZARE scris de mână, cu tuş roşu, pe o bucată de carton maroniu vârât în fereastra locului din dreapta faţă, cu toate că de fapt îl cumpărase, cu trei sute cincizeci de lire sterline, în urmă cu mai bine de două săptămâni. Ştia că Abby era isteaţă şi o observase verificând maşinile zi de zi. Nu avea nici un rost să dea jos semnul şi să o alerteze cu vreo schimbare. Aşa că, dacă fostul proprietar se enerva că-l suna lumea, vrând să îl cumpere, ghinionul lui. Nu luase microbuzul pentru că avea nevoie de un mijloc de transport, ci pentru vedere. De aici putea vedea fiecare fereastră a apartamentului ei.

Era locul de parcare perfect. Microbuzul avea abţibildul de plată a impozitelor şi de verificare tehnică valabil şi un permis de parcare pentru rezidenţi, autocolant, expuse la vedere. Toate expirau în trei luni.

Până atunci, el avea să fie plecat de mult.

38

Octombrie 2007

Era la fel de fiecare dată, la naiba. Oricâtă încredere în el ar fi avut Roy Grace când pornea spre acel loc impresionant, încrederea îl părăsea de cum ajungea.

Malling House, sediul central al Poliţiei din Sussex, era la numai cincisprezece minute de mers cu maşina de la biroul lui. Dar ca atmosferă, era pe o altă planetă.

Nu, n-am zis bine, se gândi el trecând de bariera ridicată a punctului de control, era dintr-un alt *univers*.

Era amplasat într-un complex neomogen de clădiri, la periferia orașului Lewes, capitala comitatului East Sussex, și adăpostea administrația și birourile-cheie pentru cei cinci mii de ofițeri și angajați civili ai Forțelor de Poliție din Sussex.

Două clădiri ieșeau puternic în evidență. Una, o structură futuristă cu trei etaje, din sticlă și cărămidă, adăpostea Centrul de Control, Biroul de Înregistrare a Crimelor și Investigații, Centrul de Preluare a Apelurilor Telefonice și Centrul de Comandă a Forțelor, ca și cea mai mare parte a computerelor poliției. Cealaltă, o vilă impozantă din cărămidă roșie, stil Queen Anne, cândva o reședință privată inexpugnabilă, iar acum o clădire aflată pe lista monumentelor arhitecturale de grad 1, era cea care dăduse numele cartierului general.

Deși înconjurată de o aglomerare de parcări improvizate, construcții din prefabricate cu un singur etaj, structuri moderne cu câteva etaje și o clădire întunecată, fără ferestre, cu un coș înalt de fum care îi amintea întotdeauna lui Grace de o fabrică de stofe din Yorkshire, vila stătea într-o însingurare mândră. Înăuntru se aflau birourile șefului poliției, al adjunctului acestuia și al asistenților șefului poliției, printre care se număra și Alison Vosper, împreună cu personalul lor auxiliar, plus un număr de alți ofițeri superiori care lucrau fie temporar, fie permanent acolo.

Grace găsi un loc pentru Alfa Romeo a lui, apoi se îndreptă spre biroul lui Alison Vosper, care era la parter, în partea din faţă a vilei. Avea vedere printr-o fereastră glisantă largă spre o alee pietruită, dincolo de care era o peluză circulară. Trebuia să fie plăcut să lucrezi într-o asemenea încăpere, îşi spuse el, în oaza asta liniştită, departe de spaţiile înghesuite, lipsite de personalitate, din Sussex House. Uneori se gândea că s-ar putea să-i facă plăcere responsabilitatea – şi exercitarea puterii care o însoţea – dar apoi se întreba întotdeauna dacă s-ar descurca cu politica. Mai ales afurisita, vicleana de corectitudine politică la care ofiţerimea superioară trebuia să se încline mai mult decât cea de rând.

Asistentul şefului poliţiei îţi putea fi cel mai bun prieten într-o zi şi cel mai aprig duşman în ziua următoare. Părea că trecuse foarte mult timp de când Alison Vosper nu i se mai înfăţişase lui Grace decât în cea de-a doua ipostază, aşa cum stătea el acum în picioare în faţa biroului ei, obişnuit cu faptul că şefa îşi invita rareori vizitatorii să se aşeze, pentru ca întrevederile să fie scurte şi la obiect.

Astăzi el nutrea mai degrabă speranţa că nu avea să fie invitat să ia loc. Voia să-şi transmisă mesajul furios stând în picioare, beneficiind de avantajul înălţimii.

Ea nu-l dezamăgi. Aruncându-i o privire rece, dură, spuse:

– Da, Roy?

Iar el simţi cum începe să tremure. Ca şi cum ar fi fost convocat în biroul directorului, la şcoală.

De patruzeci şi ceva de ani, cu păr blond, tuns conservator, scurt, şi cu un chip dur, dar atrăgător, asistenta şefului poliţiei, Alison Vosper, nu era, în mod hotărât, fericită în dimineaţa aceea. Îmbrăcată ca să inspire putere, într-un costum bleumarin şi o cămaşă strălucitor de albă, stătea în spatele costisitorului ei birou din lemn de trandafir, perfect ordonat, cu o expresie furioasă pe chip.

Grace se întreba întotdeauna cum de îşi păstrau superiorii lui birourile – şi mesele de lucru – atât de îngrijit ordonate. Toată viaţa, spaţiile lui de lucru fuseseră nişte lăzi de gunoi. Depozite de hârtie, corespondenţă nerezolvată, pixuri rătăcite, bilete de călătorie şi tăviţe de documente ce urmau să plece şi care se lăsaseră de mult păgubaşe în încercarea de a ţine pasul cu actele care intrau. Ca să ajungi în vârful ierarhiei, decisese el cândva, era nevoie de un anumit talent de a administra hârtiile, pentru care el nu avea gena necesară.

Se zvonea că Alison Vosper se operase de cancer la sân în urmă cu trei ani. Dar Grace ştia că aia era tot ce avea să fie vreodată, un zvon, pentru că ea ridicase un zid în jurul ei. Cu toate acestea, în spatele carapacei de poliţai dur, exista o anumită vulnerabilitate cu care el interacţiona. Într-adevăr, nu arăta deloc rău şi existau momente în care ochii ăia căprui ai ei, de viespe, sclipeau cu umor, iar el simţea că era posibil ca ea să flirteze cu el. Dar în dimineaţa asta nu era vorba despre aşa ceva.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă.

– Am exact cinci minute.

- OK.

Rahat. Încrederea începea să i se năruie.

- Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre Cassian Pewe.

- Comisarul detectiv Pewe? spuse ea, ca şi cum l-ar fi atenţionat subtil referitor la poziţia omului.

Grace dădu din cap. Ea îşi deschise larg braţele.

- Da?

Avea încheieturi subţiri şi mâini îngrijite, care păreau, cumva, mai în vârstă şi mai mature decât restul persoanei ei. Ca şi când ar fi făcut o declaraţie cum că, deşi forţele de poliţie nu mai erau o lume exclusiv masculină, bărbaţii erau încă dominanţi, Alison Vosper purta un ceas de mână mare, proeminent, bărbătesc.

- Chestia e...

Grace ezită, cuvintele pe care plănuise să le rostească amestecându-i-se în cap.

- Da?

Ea păru nerăbdătoare.

- În fine... e un tip deştept.

- E un tip foarte deştept.

- Absolut.

Roy se căznea sub uitătura ei furioasă.

- Chestia e... M-a sunat sâmbătă. Despre Operaţiunea Dingo. Mi-a spus că dumneavoastră i-aţi sugerat să mă sune... că poate aveam nevoie de ceva ajutor.

- Aşa este.

Ea sorbi graţios din paharul cu apă cu fundul rotunjit, de cristal, de pe birou. Chinuindu-se sub privirea ei de laser, el continuă.

– Nu sunt sigur că este cea mai bună folosire a resurselor.

– Cred că eu sunt cea care trebuie să decidă asta, replică ea imediat.

– Da, sigur... numai că...

– Numai că?

– Ăsta este un caz care o să treneze. Scheletul a stat acolo zece-cincisprezece ani.

– Şi l-ai identificat deja?

– Nu, dar am piste bune. Sper să fac câţiva paşi înainte astăzi, pe baza amprentelor dentare.

Ea înşurubă dopul sticlei şi o puse jos. Apoi îşi aşeză coatele pe lemnul lucios de trandafir şi-şi încrucişă degetele. Grace îi simţi parfumul. Era diferit de cel pe care-l purtase ultima oară când fusese el acolo, cu numai câteva săptămâni în urmă. Mai moscat. Mai sexy. În cele mai sălbatice fantezii ale sale, se întrebase cum era să faci dragoste cu femeia asta. Îşi imagina că ea ar controla totul, tot timpul. Şi că, la fel de uşor cum putea stârni un bărbat, putea să-i facă scula să se scofâlcească de spaimă.

– Roy, ştii că poliţia londoneză este una dintre primele forţe de poliţie din Anglia care a început să scape de birocraţia arestărilor? Că ei acum angajează civili pentru procesarea infractorilor, astfel încât ofiţerii de poliţie să nu mai fie nevoiţi să piardă două până la patru ore cu completarea formularelor pentru fiecare persoană pe care o arestează?

– Da, am auzit asta.

– Ei sunt cea mai mare și cea mai inovatoare secție de poliție din regat. Așa că, nu crezi că și noi putem să învățăm ceva de la Cassian?

El remarcă folosirea prenumelui.

– Sunt sigur că putem... nu mă îndoiesc de asta.

– Te-ai gândit la dosarul tău de dezvoltare personală pe anul ăsta, Roy?

– Dosarul meu?

– Da. Cum îți evaluezi tu felul în care ai muncit?

El înălță din umeri.

– Fără să-mi sun singur din trâmbițe, cred că am muncit bine. Am obținut o sentință pe viață în cazul lui Suresh Hossain. Trei cazuri de crime grave rezolvate cu succes. Doi criminali feroce care-și așteaptă procesul. Și un progres real în câteva cazuri reci.

Ea îl privi în tăcere câteva clipe, apoi întrebă:

– Cum definești *tu* succesul?

Grace își alese cuvintele cu grijă, conștient de ce putea să urmeze.

– Prinderea făptașilor, formularea de acuzații împotriva lor la Serviciul de Procuratură al Coroanei și obținerea de condamnări.

– Prinderea suspecților indiferent de prețul sau pericolul pentru public sau pentru ofițerii tăi?

– Toate riscurile trebuie evaluate înainte... când e posibil. În timpul desfășurării evenimentelor nu se poate întotdeauna. Știți asta. Trebuie să vă fi aflat în situtații în care a trebuit să luați decizii pe moment.

Ea dădu din cap și rămase tăcută pentru câteva momente.

– Ei bine, asta este grozav, Roy. Sunt sigură că o să te ajute să dormi la noapte.

Apoi rămase iarăşi tăcută, clătinând din cap într-un fel care lui nu-i plăcu deloc.

Auzi un telefon sunând undeva, departe, într-un alt birou, fără ca nimeni să răspundă. Apoi mobilul lui Alison Vosper bipăi, semn că primise un text. Ea îl ridică, îi aruncă o privire şi îl puse înapoi pe birou.

– Eu privesc la asta uşor diferit, Roy. Şi la fel face Autoritatea Independentă pentru Plângerile la Adresa Poliţiei. Bine?

Grace ridică din umeri.

– În ce fel?

Ştia deja unele dintre răspunsuri.

– Hai să aruncăm o privire la cele trei operaţiuni majore ale tale din ultimele luni. Operaţiunea Salsa. În timpul unei urmăriri pe care o conduceai personal, un bătrân a fost răpit şi rănit. Doi suspecţi au murit într-un accident de automobil – iar tu te aflai în maşina de urmărire chiar în spatele lor. În Operaţiunea Privighetoarea, unul dintre ofiţerii tăi a fost împuşcat, iar altul a fost grav rănit într-o urmărire – care de asemenea a avut ca rezultat un accident soldat cu rănirea gravă a unui ofiţer de poliţie care era în afara programului.

Acel ofiţer fusese Cassian Pewe. Împiedicându-l să-şi înceapă munca la ei cu câteva luni mai devreme.

Ea continuă.

– Ai avut o prăbuşire de elicopter şi o întreagă clădire a ars din temelii – lăsând trei cadavre imposibil

de identificat. Iar în Operațiunea Cameleonul ai îngăduit ca suspectul să fie urmărit pe linia de cale ferată, unde a fost mutilat. Ești mândru de toate astea? Nu crezi că ți-ai putea îmbunătăți metodele?

De fapt, se gândi Roy Grace, chiar era mândru. Extrem de mândru de tot, cu excepția rănirii ofițerilor lui, pentru care avea să se învinovățească întotdeauna. Poate că ea într-adevăr nu cunoștea fondul problemei – sau alegea să îl ignore.

Fu prudent în răspuns.

– Când analizezi o operațiune după ce s-a încheiat, poți întotdeauna să găsești moduri în care ai fi putut-o îmbunătăți.

– Exact, spuse ea. Asta este și motivul pentru care se află aici comisarul detectiv Pewe. Să ne ofere experiența pe care a dobândit-o în cadrul celor mai bune forțe de poliție din Marea Britanie.

I-ar fi plăcut să răspundă: *De fapt, te înșeli. Tipul este un labagiu.* Dar sentimentul lui de mai înainte, că Alison Vosper avea o agendă secretă cu acest individ, se accentuă acum. Poate chiar și-o trăgea cu el. Improbabil, desigur, dar era ceva între ei, vreun ascendent pe care îl avea Pewe asupra ei. În orice caz, era clar în acest moment că nu el era preferatul șefului.

Așa că, într-una dintre rarele ocazii din cariera lui, jucă politica așa cum i se cânta.

– Bine, spuse el. Vă mulțumesc că mi-ați explicat asta. E într-adevăr util.

– Perfect, spuse ea.

Grace părăsi încăperea cufundat în gânduri. Fuseseră patru ofiţeri principali de investigaţii la Sussex House în ultimii patru ani. Sistemul funcţiona bine. Nu mai era nevoie şi de alţii. Acum aveau cinci, într-un moment în care existau prea puţini recruţi în eşaloanele inferioare şi depăşiseră bugetul considerabil. Nu va mai dura mult până când Vosper şi colegii ei aveau să reducă numărul lor la patru. Şi nu se oferea nici un premiu pentru a ghici cine urma să fie ras – sau, mai degrabă, transferat la dracu-n praznic.

Îi trebuia un plan. Ceva care să-l facă pe Cassian Pewe să-şi dea singur peste degete.

Iar în acest moment, nu avea nici unul.

39

Octombrie 2007

Ar fi putut să radă o cafea cu lapte de la Starbucks. Sau orice cafea proaspăt râşnită. Dar nu îndrăznea să-şi părăsească postul de observaţie. Nu exista decât o singură ieşire din clădirea ei, indiferent dacă folosea liftul sau scările de incendiu, iar aceasta era uşa din faţă, pe care nu o pierdea din ochi. Nu îşi permitea să-şi asume nici un risc. Abby rămăsese înăuntru prea mult timp, mult mai mult decât de obicei, şi el avea sentimentul că punea ceva la cale.

Fusese destul de dificil să o găsească – şi destul de *costisitor*. Cu numai un strop de noroc de partea lui: un vechi prieten acolo unde trebuia.

În fine, de fapt unde nu trebuia, pentru că Donny Winters era în pușcărie pentru furt de identitate și fraudă, dar se afla în închisoarea deschisă Ford, care avea ore de vizitare rezonabile și era la mai puțin de o oră de condus de aici. Riscase ducându-se să-l vadă și îl costase destul, pentru mita de care zicea Donny că avea să fie nevoie.

Intuise corect, desigur. Toate femeile își sunau mamele. Iar mama lui Abby era bolnavă. Abby credea că nu era nici un pericol dacă suna de pe un telefon cu cartelă, cu număr nelistat. Dobitoaca.

Dobitoacă lacomă.

Zâmbi către dispozitivul GSM 3060 Intercept care stătea pe o lădiță din lemn pentru legume, în fața lui. Dacă te aflai în raza mobilului care făcea apelul sau a celui care îl primea, puteai asculta și, foarte util, puteai să vezi numărul celui care suna, chiar dacă nu era listat, și al celui apelat, indiferent dacă era un post mobil sau fix. Dar, desigur, ea nu avea de unde să știe asta.

Nu fusese nevoie decât să-și amenajeze un loc de dormit într-o mașină de închiriat, în apropiere de apartamentul mamei ei, din Eastbourne, și să aștepte ca Abby să sune. Nu se văzuse nevoit să aștepte mult. Apoi Donny dăduse un telefon către un amic ce putea fi uns, care făcea parte dintr-o echipă de instalatori de antene de radio pentru telefonie mobilă. În două zile stabilise amplasamentul antenei care preluase semnalul de la telefonul lui Abby.

Aflase că antenele de telefonie mobilă din orașele dens populate erau arareori la o distanță mai mare de câteva sute de metri una de alta și de multe ori chiar mai aproape. Și mai aflase de la Donny că, pe lângă că primesc și transmit apeluri telefonice, antenele de telefonie mobilă acționează ca niște balize. Chiar și când nu funcționează, un telefon păstrează legătura cu cea mai apropiată asemenea baliză, transmițând constant un semnal și primind un altul înapoi.

Schema semnalelor de la telefonul lui Abby arăta că ea se deplasa foarte puțin în afara razei de acțiune a unei astfel de antene, un Vodaphone macrocelular amplasat la intersecția dintre Eastern Road și Boundary Road, în Kemp.

Aceasta se afla la mică distanță de Marine Parade, care se întindea de la Palace Pier până la Marina, având pe o parte a străzii unele dintre cele mai frumoase fațade stil Regency din oraș, iar pe cealaltă o promenadă cu parapet și vedere spre plajă și spre Canalul Mânecii. Imediat lângă și în spatele Marine Parade, erau o puzderie de străzi, cele mai multe dintre ele cu locuințe, aproape toate adăpostind un amestec de apartamente, hoteluri ieftine și case în care proprietarii ofereau camere spre închiriere.

Ținea minte cât de mult îi plăcea ei vederea spre mare de la ferestrele propriului lui apartament și își imaginase că acum se afla tot undeva în apropierea mării. Și aproape cu siguranță că avea oarecare vedere spre ea. Ceea ce redusese problema la o chestiune de simplă măsurătoare, pentru a identifica grupul de

străzi în zona căruia probabil locuia. Tot ce trebuise să facă fusese să patruleze în lungul lor, deghizat, sperând că ea avea să apară. Iar asta se întâmplase după trei zile. O observase intrând într-un magazin de ziare de pe Eastern Road, apoi o urmărise înapoi până la ușa blocului în care locuia.

Fusese tentat să pună mâna pe ea atunci și acolo, dar era prea riscant. Erau oameni în jur. Nu trebuia decât să țipe și jocul s-ar fi sfârșit. Asta era problema. Ăsta era avantajul pe care-l avea ea asupra lui. Și ea o știa.

Ploaia cădea și mai puternic acum, răpăind zgomotos, făcând totul din jurul lui să reverbereze. Într-o zi ca asta, ar fi fost plăcut să aibă serviciu în cameră, se gândi. Dar, stai așa, nu le poți avea pe toate! Cel puțin, nu fără răbdare.

Când era copil, mergea cu tatăl lui la pescuit. Ca și el, tatăl lui fusese întotdeauna atras de mecanisme și dispozitive ingenioase. Cumpărase una dintre primele plute electronice pentru pescuit. Peștele care mușca trăgea pluta sub apă și declanșa un scurt bip ascuțit la micul transmițător instalat pe pământ, lângă de scaunele lor.

Similar cu bipul pe care-l auzi acum, generat de sistemul de interceptare, în timp ce el răsfoia paginile unui exemplar din *Daily Mail*, un bip aparte, clar, ascuțit, urmat de un altul.

Jigodia dădea un telefon.

40

Octombrie 2007

Vocea automată spuse: „Vă mulțumim pentru că ați sunat la Global Express. Vă rugăm apăsați orice tastă pentru a continua. Mulțumim. Pentru a verifica situația unei expediții, vă rugăm să apăsați 1. Pentru a solicita ridicarea unui pachet, apăsați 2. Dacă sunteți un client cu cont la noi și solicitați ridicarea unui pachet, apăsați 3. Dacă sunteți un client nou și solicitați ridicarea unui pachet, apăsați 4. Pentru orice alte întrebări, apăsați 5."

Abby apăsă 4.

„Pentru expediții în interiorul Marii Britanii, vă rugăm apăsați 1. Pentru expediții în afară, apăsați 2."

Apăsă 1.

Se lăsă o scurtă tăcere. Abby ura sistemele automate. Auzi două clicuri, urmate de o voce tânără, de bărbat.

– Global Express. Jonathan la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Jonathan părea că ar fi fost mai potrivit într-un atelier de croitorie bărbătească, să-i ajute pe băieți să-și tragă pantalonii pe ei.

– Bună, Jonathan, spuse ea. Am un pachet pe care vreau să-l expediez.

– Absolut nici o problemă. Care ar fi dimensiunea? Scrisoare? Colet? Mai mare decât atât?

– Un plic de mărime A4, de vreo doi centimetri și jumătate grosime.

– Absolut nici o problemă, o asigură Jonathan. Şi unde merge?

– La o adresă din apropiere de Brighton, spuse ea.

– Absolut nici o problemă. Şi de unde l-am ridica?

– Din Brighton, spuse Abby. Mă rog, Kemp Town, de fapt.

– Absolut nici o problemă.

– Cât de repede îl puteţi ridica? întrebă ea.

– În zona dumneavoastră... un moment... între patru şi şapte.

– Nu mai devreme?

– Absolut nici o problemă, dar trebuie să plătiţi o suprataxă.

Abby se gândi repede. Dacă vremea nu se schimba, avea să fie destul de întuneric pe la ora cinci. Asta ar fi un avantaj sau un dezavantaj?

– O să trimiteţi o motocicletă sau un microbuz? întrebă ea.

– Pentru expediţiile de a doua zi va fi un microbuz, răspunse Jonathan.

Un alt plan prindea contur în mintea ei.

– E posibil să le spui să nu vină înainte de cinci şi jumătate?

– Să nu vină înainte de cinci şi jumătate? Să verific.

Trecură câteva momente de linişte. Abby se străduia să analizeze situaţia. Atâtea variabile. Apoi se auzi un clic şi Jonathan reveni.

– Absolut nici o problemă.

41

Septembrie 2007

O, da, ce loc minunat în care să *nu* te afli într-o luni dimineață era ăsta, se gândi sergentul detectiv principal George Fletcher. Era și așa destul de rău să fii mahmur într-o luni dimineață. Dar să fii aici, în Departamentul de Patologie Criminalistică al Institutului Victorian de Medicină Legală, făcea situația mult mai neplăcută. Și ura toată abureala asta de rahat a cuvintelor pompoase. Era *morga orașului*, pentru Dumnezeu. Era locul unde cadavrele deveneau încă și mai moarte. Era ultimul loc dinaintea cimitirului unde-ți mai aveai vreodată numele trecut pe lista oaspeților.

Și în acest moment era asaltat de un sunet văitat de râșniță, care îi zguduia fiecare atom din trup, cum stătea în camera înghesuită a laboratorului de imagistică, urmărind cum cadavrul *Femeii neidentificate* trecea încet prin inelul de scanare în formă de covrig al tomografului.

Nu fusese atinsă de ieri, când fusese scoasă din portbagajul mașinii, pusă într-un sac de plastic și adusă aici, unde rămăsese peste noapte într-un frigider. Mirosul era neplăcut. O duhoare puternică de canal și un iz acru și ascuțit, care lui George îi amintea de buruienile de baltă. Nu trebuia să lupte numai cu bubuitul care-i pulsa în creier, ci și cu ce avea în stomac. Pielea femeii avea un aspect săpuniu, era umflată, gata să crape, și prin transparența ei se vedeau, pe suprafețe

întinse, vinișoare negre. Părul, care probabil că fusese blond și încă mai părea deschis la culoare, era încâlcit și avea în el insecte, petice de hârtie și ceea ce semăna cu niște bucățele de fetru. Era dificil să i se distingă trăsăturile feței, deoarece parte din ea era fie putrezită, fie mâncată. Patologul aproximase inițial vârsta la treizeci și cinci de ani.

George avea un halat verde pus peste cămașa lui albă, cravată și pantaloni de costum și cizme albe de cauciuc, ca și colegul lui, sergentul detectiv Troy Burg, de lângă el. Subțire, cu păr sârmos și o atitudine țepoasă, Barry Manx, tehnicianul principal criminalist, mânuia aparatul, iar patologul stătea în picioare și-și plimba ochii în sus și-n jos peste cadavrul femeii, citindu-l ca pe paginile unei cărți.

Era o regulă ca toate cadavrele primite aici pentru autopsie să fie scanate, verificându-se în primul rând existența oricăror semne de boli infecțioase înainte de a fi deschise.

Carnea *Femeii neidentificate* lipsea în mai multe locuri. Buzele dispăruseră parțial, la fel ca una dintre urechi, iar oasele mâinii stângi erau vizibile. Deși fusese închisă în portbagajul unei mașini, numeroase viețăți acvatice reușiseră, cumva, să pătrundă și se delectaseră cu rămășițele ei.

George se simțise bine ieri, cu soția lui, Janet, ospătându-se cu ce gătise el. Cu câteva luni în urmă se înscrisese la un curs de artă culinară la colegiul tehnic din Geelong. Seara trecută pregătise o masă cu homar de Morton Bay la tigaie, continuată cu cotlet

de vită marinat cu usturoi și înghețată cu un desert de panacotta cu kiwi. Și stropită cu...

Gemu de plăcere, pe tăcute, amintindu-și.

Mult prea mult Margaret River Zinfandel.

Iar acum totul i se întorcea împotrivă.

Putea să se dreagă cu niște apă și o cafea neagră tare, se gândi mergând în urma lui Burg în lungul unui coridor care strălucea, fără pată și fără ferestre.

Camera de autopsii nu era locul lui preferat. Nu la orice oră, în orice zi și, mai ales, nu când era mahmur. Era un spațiu cu atmosferă de peșteră, o combinație între o sală de operații și o hală de fabrică. Tavanul era din aluminiu, cu tuburi groase pentru aer și iluminație redusă, în timp ce o pădure de vergele cu articulații mobile ieșeau din pereți, conținând spoturi de lumini și prize electrice care puteau fi îndreptate către oricare parte a unui cadavru supus cercetării. Podeaua era de un albastru-închis, într-o încercare de a înveseli întru câtva locul, iar în lungul fiecărei laturi erau spațiii de lucru, rafturi pe roți pentru instrumentarul chirurgical, cutii de gunoi roșii cu pungi interioare galbene și furtunuri.

Cinci mii de cadavre era „prelucrate“ aici în fiecare an.

Își strecură în gură două tablete de paracetamol, înghițind-o pe fiecare cu greutate, cu propria-i salivă. Un fotograf criminalist făcea poze cadavrului, iar un polițist pensionat, pe care George îl știa de ani de zile și care acum era ofițer criminalist, stătea în partea cealaltă a încăperii, la o masă de lucru, și răsfoia dosarul

sumar care fusese întocmit și care includea fotografiile făcute ieri, la râu.

Patologul lucra într-un ritm rapid, oprindu-se la câteva minute pentru a vorbi în reportofonul său. Pe măsură ce dimineața înainta, George, a cărui prezență aici, ca și cea a lui Troy, era aproape inutilă, își petrecu cea mai mare parte din timp într-un colț liniștit al încăperii, vorbind la telefonul mobil, alcătuindu-și echipa de investigații, atribuind sarcini fiecărui membru al ei și pregătindu-se pentru prima conferință de presă, pe care o amânase până atunci în speranța de a obține ceva informații utile de la patolog, pe care să le poată face publice.

Prioritățile sale în acest moment erau identitatea femeii și cauza morții. Gluma macabră a lui Troy, că poate femeia încercase să reproducă vreuna dintre scamatoriile lui Harry Houdini sau David Blane, i-ar fi putut stârni în mod normal un zâmbet, dar nu astăzi.

Patologul îi atrase atenția că osul hioid era fracturat, ceea ce era un indiciu de strangulare. Dar ochii i se deterioraseră peste punctul în care ar mai fi putut furniza dovezi în acest sens, din examinarea hemoragiilor oculare, iar plămânii erau într-un stadiu prea avansat de descompunere pentru a se putea stabili dacă femeia era deja moartă sau nu în momentul în care mașina se scufundase.

Starea pielii nu era bună. Imersiunea prelungită în apă provoca degradarea nu numai a oricărui țesut moale și a părului, dar, cel mai important, a ADN-ului nuclear – monocelular – care putea fi obținut din

acestea. Dacă degradarea era prea avansată, trebuia să se bazeze pe ADN-ul din oasele femeii, care nu permitea o identificare la fel de precisă.

Când nu vorbea la telefon, George se sprijinea tăcut de un perete, dorindu-și să stea jos și să închidă ochii pentru câteva momente. Își simțea vârsta. A fi polițist era un joc pentru oameni tineri, își spusese el de mai multe ori în ultimul timp. Mai avea trei ani până la pensie și, cu toate că încă mai găsea plăcere în munca lui în cea mai mare parte a timpului, aștepta momentul în care să nu mai fie nevoit să-și țină telefonul deschis zi și noapte și să-și facă griji că va fi trimis la cine știe ce descoperire scârboasă în timpul siestei de duminică dimineața.

– George!

Era Troy.

Se apropie de masa pe care era întinsă femeia. Patologul ținea ceva în pensetă. Arăta ca o meduză translucidă, cu niște adâncituri și fără tentacule.

– Implanturi mamare, spuse patologul. A fost operată la sâni.

– Protezare din cauza unui cancer? întrebă George.

O prietenă a lui Janet suferise recent o mastectomie și știa câte ceva referitor la subiect.

– Nu, doar mărire de sâni, zise patologul. Ceea ce reprezintă o veste bună pentru noi.

George se încruntă.

– Toate implanturile de silicon au seria producătorului imprimată pe ele, explică patologul. Și fiecare

implant are un număr de serie care ar trebui să fie păstrat în registrul spitalului, în dreptul numelui primitorului.

Legistul apropie implantul ceva mai mult de George, până când acesta putu să vadă un şir minuscul de cifre în relief.

– Ăsta ne va duce la producător. Ar trebui să fie floare la ureche pentru tine să-i stabileşti identitatea.

George se întoarse la telefoanele lui. O sună scurt pe Janet, să-i spună că o iubeşte. O sunase întotdeauna, cel puţin o dată pe zi, de la lucru, încă aproape de la prima lor întâlnire. Şi chiar credea ce spunea. O iubea la fel de mult, după toţi anii aştia. Dispoziţia i se îmbunătăţise după descoperirea patologului. Pastilele de paracetamol păreau să-şi facă efectul. Începea chiar să se gândească la masa de prânz. Apoi, deodată, legistul strigă:

– George, asta ar putea să fie într-adevăr semnificativ!

Se grăbi să se apropie de masă.

– Peretele uterului este gros, spuse patologul. La un corp care a stat în apă atât de mult, ca ăsta, uterul este una dintre părţile care se degradează cel mai lent. Şi uite că tocmai ne-a surâs norocul!

– Serios? întrebă George.

Patologul încuviinţă.

– O să obţinem ADN-ul acum!

Arătă spre masa de disecţii care stătea, pe picioarele ei din oţel, deasupra rămăşiţelor femeii moarte. Pe ea era o amestecătură de fluide corporale. Între ele se afla un organ intern bej, ca un cârnat în formă de U, care fusese secţionat şi acum era larg deschis.

George nu-l putu identifica. Dar obiectul care zăcea în mijlocul lui îi atrase imediat privirea. Pentru o clipă se gândi că era un crevete nedigerat din intestinul ei. Dar apoi, uitându-se mai atent, își dădu seama ce era de fapt.

Și toată pofta de mâncare îi pieri.

42

Octombrie 2007

Primul și cel mai bun semn că la Sussex Home se petrecea o schimbare de regim era acela că acum ofițerii principali de la DIC chiar aveau o zonă de parcare numai a lor, foarte bine poziționată, în fața clădirii. Ceea ce însemna că Roy Grace nu mai trebuia să caute pe stradă un loc unde să parcheze, ori să-și lase mașina pe furiș în parcarea supermarketului ASDA, de peste drum, precum cei mai mulți dintre colegii lui, iar apoi să o ia la picior înapoi prin ploaia enervantă sau să apuce pe o scurtătură noroioasă, printre tufișuri, și să execute o săritură care sfida moartea, de pe un gard din cărămidă.

Situată pe o înălțime în ceea ce fusese odinioară câmp deschis, la o distanță bunicică de Brighton și Hove, clădirea de câteva etaje în stil Art Deco fusese inițial construită pentru a adăposti un spital de boli contagioase. Își schimbase de câteva ori destinația înainte de a fi preluată de DIC și, într-un anumit punct al istoriei ei, dezvoltarea urbană ajunsese până la ea.

Acum era cam ca nuca-n perete într-o zonă industrială, vizavi de ASDA, care servea – neoficial, dar oportun – drept cantină și preaplin pentru parcarea clădirii.

De la plecarea foarte recentă a amabilului, dar relaxatului, comisar-șef detectiv Gary Weston, care fusese promovat ca asistent al șefului poliției din Midlands, durul, pragmaticul, fumătorul de pipă Jack Skerritt își făcea simțită prezența pretutindeni în departament. Skerritt, fostul comandant al polițiștilor în uniformă din Brighton și Hove, avea cincizeci și doi de ani, combina duritatea vechii școli cu gândirea modernă și era unul dintre cei mai plăcuți – și respectați – ofițeri de poliție din cadrul forțelor. Revenirea la această întâlnire săptămânală era cea mai mare inovație a sa, deocamdată.

O altă schimbare lesne observabilă, reflectă Grace intrând pe ușa din față și schimbând un salut voios cu cei doi paznici, era că Skerritt pusese o amprentă modernă pe scara de la intrare. Vitrina cu vechi bastoane de polițist fusese trimisă la un muzeu. Pereții crem fuseseră proaspăt vopsiți și acum exista un panou nou, mare, din catifea albastră, care conținea fotografiile tuturor ofițerilor principali care lucrau în prezent la sediul DIC.

Cea mai mare era fotografia lui Jack Skerritt însuși. Era un om slab, cu fălci pătrate, care arăta bine, în genul ușor demodat al idolilor hollywoodieni de matineu. Avea o expresie severă, o pieptănătură îngrijită a părului castaniu și purta o haină de culoare închisă și o cravată discretă, cu pătrățele. Era o prezență

impunătoare, care părea să spună: *Nu vă puneți cu mine și o să fiu corect cu voi.* Ceea ce, de fapt, era esența omului.

Grace îl respecta și îl admira. Era genul de polițist care ar fi vrut și el să fie. Cu trei ani înainte de pensionare, Skerritt nu dădea doi bani pe corectitudinea politică și nici nu-i păsa prea mult de directivele venite de la superiori. Considera că rolul lui era acela de a face străzile, casele și companiile din Sussex locuri sigure pentru cetățenii care respectau legea și era treaba lui cum anume făcea asta. Iar în timpul ultimilor doi ani ai săi în postura de comandant în Brighton și Hove, înainte de acest nou post aici, avusese o influență considerabilă asupra nivelurilor criminalității la scara întregului oraș.

În capătul de sus al scărilor era un palier larg, carpetat, unde se afla o plantă artificială, care arăta de parcă ar fi fost tratată cu hormoni de creștere, și un palmier într-un ghiveci, ce părea că ar fi trebuit să se afle într-un azil de boli terminale.

Grace își lipi cardul de panoul de securitate al ușii și păși în atmosfera rarefiată a etajului de comandă. Prima secțiune era o zonă largă, necompartimentată, cu o carpetă portocaliu-închis în centru și cu grupuri de birouri pentru personalul auxiliar, de o parte și de alta.

Șefii de departamente își aveau propriile lor birouri. Ușa unuia era deschisă și Grace schimbă un salut din cap cu prietenul lui, Brian Cook, managerul Unității de Sprijin Științific, care era în picioare și tocmai

termina o convorbire telefonică. Apoi grăbi pasul când trecu pe lângă biroul mare, cu pereți din sticlă, al lui Skerritt, vrând să schimbe o vorbă cu Eleanor Hodgson, asistenta lui pentru sprijin managerial, așa cum se numea la ora actuală asistenta lui personală, în această lume scrântită, corectă politic.

Peste tot pe pereți erau lipite postere. Unul mare, roșu cu portocaliu, ieșea în evidență:

DĂ ÎN VILEAG UN ȘOBOLAN.
DEALERII DE DROGURI DISTRUG VIEȚI.
SPUNE-LE PE NUME CELOR MAI ÎNRĂIȚI CRIMINALI.

Trecu în grabă de biroul lui și de cel pe care scria „Comisar detectiv Gaynor Allen, Serviciul de Operațiuni și Informații" și se îndreptă spre locul unde ședea Eleanor.

Era o zonă aglomerată cu birouri pe care abia mai aveau loc tăvițele roșu cu negru, ticsite, pentru intrarea documentelor, printre care își făceau loc mănunchiuri de chei, telefoane, dosare, notesuri și notițe scrise pe bucățele de hârtie adezivă. Un semn de șofer începător fusese lipit de un glumeț pe partea din spate a unui monitor plat de computer.

Biroul lui Eleanor era singurul ordonat. O femeie între două vârste cu păr negru, îngrijit pieptănat, și o față comună, ușor demodată, eficientă și tăcută, ea îi conducea lui Roy Grace mare parte din viață. Părea stresată acum, când el se apropie de biroul ei, ca și

când Roy ar fi fost pe punctul de a se răsti la ea pentru cine știe ce gafe, cu toate că el nu ridicase niciodată glasul la ea pe parcursul celor optsprezece luni de când lucrau împreună. Pur și simplu, așa era ea.

Grace îi ceru să verifice la hotelul Thistle numărul de mese pentru cina clubului de rugby din decembrie și citi rapid câteva e-mailuri urgente asupra cărora îi atrăsese ea atenția, după care, aruncându-și privirile la ceas și văzând că trecuse cu două minute de zece și jumătate, pătrunse în domeniul spațios, impresionant, al lui Skerritt.

Ca și propriul lui birou – care fusese recent mutat dintr-o parte a clădirii în cealaltă – acesta avea vedere spre drumul către ASDA, dar aici similitudinile se sfârșeau. În timp ce al lui avea loc numai pentru un birou și o măsuță rotundă, în încăperea cât o peșteră a lui Skerritt se afla, pe lângă biroul mare al acestuia, și o masă dreptunghiulară de conferințe.

Schimbări erau și aici. Fotografiile înrămate, cu curse de cai și ogari, care dominaseră pereții pe vremea lui Gary Weston, arătând care erau prioritățile acestuia în viață, dispăruseră, fiind înlocuite cu o singură fotografie înrămată, cu doi adolescenți și câțiva labradori. Soția lui Skerritt îi creștea, dar câinii erau pasiunea ofițerului de poliție – în puținele momente când nu era la muncă.

Skerritt împrăștia un miros vag de fum de tutun de pipă. Exact ca Norman Potting. La Potting, Grace găsea mirosul enervant, dar la Skerrit îi plăcea. Ofițerului superior i se potrivea, întărindu-i imaginea de om dur.

Spre nemulţumirea lui, îl văzu pe Cassian Pewe aşezat la masă, alături de toţi ofiţerii principali de investigaţii şi de ceilalţi membri cu vechime ai echipei de comandă. Nu-şi imagina ca tutunul să fi atins vreodată buzele lui Cassian Pewe.

Noul comisar detectiv îl salută cu un zâmbet de reptilă şi un excesiv de dulce „Salut, Roy, mă bucur să te văd“ şi-i întinse mâna lui umedă. Roy i-o strânse cât putu de scurt, apoi se aşeză pe singurul loc rămas liber, scuzându-se murmurat pentru întârziere faţă de Skerritt, care era un adept convins al punctualităţii.

– Bine că ai reuşit să ajungi, Roy, spuse comisarul-şef detectiv.

Avea o voce puternică, lipsită de distincţie, care suna întotdeauna sarcastic, ca şi cum faptul că îşi petrecuse atât de mult timp din viaţă interogând suspecţi care minţeau l-ar fi marcat pentru totdeauna. Roy nu putea spune acum dacă era într-adevăr sarcastic sau nu.

– Bine, continuă Skerritt. Ordinea de zi.

Stătea aşezat cu spatele drept, cu o postură frumoasă, plină de încredere, şi avea aerul că era indestructibil din punct de vedere fizic, ca şi cum ar fi fost cioplit din granit. Citea ordinea de zi de pe o foaie de hârtie pe care o avea în faţă. Cineva îi pasă un exemplar lui Roy, care îşi aruncă privirile peste ea. Chestiile obişnuite.

Procesul-verbal al şedinţei anterioare.

Raportul incidentelor în care au fost implicate vehicule motorizate.

Programul Challenge 2010 – nerealizare de opt-zece milioane de lire sterline.
Unirea forţelor – noutăţi despre comasarea forţelor de poliţie din Sussex şi Surrey...

Skerritt trecu prin fiecare punct al ordinii de zi în ritm alert. Când ajunseră la „Actualizări operaţionale", Roy îi puse la curent cu Operaţiunea Dingo. Nu avea prea multe noutăţi pentru ei în stadiul actual, dar le spuse că spera ca amprentele dentare să-i ajute să stabilească foarte rapid identitatea femeii.

Când ajunse la „Alte probleme", Skerritt se întoarse brusc spre Grace.

– Roy, o să fac câteva schimbări în echipă.

Pentru o clipă, Roy simţi că-i stă inima în loc. Conspiraţia Vosper – Pewe ieşea în cele din urmă la iveală?

– Îţi dau ţie crimele majore, spuse Skerritt.

Lui Grace nu-i veni să-şi creadă urechilor şi chiar se întrebă dacă nu cumva auzise sau înţelesese greşit.

– Crimele majore?

– Da, Roy, m-am gândit puţin la asta.

Arătă spre propriul lui cap.

– Aici sus, în bătrâna cutie cu creier, ştii tu. Îţi păstrezi atribuţiile de OPI, dar vreau să coordonezi crimele majore. O să fii înlocuitorul meu – tu vei conduce DIC în absenţa mea.

Fusese promovat!

Cu coada ochiului îl văzu pe Cassian Pewe, care arăta de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie.

Grace știa că, deși gradul lui rămânea același, a-i ține locul lui Jack și a conduce sediul central al DIC din când în când era un mare pas înainte.

– Mulțumesc, Jack... sunt încântat.

Apoi ezită.

– Alison Vosper e de acord cu asta?

– Pe Alison las-o în seama mea, răspunse Skerritt pe un ton care arăta că subiectul se încheiase.

Apoi se întoarse spre Pewe.

– Cassian, ești bine-venit în echipa noastră. Roy o să fie ocupat până peste cap cu munca suplimentară, așa că aș vrea să-ți începi activitatea aici preluând dosarele lui cu cazuri reci – ceea ce înseamnă că o să fii la ordinele lui.

Grace se chinui să-și ascundă zâmbetul. Fața lui Cassian Pewe era o poză. Aducând mult cu hărțile de la emisiunile de televiziune despre starea vremii, punctate de ploaie și nori de furtună și nici o rază de soare la orizont. Chiar și bronzul lui permanent părea, dintr-odată, că pălise.

Întâlnirea se sfârși la ora programată, respectiv unsprezece și jumătate fix. Când Grace se pregătea să părăsească încăperea, Cassian Pewe îl opri în pragul ușii.

– Roy, spuse el. Alison se gândea că ar putea fi o idee bună să stau cu tine astăzi – la conferința ta de presă și la informarea de seară. Ca o modalitate de a-mi potrivi pasul. Să prind ideea generală a felului în care faceți voi lucrurile aici. E OK din punctul tău de vedere, conform instrucțiunilor pe care Jack tocmai mi le-a dat referitor la ce am de făcut?

Nu, se gândi Grace. *Nu-i deloc OK din punctul meu de vedere*. Dar nu spuse asta.

– Ei bine, cred că ți-ai folosi mai eficient timpul familiarizându-te cu cazurile mele. O să-ți arăt fișierul cu cazuri reci și poți să începi.

Apoi petrecu câteva momente gândindu-se cât de plăcut ar fi să-i înfigă lui Pewe niște ace încinse în testicule. Dar după expresia de pe fața acestuia, se părea că Jack Skerritt tocmai făcuse trebușoara asta în locul lui.

43

Octombrie 2007

Grace ținu o conferință de presă scurtă. Era sezonul de conferințe ale partidelor politice și o mulțime de reporteri plecaseră la Blackpool cu conservatorii – care în acest moment păreau a fi capabili să furnizeze subiecte mai interesante decât un schelet găsit într-un canal, cel puțin pentru ziarele cu acoperire națională.

Dar *Femeia necunoscută* era o poveste bună pe plan local, mai ales că rămășițele fuseseră descoperite sub una dintre cele mai mari zone de dezvoltare imobiliară din oraș și aveau un aer atât de istorie din trecut, cât și de istorie în progres. Se făceau analogii cu Crimele din Portbagaj de la Brighton, două incidente fără legătură din 1934, când în portbagajele unor mașini fuseseră găsite cadavre secționate, aducându-i

orașului Brighton supranumele nedorit de „Capitala britanică a crimei".

Era urmărit de o echipă locală de televiziune, de la BBC, de câteva radiouri din comitatele din sud, de un tânăr cu o cameră video de la un nou canal de televiziune prin internet din Brighton, Absolute Television, de doi corespondenți de la ziare din Londra, pe care Grace îi cunoștea, de un reporter de la *Sussex Express* și, desigur, de Kevin Spinella de la *Argus*.

Cu toate că Spinella îl irita, Grace începuse să nutrească un respect înciudat față de tânărul ziarist. Vedea că era foarte muncitor, la fel ca el, și după o confruntare într-un caz anterior, când ziaristul își onorase promisiunea de a nu da publicității niște informații importante, se arătase a fi un reporter cu care poliția putea colabora. Unii ofițeri de poliție îi considerau pe reprezentanții presei niște paraziți, dar Grace avea o altă părere. Soluționarea aproape oricărei crime majore se baza pe martori, pe oameni obișnuiți care se prezentau din proprie inițiativă, pe amintiri reîmprospătate. Dacă te purtai cum trebuie cu presa, o puteai pune la treabă pentru tine.

Cu puținele informații pe care le avea de oferit, Grace se concentră pe transmiterea câtorva mesaje-cheie. Vârsta și o cât mai amănunțită descriere a femeii, precum și o estimare a numărului de ani pe care era posibil să-i fi petrecut acolo jos, în canalul de drenare pluvială, în speranța că un membru al familiei sau un prieten va putea furniza detalii despre o persoană care dispăruse în acea perioadă.

Grace adăugase că, deși cauza morții nu putea fi stabilită, strangularea era o posibilitate, și că, indiferent cine o ucisese, respectivul cunoștea probabil foarte bine topografia locului.

Părăsind sala de conferință, puțin după douăsprezece și jumătate, se auzi strigat.

Kevin Spinella își făcuse un obicei supărător de a-l aștepta după conferințele de presă, încolțindu-l pe coridor, departe de urechile altor ziariști.

– Domnule comisar detectiv Grace, putem schimba repede două vorbe?

Roy se întrebă un moment dacă nu cumva Spinella aflase despre promovarea lui. I-ar fi fost totuși imposibil să afle atât de repede, dar de ceva timp suspecta că ziaristul avea un informator undeva în interiorul poliției din Sussex. Părea întotdeauna să dețină informații despre orice incident înaintea tuturor celorlalți. Roy era hotărât să lămurească situtația cândva, dar ăsta nu era deloc un lucru ușor de făcut. Când începeai să faci săpături, riscai să-ți superi o mulțime de colegi.

Tânărul reporter, ca întotdeauna în costum, cămașă și cravată, arăta mai elegant și mai îngrijit decât cu ocazia apariției lui plouate la locul macabrei descoperiri, sâmbătă dimineață.

– N-are nimic de-a face cu asta, adăugă Spinella, trudindu-se cu o gumă de mestecat. Duminică dimineață am primit un telefon de la o sursă din brigada de pompieri – se duceau la un bloc din Kemp Town să salveze pe cineva blocat în lift.

– Măi, băiete, dar ai o viață interesantă! îl ironiză Grace.

– Da, de toate, răspunse Spinella, fără să observe sarcasmul sau ignorându-l deliberat. Treaba e că femeia asta...

Ezită și se bătu ușor cu degetul pe o parte a nasului.

– Aveți *nas de copoi*, nu?

Grace ridică din umeri. Era întotdeauna atent la ce-i spunea lui Spinella.

– Asta zice lumea despre ofițerii de poliție.

Spinella se bătu din nou pe nas.

– Da, ei bine, și eu am. Am nas pentru o poveste bună – înțelegeți ce vreau să zic?

– Da. Grace se uită la ceas. Mă grăbesc...

– Da, OK, n-am să vă rețin. Voiam doar să vă alertez, atâta tot. Femeia asta pe care au scos-o din lift – spre treizeci de ani, foarte drăguță – am simțit că ceva nu era în regulă.

– În ce fel?

– Era foarte agitată.

– Nu-i de mirare, dacă fusese blocată în lift.

Spinella clătină din cap.

– Nu genul ăla de agitație.

Grace se uită o clipă la el. Știa că reporterii de știri locale erau trimiși să investigheze variate evenimente. Morți subite, accidente de mașină, atacuri violente soldate cu victime, furturi, dispariții. Ziariști ca Spinella întâlneau toată ziua oameni agitați. Chiar tânăr fiind și cu relativ puțină experiență, Spinella învățase probabil să recunoască diferitele tipuri de agitație.

– OK, ce gen?

– Era înspăimântată de ceva. A refuzat să răspundă la ușa a doua zi, când ziarul a trimis la ea un fotograf. Aș putea spune că se ascundea.

Grace dădu din cap aprobator. Începu să facă unele conexiuni.

– Ce naționalitate?

– Englezoaică. Albă – dacă am voie să spun asta.

Zâmbi cu subînțeles. Ignorând comentariul, Grace decise că asta excludea ipoteza ca femeia să fie o sclavă sexuală – acestea proveneau de obicei din Europa de Est și Africa. Existau numeroase posibilități. Un milion de lucruri te puteau face să fii agitat. Dar a fi agitat nu era un motiv suficient pentru ca poliția să-ți facă o vizită.

– Care îi sunt numele și adresa? întrebă el, apoi scrise atent *Katherine Jennings*, numărul apartamentului și adresa în carnețelul lui. Avea să pună pe cineva să o caute în baza de date a poliției și să vadă dacă numele însemna ceva. În afară de asta, tot ce mai putea face era să aștepte să vadă dacă numele apărea iarăși.

Apoi, în timp ce Roy își lipea cardul de panoul de securitate, ca să intre în incinta Biroului de Incidente Majore, Spinella îl strigă iarăși.

– A... și, domnule comisar detectiv...

Devenea enervant acum.

– Da?

– Felicitări pentru promovare!

44

11 septembrie 2001

Stând în soare pe trotuarul gol, Ronnie se asigură încă o dată că telefonul mobil îi era închis. Închis cu certitudine. Se uită înainte, dincolo de bănci și parapetul ce delimita plaja, dincolo de nisipul auriu și pustiu, peste întinderea vălurită a oceanului, la linţoliul îndepărtat de fum negru și cenușiu și portocaliu care păta neclintit cerul, dându-i culoarea ruginei.

Abia observa ceva din toate acestea. Tocmai își dăduse seama că-și lăsase pașaportul în seiful hotelului. Dar asta putea fi de ajutor. Se gândea. Se gândea. Se gândea. Se gândea. Creierul îi era înţesat, blocat de gânduri. Cumva, trebuia să-și limpezească mintea. Ceva exerciţii ar fi putut să ajute. Sau o băutură tare.

Spre stânga lui, trotuarul se întindea cât vedea cu ochii. În depărtare, spre dreapta, se vedeau siluetele diferitelor structuri din parcul de distracţie din Coney Island. În plan apropiat era un bloc de apartamente care arăta foarte neîngrijit, acoperit cu schele, de vreo șase etaje înălţime. Un șmecheraș negru, în haină din piele, era angajat într-o discuţie cu un tip cu aspect de oriental, care avea pe el o jachetă de pilot. Își tot întorceau capetele într-o parte și într-alta, ca și când ar fi verificat să nu fie urmăriţi, și se uitau la el. Poate că puneau la punct o afacere cu droguri și se gândeau că el ar putea fi poliţist. Poate că vorbeau despre fotbal, despre baseball sau despre afurisita de vreme. Poate că erau singurii oameni de pe planetă care nu

ştiau că ceva se întâmplase cu World Trade Center în dimineaţa asta.

Lui Ronnie nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ei. Câtă vreme nu săreau la el să-l bată şi să-l jefuiască, puteau să stea acolo toată ziua şi să vorbească. Puteau să stea acolo până când se sfârşea lumea, ceea ce se putea întâmpla foarte curând, la naiba, judecând după evenimentele de astăzi.

Rahat! Futu-i! Ce mai zi! Ce zi tâmpită alesese şi el ca să fie aici! Şi nici măcar nu avea numărul de telefon al lui Donald Hatcook.

Şi... Şi... Şi... Încercă să facă acel gând să dispară, dar el tot venea şi bătea la uşa lui, până când trebui să deschidă şi să-l lase înăuntru.

Donald Hatcook putea fi mort.

Un număr înspăimântător de oameni puteau să fie morţi, la naiba.

Spre dreapta lui, în lungul trotuarului din lemn, erau un şir de magazine, toate cu firme în ruseşte. Începu să meargă spre ele, trăgându-şi bagajul după el, apoi se opri când ajunse la un panou mare, încadrat într-o ramă verde din metal, cu partea de sus arcuită, care prezenta o hartă din acelea pe care este însemnat un punct, VĂ AFLAŢI AICI! Era intitulată:

PROMENADA RIEGELMANN. BRIGHTON BEACH. BRIGHTON 2ND STREET

În ciuda celor care îi treceau prin cap, se opri şi zâmbi strâmb. Acasă, venind de acasă. Oarecum! Ar

fi fost nostim să aibă pe cineva să-i facă o poză alături de el. Lorraine ar fi amuzată. Altcândva, în alte împrejurări.

Se așeză pe o bancă lângă panou și se lăsă pe spate, își desfăcu nodul de la cravată, o strânse și o băgă în buzunar. Apoi se descheie la nasturele de sus al cămășii. Aerul îi făcu bine pe gât. Avea nevoie de el. Tremura. Avea palpitații. Inima îi pompa puternic. Se uită la ceas. Aproape miezul zilei. Începu să-și scuture praful din păr și de pe haine și simți nevoia să bea ceva. În mod normal, nu bea niciodată în timpul zilei, în fine, cel puțin nu înainte de masa de prânz – de cele mai multe ori. Dar un whisky tare ar aluneca bine pe gât. Sau un coniac. Sau chiar, se gândi cu ochii la firmele rusești, o vodcă.

Se ridică în picioare, apucă strâns mânerul genții de voiaj și o luă înainte, trăgând-o în urma lui, ascultând bum-bum-bum-ul constant al roților pe scânduri. Văzu o firmă deasupra unui magazin din fața lui. Primul magazin din șir. Cu albastru, roșu și alb, scria: MOSCOW și BAR. Dincolo de el era o intrare cu o copertină verde, arcuită, extinsă mult spre stradă, pe care se vedea un nume scris cu litere galbene: TATIANA.

Intră în barul Moscow. Era aproape gol și avea un aer trist. În dreapta lui era o tejghea lungă din lemn, cu scaune înalte de bar, rotunde, acoperite cu piele roșie și cu picioare cromate, iar spre stânga, banchete învelite în piele roșie și mese din metal. Doi bărbați care arătau ca niște bătăuși dintr-un film cu

James Bond stăteau pe scaune. Aveau capetele rase, purtau tricouri negre cu mânecă scurtă, și priveau în liniște un ecran lat de televizor montat pe perete. Erau fascinați de el.

În fața lor, pe tejghea, se aflau păhărele de tărie, împreună cu o sticlă de vodcă înfiptă într-un pat de gheață, într-o găleată. Amândoi aveau țigări aprinse și o scrumieră plină cu chiștoace stătea lângă găleata cu gheață. Ceilalți ocupanți, doi tineri bine clădiți și arătoși, care purtau jachete din piele ce păreau a fi scumpe și inele mari, ostentative, erau așezați pe o banchetă. Amândoi beau cafea, iar unul dintre ei fuma.

Era un miros bun, se gândi Ronnie. Cafea și țigări. Țigări tari, rusești. Pretutindeni în bar erau inscripții cu litere chirilice, bannere și stegulețe de la cluburi de fotbal, cele mai multe englezești. Le recunoscu pe cele de la Newcastle, Manchester United și Chelsea.

Pe ecran era o imagine a iadului pe pământ. Nimeni din bar nu vorbea. Ronnie începu și el să se uite; era imposibil să nu o facă. Două avioane, unul după altul, izbindu-se drept în Turnurile Gemene. Apoi, fiecare dintre turnuri căzând. Nu conta de câte ori o vedea, de fiecare dată era altfel. Mai rău.

– Domnul, da?

Engleză stricată. Barmanul era un crevete cu un smoc de păr negru tăiat drept, pieptănat spre frunte, și un șorț ponosit peste o cămașă necălcată din material de blugi.

– Aveți vodcă Kalașnikov?

Barmanul îi aruncă o uitătură goală.

– Kraşakov?

– Las-o baltă, zise Ronnie. Orice vodcă, simplă, şi un filtru. Aveţi cafea la filtru?

– Cafea rusească.

– Bine.

Crevetele dădu din cap.

– O cafea rusească. Vodcă.

Umbla aplecat, de parcă îl durea spatele.

Un bărbat suferea pe ecran. Era un tip chel, negru, acoperit cu pudră cenuşie, cu o mască de respirat transparentă pe figură, ataşată de un sac umflat. Un alt bărbat, cu cască roşie şi tricou negru, îl îndemna să înainteze prin zăpada cenuşie.

– Atât rahat! spuse crevetele în engleza lui stricată. Manhattan. De necrezut. Ştii despre asta? Ştii ce întâmplă?

– Am fost acolo, spuse Ronnie.

– Da? Fost acolo?

– Dă-mi să beau. Am nevoie de băutura aia, explodă Ronnie.

– Îţi dau o băutură. Nu îngrijora. Fost acolo?

– E ceva ce nu înţelegi din ce am spus? făcu Ronnie.

Barmanul se îndepărtă iritat şi scoase o sticlă de vodcă. Unul dintre bătăuşii lui Bond se întoarse spre Ronnie şi ridică paharul. Era beat şi abia vorbea.

– Ştii ceva? Acum treizeci de ani ţi-aş fi spus *tovarăşe*. Acum spun *amice*. Înţelegi ce zic?

Ronnie ridică paharul la numai câteva secunde după ce barmanul îl puse jos.

– Nu prea, nu.

– Ești homo sau ceva?

– Nu, nu sunt homo.

Omul își puse paharul jos și își roti brațele prin aer.

– N-am problemă cu bărbații. Nu aia. Nu.

– Bun, spuse Ronnie. Nici eu.

Insul începu să zâmbească larg. Avea dinți îngrozitori, se gândi Ronnie. Arăta de parcă ar fi avut gura plină cu moloz. Omul înălță paharul, iar Ronnie ciocni.

– Noroc!

Acum pe ecran era George Bush. Purta un costum închis la culoare, cu cravată portocalie, și stătea în spatele unei săli de clasă, în fața unei table mici. Pe unul din pereți erau lipite poze. Într-una se vedea un urs cu un fular în dungi mergând pe bicicletă. Un bărbat în costum era aplecat deasupra lui George Bush, șoptindu-i ceva la ureche. Apoi imaginea se schimbă, trecând la epava unui avion zdrobit de pământ.

– Ești OK, îi spuse omul lui Ronnie. Îmi place de tine. Ești OK.

Își mai turnă niște vodcă în pahar, apoi pentru o clipă aplecă sticla deasupra paharului lui Ronnie. Se uită cruciș, văzu că este încă plin și puse sticla înapoi în gheață.

– Ar trebui să bei, îi spuse omul lui Ronnie.

Își dădu paharul peste cap.

– Azi trebuie să bem.

Se întoarse spre ecran.

– Asta nu adevărat. Nu posibil.

Ronnie luă o sorbitură. Vodca îi arse gâtlejul. Apoi, după câteva momente, înclină paharul și îl goli.

Efectul fu aproape instantaneu. Simţi arsura în măruntaie. Îşi turnă încă unul pentru el şi unul pentru noul lui prieten. Rămaseră tăcuţi, urmărind ecranul.

După alte câteva pahare de vodcă, Ronnie realiză că era beat. La un moment dat, se ridică şovăitor de pe scaunul înalt, se împletici până la unul dintre separeurile goale şi adormi.

Când se trezi, avea o durere de cap care îl orbea şi o sete cumplită. Apoi îl păli un moment brusc de panică.

Bagajele mele.

Rahat, rahat, rahat!

Spre uşurarea lui, le văzu stând tot unde le lăsase, lângă scaunul de la bar de pe care se ridicase.

Era ora două.

În bar erau aceiaşi oameni. Aceleaşi imagini se repetau pe ecran. Se târî înapoi până la scaun şi dădu din cap către prietenul lui.

– Dar tatăl? spuse bătăuşul lui Bond.

– Da, de ce nu pomenesc de el? întrebă celălalt bătăuş.

– Tatăl? întrebă barmanul.

– Nu auzim decât acest *fiul lui Bin Laden*. Dar tatăl?

Acum, pe ecran era primarul Giuliani, vorbind. Arăta calm. Arăta că-i pasă. Arăta ca un om care ţine lucrurile sub control.

Noul prieten al lui Ronnie se întoarse spre el.

– Îl ştii pe Sam Colt?

Ronnie, care încerca să asculte ce spunea Giuliani, scutură din cap.

– Nu.

– Tipul a inventat revolverul, nu-i așa?

– A, OK, el.

– Știi ce a spus omul ăsta?

– Nu.

– Sam Colt a spus: *Acum i-am făcut pe toți oamenii egali!*

Rusul rânji, dezvelindu-și iarăși dinții stricați.

– Da? OK? Înțelegi?

Ronnie încuviință și comandă apă minerală și cafea. Realiză că nu mai mâncase nimic de la micul dejun, dar nu îi era deloc foame.

Giuliani fu înlocuit de fantome cenușii împleticindu-se. Semănau cu fantomele cenușii pe care le văzuse el mai devreme. În minte îi veni dintr-odată o poezie de demult, din școală. De unul dintre scriitorii lui preferați, Rudyard Kipling. El era *Omul.*

Kipling înțelegea puterea, controlul, construirea de imperii.

Dacă îți poți păstra capul când toți din jurul tău
Și-l pierd pe-al lor...
Dacă poți înfrunta Triumful și Dezastrul
Și poți trata acești doi impostori la fel...

Pe ecran văzu un pompier plângând în hohote. Casca îi era acoperită cu zăpadă cenușie și el stătea, cu vizorul ridicat, cu fața îngropată în palme. Ronnie se aplecă înainte și-l bătu ușor pe umăr pe barman. Acesta se întoarse de la ecran.

– Ăhă?

– Aveţi camere aici? Am nevoie de o cameră.

Noul lui prieten se întoarse spre el.

– Nici un zbor. Corect?

– Corect.

– De unde eşti, de fapt?

Ronnie ezită.

– Canada. Toronto.

– Toronto, repetă rusul. Canada. OK. Bun.

Tăcu un moment, apoi spuse.

– Cameră ieftină?

Ronnie realiză că nu putea folosi nici un card – chiar şi dacă ar fi avut credit pe ele. Avea ceva mai puţin de patru sute de dolari în portofel, care ar trebui să-i ajungă până când avea să reuşească să schimbe ceva din banii din bagaj – dacă putea găsi un cumpărător care să-i ofere un preţ corect. Şi să nu pună întrebări.

– Da, o cameră ieftină, răspunse el. Cu cât mai ieftină, cu atât mai bine.

– Eşti în locul potrivit. Vrei CS. Asta vrei.

– CS?

– Cameră Separată. Asta vrei. Tu plăteşti gheaţă, ei nu întreabă nimic. Vărul meu are casă cu CS. Zece minute de mers. Vrei îţi dau adresa?

– Sună ca un plan bun, replică Ronnie.

Rusul îşi arătă iarăşi dinţii.

– Plan? Ai plan? Plan bun?

– *Carpe diem!*[1]

---

[1] „Trăieşte clipa", în lb. latină în orig. (n. tr.).

– Hă?
– E o expresie.
– *Carpe diem?*

Rusul pronunță rar, greoi. Ronnie zâmbi larg, apoi îi făcu cinste cu încă un pahar.

45

Octombrie 2007

Camera 1 Incidente Majore era cea mai mare dintre cele două încăperi aerisite ale Biroului de Incidente Majore din cadrul lui Sussex Home, în care lucrau echipele de cercetări ce investigau crimele grave. Roy Grace intră în ea puțin după șase și jumătate, cu o cană mare de cafea.

Deschisă, cu un aer modern, încăperea era în formă de L și era împărțită în trei spații de lucru principale, fiecare din ele cuprinzând câte un birou lung și curbat, din lemn de culoare deschisă, la care încăpeau până la opt persoane, și table albe masive, care în acest moment erau aproape goale, cu excepția uneia pe care scria *Operațiunea Dingo* și a alteia pe care erau câteva prim-planuri ale *Femeii necunoscute* în canalul de scurgere și niște cadre exterioare ale viitorului cartier New England. Pe unul dintre acestea, un cerc roșu desenat cu marker indica poziția scheletului în tunel.

O cercetare de anvergură ar fi folosit întregul spațiu de aici, dar din cauza relativei lipse de urgență a cazului – și prin urmare a necesității de a aloca un

buget corespunzător pentru personal și resurse – echipa lui Grace ocupa numai unul dintre spațiile de lucru. Momentan, celelalte erau goale, dar asta se putea schimba în orice clipă.

Spre deosebire de spațiile de lucru de pretutindeni din restul clădirii, erau puține obiecte personale pe birourile sau pereții de aici: nici o poză de familie, nici o listă de obiecte legate de fotbal ori caricaturi. Aproape fiecare lucru din încăperea aceasta – în afară de mobilă și de aparatura de birou – avea legătură cu chestiunile care erau investigate. Aici nu se făceau nici glume. Domneau doar liniștea concentrării înverșunate, zumzăitul monoton al telefoanelor, bâzâitul hârtiei ieșind din imprimante.

Echipa selectată de Grace pentru Operațiunea Dingo era așezată la masa de lucru. Ferm convins că era bine să păstreze aceiași oameni ca să lucreze împreună ori de câte ori era posibil, colaborase cu toți pe parcursul lunilor anterioare. Singura alegere asupra căreia ezitase fusese Norman Potting, care enerva întotdeauna pe toată lumea, dar omul era un detectiv foarte capabil.

Postul de adjunct al lui ca OPI era ocupat de inspectorul detectiv Lizzie Mantle. Grace o plăcea mult, vreme îndelungată simțindu-se atras de ea. De aproape patruzeci de ani, era atrăgătoare, cu păr blond îngrijit, lung până la umeri, și radia o feminitate care masca o personalitate surprinzător de dură. Avea tendința de a purta costume cu pantalon și astăzi era îmbrăcată cu unul cu dungulițe gri subțiri, care ar fi fost

potrivit pentru un broker de la bursă, pe deasupra unei cămăşi albe, bărbăteşti.

Aspectul plăcut era ceva ce Lizzie împărtăşea cu un alt inspector detectiv de la Sussex House, Kim Murphy, şi existaseră ceva zvonuri, lansate de vulpi care nu ajungeau la struguri, potrivit cărora, dacă voiai să avansezi în forţele poliţieneşti, cea mai importantă calitate era să arăţi ca o curvă. Nu era adevărat, desigur, iar Grace ştia asta. Cele două femei îşi obţinuseră gradul la o vârstă relativ tânără, deoarece îl meritau cu prisosinţă.

Promovarea lui Roy avea să ducă negreşit la noi presiuni asupra timpului său, aşa că va trebui să se bizuiască serios pe sprijinul lui Lizzie în realizarea acestei investigaţii.

Alături de ea îi alesese pe agenţii-şefi detectivi Glenn Branson, Norman Potting şi Bella Moy. La treizeci şi cinci de ani şi cu o faţă de cireaşă sub o încâlcitură de păr vopsit castaniu-roşcat, Bella stătea, ca întotdeauna, cu o cutie desfăcută de biscuiţi în ciocolată Malteser alături de tastatură. Roy traversă încăperea, urmărind-o cum tasta într-o concentrare profundă. Din când în când, mâna ei dreaptă se desprindea de pe butoane ca o creatură cu viaţă proprie, lua un biscuit, îl băga în gură şi revenea la tastatură. Era o femeie subţire, deşi mânca mai multă ciocolată decât orice persoană cu care Grace avusese vreodată de-a face.

Alături de ea stătea, slab şi stingher, cu părul vâlvoi, agentul detectiv Nick Nicholl, care avea douăzeci şi şapte de ani şi era înalt cât o prăjină. Detectiv

plin de zel și cândva un centru înaintaș priceput, fusese încurajat de Grace să se apuce de rugby, iar acum era un membru de bază al echipei poliției din Sussex – deși nu chiar atât de util în momentul actual pe cât sperase Grace, deoarece devenise de curând tată și se părea că suferă de privare cronică de somn.

În fața lui, parcurgând un teanc gros de file scoase la imprimantă, era tânăra și energica agent detectiv Emma-Jane Boutwood. Cu câteva luni în urmă fusese grav rănită în timpul investigării unui caz, când fusese strivită de un microbuz furat, aflat sub urmărire. De fapt, ar fi trebuit să fie încă în recuperare, dar îl implorase pe Grace să o lase să se întoarcă la lucru și să îndeplinească sarcini mai ușoare.

Echipa era completată de un analist, un indexator, o dactilografă și un administrator de sistem.

Glenn Branson, îmbrăcat într-un costum negru, o cămașă de un albastru violent și o cravată stacojie, își înălță privirile la intrarea lui Grace.

– Hei, bătrâne, spuse el, mai plat decât de obicei. E vreo șansă de o mică discuție mai încolo?

Grace dădu din cap spre prietenul lui.

– Sigur.

Salutul lui Branson făcu să se ridice și alte capete.

– Ei, iată-l sosind pe Dumnezeu! spuse Norman Potting, scoțându-și o pălărie inexistentă. Pot să fiu eu primul care să-și exprime felicitările cu ocazia înălțării tale până la alamă[1]? spuse el.

---

[1] Denumire generică pentru ofițerii superiori în Anglia (n. tr.).

– Mulțumesc, Norman, dar nu-i nimic special în legătură cu alama.

– Ei bine, aici nu ai dreptate, Roy, replică Norman. Vezi tu, o mulțime de metale ruginesc. Dar alama nu. Ea se corodează.

Radia de mândrie, de parcă tocmai ar fi livrat, completă, finală și indisputabilă, teoria tuturor lucrurilor.

Bella, care îl displăcea profund pe Potting, se repezi la el, cu degetele deasupra biscuiților Malteser precum ghearele unei păsări de pradă.

– Astea-s texte, Norman. Rugină, coroziune, care-i diferența?

– Foarte mare, în fapt, răspunse Potting.

– Probabil că ar fi trebuit să te faci metalurg, nu polițist, spuse ea și-și aruncă în gură încă un Malteser.

Grace se așeză pe scaunul rămas liber, la capătul mesei de lucru, între Potting și Bella, și imediat își încreți nasul la mirosul greu de tutun de pipă al bărbatului.

Bella se întoarse spre Grace.

– Felicitări, Roy. Meritai asta.

Comisarul detectiv petrecu câteva momente acceptând și luând act de felicitări de la restul echipei, apoi își puse carnetul de însemnări și agenda întâlnirii în fața lui, pe masă.

– Bine. Asta e a doua informare din cadrul Operațiunii Dingo, investigația asasinării prezumtive a unei femei neidentificate, făcută în a treia zi după descoperirea rămășițelor ei.

Timp de câteva minute, rezumă raportul arheologului legist. Apoi dădu citire punctelor-cheie din lunga

evaluare a lui Theobald. Moartea prin strangulare, susținută de osul hioid fracturat, era o posibilitate. Fuseseră efectuate teste toxicologice asupra firelor de păr prelevate. Nu mai exista nici un alt semn de violență la nivelul scheletului, precum oase sparte sau tăieturi indicând răni de cuțit.

Grace se opri să bea niște apă și observă că Norman Potting părea foarte satisfăcut.

– Bun. Resurse. Având în vedere intervalul de timp estimat pentru incident, acum nu am de gând să lărgesc echipa de cercetare.

Continuă, atingând diversele puncte aflate pe ordinea de zi. *Frecvența întâlnirilor:* anunță că aveau să fie informările obișnuite de la opt și jumătate dimineața și de la șase și jumătate seara. Le aduse la cunoștință că echipa computerului HOLMES lucra încă de vineri seară. Citi lista de la capitolul *Strategii de investigare*, care includea și *Comunicare/Presă*, subliniind nevoia ca publicitatea cazurilor să fie asigurată și spuse că se făceau demersuri pentru includerea acestui caz într-o emisiune anume dedicată lui, săptămâna viitoare, în cadrul programului de televiziune *Crimewatch*, deși existau probleme deoarece nu era considerat *semnificativ ca știre*. Apoi dădu cuvântul membrilor echipei, cerându-i lui Emma-Jane Boutwood să-și prezinte prima raportul.

Tânăra agent detectiv citi lista cu toate persoanele dispărute în comitatul Sussex, care se încadrau în intervalul de timp estimat pentru moartea victimei, dar fără nici o concluzie. Grace o sfătui să-și lărgească

sfera cercetării la dosarele persoanelor dispărute pe plan național pentru acel interval.

Nick Nicholl raportă că eșantioanele din părul femeii fuseseră trimise la laboratorul din Huntingdon, împreună cu un eșantion din osul coapsei, pentru stabilirea ADN-ului.

Bella Moy spuse că se întâlnise cu inginerul-șef al orașului.

– Mi-a arătat planurile sistemului de canalizare municipal, iar acum stabilesc locurile posibile de pătrundere în rețeaua de drenare. O să termin cu asta cândva în cursul zilei de mâine.

– Bine, spuse Grace.

– Există un lucru care ar putea fi semnificativ, adăugă Bella. Gura de deversare a rețelei de canalizare avansează destul de mult în largul mării, pentru ca toate materiile deversate să fie sigur transportate în larg de curenți și nu aduse înapoi, spre țărm.

Grace încuviință cu o înclinare din cap, intuind unde bătea.

– Așa că este posibil ca ucigașul să fi știut de asta – ar putea fi un inginer, de pildă.

Grace îi mulțumi și se întoarse spre Norman Potting, curios să afle de ce anume părea acesta atât de mulțumit. Potting scoase un set de radiografii dintr-un plic galben și le ridică triumfător.

– Am o potrivire a amprentelor dentare! spuse el.

Urmă un moment de liniște deplină. Toate capetele din încăpere erau întoarse spre el.

– Am obţinut astea de la unul dintre dentiştii de pe lista pe care mi-ai dat-o tu, Roy. Femeia şi-a făcut multe lucrări dentare. Se numeşte – sau mai degrabă s-a numit – Joanna Wilson.

– Bună treabă, spuse Grace. Era singură sau măritată?

– Păi, avem şi ştiri bune, şi proaste, răspunse Potting şi căzu într-o tăcere plină de sine, zâmbind larg, ca un imbecil.

– Suntem numai urechi, îl îndemnă Grace.

– A avut un soţ, da. Relaţie furtunoasă – pe cât am reuşit să descopăr – dentistul, domnul Gebbie, ştie câte ceva despre dedesubturi. O să am mai multe despre asta mâine. A fost actriţă. Nu ştiu încă toată povestea, dar s-au despărţit şi ea a plecat. Se pare că s-a dus la Los Angeles, să-şi facă un nume – asta le-a spus soţul ei tuturor.

– Se pare că ar trebui să avem o mică discuţie cu el, hotărî Grace.

– E o mică problemă cu asta, replică Norman Potting.

Apoi dădu de câteva ori din cap gânditor, muşcându-şi buzele, ca şi cum ar fi purtat pe umerii lui întreaga greutate a omenirii.

– A murit la World Trade Center, pe 11 septembrie.

46

Octombrie 2007

La şapte fără un sfert, Abby începu să se teamă că serviciul de curierat uitase de ea. Era gata de la cinci

şi jumătate, cu valiza lângă uşă, cu haina aruncată deasupra, cu plicul cu adresa scrisă şi sigilat.

Afară se întunecase complet şi, din cauza ploii, nu putea zări decât foarte puţin. Aşteptase să vadă venind în lungul străzii un microbuz Global Express. Pentru a nu mai ştia a câta oară, scoase tubul de spray Mace cu ardei iute din buzunarul de sus al blugilor şi îl examină.

Micul cilindru roşu, cu adâncituri pentru degete, ca să nu alunece, cu lănţişor şi clamă de prindere la curea, era liniştitor de greu. Abby desfăcu de mai multe ori capacul de siguranţă şi exersă ochirea cu pulverizatorul. Tipul care i-l vânduse în Los Angeles, la întoarcerea în Anglia, îi spusese că tubul conţinea zece jeturi de câte o secundă şi orbea un om timp de zece secunde. Îl strecurase în Anglia ascunzându-l în trusa ei de machiaj, în valiză.

Îl puse înapoi în buzunar, se ridică şi-şi scoase telefonul mobil din geantă. Era pe punctul de a suna la Global Express când, în sfârşit, interfonul bâzâi.

Se grăbi pe hol către uşa de la intrare. Pe micul monitor alb-negru văzu o cască de motociclist. Inima i se opri o clipă. Prăpăditul de operator, Jonathan, îi spusese că avea să fie un microbuz. Avea nevoie de un microbuz.

Rahat!

Apăsă pe butonul interfonului.

– Urcă, etajul opt, spuse ea. Mă tem că liftul nu merge.

Creierul începu iarăşi să-i lucreze cu febrilitate, încercând să-şi schimbe planurile rapid. Luă plicul pregătit. Trebuia să revină la planul iniţial, decise ea, trecându-l în revistă în cele două minute lungi care se scurseră înainte de a auzi un ciocănit puternic la uşă.

Vigilentă ca întotdeauna, se uită prin vizor şi văzu un motociclist îmbrăcat într-un costum din piele, cu o cască neagră, cu vizeta coborâtă şi ţinând în mână un notes.

Descuie uşa, scoase lanţurile de siguranţă şi o deschise.

– Credeam... credeam că vei veni cu un microbuz, spuse ea.

El dădu drumul notesului, care căzu la pământ cu un sunet metalic, apoi o lovi puternic cu pumnul în stomac. Lovitura o prinse pe Abby total nepregătită, aruncând-o în sus, îndoită de durere. Femeia se împletici, prăvălindu-se într-o parte, lovindu-se de perete.

– Încântat de revedere, Abby, spuse el. Nu mă înnebunesc după noua ta înfăţişare.

Apoi o lovi din nou.

47

Octombrie 2007

Cu puţin înainte de ora şapte, Cassian Pewe se afla la volanul maşinii lui, un Vauxhall Astra verde-închis, conducând prin vântul care sufla în rafale

și întunericul luminat de neoane al drumului ce urmărea creasta falezei înalte. Traversă două intersecții cu sens giratoriu în Peacehaven, apoi merse mai bine de un kilometru și jumătate pe lângă un șir nesfârșit de magazine și birouri, jumătate dintre ele, după cum părea, ale unor agenți imobiliari, iar restul magazine fast-food cu firme în culori țipătoare.

Nefamiliarizat cu zona, aflată la câțiva kilometri est de Brighton, se lăsa condus de vocea de femeie a sistemului de navigație prin satelit. Acum, după Peacehaven, mergea în spatele unei autorulote care se târa la vale pe drumul ce șerpuia spre Newhaven. Femeia-navigator îi spuse să o țină drept încă opt sute de metri. Apoi, telefonul mobil sună din suportul lui de pe bord.

Se uită la ecran, văzu că era Lucy, prietena lui, și întinse mâna să răspundă.

– Alo, iubito, spuse el pe un ton drăgăstos. Ce face îngerul meu scump?

– Ești pe speaker? întrebă ea. Ai o voce de robot.

– Îmi pare rău, scumpa mea. Sunt la volan.

– Nu m-ai sunat, replică ea, părând rănită și supărată. Trebuia să mă suni de dimineață, să-mi spui ce facem diseară.

Lucy, care locuia și lucra în Londra pentru managerul unui fond de investiții speculative, nu fusese impresionată de recenta lui mutare la Brighton. Cel mai probabil, se gândea el, pentru că nu o invitase să se mute cu el. Își ținea întotdeauna femeile la o anumită distanță, nu le suna decât rareori atunci când

spunea că o va face şi contramanda frecvent întâlnirile în ultimul moment. Experienţa îl învăţase că aceasta era cea mai bună modalitate de a le ţine acolo unde voia el.

– Îngerul meu, am fost foarte ocupat, îi spuse el pe acelaşi ton. Pur şi simplu n-am avut nici o clipă liberă. Am fost în şedinţe toată ziua.

– Peste o sută cincizeci de metri coteşte la dreapta, îi spuse femeia-navigator.

– Cine-i acolo? întrebă Lucy, bănuitoare. Cine-i cu tine în maşină?

– Doar sistemul de navigaţie prin satelit, iubito.

– Ne întâlnim în seara asta?

– Nu cred că o să se poată în seara asta, îngeraş. Mi s-a încredinţat un caz urgent. Ar putea fi începutul unei investigaţii criminale majore, cu consecinţe nedorite pentru unele persoane din poliţia locală de aici. S-au gândit că eu sunt omul potrivit pentru asta, cu experienţa mea de la Met.

– Atunci, se poate după aia?

– Păi, dacă tu poţi să sari într-un tren, cred că am reuşi să avem o cină târzie, aici.

– Nici pomeneală, Cassian! Trebuie să fiu la birou la şapte fără un sfert mâine dimineaţă.

– Da, în fine, am încercat şi eu, răspunse el.

Conducea acum peste podul Newhaven. În faţă se vedeau două indicatoare rutiere: unul spre feribotul pentru traversarea Canalului, celălalt spre Lewes. Apoi, spre uşurarea lui, văzu un semn spre Seaford, destinaţia lui.

– Cotește pe a doua la stânga, ordonă navigatorul.

Pewe se încruntă. Sigur, indicatorul de Seaford arăta că trebuia să meargă drept înainte.

– Cine a fost? întrebă Lucy.

– Navigatorul, iarăși, răspunse el. Nu ai de gând să mă întrebi cum mi-a fost ziua? Prima mea zi la Departamentul de Investigații Criminale din Sussex?

– Cum ți-a fost ziua? întrebă ea înciudată.

– Adevărul e că am fost cumva promovat!

– Deja? Am crezut că mutarea de la Met a fost o promovare. Trecerea de la inspector-șef detectiv la comisar detectiv.

– Acum e și mai bine. M-au pus șef peste toate cazurile reci – și asta include toate persoanele dispărute, pentru care nu există evidențe.

Ea rămase tăcută.

El făcu la stânga.

Imaginea drumului care urma să fie parcurs dispăru de pe ecran. Apoi vocea comandă: „Întoarce."

– La dracu'! exclamă el.

– Ce se întâmplă? întrebă Lucy.

– Sistemul meu de navigație prin satelit nu știe unde naiba sunt.

– Am o oarecare înțelegere pentru el, spuse Lucy.

– O să te sun eu mai încolo, îngerul meu.

– Acum cine a vorbit, tu sau navigatorul tău?

– O, foarte nostim!

– Îți sugerez să ai o cină foarte romantică cu el.

Lucy închise telefonul.

Zece minute mai târziu, sistemul de navigație prin satelit îi găsise iarăși coordonatele și îl trimisese la adresa pe care o căuta în Seaford, un orășel liniștit, de coastă, la câțiva kilometri de Newhaven. Încercând să vadă prin întuneric numerele de pe ușile de la intrare, trase pe dreapta lângă o casă mică și lipsită de individualitate, cu două apartamente lipite spate în spate. Pe alee era parcat un Nissan Micra.

Aprinse lumina din plafonieră, își potrivi nodul de la cravată, își aranjă frizura, ieși din mașină și o încuie. O pală de vânt îi suflă imediat părul, ciufulindu-l în timp ce el grăbea pe poteca ce ducea, prin grădinița frumos îngrijită, spre ușa de la intrare. Găsi soneria și apăsă pe buton, înjurând că nu exista nici o verandă. Se auzi un singur clinchet, aproape sinistru.

După câteva momente, ușa se crăpă câțiva centimetri și o femeie – cu puțin peste șaizeci de ani, presupuse el – îl privi bănuitor din spatele unor ochelari severi. În urmă cu douăzeci de ani, cu o coafură mai ca lumea și cu ridurile mascate cu niște fond de ten, e posibil să fi fost chiar atrăgătoare, se gândi el. Acum, cu părul tuns scurt, de un cenușiu metalic, cu o vestă portocalie lălâie în care plutea, pantaloni maro din poliester și adidași, îi apăru lui Pewe ca una dintre acele doamne dârze, coloana vertebrală a Angliei, care populează tarabele din piețele organizate de biserici pentru vânzări în scopuri caritabile.

– Doamna Margot Balkwill? întrebă el.

– Da? spuse ea ezitant și puțin suspicioasă.

El îi arătă legitimația.

– Sunt comisarul detectiv Pewe, de la DIC Sussex. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar mă întreb dacă aş putea schimba câteva cuvinte cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră, în legătură cu fiica dumneavoastră, Sandy?

Gura ei mică, rotundă, se deschise, arătând nişte dinţi îngrijiţi, îngălbeniţi de vârstă.

– Sandy? repetă ea, şocată.

– Soţul dumneavoastră este acasă?

Ea cântări întrebarea pentru un moment, ca o bătrână directoare de şcoală pe care un elev încerca s-o păcălească.

– Ei bine, este, da.

Ezită o clipă, apoi îl invită în casă. Pewe păşi înăuntru, pe un covoraş care spunea BUN VENIT, apoi într-un hol minuscul, gol, care mirosea vag a grătar şi mai puternic a pisică. Auzi coloana sonoră a unei telenovele.

Ea închise uşa în urma lui, apoi strigă, puţin timid:

– Derek! Avem un vizitator. Un ofiţer de poliţie. Un detectiv.

Netezindu-şi iarăşi părul, Pewe o urmă într-o sufragerie mică, impecabil de curată. În jurul unui televizor vechi, pătrăţos, pe ecranul căruia doi actori vag cunoscuţi se certau într-o cârciumă, era aşezat un set de mobilă de hol, din trei piese acoperite cu velur maro, în faţa cărora se afla o măsuţă de cafea cu tăblia din sticlă. Pe televizor era fotografia înrămată a unei fete blonde, atrăgătoare, de vreo şaptesprezece ani,

imposibil de confundat: Sandy, cea din fotografiile pe care Pewe le studiase după-amiază, în dosare.

La capătul celălalt al cămăruței, lângă ceea ce Pewe aprecie a fi un destul de urât dulăpior victorian, plin de planșe cu șabloane de decupat albastre și albe, la o măsuță acoperită cu foi de ziar atent împăturite, stătea un bărbat care tocmai asambla un minimodel de avion de luptă. Bucăți de lemn de balsa, roți și piese din trenul de aterizare, o turelă de mitralieră și alte obiecte micuțe pe care Pewe nu le putu identifica imediat erau așezate de fiecare parte a avionului, care stătea ușor aplecat pe o aripă, ca și cum s-ar fi ridicat după decolare. Încăperea mirosea a clei și vopsea.

Pewe făcu un mic tur vizual de recunoaștere a restului camerei. Un șemineu electric, aprins. O combină muzicală care arăta ca și cum ar fi funcționat mai degrabă cu discuri de vinil decât cu CD-uri. Și pretutindeni fotografii cu Sandy la diverse vârste, de la numai câțiva ani, până la douăzeci și ceva. Una, la locul de onoare de pe placa șemineului, deasupra focului, era o fotografie de la nuntă, cu Roy Grace și Sandy. Ea era într-o rochie albă, lungă, cu un buchet în mână. Grace, mai tânăr și cu păr mult mai lung decât acum, purta un costum gri-închis și o cravată argintie.

Domnul Balkwill era un bărbat mare, cu umeri largi, care părea a fi avut cândva un fizic impresionant, înainte de a-l lăsa să decadă. Avea păr subțire, cărunt, pieptănat spre spate de fiecare parte a capului chel, și o bărbie flască, dublă, care dispărea în pliurile unui pulover cu guler rulat, multicolor, care semăna

cu cel al nevestei lui – ca și cum ea le-ar fi făcut pe amândouă. Se ridică în picioare, cu umerii căzuți și adus de spate, aidoma cuiva înfrânt de viață, și trecu fără grabă în fața mesei. Pe lângă pulover, care îi ajungea până aproape de genunchi, purta niște pantaloni cenușii largi și sandale negre.

O pisică vărgată, supraponderală, care părea la fel de bătrână ca ei, ieși de sub masă, îi aruncă o privire lui Pewe, își arcui spinarea și părăsi încăperea cu o mândrie disprețuitoare.

– Derek Balkwill, spuse el cu o voce liniștită, aproape timidă, care părea mult mai mică decât făptura lui. Întinse o mână mare și îi strânse cu putere palma lui Pewe, surprinzându-l și provocându-i durere.

– Comisar detectiv Pewe, răspunse el cu un gest involuntar de retragere. Mă întrebam dacă aș putea sta puțin de vorbă cu dumneavoastră și cu soția despre Sandy.

Omul încremeni. Stropul de culoare pe care îl avea îi pieri de pe chipul deja palid și Pewe văzu cum mâinile încep să-i tremure. Se întrebă pentru un moment cumplit dacă nu cumva omul tocmai făcea un atac de cord.

– Mă duc să închid cuptorul, spuse Margot Balkwill. Ați vrea o ceașcă de cafea?

– Ceai ar fi perfect, spuse Pewe. Lămâie, dacă aveți.

– Lucrați cu Roy, nu-i așa? întrebă ea.

– Da, absolut.

Continuă să se uite cu atenție, îngrijorat, la soțul ei.

– El ce mai face?

– Bine. Se ocupă cu investigarea unei crime.

– E întotdeauna ocupat, spuse Derek Balkwill, părând a se linişti puţin. E foarte muncitor.

Margot Balkwill dispăru din cameră. Derek arătă spre modelul de avion.

– Lancaster.

– Al Doilea Război Mondial? întrebă Pewe, încercând să pară cunoscător.

– Mai am şi altele, sus.

– Da?

Balkwill zâmbi timid.

– Am un Mustang P45. Un Spit. Un Hurricane. Mosquito. Wellington.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Pe ecranul televizorului, două femei discutau acum despre o rochie. Apoi Derek arătă spre Lancaster.

– Tatăl meu a zburat cu ele. Şaptezeci şi cinci de misiuni individuale. Ştii de Dambusters? Ai văzut vreodată filmul?

Pewe încuviinţă.

– A fost unul dintre ei. Unul dintre cei care s-au întors. Unul dintre Cei Puţini.

– A fost pilot?

– Mitralior la coada avionului. Li se spunea Charlie-de-la-coadă.

– Curajos tip, spuse Pewe politicos.

– Nu tocmai. Şi-a făcut doar datoria. A fost deprimat după război. Apoi, după câteva momente, adăugă: Războiul te dă gata, ştii asta?

– Îmi imaginez.

Derek Balkwill clătină din cap.

– Nu. Nimeni nu-şi poate imagina. Eşti de mult ofiţer de poliţie?

– Nouăsprezece ani în ianuarie viitor.

– La fel ca Roy.

Când soţia lui se întoarse cu o tavă cu ceai şi biscuiţi, Derek Balkwill se chinui puţin cu telecomanda, apoi închise sonorul, dar lăsă imaginea. Se aşezară toţi trei, Pewe într-un fotoliu, cei doi Balkwill pe canapea.

Pewe îşi luă ceaşca, apucând toarta delicată cu degetele lui îngrijite, suflă în ceai, sorbi, apoi o puse jos.

– Am fost transferat la DIC Sussex foarte recent, de la Met, din Londra, spuse el. Am fost adus ca să trec în revistă cazurile reci. Nu ştiu cum să spun asta delicat, dar am analizat dosarele persoanelor dispărute şi nu cred că dispariţia fiicei dumneavoastră a fost investigată în mod adecvat. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi-şi deschise larg braţele. Prin asta vreau să spun – fără să arunc nici o umbră de bănuială nefondată asupra lui Roy, desigur...

Ezită, până când încuviinţarea lor comună prin înclinarea capului îl asigură că putea să continue.

– Ca unul din afară, total detaşat, mi se pare că Roy Grace este, într-adevăr, prea implicat emoţional pentru a fi capabil să efectueze o trecere în revistă imparţială a investigaţiei iniţiale asupra dispariţiei soţiei lui. Se opri şi sorbi încă o gură de ceai. Mă întrebam, reluă apoi, dacă vreunul dintre dumneavoastră are vreo opinie în legătură cu asta.

– Roy știe că ești aici? întrebă Derek Balkwill.

– Efectuez o cercetare independentă, răspunse Pewe evaziv.

Mama lui Sandy se încruntă, dar nu spuse nimic.

– Nu cred că ar face vreun rău, spuse soțul ei în cele din urmă.

48

11 septembrie 2001

Ronnie era beat. Trecu nesigur pe lângă clădiri de apartamente cu câteva etaje, din cărămidă roșie, trăgându-și valiza după el pe trotuar, care se înclina periculos, ca puntea unui vas. Gura îi era uscată și își simțea capul de parcă îi era strâns încet-încet, tot mai tare, într-o menghină. Ar fi trebuit să mănânce ceva, știa. Trebuia să facă rost de mâncare mai târziu, după ce avea să închirieze o cameră și să-și depoziteze bagajul.

În mâna stângă ținea o notă de plată de la bar mototolită, pe spatele căreia noul lui prieten – al cărui nume îl uitase deja – scrisese o adresă și desenase o hartă. Era cinci după-amiaza. Un elicopter trecu pe deasupra, la mică înălțime. În aer se simțea un miros neplăcut de ars. Era vreun incendiu pe undeva?

Apoi își dădu seama că era același miros de mai devreme, când se aflase în Manhattan. Dens și excesiv de puternic, îi pătrundea în haine și în porii pielii. Îl respira, îl trăgea adânc în plămâni.

La capătul străzii se chinui să se uite la hartă. Părea să îi spună să facă la dreapta la următoarea intersecție. Trecu pe lângă mai multe magazine cu firme scrise cu litere chirilice, apoi pe lângă Federal Savings, care avea un ghișeu de bancomat încastrat în perete. Se opri, tentat să scoată de pe carduri cât i s-ar fi permis, dar realiză că n-ar fi fost un lucru înțelept. Mașinăria ar înregistra ora tranzacției. Trecu mai departe. Prin fața altor magazine. Pe partea cealaltă a străzii atârna un afiș strâmb, pe care scria PĂSTRAȚI BRIGHTON BEACH CURAT.

Începu să-și dea seama cât de pustie era strada. De o parte și de alta a ei erau mașini parcate, dar nici țipenie de om. Magazinele erau și ele aproape goale. De parcă întregul cartier se dusese la o petrecere la care el nu fusese invitat.

Dar știa că erau cu toții acasă, lipiți de televizoare. *Așteptând să cadă și celălalt pantof*, spusese cineva la bar.

Trecu de un magazin pe a cărui firmă scria MAIL BOX CITY și se opri.

Înăuntru, pe stânga, văzu o tejghea lungă. Pe dreapta erau rânduri și rânduri de cutii din metal. În capătul îndepărtat al magazinului stătea un tânăr cu păr negru și lung, aplecat asupra unui terminal de internet. La ghișeu, un bărbat în vârstă, cărunt, îmbrăcat în haine ieftine, efectua o tranzacție oarecare.

Ronnie își dădu seama că începea să se trezească. Să gândească mai clar. Să realizeze că locul acesta putea să se potrivească cu planurile lui. Trecu mai departe, numărând străzile de pe partea stângă. Apoi, urmând

indicațiile primite, făcu la stânga, pe o stradă cu clădiri părăginite. Casele de aici păreau construite din piese de Lego sparte. Erau cu două și trei etaje, lipite câte două, spate în spate, fără ca jumătățile să fie la fel. Aveau scări care duceau la ușile de intrare și copertine și uși unde ar fi trebuit să fie garaje; țiglă, zidărie crăpată și tencuieli coșcovite și ferestre care nu se potriveau, care arătau de parcă ar fi fost cumpărate din loturi de diferite mărimi.

La cel de-al doilea colț harta îi spunea să facă la stânga pe o străduță numită Aleea 2 Brighton. Trecu de două Chevy Suburban parcate în fața unui garaj dublu cu ambele uși acoperite cu graffiti și de un șir de case cu un singur etaj, apoi făcu la dreapta pe o stradă cu case-perechi, lipite spate în spate, și mai părăginite. Ajunse la numărul 29. Ambele jumătăți ale casei aveau culoarea betonului. Pe stâlpul de telegraf din față era înfășurat un afiș rupt. Dar el abia dacă observă. Se uită în sus la treptele murdare și văzu, scris cu litere roșii pe o plăcuță albă bătută în cuie pe pragul de sus al ușii, CS.

Urcă treptele, ridicându-și bagajele după el, și apăsă butonul soneriei. După câteva momente, o siluetă neclară apăru în spatele geamului mat și ușa se deschise. O fată ca de pripas, cu pieptul plat, îmbrăcată cu o rochie jegoasă și în șlapi, se uită la el din ușă. Avea un păr blond, murdar, ca niște cârcei de alge marine și o față lată, ca de păpușă, cu ochi mari, rotunzi, conturați cu negru. Fata nu spuse nimic.

– Caut o cameră, spuse Ronnie. Mi s-a spus că aveţi o cameră.

Observă un telefon cu fise pe peretele de lângă ea şi sesiză un miros puternic de gunoi şi de carpetă veche. De undeva din clădire se auzeau ştirile la televizor. Evenimentele de astăzi.

Fata spuse ceva ce el nu înţelese. Suna ca rusa, dar nu era sigur.

– Vorbeşti englezeşte?

Ea ridică o mână, indicând că trebuia să aştepte, apoi dispăru în casă. După puţin timp apăru un bărbat uriaş, de vreo cincizeci de ani, ras în cap. Purta o cămaşă albă fără guler, pantaloni negri lălâi din doc, susţinuţi cu bretele, şi tenişi şi se uită la Ronnie de parcă ar fi fost un rahat care înfundase closetul.

– Cameră? spuse cu un accent gutural.

– Boris, spuse Ronnie, amintindu-şi brusc numele noului lui prieten. El mi-a spus să vin aici.

– Cât timp?

Ronnie ridică din umeri.

– Câteva zile.

Omul se uită atent la el. Cântărindu-l. Poate verificând să nu fie vreun fel de terorist.

– Treizeci de dolari pe zi. OK?

– Bine. Urâtă zi, astăzi.

– Zi rea. Cel mai zi rea. Lumea întreagă nebună. De la ora douăsprezece la ora douăsprezece. OK? Înţeles. Plăteşti fiecare zi înainte. Stai după miezul zilei, plăteşti încă o zi.

– Ne-am înţeles.

– Bani gheață?

– Da, bine.

Casa era mai mare decât păruse de afară. Ronnie îl urmă pe om prin hol și în lungul unui coridor, pe lângă pereți de culoarea nicotinei, cu câteva reproduceri ieftine, înrămate, de peisaje dezolante. Omul se opri, dispăru într-o cameră pentru un moment, apoi își făcu apariția cu o cheie cu o etichetă de lemn. Descuie ușa de pe cealaltă parte a coridorului.

Ronnie intră după el într-o încăpere întunecoasă, care putea a fum de țigară stătut. Avea o fereastră care dădea spre zidul casei de alături. Era acolo un pat dublu, acoperit cu o cuvertură din bumbac, flaușată, cu câteva pete și două găuri de țigară. Într-un colț era o chiuvetă, lângă un duș cu o perdea galbenă din plastic, plină de crăpături. Un fotoliu obosit, o comodă cu sertare, două mese ieftine din lemn și un televizor vechi, cu o telecomandă încă și mai veche, și un covor de culoarea supei de mazăre completau mobilierul.

– Perfect, spuse Ronnie.

Și la acest moment, pentru el, era perfect.

Omul întinse brațul și se uită la el, așteptând. Ronnie își scoase portofelul și plăti pentru trei zile în avans. I se dădu cheia, apoi omul plecă închizând ușa în urma lui.

Ronnie cercetă camera. La duș era o bucată de săpun pe jumătate folosită, cu ceea ce semăna suspect de bine cu un fir de păr pubian maroniu cuibărit în ea. Imaginea la televizor era neclară. Aprinse toate luminile, trase perdeaua și se așeză pe pat, care se lăsă

trosnind. Apoi Ronnie reuşi să zâmbească. Putea să reziste în condiţiile astea câteva zile. Nici o problemă.

La naiba, asta era prima zi din restul vieţii lui!

Aplecându-se, îşi ridică servieta pusă deasupra valizei. Scoase dosarele care conţineau propunerea şi datele de sprijin pentru care pierduse săptămâni ca să le pregătească pentru Donald Hatcook. În cele din urmă, ajunse la plicul din plastic transparent, închis cu o capsă, de pe fundul valizei. Extrase din el dosarul roşu pe care nu riscase să îl lase în cameră la W, nici măcar în seif. Şi îl deschise.

Ochii i se luminară.

– Salut, frumoasele mele, spuse el.

49

Octombrie 2007

– Şi ce e rău în a-ţi plăcea Guinness? întrebă Glenn Branson.

– Am spus eu că e ceva rău?

Roy Grace puse pe masă halba lui Glenn şi Glenfiddich-ul lui dublu, cu cuburi de gheaţă, împreună cu două pungi de chipsuri cu aromă de şuncă, apoi se aşeză în faţa prietenului lui. Era luni seară, ora opt, şi Black Lion era aproape gol. Chiar şi aşa, aleseseră să se aşeze într-un colţ, suficient de departe de bar ca să nu fie auziţi de nimeni. Muzica transmisă prin difuzoarele localui le era şi ea de folos, acoperindu-le vocile şi oferindu-le intimitate.

– E felul în care te uiți la mine de fiecare dată când comand Guinness, spuse Branson. Ca și cum ar fi o băutură nepotrivită sau așa ceva.

Nevastă-ta te transformă dintr-un om sigur pe sine într-unul paranoic, își spuse Grace, dar în loc de asta, cită:

– Omului care se teme, totul îi zdrăngăne.

– Asta cine a spus-o? întrebă Branson.

– Sofocle.

– În ce film a fost?

Grace clătină din cap, cu un zâmbet larg.

– Dumnezeule, ești complet ignorant uneori! Tu nu știi *nimic* care nu să nu fie dintr-un film?

– Mulțumesc, Einstein. Chiar te pricepi să lovești un om când este la podea.

Grace ridică paharul.

– Fruntea sus.

Branson îl ridică și el pe al lui, fără nici un entuziasm, și ciocni. După ce băură, Grace continuă.

– Sofocle a fost un filozof.

– Mort?

– A murit în anul 406 înaintea erei noastre.

– Înainte să mă nasc eu, bătrâne. Presupun că te-ai dus la înmormântare.

– Foarte spiritual.

– Îmi amintesc, de când am stat la tine, că aveai pe acolo tot felul de cărți de filozofie.

Grace mai sorbi o dată din whisky și-i zâmbi.

– Ai vreo problemă cu cineva care încearcă să se educe?

– Care încearcă să țină pasul cu puicuța lui, vrei să spui.

Grace se înroși. Branson avea perfectă dreptate, desigur. Cleo urma un curs de filozofie la Open University, iar el încerca din greu, în timpul liber, să se familiarizeze cu subiectul.

– Am atins un punct sensibil, nu?

Branson zâmbi vag. Grace nu spuse nimic. Din difuzoare se auzea acum *Rhinestone Cowboy*. Îl ascultară amândoi un timp. Grace rostea inaudibil cuvintele și dădea din cap pe muzică.

– Doamne, omule! Nu-mi spune că-ți place Glen Campbell!

– Îmi place, da.

– Cu cât ajung să te cunosc mai bine, cu atât îmi dau seama cât ești de trist!

– E un muzician adevărat. Mai bine decât prostia aia de rap, care îți place ție.

Branson se bătu ușor pe piept.

– Asta-i muzica mea, omule. Ăștia-s de-ai mei, care-mi vorbesc mie.

– Lui Ari îi place?

Branson se dezumflă dintr-odată. Își coborî privirile în paharul cu bere.

– Îi plăcea, cândva. Acum nu mai știu ce-i place.

Grace mai sorbi o gură de whisky. Băutura era bună, îi provoca o vibrație caldă.

– Deci îmi spui? Voiai să vorbești despre ea?

Deschise punga de chipsuri, scormoni cu degetele în ea, scoase afară câteva și le băgă pe toate în gură. Vorbi în timp ce le sfărâma.

– Arăți ca naiba, știi doar. Arăți îngrozitor de două luni încoace, de când te-ai întors la ea. Am crezut că totul e mai bine, că i-ai cumpărat calul și că e mulțumită. Nu?

Mâncă lacom încă o mână de chipsuri. Branson mai bău puțină bere.

Cârciuma avea un miros proaspăt de detergent de covoare și lac. Lui Grace îi lipseau izul de țigări, duhoarea grea a fumului de trabuc și de pipă. Pentru el, cârciumile nu mai aveau nici o atmosferă acum, după interzicerea fumatului. Și o țigară i-ar fi prins bine în momentul ăsta.

Cleo nu-l invitase la ea pe seară, fiindcă avea de scris o temă pentru cursul ei. Trebuia să mănânce ceva, fie de aici, fie din frigider, de acasă.

Gătitul nu fusese niciodată punctul lui forte și realiză că începea să depindă de ea. Ultimele două luni, ea îi gătise aproape în fiecare seară, în general mâncare sănătoasă, pește fiert sau prăjit la tigaie, cu legume. Era dezgustată de regimul alimentar nesănătos cu care supraviețuiau majoritatea ofițerilor de poliție, regim aproape permanent.

Rhinestone Cowboy se sfârși, iar ei rămaseră tăcuți pentru o vreme. Glen sparse tăcerea.

– Știi că nu mai facem sex, nu?

– De când te-ai întors la ea?

– Exact.

– Nici măcar o dată?

– Nici măcar o dată. E ca și cum ar încerca să mă pedepsească.

– Pentru ce?

Branson își goli halba, se uită la ea și se ridică în picioare.

– Încă unu'?

– Doar unul mic, spuse Grace, știind că trebuia să se întoarcă acasă cu mașina.

– Ca de obicei? Glenfiddich cu gheață. Vreun strop de apă?

– Deci nu te-a lăsat memoria.

– Scutește-mă, bătrâne!

Grace se gândi intens câteva clipe la munca lui. Analiză ședința de informare de la șase și jumătate, care tocmai se încheiase. Joanna Wilson. Ronnie Wilson. Îl cunoștea pe Ronnie de mult. Unul dintre ticăloșii din Brighton. Așadar, Ronnie a murit pe 11 septembrie. Evenimente ca ăsta erau total întâmplătoare. Își omorâse Ronnie soția? Echipa lui era pe caz. Mâine aveau să înceapă să-i verifice omului trecutul; și pe al nevestei lui.

Branson se întoarse și se așeză.

– Ce vrei să spui, Glenn, că Ari încearcă să te pedepsească?

– Când Ari și cu mine ne-am cunoscut, ne-o trăgeam toată ziua. Știi? Ne trezeam și ne-o trăgeam. Ieșeam pe undeva, poate să mâncăm o înghețată, și să mai pierdem vremea. Seara, iarăși trageri. Cumva de parcă nu era real.

Mai bău nişte bere, aproape jumătate de halbă, dintr-o sorbitură.

– OK, ştiu că nu poţi s-o ţii tot aşa, la nesfârşit.

– A fost real, spuse Roy. Dar realitatea se modifică. Mama obişnuia să spună că viaţa este ca o succesiune de capitole dintr-o carte. La momente diferite se întâmplă lucruri diferite. Viaţa se schimbă întruna. Ştii unul dintre secretele unei căsnicii fericite?

– Care?

– Nu trebuie să fii ofiţer de poliţie.

– Drăguţ. Ironic, nu-i aşa, pentru că exact asta voia ea să fiu. Scutură din cap. Ce nu înţeleg e de ce este supărată mereu. Pe mine. Ştii ce mi-a spus azi-dimineaţă?

– Ia zi.

– A spus că nu o las în mod deliberat să doarmă! De pildă, când mă scol noaptea să mă duc la closet, ştii, să mă uşurez, în mod voit fac în apă, ca să plescăie. A spus că dacă aş iubi-o cu adevărat, aş face pipi pe marginea scaunului.

Grace vărsă conţinutul noului pahar în primul.

– Glumeşti.

– Nu glumesc, omule. Nu fac nimic ca lumea. Mi-a spus că are nevoie de spaţiul ei şi că la naiba cu cariera mea de poliţist. Că o să iasă serile, că nu e pregătită să fie legată de copii şi că asta e responsabilitatea mea. Dacă trebuie să lucrez serile, atunci să găsesc un babysitter.

Grace sorbi din pahar şi se întrebă dacă nu cumva Ari avea pe altcineva. Dar nu voia să-şi supere şi mai mult prietenul sugerând aşa ceva.

– Nu poți să trăiești așa, spuse.

Branson luă punga de chipsuri și începu s-o învârtească în mâini.

– Îmi iubesc copiii, spuse el. Nu pot să trec printr-un rahat de divorț și, știi, să-i văd câteva ore pe lună.

– De când o ține așa?

– De când i-a intrat în cap gărgăunele ăsta, cu autoperfecționarea. Lunea ia ore, la seral, de literatură engleză, joia face arhitectură. Și tot felul de alte rahaturi între timp. Nu o mai recunosc... nu pot să mă apropii de ea.

Rămaseră tăcuți pentru un timp înainte ca Branson să reușească să-și compună un zâmbet vesel și să spună:

– Oricum, e rahatul meu și eu trebuie să mă descurc cu el, nu-i așa?

– Nu, replică Roy, deși știa că, dacă Ari îl dădea iarăși afară, el ar fi avut din nou pe cap povara unui colocatar de iad.

Glenn stătuse la el cu două luni în urmă și casa ar fi fost mai ordonată dacă ar fi avut în gazdă un elefant drogat.

– Mie mi se cam pare că suntem împreună în chestia asta.

Pentru prima oară în întreaga seară, Glenn zâmbi. Apoi deschise în sfârșit punga cu chipsuri și se uită în ea cu un aer ușor dezamăgit, ca și cum se așteptase să fie plină cu altceva.

– Deci, ce se mai aude cu Cassian Pewe – pardon, *comisarul detectiv* Cassian Pewe?

Grace ridică din umeri.

– Îţi fură pachetul de mâncare?

Grace zâmbi:

– Cred că ăsta i-a fost planul de joc. Dar l-am băgat noi înapoi în cutie.

50

Octombrie 2007

Cassian Pewe luă încă o gură de ceai, prudent, tresărind când lichidul fierbinte îi atinse dinţii. Noaptea trecută dormise cu gel înălbitor pe ei şi astăzi erau sensibili la temperaturi extreme. Punând ceaşca înapoi pe farfurie, le spuse părinţilor lui Sandy:

– Vreau să clarific un lucru. Comisarul detectiv Grace este un ofiţer de poliţie foarte respectat. Nu vreau nimic altceva decât să descopăr adevărul în legătură cu dispariţia fiicei dumneavoastră.

– Trebuie să ştim, spuse Derek Balkwill.

Soţia lui dădu din cap, încuviinţând.

– Asta este singurul lucru care contează pentru noi.

– Bun, spuse Pewe. Este foarte reconfortant să ştim că suntem cu toţi de aceeaşi parte. Le zâmbi. Dar, continuă el, fără să vreau să acreditez vreo bănuială nefondată, câţiva ofiţeri superiori din DIC Sussex cred că niciodată nu a fost făcută o investigaţie corespunzătoare. Acesta este unul dintre principalele motive pentru care am fost adus eu.

Se opri, satisfăcut de receptivitatea din spatele încuviințărilor lor tăcute, și simțindu-se încurajat, continuă.

– Am studiat astăzi dosarul cazului și sunt multe întrebări rămase fără răspuns. Cred că, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș fi nemulțumit de munca depusă de poliție până în prezent.

Ei dădură iarăși din cap aprobator.

– Chiar nu înțeleg de ce i s-a permis lui Roy să supervizeze investigația, când era atât de implicat personal.

– Noi am înțeles că a existat o echipă independentă numită la câteva zile după ce fiica noastră a dispărut, spuse Margot Balkwill.

– Și cine a fost cel care v-a adus la cunoștință rezultatele la care s-a ajuns? întrebă Cassian Pewe.

– Păi, Roy.

Pewe își deschise larg brațele.

– Aici, vedeți dumneavoastră, este problema. În mod normal, când o soție dispare, soțul ei este automat suspectul principal, până când e scos din cauză. Din ce am citit și am auzit, nu mi se pare că ginerele dumneavoastră a fost vreodată considerat oficial suspect.

– Dumneata spui acum că este suspect? întrebă Derek.

Ridică din nou ceașca de ceai și Pewe observă iarăși tremuratul. Se întrebă dacă omul era nervos sau era un început de Parkinson.

– Nu aș merge până acolo încât să afirm asta, în stadiul actual, zâmbi Pewe satisfăcut. Dar cu siguranță că am să acționez pentru a-l scoate de pe lista suspecților, un lucru care în mod cert nu a fost făcut.

Margot Balkwill încuviinţă.

– Asta ar fi bine.

Soţul ei aprobă şi el.

– Pot să vă pun amândurora o întrebare personală? A avut vreunul dintre dumneavoasatră, vreodată, pentru un moment, bănuiala că Roy v-ar ascunde ceva?

Urmă o lungă tăcere. Margot se încruntă, îşi muşcă buzele, apoi îşi încleştă şi-şi descleştă mâinile de mai multe ori. Erau mâini aspre, observă Pewe, mâini de grădinar. Soţul ei stătea nemişcat, cu umerii gârboviţi, ca şi cum ar fi fost strivit de o greutate imensă, nevăzută.

– Cred că ar trebui să înţelegeţi, spuse Margot Balkwill, că noi nu nutrim nici o animozitate faţă de Roy.

Vorbi ca o directoare de şcoală care dă raportul unor părinţi.

– Nici una, spuse Derek apăsat.

– Dar, spuse ea, e ceva în tine, nu poţi să nu te întrebi... Natura umană. Cât de bine putem cunoaşte pe cineva. Nu e aşa, domnule ofiţer?

– O, absolut, fu Pewe de acord numaidecât.

În pauza care urmă, Margot Balkwill luă linguriţa şi-şi amestecă ceaiul. Pewe observă că, deşi nu-şi punea zahăr, era pentru a treia oară când învârtea în el.

– Aţi observat vreodată ceva deosebit la felul în care Roy o trata pe fiica dumneavoastră? întrebă el. Ceva care v-a deranjat? Adică, aveau o căsnicie fericită?

– Ei bine, cred că nu este uşor pentru nici o femeie să fie căsătorită cu un ofiţer de poliţie. Mai ales cu unul ambiţios, ca Roy.

Se uită la soțul ei, care încuviință printr-o ridicare din umeri.

– Trebuia să îndure multe lucruri de una singură. Și să fie dezamăgită în ultimul moment, când el era chemat la vreun caz.

– A avut o carieră proprie?

– A lucrat pentru o agenție de voiaj din Brighton câțiva ani. Dar încercau să aibă un copil și nu se întâmpla nimic. Medicul i-a spus să facă ceva mai puțin stresant. Așa că a plecat de acolo și și-a luat o slujbă de recepționeră la un centru medical. Era între slujbe când...

Vocea i se stinse.

– A dispărut? o ajută Pewe.

Ea încuviință cu o mișcare din cap, cu lacrimi în ochi.

– Este greu pentru noi, spuse Derek. Greu în special pentru Margot. Ea și Sandy erau foarte apropiate.

– Desigur.

Pewe își scoase carnețelul și făcu rapid câteva însemnări.

– Cât timp au încercat să facă un copil?

– Câțiva ani, răspunse Margot cu vocea gâtuită.

– Înțeleg că asta este dificil pentru o căsnicie, spuse Pewe.

– Totul este dificil într-o căsnicie, replică Derek.

Urmă o tăcere îndelungată. Margot sorbi din ceai, apoi întrebă.

– Vrei să spui că este mai mult în spatele celor întâmplate, decât ni s-a spus nouă?

– Nu, nu aș vrea să speculez în stadiul ăsta. Nu vreau decât să spun că metodologia care a sprijinit

investigaţia în cazul dispariţiei fiicei dumneavoastră este, în opinia mea de ofiţer cu nouăsprezece ani de experienţă în forţele de poliţie de vârf ale Marii Britanii, defectuoasă. Asta-i tot.

– Noi nu-l suspectăm pe Roy, spuse Margot Balkwill. Ca să nu trageţi cumva concluzii greşite.

– Sunt sigur că nu. Probabil că ar trebui să clarific de la început un lucru. Investigaţia mea nu este o vânătoare de vrăjitoare. Nu urmăresc decât închiderea cazului. Ca să vă ajut pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră să treceţi mai departe.

– Asta va depinde, nu-i aşa, de întrebarea dacă fiica noastră mai trăieşte sau nu?

– Absolut, spuse Cassian Pewe.

Mai bău puţin ceai, apoi îşi curăţi dinţii cu limba. Scoase din buzunar o carte de vizită şi o puse pe masă.

– Dacă vă amintiţi orice, oricând, vreun lucru despre care credeţi că m-ar putea ajuta dacă l-aş afla, sunaţi-mă.

– Mulţumim, spuse Margot Balkwill. Sunteţi un om bun. Simt asta.

Pewe zâmbi.

51

Octombrie 2007

Abby clipi, trezindu-se dintr-un vis încurcat, într-un zgomot ciudat, ca un bâzâit. Stomacul o durea. Îşi simţea faţa amorţită. Era îngheţată de frig. Tremura. Privea la nişte plăci de faianţă crem. Pentru un

moment, se gândi că era într-un avion, ori asta era o cabină de vapor?

Apoi conștientiză treptat, lent, că ceva nu era deloc în regulă. Nu se putea mișca. Mirosea a plastic, ipsos, ciment, dezinfectant.

Își revenea. Și cu o explozie de întuneric ce i se răsuci înăuntru, își aminti. Frica îi vibră prin trup. Încercă să-și ridice mâna dreaptă, să se atingă pe față. Și abia atunci își dădu seama că nu se putea mișca.

Și nu putea deschide gura.

Capul îi era tras pe spate atât de mult, încât gâtul o durea și ceva dur îi era lipit de spate. Era bazinul, își dădu seama. Ședea pe closet. Era greu să vadă ceva, în afară de ce se afla drept în fața ei, și trebui să-și forțeze ochii ca să privească în jos. Când reuși, deveni conștientă că era goală, legată cu bandă izolatoare gri peste coaste, peste sâni, peste încheieturile mâinilor și peste glezne, peste gură și presupuse, pentru că așa simțea, peste frunte.

Se afla în baia de serviciu a apartamentului ei. Uitându-se drept la cabina dușului, cu un pachet de săpun scump, nedesfăcut, pe farfurioară, la chiuvetă și la cele câteva suporturi pentru prosoape și la pereții frumos acoperiți cu faianță crem și un brâu decorativ de jur împrejur. În dreapta ei era o ușă, spre o mică încăpere de serviciu în care erau înghesuite o mașină de spălat și un uscător și în spatele căreia se afla ieșirea de incendiu care dădea în casa scărilor. Ușa principală, dinspre hol, la stânga ei, era întredeschisă.

Începu să tremure puternic, apoi aproape că vomită de frică. Nu știa de când era închisă aici, în această încăpere mică, fără ferestre. Încercă să-și schimbe poziția, dar legăturile erau prea strânse.

Oare el plecase? Luase totul și o lăsase pur și simplu acolo, așa?

Stomacul o durea. Banda izolatoare fusese pusă atât de strâns, încât începea să nu-și mai simtă anumite părți ale corpului, iar în mâna dreaptă avea ace. Colacul dur al closetului i se imprimase în fese și în coapse.

Încercă să-și amintească ce anume era în spatele toaletei, ca să poată să desprindă obiectul de care era prinsă banda la spatele ei. Dar nu reuși.

Lumina era aprinsă, ceea ce făcea ca ventilatorul de aerisire să funcționeze, realiză ea, și să scoată bâzâitul acela neplăcut, continuu.

Frica i se transformă în disperare. El plecase. După toate prin care trecuse, acum asta! Cum de lăsase să se întâmple așa ceva? Cum de fusese atât de proastă? Cum? Cum? Cum?

Disperarea i se transformă în furie. Apoi iarăși în frică, în clipa când văzu o umbră care se mișca.

52

11 septembrie 2001

Așezată pe marginea sofalei în formă de L din sufragerie, Lorraine deșurubă capacul unei sticle de vodcă și îi vărsă conținutul peste cuburile de gheață

şi felia de lămâie din pahar. Sora ei venise la ea mai devreme cu o sacoşă de plastic plină de asemenea recipiente. Mo părea să aibă o provizie inepuizabilă, Lorraine presupunând că le şterpelea de la barul fiecărei curse pe care lucra.

Era ora nouă. Aproape întuneric afară. Televizorul era deschis tot pe ştiri. Lorraine se uitase la ele, printre lacrimi, întreaga zi. Imaginile repetate ale ororii, declaraţiile repetate ale politicienilor. Acum era un grup de oameni într-un studio de televiziune din Pakistan: un doctor, un consultant IT, un avocat, o femeie cu gură mare care se ocupa de realizarea de filme documentare pentru televiziune, un director de companie. Lui Lorraine nu-i venea să-şi creadă urechilor. Spuneau că ceea ce se întâmplase astăzi în America era un lucru bun.

Se aplecă în faţă şi strivi ţigara în scrumiera plină-ochi de chiştoace. Mo era la bucătărie ca să facă o salată şi să încălzească nişte paste. Lorraine se uită la oamenii aceia, ascultându-i uluită. Erau oameni inteligenţi. Unul dintre ei râdea. Pe faţă i se citea bucuria.

– A cam venit timpul ca Statele Unite ale Americii să-şi dea seama că trebuie să se oprească din a mai bate restul lumii. Nu le vrem valorile. Astăzi au învăţat această lecţie. Astăzi a fost rândul lor să aibă sânge la nas!

Femeia care făcea documentare încuviinţă şi îi dezvoltă argumentaţia în forţă.

Lorraine se uită la telefonul de lângă ea. Ronnie nu sunase. Mii de oameni erau morţi. Indivizii ăştia

erau fericiți? Oameni care săreau pe geam din zgârie-nori. *Sânge la nas?*

Luă receptorul telefonului și și-l apăsă pe obrazul umflat de plâns. *Sună, Ronnie, dragule, sună. Te rog, sună. Te rog, sună.*

Mo fusese întotdeauna protectoare cu Lorraine. Deși cu numai trei ani mai mare, o trata de parcă între ele ar fi fost o diferență de o generație.

De fapt, erau două persoane mult diferite. Nu numai culoarea părului diferea – al lui Mo era negru-tăciune – și aspectul, ci și atitudinea lor față de viață și norocul lor. Mo avea un corp cu forme, rotunjit, voluptuos în mod natural. Era blândă. Viața îi cădea în poală. Lorraine urmase timp de cinci ani tratamente de fertilizare *in vitro* umilitoare, paralizant de scumpe – și în final fără nici un rezultat. Mo putea să rămână gravidă chiar și numai gândindu-se la scula soțului ei.

Mo avea trei copii care veniseră unul după altul, care creșteau și se făceau oameni buni. Era fericită cu bărbatul ei tăcut, care era un desenator modest, și cu locuința ei mică și plăcută. Uneori, Lorraine își dorea să poată fi ca ea. Mulțumită. În locul dorinței – de fapt al nevoii devorante – de a avea un stil de viață mai bun.

– Lori! strigă Mo din bucătărie.

Veni în cameră în fugă și, pentru un moment, speranțele lui Lorraine își luară avânt. Îl zărise pe Ronnie la știri?

Dar chipul lui Mo era o mască a șocului.

– Repede! Cineva îți fură mașina!

Lorraine sări de pe sofa, își băgă picioarele în saboți, alergă la ușa de la intrare și o trase, deschizând-o larg. Era un camion cu platformă joasă, cu lumini portocalii care clipeau pe cabină, parcat imediat dincolo de scurta ei alee de intrare. Doi bărbați cu înfățișare dură trăgeau cu un troliu BMW-ul ei decapotabil în sus, pe niște rampe din metal.

– Hei! strigă ea, alergând în jos pe scări spre ei, albă la față. Ce naiba credeți că faceți aici?

Ei continuară să tragă mașina, care urca pe rampă cu mici smucituri. Când Lorraine se apropie, cel mai înalt vârî o mână murdară în buzunarul din față al salopetei și scoase un teanc de hârtii.

– Sunteți doamna Wilson?

Brusc stânjenită, cu încrederea năruindu-i-se, ea răspunse:

– Da.

– Soțul dumneavoastră este domnul Ronald Wilson?

– Da. El e.

Atitudinea sfidătoare îi revenea.

El îi arătă documentele. Apoi, pe un ton mai blând, aproape scuzându-se, spuse:

– Inter-Alliance Autofinance. Mă tem că reluăm în posesie acest vehicul.

– Ce înseamnă asta?

– Nu s-au făcut nici un fel de plăți timp de șase luni. Domnul Wilson nu a respectat termenii contractului.

– Trebuie să fie o greșeală.

– Mă tem că nu. Soțul dumneavoastră a ignorat cele trei scrisori de avertizare care i-au fost trimise. În baza termenilor contractului de cumpărare, compania are dreptul legal de a prelua acest automobil.

Lorraine izbucni în lacrimi în același moment în care roțile din spate ale BMW-ului albastru trecură peste capătul de sus al rampei, pe platforma camionului.

– Vă rog... ați văzut știrile de azi. Soțul meu e acolo. E în... în New York. Încerc să-l contactez. Sunt sigură că putem rezolva asta.

– Va trebui să vorbească la companie mâine, doamnă. În vocea omului era o oarecare simpatie, dar rămase ferm pe poziție.

– Uite... eu... te rog, lasă mașina aici în seara asta.

– Vă dau un număr la care puteți suna mâine, spuse el.

– Dar... dar... n-o să am mașină. Cum o să mă descurc? Am... am lucruri în mașină. CD-uri. Tichete de parcare. Ochelarii de soare.

El făcu semn cu mâna.

– Mergeți. Pe acestea le puteți lua.

– Mulțumesc, spuse ea. Mulțumesc mult.

53

Octombrie 2007

Tremurând de spaimă, Abby urmări umbra care se târa încet, auzi scârțâitul unui adidas pe dalele lucitoare ale holului, urmat de foșnete de hârtie.

Apoi apăru Ricky.

Se opri în ușă și se sprijini neglijent de cadrul ei, cu jacheta de motociclist, din piele neagră, desfăcută și cu un tricou alb jegos pe dedesubt. Avea barba nerasă de câteva zile, iar părul îi era unsuros și parcă i s-ar fi lipit de cap sub greutatea căștii. Arăta diferit față de ultima dată când îl văzuse ea. Nu mai avea aerul unui dandy relaxat, care făcea toată ziua surfing, ci al unui om hăituit. Îmbătrânise în numai două luni. Slăbise și fața îi era descompusă, cu cearcăne negre și pungi grele sub ochi. Puțea.

Hristoase, cum putuse vreodată să-l placă?

El zâmbea, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar nu era zâmbetul pe care-l cunoștea ea. Nu era un zâmbet *Ricky*. Era mai mult o mască pe care și-o trăsese pe față. Ea reuși să îi zărească ceasul. Era unsprezece fără zece. Zăcuse inconștientă aproape patru ore?

Apoi văzu plicul. El îl ridică, dădu din cap și îl întoarse, astfel încât conținutul, ziarele *Times* și *Guardian* de vineri, căzu pe podea.

– Mă bucur să te revăd, Abby, spuse el.

Vocea lui nu zâmbea.

Ea încercă să vorbească, să-i ceară să o dezlege, dar nu reuși să scoată decât un sunet înfundat, din gâtlej.

– Încântat că și tu simți la fel! Sunt doar un pic nedumerit. De ce vrei să trimiți cuiva prin curier ziare vechi într-un plic dublu?

Se uită la adresă.

– *Laura Jackson. 6 Stable Cottages, Rodmell.* O prietenă a ta? Dar de ce ai vrea să-i trimiți niște ziare

vechi? Nu are nici un sens pentru mine. Doar dacă, desigur, nu îmi scapă ceva. Îmi scapă ceva? În Rodmel nu se primesc la timp ziarele?

Ea se uita la el.

El rupse plicul în două. Fragmentele de hârtie dintre pereții dubli ai plicului începură să curgă și să se împrăștie pe jos. Apoi, având grijă să rupă numai câte o fâșie subțire o dată, rupse tot restul plicului. Când termină, clătină din cap și lăsă ultima bucățică să cadă pe podea.

– Am citit ambele ziare. Nici acolo n-am găsit vreun indiciu. Dar, hei, nimic din toate astea nu prea mai contează acum, nu?

Își pironi privirile în ochii ei, cercetând-o atent, încă zâmbind. Simțindu-se bine.

Abby gândea cu repeziciune. Știa ce voia el. Și mai știa că, pentru a obține ceea ce voia, va trebui să o lase să vorbească. Își forță mintea împietrită, raționând cu disperare. Dar nu reușea să găsească nimic.

El dispăru pentru câteva momente și reveni cu valiza ei mare, albastră. O culcă pe podea, în dreptul ușii. Apoi îngenunche, îi trase fermoarul și îi săltă capacul.

– Frumos împachetat, spuse el uitându-se la conținut. Foarte îngrijit și atent. Vocea i se schimbă, devenind amară. Dar cred că ai avut destul exercițiu la împachetat și fugit, la viața ta.

Iarăși, ochii lui cenușii se fixară asupra ei. Și ea văzu în ei ceva ce nu mai văzuse vreodată până atunci.

Ceva nou. Era întuneric în ei. Întuneric adevărat. Ca și cum sufletul lui era mort.

El începu să scoată lucrurile din valiză, pe rând, unul câte unul. Mai întâi scoase o vestă călduroasă, împletită, împăturită deasupra truselor ei de igienă și de machiaj. O despături fără grabă și o verifică atent, întorcând-o pe dos, apoi, când fu mulțumit, o aruncă peste umăr.

Ea simțea o nevoie imperioasă de a urina. Dar era hotărâtă să nu se umilească în fața lui. Nici să-i dea satisfacția de a vedea că-i era frică. În loc de asta, se ținu și îl urmări mai departe.

El nu se grăbea deloc, mișcându-se incredibil, chinuitor de încet. Aproape ca și cum ar fi simțit nevoia ei.

Abby văzu pe ceasul lui că trecuseră aproape douăzeci de minute când termină de despachetat și aruncă ultimul obiect, uscătorul de păr, pe care îl trimise alunecând pe coridor, unde se lovi cu zgomot de plinte.

În tot acest timp, ea încercase mereu să se miște. Nimic nu ceda. Nimic. Încheieturile mâinilor și gleznele o dureau îngrozitor. Fesele îi erau amorțite și trebuia să-și strângă genunchii ca să reziste nevoii de a urina.

Fără un cuvânt, el împinse valiza deoparte și se îndepărtă pe coridor. Lui Abby îi era o sete cumplită, dar asta era cea mai mică dintre problemele ei. Trebuia să se elibereze. Dar cum?

Urină. Măcar asta încă o mai putea face, nu îi lipise bandă și acolo. Apoi se simți mai bine. Era extenuată,

capul îi pulsa dureros, dar acum putea gândi ceva mai limpede.

Dacă reuşea să îl facă să-i scoată banda, cel puţin putea să vorbească cu el, să încerce să-l facă să raţioneze. Poate chiar să ajungă la o înţelegere. Ricky era un om de afaceri. Dar asta depindea de cât de bine avea să caute el.

Ricky se întorcea acum. Cu un pahar gros, de whisky cu gheaţă, şi cu o ţigară în mână. Mirosul dulce, bogat, o tortură. Ar fi dat aproape orice ca să tragă măcar un fum. Şi o înghiţitură. De orice.

El făcu cuburile de gheaţă să zornăie, apoi îşi încreţi nasul. Înaintă şi întinse mâna în spatele ei. Ea auzi un clanc, apoi apa din bazin se scurse şi simţi picături de apă rece stropind-o pe fund.

– Vacă împuţită! spuse el. Trebuie să tragi apa, după ce te foloseşti de closet. Ţie îţi place să tragi apa după alţi oameni, pe care îi arunci în closet. Scutură scrumul pe jos. Ţi-ai tras un hogeac drăguţ aici. Nu arată cine ştie ce, din stradă. Se opri şi reflectă o clipă. Dar pe de altă parte, nici microbuzul meu nu cred că arată cine ştie ce, de aici, de sus.

Cuvântul o izbi ca o lovitură de pumn. *Microbuz*. Microbuzul ăla vechi, alb? Cel care nu se mişcase niciodată? Fusese atât de proastă să nu se gândească la posibilitatea asta?

Încercă să-l implore cu ochii. Dar tot ce făcu el fu să se uite în spatele lui, în bătaie de joc, să mai bea whisky, să fumeze ţigara până la filtru şi să o strivească pe podea.

– Așa, Abby, tu și cu mine o să avem o mică discuție amicală. Foarte simplă. Eu îți pun întrebări, tu miști din ochi, la dreapta pentru *da*, la stânga pentru *nu*. Ai înțeles?

Ea încercă să scuture din cap, dar nu reuși. Reuși să îl miște puțin spre dreapta și apoi spre stânga.

– Nu, Abby, nu m-ai auzit bine. Am spus să-ți miști *ochii*, nu *capul*. Poți să-mi arăți că ai priceput asta?

După câteva momente de ezitare, ea își mișcă ochii spre dreapta.

– Bine, fetițo! spuse el ca și cum ar fi lăudat un cățel. *Foarte* bine, fetițo!

Puse paharul jos, scoase o altă țigară și o prinse strâns între buze. Apoi își luă iarăși paharul, clătinând cuburile de gheață.

– Bun whisky, spuse. Un singur malț. Scump. Dar nu cred că banii sunt o problemă prea mare pentru tine, nu-i așa?

Îngenunche, astfel încât să fie la înălțimea ochilor ei, și se apropie puțin câte puțin, până când i se uită în albul ochilor de la câțiva centimetri depărtare.

– Ei? Banii? Nu-s o problemă pentru tine?

Ea se uită fix înainte, tremurând de frig. El trase din țigară și îi suflă fumul drept în față. Fumul îi înțepă ochii.

– Banii? spuse el iarăși. Nu-s o problemă pentru tine, nu-i așa?

Apoi se ridică în picioare.

– Chestia, Abby, este că nu multă lume știe că ești aici. De fapt, foarte puțină lume știe. Ceea ce înseamnă

că nu ai să lipseşti nimănui. Nimeni nu o să vină să te caute. Luă o înghiţitură de whisky. Frumos duş, spuse. Nici o economie. Cred că ţi-ar face plăcere să te bucuri de el. Ei bine, eu sunt un om corect.

Zornăi puternic cuburile de gheaţă, uitându-se atent la pahar, şi pentru un moment Abby chiar se gândi că avea să facă un târg cu ea.

– Uite care-i oferta mea pentru tine. O să te chinui până când mi-i dai pe toţi înapoi, ori mi-i dai pur şi simplu înapoi. Zâmbi iarăşi. Mie mi se pare că nu-i deloc greu de ales.

Trase din ţigară încet, relaxat, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere cum îl urmăreau ochii ei, bucurându-se să ştie că ea îşi dorea probabil cu disperare un fum. Îşi dădu capul pe spate şi lăsă fumul albastru să-i iasă din gură încolăcindu-se şi să se împrăştie în sus.

– Să-ţi spun ceva. O să te las să meditezi peste noapte.

Apoi închise uşa.

54

Octombrie 2007

Roy Grace stătea la masa de lucru din Camera 1 a Biroului de Incidente Majore, la cheremul mamei, tatălui, fratelui, surorii, unchiului, nepotului, vărului primar şi vărului de-al doilea ai tuturor mahmurelilor. Avea gura ca un fund de colivie de papagali şi se simţea ca şi cum o drujbă şi-ar fi tocit dinţii într-un piron de oţel în capul lui.

Singura lui consolare era că Glenn Branson, care era așezat în diagonală față de el, arăta de parcă ar fi suferit și el. Ce naiba îi apucase aseară?

Se duseseră la Black Lion ca să dea rapid ceva pe gât, pentru că Glenn voia să vorbească despre căsnicia lui. Ieșiseră împleticindu-se pe la miezul nopții, după ce băuseră... câte whisky-uri, beri, sticle de Rioja? Grace nu voia nici măcar să se gândească la asta. Își amintea vag că ajunsese acasă cu un taxi și că Glenn era cu el, pentru că nevastă-sa îi spusese că nu îl primea în starea în care se afla.

Apoi mai băuseră niște whisky și Glenn începuse să se uite prin CD-urile lui, criticându-i muzica, așa cum făcea de fiecare dată.

Glenn încă mai era acolo de dimineață, în camera de oaspeți, plângându-se de dureri de cap năucitoare și spunându-i că se gândea serios să pună capăt la toate.

– Este ora opt și jumătate, marți, 23 octombrie, citi Grace din notele lui de informare.

Regulamentul și însemnările, bătute la mașină cu o jumătate de oră înainte de asistentul lui, se aflau pe masă, împreună cu o cană mare de cafea. Era plin până la refuz de paracetamol, care se părea că nu avea nici un efect, și mesteca gumă de mentă ca să-și acopere respirația, despre care era sigur că îi duhnea a alcool. Își lăsase mașina la cârciumă, noaptea trecută, și hotărâse că o plimbare până acolo, ceva mai târziu în cursul dimineții, avea să-i facă bine.

Începea să-și facă griji serioase în legătură cu lipsa de autocontrol la băut. Nu ajuta cu nimic faptul că

şi Cleo bea ca un peşte – se întreba dacă nu cumva asta o ajuta să facă faţă ororilor de la serviciu. Lui Sandy îi plăcea un pahar sau două de vin când şi când, în weekenduri, sau o bere într-o seară călduroasă, dar asta era tot. Cleo, pe de altă parte, bea vin în fiecare seară şi rareori doar un pahar, cu excepţia serilor când era de serviciu. Adesea, peste un whisky-două, goleau şi o sticlă de vin – iar uneori avansau binişor cu o a doua sticlă.

La ultimul examen medical, doctorul îl întrebase câte unităţi de alcool bea pe săptămână. Minţind, Grace îi spusese că şaptesprezece, crezând că douăzeci era un număr acceptabil pentru un bărbat. Medicul se încruntase, sfătuindu-l să le reducă la sub cincisprezece. Ulterior, după o verificare rapidă cu un program de calculator găsit pe internet, Grace descoperise că media lui săptămânală de ingestie de alcool era de patruzeci şi două de unităţi. Din pricina nopţii trecute, doza de săptămâna asta avea să fie, probabil, de două ori pe atât. Îşi făgădui să nu se mai atingă niciodată de alcool.

Bella Moy, în faţa lui, îşi umplea deja gura cu biscuiţi, deşi era atât de devreme. Cu toate că de obicei nu le oferea niciodată celorlalţi, împinse cutia spre Grace.

– Cred că ai nevoie de un ghiont de zahăr, Roy!

– Se vede?

– Petrecere ca lumea?

Grace aruncă o privire spre Glen.

– Aş fi vrut eu.

Își scoase guma de mestecat din gură, mâncă un biscuit, urmat, ca semințele, de alți trei. Nu-l făcură să se simtă deloc mai rău. Apoi sorbi îndelung din cafea și-și aruncă guma înapoi în gură.

– Coca-cola, spuse Bella. Obișnuită – nu din aia fără zahăr. Asta-i bună la mahmureală. Și ceva prăjit la micul dejun.

– E vocea experienței, interveni Norman Potting.

– De fapt, eu nu am fost niciodată mahmură, îi spuse ea pe un ton care nu admitea replică.

– Fecioara noastră cea neprihănită, mormăi Potting.

– Destul, Norman, spuse Grace, zâmbind spre Bella înainte ca ea să apuce să răspundă la provocare. Apoi reveni la chestiunea de care se ocupau, dând citire raportului pe care Norman Potting îl furnizase la întâlnirea de informare din seara precedentă, că soțul Joannei Wilson, Ronnie, murise la World Trade Center pe 11 septembrie 2001. Când termină, se întoarse spre Potting.

– Bună treabă, Norman.

Acesta scoase un mormăit care nu exprima neapărat un acord, dar păru mulțumit de sine însuși.

– Ce informații avem despre Joanna Wilson? Vreo familie cu care să putem vorbi? întrebă Grace.

– De asta mă ocup acum, spuse Potting. Părinții ei au murit, asta am reușit să stabilesc. Fără frați sau surori. Încerc să aflu dacă mai are alte rude.

Aruncând o privire spre Lizzie Mantle, adjuncta lui, Grace spuse:

– Bun, în absența rudelor apropiate, trebuie să ne concentrăm cercetările asupra cunoștințelor și prietenilor familiei Wilson. Norman și Glenn se pot ocupa de asta. Bella, vreau să iei legătura cu FBI-ul prin ambasada americană de la Londra, să vezi dacă există vreo cerere de intrare a Joannei Wilson în Statele Unite în anii nouăzeci. Dacă avea de gând să lucreze acolo, ar fi trebuit să fi aplicat pentru viză. Cere FBI-ului să verifice toate înregistrările și bazele de date, să vedem dacă pot găsi vreo urmă a șederii ei acolo în perioada asta.

– Avem o persoană de contact la ambasadă? întrebă ea.

– Da, îl cunosc pe Brad Garrett, de la biroul atașatului pe probleme juridice. El o să-ți dea tot ajutorul de care ai nevoie. Dacă ai vreo problemă, mai am doi prieteni la biroul procurorului districtual din New York. De fapt, ar fi bine să te duci prima dată la ei. Ai scăpa de o parte din formalități. Când vom avea nevoie de dovezi oficiale, vom merge, desigur, pe toate canalele legale. Apoi se gândi un moment. Lasă-mi-l mie pe Brad. Am să-l sun ca să urgentez lucrurile. Apoi se întoarse spre agentul detectiv Nicholl. Nick, vreau să faci o căutare pe plan național pentru Ronnie Wilson. Vezi dacă există ceva despre el pe undeva.

Tânărul dădu din cap. Părea la fel de extenuat și de alb la față ca de obicei. Fără îndoială că avusese încă o noapte nedormită, experimentând bucuriile paternității, se gândi Grace, care se întoarse iarăși spre Lizzie Mantle: Vrei să mai spui ceva?

– Mă gândesc la tipul ăsta, Ronnie Wilson. El ar trebui să fie suspectul nostru numărul unu în acest moment.

Grace aruncă guma de mestecat în coşul de hârtii de lângă piciorul lui.

– Sunt de acord, spuse el. Dar trebuie să aflăm mai multe despre el şi soţia lui, să înţelegem viaţa lor împreună. Să vedem dacă putem găsi un motiv. Avea el o iubită? Avea ea un amant? Să vedem ce putem elimina.

– Odată ce elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul, interveni Norman Potting.

Se lăsă un scurt moment de tăcere. Potting păru extrem de mulţumit de el însuşi. Apoi Bella Moy îl privi şi spuse caustic:

– *Sherlock Holmes*. Foarte bine, Norman. Amândoi sunteţi cam din aceeaşi generaţie.

Grace îi aruncă o privire de avertizare, dar ea ridică din umeri şi începu să ronţăie un alt biscuit. El se întoarse spre Emma-Jane Boutwood.

– E-J, vreau să te ocupi de alcătuirea arborelui genealogic al familiei Wilson.

– De fapt, am ceva de raportat, spuse Norman Potting. Mi-am făcut temele aseară, cu baza de date naţională a poliţiei. Ronnie Wilson este înregistrat acolo.

– Dinainte de asta? întrebă Grace.

– Da. Era „abonat" la Poliţia Sussex. A intrat în atenţia lor în 1987. Lucra la o companie dubioasă care

vindea maşini la mâna a doua, scoţând pe piaţă maşini radiate din circulaţie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

– Douăsprezece luni, cap de gealat atârnat. După care a scos iar capul.

Bella Moy îl întrerupse.

– Scuză-mă – ai spus *cap de gealat atârnat?*

– Da, preafrumoaso. Potting mimă un spânzurat. Condamnare cu suspendare.

– Ar fi oare posibil să foloseşti un limbaj pe care să-l înţelegem cu toţii? sări ea.

Potting făcu cu ochiul.

– Credeam că înţelegem toţi jargonul rimat cockney. Aşa vorbesc răufăcătorii.

– În filmele din anii cincizeci, spuse ea. Generaţia *ta* de răufăcători.

– Bella, îi atrase atenţia Grace cu blândeţe.

Ea ridică din umeri şi nu mai spuse nimic. Norman Potting continuă.

– În 1991, Terry Biglow a intrat la răcoare pentru patru ani. Speculant de rarităţi, jefuia femei în vârstă. Se opri şi se uită la Bella. Speculant de *rarităţi*. Asta e în regulă? Mă refer la obiecte rare.

– Ştiu ce e un *speculant de rarităţi*, spuse ea.

– Bine, continuă el. Ronnie Wilson lucra pentru el. A fost acuzat de complicitate, dar un avocat isteţ l-a scos din cauză uzând de o chichiţă procedurală. Am vorbit cu Dave Gaylor, ofiţerul de caz.

– A lucrat cu Terry Biglow? întrebă Grace.

Toți cei aflați în încăpere cunoșteau acel nume. Era una dintre familiile cu o lungă tradiție de infracționalitate din oraș. Câteva generații băgate în de toate, de la traficul de droguri, antichități furate și prostituate, până la intimidarea martorilor, o adevărată belea din toate punctele de vedere.

Grace se uită la inspectorul detectiv Mantle.

– Se pare că s-ar putea să ai dreptate, Lizzie. Știm destule ca să putem anunța că avem un suspect.

Lui Alison Vosper i-ar plăcea asta, se gândi el. Întotdeauna i-a plăcut expresia *Avem un suspect.* O punea într-o postură favorabilă în fața superiorului ei, șeful poliției. Și dacă șeful ei era fericit, atunci era și ea fericită.

Iar dacă era fericită, îl lăsa de obicei în pace.

55

11 septembrie 2001

Revigorat după un duș care îi îndepărtase praful cenușiu din păr și îl ajutase să se trezească parțial, Ronnie se relaxa întins pe cuvertura roz, cu două găuri de țigară. Camera lui de treizeci de dolari pe noapte nu se ridica până la nivelul de a avea o tăblie la capul patului, așa că stătea cu spatele sprijinit direct de perete, ascultând știrile la televizorul ostenit și fumând o țigară.

Se uită la avioanele care se izbeau repetat de Turnurile Gemene. Pentagonul arzând. Fața solemnă a

primarului Giuliani lăudând poliția din New York și pe pompieri. Fața solemnă a președintelui Bush anunțând declanșarea războiului împotriva terorismului. Fețele solemne ale tuturor fantomelor cenușii.

Lumina slabă a becurilor sporea aerul posomorât al încăperii. Trăsese draperia peste fereastra prin care se vedea peretele casei de alături, dincolo de aleea de trecere dintre ele. În acest moment, întreaga lume din exteriorul micii lui camere părea solemnă și posomorâtă.

Dar în ciuda durerii cumplite de cap pricinuite de vodca pe care o băuse, el nu se simțea posomorât. Șocat de tot ce văzuse astăzi, de tot ce se alesese de planurile lui, da. Dar aici, în camera asta, se simțea în siguranță. Cuibărit în gândurile lui. Realizând că avea oportunitatea unei alte vieți.

Își dădea seama, de asemenea, că lăsase mai multe lucruri în urma lui în camera de la W. Biletele de avion, pașaportul și o parte din lenjeria lui. Dar în loc să fie îngrijorat, era mai degrabă mulțumit. Se uită la telefonul mobil, verificând pentru a mia oară dacă era închis. Temându-se că acesta ar fi putut, cumva, prin propria-i voință, să se fi deschis de unul singur. Că ar auzi vocea lui Lorraine țipând de bucurie sau, mai degrabă, înjurându-l pentru că nu o sunase.

Văzu ceva furișându-se de-a curmezișul covorului. Era un gândac maroniu, de aproape trei centimetri. Știa că aceste creaturi se numărau printre puținele care puteau supraviețui unui război nuclear. Ele ajunseseră

la perfecţiune prin evoluţie. Supravieţuirea celui mai bine adaptat.

Da, ei bine, şi el era suficient de bine adaptat. Iar acum, că planul lui începea să prindă formă, ştia exact care avea să fie primul pas.

Se duse la coşul de gunoi şi scoase punga de plastic din interior. Apoi luă dosarul roşu din servietă şi-l băgă în ea, gândindu-se că era improbabil să fie atacat şi jefuit pentru conţinutul unei pungi de plastic. Era conştient de riscul pe care şi-l asumase trăgând după el valiza şi servieta tot drumul ăsta. Se opri şi ascultă. Ştirile care-l interesau cel mai mult urmau acum la televizor. Informaţia repetată că toate zborurile civile către şi dinspre America fuseseră anulate. Pe termen nedeterminat.

Perfect. Îşi trase haina pe el şi ieşi din cameră.

Era şapte fără un sfert. Începea să se lase amurgul, dar era încă suficientă lumină când începu să meargă, legănând sacul din plastic pe lângă el, refăcând în direcţie inversă drumul pe care venise, către strada principală, aglomerată, cu podul pentru trenul L.

Nu mâncase nimic de la micul dejun, dar nu-i era foame. Mai întâi avea ceva de făcut.

Spre uşurarea lui, Mail Box City era încă deschis. Traversă strada şi intră. Pe partea dreaptă erau şirurile de cutii poştale, de la podea până în tavan. În capătul îndepărtat, acelaşi bărbat cu părul lung pe care-l văzuse mai devreme era ocupat la unul dintre cele câteva terminale pentru internet. Alături de el erau două cabine de telefon goale. În stânga lui Ronnie, trei oameni

stăteau la coadă în fața ghișeului. Primul dintre ei, un bărbat cu o pălărie tare, albă, și costum de blugi, tocmai întindea un carnețel cu niște permise cu aspect ciudat și primea un teanc de bancnote. După el stătea o femeie în vârstă cu o față tristă, îmbrăcată cu o cămașă din material de blugi, iar în urma ei era o fată cu urme clare de consum îndelungat de droguri, cu păr portocaliu, care se tot uita în jur cu ochi goi, sticloși, și-și răsucea mâinile la fiecare câteva secunde.

Ronnie se așeză la rând în spatele ei. După cinci minute, bărbatul cărunt de la ghișeu îi întinse o cheie subțire ca o lamă de ras și un petic de hârtie în schimbul a cincizeci de dolari.

– Cutia 31, spuse el într-o engleză guturală și mișcă din deget în semn de avertizare. O săptămână. Vii înapoi, altfel, cutie deschisă. Uite. Înțelegi?

Ronnie dădu din cap și se uită la peticul de hârtie. Pe el erau imprimate data și ora, chiar și minutul. Și data expirării.

– Fără droguri.

– Am înțeles.

Omul îi aruncă o privire atentă, lungă și tristă, și atitudinea i se îmblânzi dintr-odată.

– Ești OK?

– Da, sunt OK.

Omul dădu din cap.

– Nebunie. Nebunie azi. De ce ne fac asta? E o nebunie, nu-i așa?

– Nebunie.

Ronnie se îndepărtă de ghișeu, își găsi cutia de depozit și o descuie. Era mai adâncă decât își imaginase. Strecură pachetul înăuntru, apoi se uită în jur să se asigure că nu îl urmărea nimeni, închise ușa și o încuie. Îi veni deodată o idee și se întoarse la ghișeu. După ce plăti pentru treizeci de minute de conectare la internet, se așeză la un terminal și intră pe Hotmail.

Cinci minute mai târziu, era aranjat. Avea un nou nume, o nouă adresă de e-mail. Acesta era începutul noii lui vieți.

Acum realiză că era hămesit. Părăsi magazinul și porni în căutarea unui burger cu cartofi prăjiți. Și a unui castravecior murat. Dintr-un motiv de neînțeles, dintr-odată, ar fi putut ucide pentru un castravecior murat. Și ceapă prăjită. Ketchup. Tot tacâmul. Și o cola.

Mai încolo avea să vină și șampania.

56

Octombrie 2007

– Intră, spuse Alison Vosper ca răspuns la ciocănitul în ușa ei.

Cassian Pewe își alesese cu grijă hainele pentru această întâlnire. Cel mai elegant costum albastru pe care-l avea, cea mai bună cămașă albă, cravata lui preferată, albastru-deschis cu figuri geometrice albe. Și își dăduse cu atâta apă de colonie Calvin Klein Eternity, încât mirosea de parcă ar fi fost marinat în ea.

Întotdeauna puteai spune când erai într-adevăr pe aceeaşi lungime de undă cu cineva, iar Pewe ştia că el era, cu această doamnă asistent al şefului poliţiei, din primul moment în care se cunoscuseră. Erau la o conferinţă a poliţiei metropolitane pe tema luptei împotriva terorismului şi a ameninţării islamiste în oraşele Marii Britanii, în ianuarie trecut. El simţise mai mult decât un frison de sexualitate între ei. Era foarte sigur că motivul pentru care încurajase cu atât entuziasm şi atât de proactiv mutarea lui la Departamentul de Investigaţii Criminale Sussex – determinând promovarea lui la gradul de comisar detectiv – fusese acela că ea se gândise la activităţi extraprofesionale.

Foarte de înţeles, desigur. Ştia cât de atrăgător era pentru femei. Şi pe parcursul întregii lui cariere până în momentul actual, se concentrase întotdeauna pe cele învestite cu putere din forţele de poliţie. Nu toate erau maleabile; de fapt, unele erau la fel de oţelite ca şi corespondenţii lor masculini, dacă nu şi mai şi. Dar un procent respectabil era format din femei normale, inteligente şi puternice, dar cu vulnerabilităţi emoţionale. Nu trebuia decât să apeşi pe butonul potrivit.

Ceea ce făcu ca răceala lui Alison Vosper la intrarea lui în biroul ei să fie cu atât mai surprinzătoare.

– Ia loc, spuse ea, fără să-şi ridice ochii din evantaiul de ziare de dimineaţă răsfirate pe masa de lucru, ca o mână de cărţi la poker. Sau poate că ar trebui să spun ia o *strană*[1].

---

[1] În lb. engleză, *pew* (n. tr.).

– A, foarte inteligent, răspunse Pewe pe un ton cald.

Dar nici un zâmbet nu fisură expresia înghețată a lui Alison Vosper. Așezată în spatele uriașului ei birou din lemn de trandafir, continuă să citească un articol din *Guardian*, oprindu-i avântul cu mâna ei îngrijită.

El se așeză comod în fotoliul din piele neagră. Deși trecuseră patru luni de când taxiul în care se afla fusese lovit în plin, din lateral, de un microbuz furat, fracturându-i piciorul stâng în patru locuri, era încă dureros să stea în picioare mai mult timp. Dar el nu recunoștea asta, pentru a nu fi înregistrat cu un anume grad de handicap și a-și afecta astfel cariera.

Alison Vosper continuă să citească. Pewe se uită la fotografiile înrămate ale soțului ei, un zdrahon ras în cap, ofițer de poliție mai în vârstă decât ea cu câțiva ani, și ale celor doi copii ai ei, băieți în uniformă de școală care aveau ochelari caraghioși.

Pe pereți atârnau mai multe certificate înrămate, purtând numele ei, alături de două imagini ale vechiului Brighton, una cu hipodromul, iar cealaltă cu de mult dispărutul debarcader suspendat.

Telefonul ei sună. Alison Vosper se aplecă și se uită la ecran, apoi îl luă din suportul lui, lătră: „Sunt într-o întâlnire, te sun eu“, îl puse înapoi și își continuă lectura.

– Așadar, cum te descurci? întrebă ea brusc, încă citind.

– Deocamdată, foarte bine.

Ea își ridică privirea, iar el încercă să reziste și s-o susțină. Aproape imediat ea începu să caute ceva pe birou. Alison Vosper se întinse, luă și apoi răsfoi câteva file bătute la mașină, un raport oarecare, ca și cum ar fi încercat să găsească ceva.

– Am înțeles că ți s-au repartizat cazurile reci?

– Da.

Era îmbrăcată cu o jachetă neagră scurtă, strânsă pe talie, pe deasupra unei bluze albe cu guler îngust, fără revere, închise la gât cu un opal montat într-o clamă din argint. Sânii, subiectul fanteziilor lui, îi erau aproape aplatizați. Apoi ea îl privi și zâmbi. Un zâmbet lung, de genul vino-ncoace.

Imediat, el se topi. Apoi pierdu iar contactul cu privirea ei, când ea se uită iarăși în jos și începu să frunzărească prin hârtii.

Era ceva intens parfumat în aerul ei, își spuse. Nu era frumoasă, dar se simțea puternic atras de ea. Avea pielea albă ca mătasea și până și micul neg de deasupra gulerului bluzei, singura ei mică imperfecțiune, îl atrăgea. Se dăduse cu un parfum de citrice care îi provoca explozii de artificii în vintre. Arăta pură și puternică și radia autoritate. Ar fi vrut să ocolească biroul acela, să îi smulgă hainele de pe ea și să se rostogolească împreună pe dușumeaua carpetată.

Gândul îi provocă o erecție.

Iar ea se uita încă în jos la biroul ei, tot răsfoind afurisitele alea de hârtii!

– Mă bucur să vă văd iarăşi, spuse el blând, ca un îndemn.

Făcu o pauză. Sentimentele erau oare reciproce sau ea era pur şi simplu cochetă? Poate avea să-i sugereze un loc unde se puteau întâlni mai târziu, să bea ceva. Un loc intim.

O putea invita acasă la el, la Marina. Cu vederea pe care o avea spre portul în care erau ancorate iahturi, era suficient de drăguţ.

Acum citea iarăşi din *Guardian*.

– Căutaţi ceva anume? întrebă el. Este menţionată şi poliţia din Sussex?

– Nu, spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Încercam doar mă pun la curent cu ştirile zilei. Apoi, fără să ridice privirile, continuă: Presupun că vei începe o verificare, să vezi câte cazuri reci ar putea fi interesante.

– Păi, spuse el, păi, da, absolut.

– Omoruri, morţi suspecte? Persoane dispărute de multă vreme? Alte crime grave nedescoperite?

– Toate astea.

Ea trecu la *Telegraph* şi scană prima pagină. El o privi atent, nesigur. Exista o barieră invizibilă între ei şi se simţea total respins.

– Uitaţi, eu... Mă întrebam dacă aş putea să vă vorbesc în particular.

– Dă-i drumul.

Ea întoarse rapid câteva pagini în timp ce el vorbea.

– Ei bine, ştiu că trebuie să-i raportez lui Roy Grace, dar mă preocupă unele lucruri în legătură cu el.

Acum obținu întreaga ei atenție.

– Continuă.

– Știți despre soția lui dispărută, desigur.

– Întregul departament a trăit cu asta în ultimii nouă ani, răspunse ea.

– Ei bine, am vorbit cu părinții ei aseară. Sunt profund îngrijorați. Au sentimentul că nimeni din poliție nu a efectuat o investigație imparțială.

– Poți să fii mai exact?

– Da. Ei bine, asta-i problema. În tot timpul ăsta, singurul ofițer care și-a asumat responsabilitatea pentru coordonarea investigației a fost Roy. Pentru mine, asta nu e în regulă. Vreau să spun, asta nu s-ar fi întâmplat în Met.

– Mai limpede?

– Păi, continuă Pewe mieros, părinții ei se simt profund nemulțumiți de situația asta. Citind printre rânduri, cred că bănuiesc că Roy le ascunde ceva.

Ea se uită la el câteva secunde.

– Și tu ce crezi?

– Aș vrea să-mi acordați permisiunea să fac din asta o prioritate. Să sap mai adânc. Să iau toate măsurile investigative pe care le consider necesare.

– Se acordă.

Apoi ea își coborî privirile asupra ziarelor și puse capăt întrevederii cu o singură fluturare a mâinii. A mâinii cu inelul cu diamant și cu verigheta.

Când se ridică în picioare, erecția i se dusese, dar simțea un fel de excitație cu totul nou.

57

Octombrie 2007

Lumina și ventilatorul de aerisire fuseseră deschise pentru ceea ce părea că fuseseră ore în șir. În încăperea mică, fără ferestre, Abby pierduse complet noțiunea timpului. Nu știa dacă era miezul nopții sau dimineață. Gura și gâtlejul îi erau arse, era hămesită și aproape fiecare parte a corpului îi era amorțită sau o durea de la legături.

Tremura de frig sub curentul constant de aer înghețat. Simțea o nevoie disperată să-și sufle nasul, care îi era înfundat și prin care îi era tot mai greu să respire. Pe gură nu putea trage deloc aer și, respirând tot mai sacadat, simțea cum se apropie un nou atac de panică.

Încercă să se calmeze singură, să-și rărească ritmul respirației. Începea să simtă că nu era cu totul înăuntrul propriului ei corp, că era moartă și că plutea deasupra lui. Ca și cum persoana goală, legată cu bandă adezivă, era altcineva, nu mai era ea.

Era moartă.

Inima îi bubuia. Îi bătea ca un ciocan. Încercă să-și spună ceva și auzi vibrația înfundată venind din propria-i gură. *Sunt încă vie. Îmi simt inima.*

Înăuntrul capului, parcă o bandă i se strângea în jurul creierului. Simțea că trupul i s-a răcit și că nu mai putea să-și focalizeze privirea. Apoi începu să tremure necontrolat. O sudoare rece, de spaimă, îi țâșni prin piele când gândul o izbi ca un baros.

Dacă a plecat și m-a lăsat aici?

Să mor...

Când îl întâlnise pentru prima oară pe Ricky crezuse că, la fel ca în cazul lui Dave, violența era doar o vorbă mare, o lăudăroșenie, ca să fie la înălțimea prietenilor lor gangsteri. Apoi, într-o seară când era cu el, Ricky a prins un păianjen în cadă și i-a ars toate picioarele cu o brichetă, apoi l-a lăsat, viu, într-un borcan de sticlă, să moară de sete sau de foame.

Conștientizarea faptului că era în stare să îi facă același lucru o determină să încerce să se lupte cu legăturile cu un brusc și nou impuls de voință. Panica i se adâncea.

Concentrează-te.

Adună-te.

Amintește-ți că nu e decât un atac de panică. Nu mori. Nu ești în afara corpului tău. Spune cuvintele.

Respiră, inspiră, expiră, inspiră, expiră. *Salut*, gândi ea cuvintele. *Sunt Abby Dawson. Mă simt bine. Asta nu e decât o reacție chimică anormală. Mă simt bine, sunt în corpul meu, nu sunt moartă, o să treacă.*

Încercă să se ocupe de fiecare legătură în parte, începând cu cea din jurul frunții. Gâtul îi era tot mai dureros din cauza capului, care îi era tras atât de mult în spate. Dar oricât încercă, nu reuși să-l miște nici măcar un centimetru. Apoi încercă mâinile, care îi erau presate de coapse. Degetele îi erau răsfirate și lipite cu bandă adezivă, fiecare în parte, ceea ce o împiedica să facă o pârghie pe ceva. Încercă să-și miște picioarele, dar îi erau prinse împreună atât de strâns,

încât le simțea ca și cum ar fi fost puse în ghips. Nimic nu cedă. Nu exista nici un punct slab.

Unde învățase el să facă asemenea legături? Sau improvizase pe măsură ce le făcuse? Zâmbind în timp ce lucra?

O, da, cu siguranță, zâmbind. Și nici nu-l putea blama pentru asta.

Ar fi vrut, cu disperare, să nu fi fost niciodată de acord cu asta. Nu era destul de puternică, realiză ea. Și nici destul de deșteaptă. Cum naiba se gândise vreodată că putea să reușească? Cum de putuse să fie atât de proastă?

Un clanc îi întrerupse gândurile, apoi scârțâitul unui pantof cu talpă din cauciuc și o umbră căzu pe ușă. Ricky se uita la ea de sus, cu o pungă mare din plastic, de la ASDA, într-o mână și cu o cană albă de cafea în cealaltă. Abby simți aroma. Doamne, ce bună era!

– Sper că te-ai odihnit bine peste noapte, Abby. Azi te vreau odihnită. Da?

Ea scoase un geamăt ca un muget.

– Da, îmi cer scuze pentru banda izolatoare. Dar pereții aici nu sunt prea groși. Nu pot să risc nimic. Sunt sigur că înțelegi. Așadar... poate patul a fost puțin cam tare? Totuși, foarte bună pentru postură, poziția asta. Spatele drept. Ți-a vorbit cineva despre importanța unei posturi corecte?

Ea nu spuse nimic.

– Nu, mă rog, nu cred că termenul „drept“ este prezent prea mult în vocabularul tău.

Puse punga pe podea. Se auzi un zgomot greu de fier lovit, urmat de niște zăngănituri de obiecte metalice.

– Am adus câteva lucruri. Nu am mai torturat, de fapt, pe nimeni până acum. Am văzut în filme, desigur. Am citit despre asta.

Abby simți cum i se strânge gâtlejul.

– Vreau doar să înțelegi, Abby, că nu trebuie să-ți fac rău. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui unde sunt. Știi tu, ce mi-ai luat. Cum ar fi, tot ce aveam eu pus deoparte.

Ea tăcea, tremurând. El ridică punga și o scutură. Se auzi un zăngănit metalic, puternic.

– Am tot felul de chestii aici înăuntru, dar majoritatea sunt destul de primitive. Am o bormașină care ar putea să-ți găurească rotulele. Am un pachet de ace și un ciocănel. Aș putea să ți le distribui pe sub unghii. Am niște clești pentru dinții tăi. Sau am putea fi ceva mai cultivați.

Își băgă mâna în buzunar și scoase un iPod negru. Apoi îl ridică aproape de ochii ei.

– Muzică, spuse. Ia ascultă puțin.

Atașă căștile, verifică ecranul și apăsă pe simbolul start. Apoi dădu volumul mai tare.

Abby auzi un cântec pe care îl recunoscu, fără să-l poată numi numaidecât.

– *Nebun de iubire*, o ajută Ricky. Aș putea fi eu ăla, pe bune, nu-i așa?

Ea se uită la el incapabilă să mai gândească, neștiind la ce fel de reacție se aștepta el. Și încercând să nu-l lase să vadă cât era de speriată.

– Îmi place înregistrarea asta, spuse el. Şi ţie? Reţine, ochii la dreapta pentru *da*, la stânga pentru *nu*.

Ea mişcă ochii spre dreapta.

– Bun, acum mai vii de acasă! Aşadar, sunt aici, sau în altă parte? Ia să simplific întrebarea. Sunt aici, în apartamentul ăsta?

Ea mişcă ochii spre stânga.

– OK. În altă parte. În Brighton?

Ea mişcă ochii spre dreapta.

– Este o cutie de valori?

Din nou, ea mişcă ochii spre dreapta. El îşi vârî mâna în buzunarul blugilor şi scoase o cheie mică, subţire.

– Asta este cheia?

Ochii ei îi spuseră că da. El zâmbi.

– Bun. Acum tot ce trebuie să mai stabilim sunt banca şi adresa. Este NatWest?

Ochii la stânga.

– Lloyd TSB?

Ochii la stânga.

– HSBC?

Ochii ei se mişcară spre stânga. Respinse şi Barclays.

– OK, cred că m-am prins, spuse şi se depărtă din cadrul uşii.

După puţin timp, reveni cu un exemplar din Pagini Aurii, deschis la pagina unde erau listate băncile. Degetul lui parcurse lista, căpătând un nu de la Abby la fiecare nume. Apoi ajunse la Southern Deposit Security.

Ochii ei se mişcară spre dreapta. Ricky studie numele şi adresa, ca şi cum le-ar fi memorat, apoi închise catalogul.

– OK, bine. Nu mai trebuie decât să stabilim câteva detalii. Contul este pe numele Abby Dawson?

Ochii la stânga.

– Katherine Jennings?

Ochii ei se mişcară spre dreapta. El zâmbi, părând mult mai fericit acum. Atunci ea se uită intens la el, încercând să semnaleze ceva. Dar el nu era interesat.

– *Hasta la vista, baby!* spuse el vesel. Asta-i dintr-unul dintre filmele mele preferate. Ţii minte?

Se uită atent la ea. Ea mişcă ochii spre dreapta. Îşi amintea. Ştia filmul ăsta, replica asta. Era Arnold Schwarzenegger în *Terminatorul*. Ştia ce însemna asta.

La revedere.

58

Octombrie 2007

După întâlnirea de informare, Roy Grace se retrase în refugiul liniştit al biroului lui şi petrecu câteva momente uitându-se pe fereastră, peste drumul principal, la parcarea de la ASDA şi la clădirea urâtă, din plăci de beton, a supermarketului, care tăia ceea ce altfel ar fi fost o vedere frumoasă asupra conurbaţiei Brighton şi Hove, pe care el o iubea atât de mult. Bine că putea vedea, cel puţin, o bucată de cer şi, pentru prima dată de câteva zile încoace, petice din el erau albastre, razele soarelui străpungând norii.

Ţinând cu grijă între palme cana de cafea fierbinte pe care Eleanor tocmai i-o adusese, îşi aruncă privirile

spre cutia din plastic în care își ținea prețioasele colecții – trei duzini de brichete vechi, pe care încă nu le expusese, și o serie selectă de șepci de polițist din toată lumea.

Alături de păstrăvul maroniu împăiat pe care-l pescuise în timpul unei vizite în Irlanda, în urmă cu câțiva ani, stătea un cadou primit de ziua lui de la Cleo. Un crap împăiat, într-o cutie cu peretele din față din sticlă, la baza căreia era gravată legenda – un joc de cuvinte – *Carpe diem*[1].

Servieta îi stătea deschisă pe masă, împreună cu mobilul, reportofonul și un teanc de transcrieri ale audierilor de la tribunal, la pregătirea cărora participase și el, printre care și una pe care trebuia s-o parcurgă în dimineața asta, deoarece avocatul de la Serviciul Regal de Procuratură stătea pe capul lui.

Mai mult, în urma promovării avea noi teancuri de dosare ce creșteau minut de minut, pe care Eleanor i le aducea și le așeza pe orice suprafață plată găsea. Acestea conțineau rezumate ale tuturor cazurilor de crime majore pe care DIC Sussex le investiga la momentul de față și pe care acum el trebuia să le treacă în revistă.

Făcu o listă cu tot ce trebuia să aibă în vedere pentru continuarea cercetărilor în Operațiunea Dingo, apoi parcurse transcrierea, ceea ce îi luă o oră. Când termină, își scoase carnetul de însemnări și, începând de la sfârșit, citi cele mai recente notițe. Avea un scris

---

[1] În lb. engleză *carp* înseamnă crap (n. tr.).

urât, așa că se opri un moment ca să descifreze și să-și aducă aminte.

Katherine Jennings, apt. 82, Arundel Mansions
29 Lower Arundel Terrace

Se uită câteva clipe fără să înțeleagă nimic. Așteptând ca sinapsele creierului să se închidă și să-l ajute să-și amintească motivul pentru care își notase asta. Apoi în minte îi reveni Kevin Spinella, felul în care îl încolțise acesta după conferința de presă de ieri. Spunându-i ceva despre faptul că femeia fusese scoasă dintr-un lift blocat și că păruse speriată de ceva.

Majoritatea oamenilor blocați în lift ar fi fost speriați. Ușor claustrofobic și cu frică de înălțime, probabil că și el ar fi. Frică prostească. Și totuși, nu se știe niciodată. Se hotărî să facă ce trebuia și să anunțe secția East Brighton. Formă numărul celui mai eficient ofițer pe care-l cunoștea acolo, inspectorul Stephen Curry, îi dădu numele și adresa femeii și-i spuse de unde avea informația.

– Nu face o prioritate din asta, Steve. Dar poate îi spui vreunuia dintre ofițerii tăi care se ocupă de zonă să treacă pe acolo, să se asigure că totul e OK.

– Absolut, spuse Stephen Curry, care părea grăbit. Las-o în grija mea.

– Cu cea mai mare plăcere.

După ce închise, se uită la mormanul de documente de pe birou și decise că avea să facă o plimbare ceva mai târziu în dimineața asta, mai spre prânz, ca

să-și recupereze mașina. Să ia un strop de aer curat. Să se bucure de puțin soare și să încerce să-și limpezească mintea. Apoi să meargă în centru, să vadă dacă nu putea s-o găsească pe vreuna dintre vechile cunoștințe ale lui Ronnie Wilson. Știa de unde trebuia să înceapă să caute.

59

12 septembrie 2001

Ronnie petrecu o noapte agitată în cearșafurile nespălate din nailon, încercând să se acomodeze cu o pernă din burete care părea să fie umplută cu pietre și o saltea ale cărei arcuri se înfigeau în el ca niște tirbușoane. Avea de ales între a ține fereastra închisă și a îndura aerul condiționat care făcea un zgomot de schelet bătându-se într-o cutie din tablă și a o deschide și a fi ținut treaz de vuietul continuu al unor sirene sunând în depărtare și de duduitul elicopterelor.

La șase fără câteva minute era perfect treaz, scărpinând una dintre cele câteva mici mușcături roșii de pe picior. Descoperi curând și altele, care îi provocau mâncărime pe piept și pe stomac.

Bâjbâi pe noptieră după telecomandă și deschise televizorul. Caracterul imperios al lumii exterioare îi umplu instantaneu camera. Pe ecran erau imagini din New York. Erau oameni copleșiți de durere, femei și bărbați ținând pancarte din carton, făcute de ei, afișe,

unele cu fotografii, altele doar cu nume, scrise cu roşu sau albastru sau negru, toate întrebând L-AŢI VĂZUT?

Apăru un prezentator care dădu o estimare a numărului victimelor. Numerele de telefon pentru urgenţe erau afişate la baza ecranului, ca şi ultimele ştiri. Tot felul de chestii rele.

Chestii rele îi umblau şi lui prin cap, împreună cu toate celelalte care îl bântuiseră întreaga noapte. Gânduri, idei, liste. Lorraine. Donald Hatcook. Flăcări. Ţipete. Trupuri căzând.

Planul lui.

Era Donald OK? Dacă supravieţuise, exista vreo garanţie că ar fi de acord să-i finanţeze întreprinderea cu biodieselul? Ronnie fusese întotdeauna un jucător şi socotea că şansele ca noul lui plan să meargă erau mai mari. În măsura în care acest lucru îl mai privea pe el la ora actuală, viu sau mort, Donald Hatcook era de domeniul trecutului.

Lorraine avea să sufere. Dar în timp avea să înţeleagă că fără durere nu se putea câştiga nimic. Cândva, vaca prostuţă avea să înţeleagă... curând, când avea să o acopere cu bancnote de cincizeci de lire sterline, să-i cumpere tot ce-şi dorise vreodată, ba şi mai mult!

Vor fi bogaţi!

Nu trebuia decât să îndure puţină durere acum.

Iar el să fie foarte, foarte atent.

Se uită la ceas ca să verifice încă o dată: şase şi două minute. Creierul lui ostenit, afectat de diferenţa de fus orar, avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama

dacă Marea Britanie era înainte sau în urmă cu ora. Înainte, decise el într-un târziu. Deci era unsprezece și ceva dimineața în Brighton. Încercă să se gândească la ce ar putea face Lorraine la această oră. L-ar fi sunat pe el pe mobil, ar fi sunat la hotel, la biroul lui Donald Hatcook. Ar putea fi în vizită la sora ei sau, cel mai probabil, sora ei ar fi la ea acasă.

Un ofițer de poliție vorbea acum, în direct, la televizor. Spunea că era nevoie de voluntari, care să vină să dea o mână de ajutor pe *morman*. Aveau nevoie de oameni în zona dezastrului, ca să ajute la săpături, să aducă apă. Părea epuizat, ca și cum ar fi stat în picioare toată noaptea. Arăta ca un om încordat până la punctul de rupere, de oboseală și emoție sau pur și simplu de muncă.

Voluntari. Ronnie se gândi la asta câteva momente. *Voluntari*.

Se ridică din pat și intră în cabina de duș incomodă, simțindu-se ciudat de eliberat, dar temător. Erau o mie de feluri în care putea strica totul. Dar erau și feluri în care putea acționa inteligent. Foarte inteligent. *Voluntari*. Da, asta avea ceva! Asta avea valută!

Ștergându-se, își îndreptă atenția spre știri, urmărind un canal din New York pentru că voia să vadă ce se prevedea pentru oraș astăzi. Celălalt pantof care trebuia să pice, despre care vorbeau oamenii. Adică alte atacuri. Sau totul avea să revină la normal astăzi? Cel puțin în unele părți din Manhattan?

Trebuia să știe, pentru că avea tranzacții de făcut. Noua lui viață necesita finanțare. Trebuie să speculezi

ca să acumulezi. Chestiile care îi vor trebui lui urmau să fie scumpe şi, indiferent de unde avea să facă rost de ele, urma să plătească cu bani gheaţă.

Ştirea pe care o aştepta urma chiar acum. Părţile din New York care aveau să fie închise şi cele care rămâneau deschise. Care linii ale sistemului de transport în comun mai funcţionau. Părea că erau o mulţime, că majoritatea erau operaţionale. Prezentatoarea spunea solemn că de ieri lumea se schimbase.

Avea dreptate, se gândi el, dar pentru mulţi, astăzi afacerile vor merge înainte. Ronnie se simţea uşurat gândindu-se la asta. După ce-şi făcuse de cap în bar ieri, după masa de seară şi avansul plătit la cameră, mai rămăsese cu doar trei sute doi dolari.

Realitatea asta îl aduse cu picioarele pe pământ. Trei sute doi dolari care trebuiau să îi ajungă până când reuşea să facă o tranzacţie. Îşi putea amaneta laptopul, dar ar fi fost prea riscant. Ştia, pe pielea lui, de când computerul de la firma de maşini la mâna a doua fusese confiscat, cu ani în urmă, că era aproape imposibil să goleşti complet memoria unui computer. Prin laptopul lui se va putea întotdeauna merge înapoi, pe firul apei, până la el.

Pe ecran vorbeau acum iarăşi despre voluntarii de care era nevoie la *morman*. *Voluntari*, se gândi el. Ideea începea să prindă contur, incitându-l.

Acum, datorită ştirilor de dimineaţă, încă o piesă din planul lui îşi ocupase poziţia.

60

Octombrie 2007

Sussex House fusese inițial achiziționată ca sediu central pentru DIC Sussex. Dar recent, în ciuda faptului că deja clădirea plesnea pe la cusături, în ea mai fusese înghesuită și o secție de lucrători în uniformă, East Brighton. Ofițerii din Echipa de Specialiști pe Problemele de Cartier, implicați în rezolvarea problemelor specifice fiecărei comunități, ocupau un spațiu neîncăpător, în spatele ușilor duble ce dădeau direct în zona de recepție, de la intrarea în clădire.

Pentru inspectorul Stephen Curry, un aspect neplăcut al acestei localizări era că în fiecare dimineață el trebuia să fie în două locuri deodată. Trebuia să fie aici pentru informarea zilnică cu inspectorul-șef al Echipei de Politici pentru Cartiere, care se termina puțin după nouă dimineața, apoi făcea o cursă nebună prin Brighton, la ora de vârf, ca să ajungă la secția de poliție Brighton din John Street, pentru ședința zilnică de la nouă și jumătate, prezidată de șeful biroului de Crime și Operațiuni de la Divizia Brighton și Hove.

Un bărbat zdravăn de treizeci și nouă de ani, chipeș, cu trăsături dure și un aer de entuziasm tineresc, Curry se grăbea mai mult decât de obicei, uitându-se nerăbdător la ceas. Era unsprezece fără un sfert. Tocmai se întorsese la Sussex House venind din John Street, pentru a rezolva niște probleme urgente, și se pregătea să iasă din nou pe ușă când îl sună Roy Grace.

Își notă cu grijă numele Katherine Jennings și adresa în carnețel, apoi îi spuse lui Grace că va trimite pe cineva din echipa de specialiști pe problemele de cartier.

Cum chestiunea nu părea urgentă, decise că mai putea aștepta. Apoi se ridică în picioare, își luă cascheta și ieși în grabă.

61

12 septembrie 2001

Lorraine stătea iarăși la masa din bucătărie în halatul ei alb din prosop, cu o țigară în mână și o cană de ceai în față. Capul îi pulsa și avea ochii cârpiți, nefiind complet trează după o noapte aproape nedormită. Își simțea inima ca de plumb și avea o senzație de vomă în capul pieptului.

Scutură țigara în scrumieră, trimițând înăuntru un centimetru de scrum, să se alăture celor patru chiștoace care se aflau deja acolo în această dimineață. Ziarul, *Daily Mirror*, zăcea alături de ea, iar televizorul era deschis pe știri, dar pentru prima oară de ieri după-amiază mintea îi era în altă parte.

În fața ei se afla poșta care sosise de dimineață, ca și cea de ieri și cea de luni. Plus alte plicuri deschise pe care le găsise în sertarele mesei de lucru a lui Ronnie din camera mică, de serviciu, de la etaj, pe care el o folosea ca birou.

Scrisoarea la care se uita acum era de la o agenție de recuperare a datoriilor numită EndCol Financial

Recovery. Era confirmarea unei înțelegeri pe care se vădea că o încheiase Ronnie, ca să plătească ratele la plasma din sufragerie. Următoarea era din partea unei alte agenții similare. Îl informa pe Ronnie că postul telefonic avea să fie deconectat dacă restanța de peste șase sute de lire sterline nu era achitată în șapte zile.

Apoi era scrisoarea de la Serviciul Regal de Venituri și Vămi, care cerea ca aproape unsprezece mii cinci sute de lire sterline să fie plătite în trei săptămâni, în caz contrar urmând să fie emis un ordin de punere sub sechestru.

Lorraine clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Jumătate dintre scrisori erau somații de plată pentru facturi neachitate. Iar una, de la managerul băncii lui, îl informa că solicitarea lui pentru încă un împrumut fusese respinsă.

Cea mai îngrijorătoare scrisoare era cea de la societatea de construcții. O găsise în biroul lui și îl informa pe Ronnie că îi suspendau contractul de rate pentru casă și că inițiau procedurile legale pentru confiscarea locuinței.

Lorraine stinse țigara, își îngropă fața în palme și începu să plângă cu suspine. *De ce nu mi-ai spus asta, Ronnie, iubitule? De ce nu mi-ai spus despre dezastrul în care te... ne aflăm? Te-aș fi putut ajuta, mi-aș fi luat o slujbă. Poate că n-aș fi câștigat mult, dar te-aș fi ajutat. Ar fi fost mai mult decât nimic.*

Scutură pachetul ca să scoată o altă țigară și se uită amorțită la ecran. La oamenii din New York umblând cu pancartele lor, cu fotografiile lor, ale celor dragi

pe care-i pierduseră. Asta era ceea ce trebuia să facă, știa. Trebuia să se ducă acolo și să-l găsească. Poate că fusese rănit și zăcea prin vreun spital, pe undeva...

Era în viață, o simțea în sufletul ei. Ronnie era un supraviețuitor. Toate aceste datorii, avea să se descurce el cu ele. Dacă Ronnie ar fi fost aici aseară, nu i-ar fi lăsat să ia mașina. Ar fi ajuns la o înțelegere sau ar fi găsit niște bani gheață sau le-ar fi rupt gâtul ticăloșilor ălora.

Cufundată în gânduri, luă o înghițitură de ceai, apoi își aprinse țigara și începu să tușească. O tuse profundă, seacă, ce o făcu să lăcrimeze. Acum arătau molozul fumegând, pereții scheletici, întreaga scenă apocaliptică a ceea ce fusese, până ieri-dimineață, World Trade Center. Încercă să-și dea seama din imaginile de pe ecran – mai întâi un pompier în prim-plan, cu masca pe figură, mergând împiedicat pe o grămadă de zidărie instabilă din care ieșea fum, apoi un cadru mult mai amplu arătând o placă de beton, poate de treizeci de metri înălțime, și o mașină de poliție turtită – unde fusese Turnul Sudic. Ce mai rămăsese din el. Când ieșise Ronnie din el și cum?

Soneria de la intrare începu să sune. Ea înghețā. Urmă un ciocănit puternic în ușă.

Rahat. Rahat. Rahat.

Se furișă în sus pe scări și intră în dormitorul din față, cel pe care-l folosea Ronnie, ca să se uite jos. Afară, în stradă, era un microbuz albastru, care îi bloca aleea de intrare, și doi bărbați solizi stăteau în fața ușii. Unul era ras în cap și purta o canadiană groasă și blugi;

celălalt, cu părul tuns scurt și un cercel mare din aur în ureche, avea în mână un document.

Rămase nemișcată, aproape ținându-și respirația. Se auziră și alte bătăi în ușă. Soneria sună iar, de două ori. Apoi, în cele din urmă, auzi microbuzul plecând.

62

Octombrie 2007

Labagiu!

Cassian Pewe lucra în Sussex House de două zile, dar Tony Case, ofițerul auxiliar principal, avusese nevoie de numai vreo trei minute ca să-l „citească".

Case, și el un fost ofițer de poliție, conducea serviciul administrativ pentru acea clădire și pentru celelalte trei care găzduiau birourile de incidente majore din Sussex – la Littlehampton, Horsham și Eastbourne. Printre îndatoririle lui se numărau evaluarea riscurilor implicate de raidurile poliției, stabilirea bugetului pentru necesitățile de ordin criminalistic și pentru echipament și administrație generală, ca și aprovizionarea oamenilor care lucrau aici cu tot ce le trebuia.

Cum ar fi cârlige pentru tablouri.

– Fii atent, spuse Pewe ca și cum s-ar fi adresat unui servitor, vreau cârligul ăla mutat șapte centimetri mai la dreapta și cincisprezece mai sus. OK? Iar pe ăsta îl vreau mutat exact douăzeci de centimetri mai sus. Înțeles? Nu pari a-ți nota nimic din toate astea.

– Poate ați vrea să vă fac rost de niște cârlige, un ciocan și o ruletă și după aia ați putea să vi le fixați singur, sugeră Case.

Era ceea ce făceau toți ceilalți ofițeri, inclusiv detectivul-șef.

Pewe, care își scosese haina de la costum și și-o atârnase pe spătarul scaunului, purta bretele roșii peste cămașa albă. Acum umbla țanțos prin încăpere și se trăgea de ele.

– Eu nu mă ocup de bricolaj, spuse el. Și nici nu am timp. Trebuie să ai pe cineva aici care să facă chestii din astea.

– Da, spuse Tony Case. Pe mine.

Pewe se uită pe fereastră, la blocul cenușiu al arestului. Ploaia tocmai se oprise.

– Nu e cine știe ce priveliște, gemu el.

– Comisarul detectiv Grace a fost foarte mulțumit de ea.

Pewe se înroși de parcă ar fi înghițit ceva la care era alergic.

– Ăsta a fost biroul *lui?*

– Da.

– E într-adevăr o priveliște groaznică.

– Poate că dacă o sunați pe Alison Vosper, ea o să pună să fie demolat blocul arestului, pentru dumneavoastră.

– Nu-i deloc nostim, zise Pewe.

– Nostim? făcu Tony Case. Eu nu încerc să fiu nostim. Sunt în timpul programului. Noi nu facem

glume aici. Numai muncă serioasă de poliție. Mă duc să vă aduc un ciocan – dacă nu l-a arestat careva.

– Și ce se aude cu asistenții mei? Am cerut doi agenți detectivi. Ei unde or să stea?

– Nu mi-a spus nimeni nimic despre doi asistenți.

– Am nevoie de spațiu pentru ei. Vor trebui să stea destul de aproape de mine.

– Aș putea să vă fac rost de un birou mai mic. Și să-i bag pe amândoi aici.

Case ieși din încăpere. Pewe nu reuși să-și dea seama dacă omul făcea glume proaste sau vorbea serios, dar aceste gânduri îi fură întrerupte de soneria telefonului. Răspunse pe un ton important:

– Comisar detectiv Pewe.

Era o centralistă.

– Domnule, am un ofițer de la Interpol pe fir. Sună din partea poliției din statul Victoria, Australia. A cerut să discute cu cineva care lucrează la cercetări în cazurile reci.

– Bine, fă-mi legătura.

Se așeză fără grabă și-și puse picioarele pe birou, în spațiul dintre teancurile de dosare. Apoi apropie receptorul de ureche.

– Comisar detectiv Cassian Pewe, spuse el.

– Ăă, bună dimineața, ăă, Cashon, aici e agent-șef detectiv James Franks de la biroul Interpol din Londra.

Franks avea un accent tipic de școală publică. Lui Pewe nu-i plăcea că șoarecii de birou de la Interpol aveau tendința să se creadă superiori și să calce cu bocancii peste ceilalți ofițeri de poliție.

– Dă-mi numărul și te sun eu, spuse Pewe.

– E în regulă, nu-i nevoie să faci asta.

– Securitatea. E politica noastră, aici, în Sussex, spuse Pewe important, mulțumit că-și putea exercita mica lui putere.

Franks îi răspunse la compliment făcându-l să asculte la nesfârșit o înregistrare cu *Nessun dorma* pentru mai bine de patru minute înainte să reintre, în sfârșit, pe linie. Ar fi fost și mai fericit dacă ar fi știut că era o arie pe care Pewe, un purist al muzicii clasice și de operă, o ura.

– OK, Cashon, biroul nostru a fost contactat de un departament de poliție de lângă Melbourne, Australia. Înțeleg că au cadavrul unei femei gravide neidentificate, scos dintr-un portbagaj de mașină – a stat într-un râu vreo doi ani și jumătate. Au prelevat mostre de ADN de la ea și de la făt, dar nu au obținut nici o potrivire în baza lor de date. Dar uite care-i treaba...

Franks se opri și Pewe auzi un zgomot, ca și cum omul ar fi sorbit dintr-o cafea, înainte să continue.

– Femeia are implanturi de silicon la sâni. Înțeleg că toate astea sunt imprimate cu numărul de serie al producătorului și fiecare dintre ele are un număr individual care este păstrat în registrul spitalului, împreună cu numele primitorului. Această pereche de implanturi a fost trimisă la un spital numit Nuffield din Woodingdean, din Brighton și Hove, în 1997.

Pewe își dădu jos picioarele de pe birou și căută prin jur, fără speranță, un notes, înainte de a folosi spatele unui plic pentru a mâzgăli câteva detalii. Apoi

îi ceru lui Franks să-i trimită prin fax seriile implanturilor şi ADN-ul mamei şi al fătului, promiţându-i că avea să înceapă să facă cercetări imediat. Apoi sublinie destul de limpede că numele lui era Cassian, nu Cashon, şi închise.

Avea într-adevăr nevoie de un ofiţer tânăr, să-l ajute. Trebuia să se ocupe de treburi mai importante decât o paraşută care sfârşise într-un râu australian. Una dintre ele *mult* mai importantă.

63

Octombrie 2007

Abby râdea. Tatăl ei râdea şi el.

– Tu, fată proastă, ai făcut asta înadins, nu-i aşa?

– Nu, n-am făcut-o, tati!

Se dăduseră amândoi un pas înapoi şi se uitau la pereţii parţial îmbrăcaţi în faianţă ai băii. Faianţă albă, cu plinte bleumarin şi câteva plăci, ici-colo, bleumarin, pentru contrast, una dintre ele pusă de ea invers, astfel încât dosul ei cenuşiu, nelustruit, era acum vizibil, arătând ca un pătrat de ciment.

– Tu trebuie să mă ajuţi, domnişoară, nu să mă tragi înapoi! o admonestă tatăl ei.

Ea izbucni într-un chicotit zgomotos.

– N-am făcut-o înadins, tati, sincer.

În loc de răspuns, el o bătu drept în frunte cu mistria, lăsându-i o urmă de mortar.

– Hei, strigă ea. Eu nu sunt un perete de baie, așa că nu poți să mă faianțezi.

– Cum să nu, pot.

Fața tatălui ei se întunecă și zâmbetul îi pieri. Dintr-odată, nu mai era el. Era Ricky.

Ținea o bormașină electrică în mână. Zâmbind, apăsă pe declanșator. Bormașina scoase un sunet ca un vaiet.

– Genunchiul drept sau stângul mai întâi, Abby?

Ea începu să tremure, cu corpul încă ținut rigid de legături, cu măruntaiele răsucindu-i-se, făcându-se mică, țipând tăcut.

Vedea capul spiralat învârtindu-se. Înșurubându-se spre genunchiul ei. La câțiva centimetri de el. Țipă. Cu obrajii plesnindu-i. Fără să se audă ceva. Numai un geamăt nesfârșit, captiv.

Captiv în gâtlejul și în gura ei.

El împinse bormașina înainte.

Și în timp ce ea țipă iarăși, lumina se schimbă deodată. Simți mirosul ascuțit, uscat, de mortar proaspăt, văzu plăci de faianță crem. Respiră rapid. Nu era nici un Ricky. Vedea punga de plastic zăcând acolo unde o lăsase el, neatinsă, chiar dincolo de pragul ușii. Se simțea alunecoasă din cauza transpirației. Auzea zumzetul continuu al ventilatorului de aerisire, simțea curentul uscat produs de el. Obrajii îi păreau lipiți pe dinăuntru. Își simțea gura atât de uscată, atât de cumplit de arsă. Doar un strop. Un pahar mic cu apă. Vă rog!

Se uită iarăși la peretele acoperit cu faianță.

Dumnezeule, ironia de a fi încarcerată aici! Uitându-se la faianța asta. Atât de aproape. Atât de afurisit de aproape! Mintea îi fugea peste tot. Cumva, trebuia să ajungă la Ricky. Trebuia să-l facă să-i scoată banda adezivă de pe față. Iar dacă era rațional, când se întorcea, asta era exact ceea ce trebuia să facă.

Dar el nu era rațional.

Și gândul ăsta îi îngheță fiecare celulă a corpului.

64

12 septembrie 2001

Treaz de-a binelea și simțindu-și mintea limpede, în ciuda ochilor obosiți, Ronnie ieși pe ușa din față a casei cu camere de închiriat puțin după șapte și jumătate. Imediat, remarcă mirosul. Era un cer neclar, de un albastru-metalic, și în aerul dimineții ar fi trebuit să fie o prospețime de rouă. În loc de asta, în nări îi năvăli un miros greu, acru, înțepător.

La început crezu că venea de la lăzile de gunoi, dar după ce coborî scările și merse un timp pe stradă, mirosul rămase același. Sugera ceva care era umed și ardea mocnit, ceva chimic, acru și excesiv. Îl dureau și ochii, de parcă în ceața care plutea în aer ar fi fost niște firișoare de glaspapir.

Pe strada principală era o atmosferă stranie. Era miercuri dimineață, la mijlocul săptămânii, și totuși abia dacă circulau câteva mașini. Oamenii umblau încet, cu expresii pierdute, obosite, ca și cum nici ei

nu dormiseră bine peste noapte. Întregul oraş părea a fi într-o stare de şoc tot mai adâncă. Evenimentele năucitoare de ieri avuseseră de acum timp să-şi facă loc în psihicul fiecăruia şi aduceau o nouă şi întunecată realitate în dimineaţa asta.

Găsi un restaurant familial care afişa, printre toate anunţurile în ruseşte din geam, pe un dreptunghi de plastic luminat de un bec, câteva cuvinte englezeşti, scrise în roşu cu şablonul: MICUL DEJUN TOATĂ ZIUA. Înăuntru, văzu o mână de oameni, inclusiv doi poliţişti, care mâncau în tăcere, urmărind ştirile la un televizor prins sus pe perete.

Se aşeză într-un separeu, în partea din spate a sălii. O chelneriţă cu un aer supus îi turnă cafea şi un pahar de apă cu gheaţă, în timp ce el se uita, fără să înţeleagă nimic, la meniul în ruseşte, înainte să-şi dea seama că era şi o versiune în engleză, pe spate. Comandă suc proaspăt de portocale şi o clătită umplută cu şuncă, apoi se uită la televizor în aşteptarea mâncării. Era greu de crezut că nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore de la micul lui dejun de ieri. Parcă trecuseră douăzeci şi patru de ani.

După ce plecă de la restaurant, parcurse scurta distanţă în josul străzii până la Mail Box City. Acelaşi tânăr era aşezat la unul dintre terminalele de internet, ciocănind în taste, iar o femeie tânără, slabă, cu păr negru, de vreo douăzeci şi ceva de ani, care părea că stătea să izbucnească în lacrimi, se uita atent la un website, la un terminal de alături. Un tip chelios, cu aspect de om nervos, îmbrăcat în haine din material

de blugi, cu mâini tremurătoare, scotea diverse obiecte dintr-o sacoşă de cârpă şi le introducea într-o cutie de depozit, privind cu coada ochiului, peste umăr, la fiecare câteva secunde. Ronnie se întrebă ce avea în sacoşa aia, dar ştia că nu e bine să se holbeze.

Făcea acum parte din lumea oamenilor în trecere, a celor rămaşi fără nimic, a săracilor şi a fugarilor. Viaţa lor era centrată pe locuri precum Mail Box City, unde îşi puteau depozita sau ascunde umila lor agoniseală şi îşi primeau corespondenţa. Oamenii nu veneau aici să-şi facă prieteni, ci să rămână anonimi. Exact ceea ce îi trebuia şi lui.

Se uită la ceas. Era opt şi jumătate. Cam cu o jumătate de oră înainte ca oamenii cu care voia el să stea de vorbă să fie la birou – presupunând că aveau să se ducă astăzi acolo. Plăti pentru o oră de internet şi se aşeză la un terminal.

La nouă şi jumătate, Ronnie intră într-una dintre cabinele de telefon cu copertină deasupra, de pe peretele din spate, puse o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi în fanta de alimentare şi formă primul dintre numerele de pe lista pe care tocmai o alcătuise în urma căutării pe internet. Aşteptând, se uită în perforaţiile căptuşelii antifonice a cabinei. Semăna cu un telefon de închisoare.

Vocea de la celălalt capăt al firului îl smulse din reverie: „Abe Miller şi Asociaţii. Abe Miller la telefon."

Omul nu era nepoliticos, dar Ronnie nu simţi nici o adâncime în interesul lui sau vreo dorinţă de a

face o afacere. Era ca și cum, se gândi el, Abe Miller își dădea seama că lumea se putea foarte bine sfârși în curând, așa că, la ce bun să mai facă un ban? De fapt, ce rost mai avea vreun lucru, în general? Așa caracteriză el vocea lui Abe Miller.

– Un Eduard, o liră, neștampilat, neatins, spuse Ronnie, după ce se prezentă. Lipiciul perfect, nici o îndoitură.

– OK, cât ceri pe el?

– Am patru bucăți. Patru mii una.

– Oho, e cam multicel.

– Nu pentru starea în care sunt ele. În catalog sunt de două ori pe atât.

– Treaba e că nu știu cum or să afecteze piața toate chestiile astea care se întâmplă acum. Acțiunile sunt la pământ – știi despre ce vorbesc.

– Da, mă rog, astea sunt mai bune decât acțiunile. Mai puțin volatile.

– Nu cred că vreau să cumpăr ceva chiar acum. Cred că aș prefera să mai aștept câteva zile, să văd încotro bate vântul. Dacă sunt în stare atât de bună precum spui, acum aș putea merge, poate, la două. Nu mai mult. Două.

– Două mii de dolari bucata?

– N-aș reuși mai mult, acum nu. Dacă vrei să aștepți o săptămână să văd, poate o să obții ceva mai mult. Sau poate nu.

Ronnie înțelegea reticența omului. Știa că alesese probabil cea mai proastă dimineață de la crahul de pe Wall Street din 1929 ca să încerce să facă afaceri

oriunde în lume și, cel mai prost, în New York, dar nu avea de ales. Nu își permitea luxul de a avea timp. I se părea că asta era problema vieții lui. *Să cumpere la maximul pieței, să vândă la minim.* De ce naiba îl abandona viața întotdeauna?

– Am să revin, spuse Ronnie.

– Sigur, nici o grijă. Cum spuneai că te cheamă?

Creierul lui Ronnie o luă la goană, nereușind să-și amintească pe moment numele pe care-l folosise pentru contul de hotmail.

– Nelson, spuse el.

Omul se învioră puțin.

– Ești cumva rudă cu Mike Nelson? Din Birmingham? Ești englez, nu-i așa?

– Mike Nelson?

Ronnie înjură în gând. Nu era bine să ai o altă persoană în jocul ăsta cu un nume asemănător. Oamenii își aminteau – iar acum, el avea nevoie ca lumea să îl uite.

– Nu, spuse el. Nici o legătură.

Îi mulțumi lui Abe Miller și închise. Apoi, gândindu-se la nume, decise că poate era în regulă să-l păstreze. Dacă exista un alt comerciant cu nume asemănător, oamenii se puteau gândi că erau rude și să-l trateze cu mai mult respect de la început. Asta era o afacere care se baza mult pe reputație.

Încercă la încă șase dealeri. Nici unul dintre ei nu era înclinat să facă o ofertă mai bună decât prima, iar doi dintre ei spuseră că nu intenționau să cumpere nimic pentru moment, ceea ce îl făcu să intre în panică.

Se întrebă dacă nu cumva piaţa avea să coboare şi mai mult şi dacă nu ar fi înţelept să accepte oferta pe care i-o făcuse Abe Miller cât mai era încă valabilă. *Dacă*, după douăzeci şi cinci de minute în această lume nouă, nesigură, mai era încă valabilă.

Opt mii de dolari. Făceau douăzeci, pe puţin. Avea la el alte câteva, inclusiv două coliţe 11 şi nişte Penny Black neştampilate, neatinse, cu lipiciul pe spate. Pe o piaţă normală, putea cere douăzeci şi cinci de mii de dolari pe o coliţă, dar Dumnezeu ştia cât mai valorau acum. Nu avea rost nici măcar să încerce să le vândă. Erau tot ce avea el pe lume acum. Şi îl vor ajuta să trăiască pentru multă vreme.

Probabil că pentru foarte multă vreme.

65

Octombrie 2007

Când îşi începuse cariera, Roy Grace lucrase ca poliţist de cartier în zona centrală din Brighton, apoi pentru scurt timp în DIC, la unitatea antidrog. Cunoştea majoritatea feţelor şi numele dealerilor de stradă şi pe câţiva dintre utilizatorii majori şi îi umflase aproape pe toţi, într-un moment sau altul.

De obicei, numai găinarii erau prinşi – *poamele care atârnă jos*. De multe ori, poliţia îi ignora, urmărindu-i însă, chiar împrietenindu-se cu unii dintre ei în speranţa că aveau să îi conducă la peştii mai mari, mijlocitorii, furnizorii şi, foarte rar, la un depozit

major. Dar de fiecare dată când poliţia obţinea vreun rezultat şi culegea o mână de jucători, apăreau întotdeauna alţii.

În acest moment, totuşi, când îşi parcă Alfa Romeo în Church Street şi opri motorul curmând la jumătate cântecul Marlei Glen, lumea subterană a drogurilor putea să-i fie de folos.

Îmbrăcat cu o manta uşoară de ploaie peste costum, păşi prin mulţimea care începea să iasă din birouri pentru masa de prânz; trecu prin faţa cafenelelor şi a micilor magazine care vineau sandviciuri, pe lângă Corn Exchange, şi făcu la stânga, intrând în Marlborough Place, unde se opri, prefăcându-se că dă un telefon. De aici, spre nord şi peste London Road, spre est, începea domeniul dealerilor de stradă.

Îi luă mai puţin de cinci minute să ochească doi bărbaţi îmbrăcaţi ponosit, care mergeau grăbit, mai repede decât toţi ceilalţi – ţinte uşoare. Se luă după ei, dar se ţinu la o distanţă sigură în spatele lor. Unul era înalt şi slab, adus de umeri, şi purta o jachetă călduroasă, pantaloni gri şi adidaşi. Cel mai scund şi îndesat, îmbrăcat cu o bluză de trening, pantaloni din material impermeabil şi pantofi negri, mergea cu mişcări ciudate, ca şi cum s-ar fi umflat în pene, cu braţele în lături, şi arunca priviri îngrijorate peste umăr la fiecare câteva secunde, de parcă ar fi verificat că nu era urmărit.

Cel mai înalt avea o pungă de plastic, aproape sigur cu o cutie de bere înăuntru. Băutul pe stradă era ilegal în oraş, aşa că majoritatea oamenilor străzii ţineau o

cutie desfăcută într-o pungă de plastic. Mergeau foarte repede, fie grăbindu-se să facă rost de ceva bani, caz în care erau pe punctul de a comite o infracțiune – poate smulgerea unei poșete sau ceva șterpeleală din magazine – fie ducându-se să se întâlnească cu vreun dealer și să-și cumpere doza zilnică, presupuse Grace. Sau puteau fi ei înșiși dealeri, mergând să întâlnească un client.

Două autobuze cu un singur nivel, unul galben și altul roșu, trecură tunând pe lângă el, urmate de un taxi Streamline și apoi de un șir de mașini particulare. Undeva se văită o sirenă și capetele celor doi oameni tresăriră. Cel îndesat părea să se uite întotdeauna numai peste umărul drept, așa că Grace se ținu pe stânga, aproape de vitrinele magazinelor, ascunzându-se în măsura posibilului în spatele oamenilor.

Cei doi bărbați cotiră la stânga, pe Trafalgar Street, confirmând ipotezele lui Grace. Așa cum se aștepta, după mai puțin de două sute de metri, cei doi o luară la stânga, ajungând la destinație.

Pelham Square este o piață mică și elegantă, mărginită de case în stil Regency, cu terase, cu un parc îngrădit în centru. Băncile din apropierea intrării dinspre Trafalgar Street fuseseră întotdeauna un loc popular pentru prânz al lucrătorilor de la birourile din jur, în zilele frumoase. Acum, după interzicerea fumatului la locul de muncă, deveniseră și mai căutate. Puțini dintre cei care își mâncau prânzul sau își fumau țigara dădeau atenție grupului pestriț de

oameni adunați în jurul unei alte bănci, în celălalt capăt al parcului.

Grace se sprijini de un stâlp de iluminat și îi urmări atent timp de câteva secunde. Niall Foster era unul dintre cei trei bărbați care stăteau pe bancă, bând bere la fel ca toți ceilalți, dintr-o cutie ascunsă în punga de plastic. Puțin trecut de patruzeci de ani, cu o față întunecată și răutăcioasă sub streașina unei frizuri ciudate, care semăna cu o tonsură de călugăr ratată, purta o bluză de piele, în ciuda vântului rece, pantaloni groși, albaștri, și bocanci de constructor.

Grace îl cunoștea destul de bine. Era un spărgător și un dealer de droguri mărunt. El trebuia să fie cel care aproviziona, mai mult ca sigur, tristul grup de oameni din jurul lui. Alături de el pe bancă stătea o femeie murdară, aparent drogată, cu păr castaniu, încâlcit. Lângă ea era așezat un bărbat la fel de jegos, de vreo treizeci de ani, care își tot băga capul între genunchi.

Cei doi bărbați pe care îi urmărise se apropiară de Foster. Era o *migrație* ca la carte. Foster îi va fi spus fiecăruia dintre clienți să-l întâlnească aici, în acest parc, în exact acest moment. Dacă ulterior începea să se îngrijoreze că era filat, lăsa totul baltă, părăsea parcul, alegea un nou amplasament și telefona fiecărui client să vină acolo. Uneori se produceau câteva asemenea migrații înainte ca dealerii să se simtă în siguranță. Și de cele mai multe ori, aveau un asistent tânăr, care făcea tranzacțiile propriu-zise în locul lor. Dar Foster era zgârcit, probabil că nu voia să plătească pe nimeni. Și pe lângă asta, cunoștea sistemul. Era

perfect conştient că el era doar plevuşcă şi ar fi înghiţit pur şi simplu pachetele de drog pe care le avea asupra sa, la o adică, urmând să le recupereze ulterior din closet.

Niall Foster se uită în direcţia lui, iar când Grace o luă din loc, nevrând să fie observat, aproape că se ciocni cap în cap cu omul pe care îl căuta.

Trecuseră câţiva ani, dar Grace fu şocat de schimbarea pe care o suferise bătrânul ticălos. Terry Biglow era odrasla uneia dintre familiile de oportunişti ai crimei din Brighton. Istoria familiei sale cobora până în epoca găştilor înarmate cu brice, care se războiau pentru supremaţia asupra afacerii cu protecţia impusă, contra cost, de prin anii patruzeci şi cincizeci, şi erau destui oameni în Brighton şi Hove pe care cândva i-ar fi înspăimântat simpla rostire a numelui. Dar acum cei mai mulţi dintre membrii vârstnici ai familiei erau morţi, iar cei mai tineri erau fie în puşcărie, condamnaţi cu pedepse lungi, fie fugari în Spania. Cei încă rămaşi în oraş, ca Terry, erau rapid anihilaţi.

Terry Biglow începuse ca speculant de rarităţi, apoi devenise paravan şi dealer de droguri ocazional. Obişnuia să afişeze o mutră răutăcioasă, cu părul dat cu ulei, pieptănat în sus ca un coif şi pantofi de prost-gust, cu botul ascuţit. Trebuia să aibă peste şaizeci şi cinci de ani acum, se gândi Grace, dar părea mai bătrân cu vreo zece ani.

Părul lepădăturii era încă îngrijit pieptănat, dar părea nespălat şi rărit şi devenise de un cenuşiu tern. Faţa lui de şobolan era gălbejită şi ascuţită, iar dinţii

mici şi la fel de ascuţiţi aveau culoarea ruginii. Purta un costum gri ponosit, cu pantalonii strânşi cu o curea ieftină mult prea sus, spre piept. Părea să se fi micşorat cu câţiva centimetri şi mirosea a mucegai. Din Terry Biglow cel de altădată nu mai rămăseseră decât ceasul mare, din aur, şi un inel masiv, cu smarald.

– Domnule Grace, domnule agent-şef detectiv Grace, mă bucur să vă văd! Ce surpriză!

De fapt, nu prea e o surpriză, dădu Roy Grace să spună. Dar fu mulţumit de uşurinţa cu care totul părea să-i pice în poală cu ocazia acestei vizite în centru.

– *Comisar* detectiv acum, îl corectă el.

– Daa, sigur că da! Uitasem. Vocea lui Biglow era mică şi moale. Promovat. Am auzit c-aţi fost, daa. Meritaţi, domnule Grace. Pardon, domnule detectiv – comisar detectiv. Acum sunt curat. L-am găsit pe Dumnezeu în puşcărie.

– Îşi ispăşea şi el pedeapsa, nu-i aşa? răspunse Grace.

– Io nu mai fac chestii d-alea, nu mai, domnule, spuse Biglow cât putea de serios, neînţelegând – sau ignorând – gluma lui Grace.

– Aşadar, e o simplă coincidenţă că stai în afara parcului în timp ce Niall Foster distribuie înăuntru, nu-i aşa, Terry?

– Coincidenţă totală, spuse Biglow, cu ochii fugindu-i în lături mai mult ca niciodată. Daa, coincidenţă, domnule. Eu şi prietenul meu – tocmai mergeam să mâncăm de prânz, eram doar în trecere.

Biglow se întoarse spre însoţitorul lui, care era şi el la fel de ponosit îmbrăcat. Grace îl cunoştea şi pe

acesta: Jimmy Bardolph, unul dintre foştii lachei ai familiei Biglow. Dar acum nu mai era, îşi imagină el. Omul puţea a alcool, avea faţa plină de coji şi părul vâlvoi. Nu părea să mai fi făcut vreo baie după ce fusese spălat prima oară, la naştere.

– Acesta e prietenul meu, comisarul detectiv Grace, Jimmy. E un om bun, întotdeauna a fost drept cu mine. E un poliţai în care poţi să te-ncrezi, domnul Grace.

Omul scoase din mâneca prea lungă a hainei de ploaie o mână vânoasă şi murdară, pe care i-o întinse.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnu' ofiţer. Poate mă puteţi ajuta.

Ignorându-l, Grace se întoarse spre Biglow.

– Trebuie să stau puţin de vorbă cu tine despre un vechi amic al tău – Ronnie Wilson.

– Ronnie! exclamă Biglow.

Cu coada ochiului, Grace văzu că Foster îl observase şi se pregătea să părăsească locaţia. Dealerul ieşi din parc strecurându-se pe poartă, îi aruncă lui Grace o privire precaută şi porni pe stradă aproape alergând, vorbind la mobil.

– Ronnie! repetă Biglow. Îi aruncă lui Grace un zâmbet melancolic şi clătină din cap. Dragul de el, bătrânul Ronnie. E mort, ştiţi asta, nu? Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Aerul proaspăt nu îi ameliorase lui Grace durerea de cap, aşa că se hotărî să urmeze sfatul Bellei, cu mâncarea caldă, cu multe grăsimi.

– Ai mâncat de prânz? întrebă el.

– Nu, eram în drum spre restaurant acum. Terry Biglow zâmbi deodată, ca și cum ar fi fost mulțumit de alibiul care tocmai i se oferise. Da, vedeți, de asta Jimmy și cu mine... de asta suntem noi aici. Tocmai mergeam la cafenea, că-i o dimineață frumoasă și așa mai departe.

– Ei, bine, în cazul asta, ia-o înainte. Plătesc eu.

Îi urmă pe stradă în jos. Jimmy mergea cu pași mici, smuciți, ca o jucărie cu cheiță care trebuia întoarsă. Intrară cu toții într-o cafenea muncitorească.

66

Octombrie 2007

Abby auzi o ușă trântită. Ușa de la intrare. Pentru o clipă, speranțele îi reînviară. Ar fi oare posibil, prin cine știe ce miracol, să fie îngrijitorul?

Apoi auzi scârțâitul pantofilor. Mai întâi îi văzu umbra.

Ricky intră în baie ca fulgerul și ea simți plesnitura palmei lui pe obraz. Se clătină în măsura în care îi permiseră legăturile.

– Cățea afurisită ce ești!

O pălmui iarăși, de data asta mai tare. Ea abia dacă îl mai recunoscu. Era deghizat, purta o șapcă albastră de baseball trasă pe ochi și ochelari negri și avea barbă și mustăți mari. Ricky ieși din încăpere și ea îl urmări, forțându-și ochii, cum ia punga din hol și-i golește conținutul pe podea.

O bormașină. Un clește mare. Un ciocan. O pungă cu seringi hipodermice. Un cutter cu lame de ras.

– Cu care vrei să încep, cățea?

Un geamăt de groază i se opri în gâtlej. Simți că pierde controlul asupra viscerelor. Încercă să-i spună asta mișcându-și ochii. Să-l implore.

El își apropie fața de a ei.

– M-ai auzit?

Încercă să-și aducă aminte în ce direcție îi spusese el să își miște ochii pentru a semnala *nu*. Stânga. Îi mișcă spre stânga.

El îngenunche și luă de jos cutterul, apropiind lama de ochiul ei drept. Apoi o răsuci și i-o presă cu latul pe ochi, acoperindu-i-l. Ea simți oțelul rece pe sprânceană. Începu să respire sacadat, cuprinsă de groază.

– Să-ți scot un ochi? Să-l iau cu mine? Așa ar merge? Atunci s-ar face și mai întuneric.

Ea semnală disperată *nu*. *Nu, nu, nu*.

– Aș putea încerca, nu-i așa? L-aș putea lua cu mine, să văd ce se întâmplă.

Nu, nu, nu.

– Foarte deștept. Biometrică. *Recunoașterea irisului*. Crezi că asta e foarte deștept, nu? Să îi încui într-o cutie de valori care necesită recunoașterea irisului pentru a o putea deschide. Ei bine, cum ar fi să-ți scot afurisitul ăla de ochi și să-l iau cu mine, să vedem dacă-l recunoaște? Dacă nu, mă întorc după celălalt.

Ea semnală din nou, înnebunită, *nu, nu, nu*.

– Desigur, dacă chestia asta nu merge, suntem amândoi terminați, pentru că tu vei fi oarbă, iar mie nu o să-mi fie deloc mai bine. Și știi asta, nu?

Brusc, îndepărtă lama. Apoi, cu o singură mișcare bruscă, îi smulse banda de pe gură.

Ea țipă de durere. Avea impresia că i-a smuls și pielea de pe față. Trase lacom aer în piept. Fața îi era în flăcări.

– Vorbește, cățea!

Glasul ei sună răgușit.

– Te rog, poți să-mi dai un pic de apă? Te rog, Ricky.

– O, asta-i minunat! exclamă el. E fenomenal! Îmi furi tot ce am, mă faci să te urmăresc pe jumătate din glob și care-i primul lucru pe care mi-l spui? Îi maimuțări vocea: O, te rog, Ricky, poți să-mi dai un pahar cu apă? Clătină din cap. Ce ai prefera? Minerală sau obișnuită? De la robinet sau la sticlă? Ce părere ai de apa din toaleta în care te tot scapi? Aia ar fi OK? Ai vrea niște gheață și lămâie în ea?

– Orice, hârâi ea.

– Îți aduc imediat, spuse el. Ar fi trebuit să completezi comanda pentru room-service și s-o agăți de clanță, aseară. Atunci ai fi avut tot ce ți-ai fi dorit în dimineața asta, la micul dejun. Dar cred că erai un pic ocupată, legată de mâini și de picioare, ca să-l jefuiești pe Ricky, vechea ta iubire. Rânji. *Legată de mâini și de picioare.* Asta-i chiar nostim, nu?

Ea nu spuse nimic, încercând cu disperare să gândească limpede, să se asigure că avea să spună ceea

ce trebuia când avea să vorbească, să nu îl înfurie și mai mult. Era bine, se gândi ea, că o lăsa, în fine, să vorbească. Știa cu câtă ardoare își dorea el ceea ce îi luase ea.

Și nu era prost. Avea nevoie de ea. În mintea lui, asta era singura modalitate de a obține ceea ce-i aparținea. Fie că-i plăcea, fie că nu, trebuia să ajungă la o înțelegere cu ea.

Apoi, el îi puse telefonul lui mobil la ureche și apăsă un buton. Începu să se deruleze o înregistrare. Dură numai câteva secunde, dar fu suficient pentru ea.

Ea și mama ei, vorbind. O convorbire pe care o avuseseră sâmbătă, își amintea clar. Își auzi propria voce.

– Ascultă, mami, nu o să mai dureze mult. Am luat legătura cu Cuckmere House. Au o cameră frumoasă, cu vedere spre râu, care se eliberează în câteva săptămâni, și am rezervat-o. Am căutat-o pe internet și arată într-adevăr încântător. Și, bineînțeles, o să vin să te ajut cu mutarea.

Apoi Abby auzi răspunsul mamei ei. Mary Dawson, al cărei creier era limpede, în ciuda bolii care o paralizase, replică:

– Și de unde o să iei tu banii, Abs? Am auzit că locurile astea costă o avere. Două sute de lire sterline pe zi, unele dintre ele. Chiar și mai mult.

– Nu-ți face griji pentru bani, mami, am eu grijă de asta. Eu...

Înregistrarea se opri brusc.

– Asta îmi place mie la tine, Abby, spuse Ricky, apropiindu-şi, cu o uitătură sălbatică, faţa de a ei. Eşti toată numai inimă.

67

Octombrie 2007

În cafenea se simţea un miros greu de grăsime prăjită. Aşezându-se în faţa celor doi, Grace îşi spuse că simpla respirare a aerului de acolo creştea colesterolul la niveluri compatibile cu un atac de cord. Dar comandă ouă, şuncă, cârnaţi şi cartofi prăjiţi, pâine prăjită şi o cola, bucuros că nici Cleo, nici Glenn Branson nu erau prin preajmă ca să-l ia la rost în legătură cu dieta.

Terry Biglow comandă ouă şi cartofi prăjiţi, iar prietenul lui, Jimmy, doar o cană de ceai, neîncetând să-i arunce lui Grace priviri imploratoare, de parcă poliţistul era singurul om de pe planetă care îl putea scoate din ceva ce nu părea că-i este prea clar nici lui însuşi. Să-l salveze de el însuşi, probabil, se gândi Roy, uitându-se la el cum scoate o sticlă pe jumătate golită de Bells din buzunarul hainei de ploaie şi trage o duşcă. Îi numără tatuajele din închisoare, de pe degete. Un punct pentru fiecare an petrecut acolo. Şapte.

– Acum sunt pe drumul drept şi îngust, domnule Grace, spuse Terry Biglow deodată.

Şi el avea puncte pe degete, iar pe palmă, coada unui şarpe al cărui corp dispărea sub mânecă.

– Așa deci. Bine.

– Fratele meu e foarte bolnav. Cancer la pancreas. Îl țineți minte pe unchiul meu, Eddie, domnule Grace? Pardon, *inspector* Grace?

Roy îl ținea minte, într-adevăr, mai bine decât ar fi vrut. Nu uitase niciodată declarația pe care i-o dăduse una dintre victimele lui Eddie Biglow. Fața omului fusese sfâșiată cu cioburi de sticlă în linii zigzagate, pe ambele părți, de la linia părului până la bărbie, pentru că protestase când Biglow intrase în față la bar, într-o cârciumă.

– Da, spuse el. Îl țin minte.

– De fapt, continuă Biglow, am și eu un pic de cancer.

– Îmi pare rău să aud una ca asta.

– Burtica, știți?

– Rău? întrebă Grace.

Biglow ridică din umeri, ca și cum ar fi fost ceva lipsit de importanță. Dar în ochi i se citea teama.

Jimmy dădu înțelept din cap și trase încă o dușcă.

– Nu'ș cine o să aibă grijă de mine când se duce el, se smiorcăi către Grace. Îmi trebuie protecție.

Grace îi răspunse printr-o ridicare ușoară a sprâncenelor, apoi luă paharul de cola adus de chelneriță și trase o înghițitură.

– Tu și Ronnie Wilson ați fost amici, nu-i așa, Terry?

– Da, am fost cândva, da.

– Înainte să intri la pușcărie?

– Da, înainte de atunci. Am încălțat-o eu în locul lui, știți?

Își puse niște zahăr în ceai și amestecă, melancolic. Am încălțat-o și tot restu'.

– I-ai cunoscut nevasta?

– Da, pe amândouă nevestele.

– *Amândouă?* întrebă Grace surprins.

– Da. Joanna și după aia, Lorraine.

– Când s-a recăsătorit?

Terry se scărpină la ceafă.

– Păi, asta a fost la câțiva ani după ce l-a părăsit Joanna. Era tare arătoasă, Joanna asta, bună bucățică! Dar nu prea mi-a plăcut. Cu ochii numai după aur era. S-a ținut de Ronnie, că lui îi plăcea să se dea mare, dar nu și-a dat seama că nu avea mulți bani. Se bătu ușor pe nas. Nu era bun afacerist, Ronnie. Mereu se lăuda, mereau avea scheme mari. Dar nu avea – cum se spune – *nas*, harul lui Midas. Așa că, atunci când Joanna a priceput asta, și-a luat tălpășița.

– Încotro?

– Los Angeles. Mama ei a murit și ea a moștenit ceva de la casă. Ronnie s-a trezit într-o dimineață că plecase. A lăsat doar un bilet. Dusă să-ncerce să dea lovitura ca actriță.

Le fu adusă mâncarea. Terry își înmuie cartofii prăjiți în oțet, apoi vărsă jumătate din conținutul solniței peste ei. Grace își turnă niște sos picant în farfurie, apoi luă recipientul cu ketchup, în formă de roșie.

– Cu cine a păstrat legătura, după ce a plecat la Los Angeles?

Biglow ridică din umeri și străpunse un cartof cu furculița.

– Cu nimeni, cred. Nu era nimeni de pe aici care să o placă. Nici unul dintre noi. A' bătrână a mea nu a putut să şi-o apropie. Şi ea nu avea nici un interes să se împrietenească cu noi.

– Era de pe aici?

– Nu, din Londra. Cred că a întâlnit-o într-un local cu dans în poală.

Un alt cartof împărtăşi aceeaşi soartă.

– Dar a doua nevastă?

– Lorraine. Ea era ca lumea. Şi arăta bine. I-a luat ceva până să se însoare cu ea – a trebuit să aştepte doi ani, cred, să termine divorţul cu Joanna, din cauza plecării ei.

Foarte dificil să faci pe cineva care putrezeşte într-un canal să semneze hârtiile de divorţ, se gândi Grace.

– Unde o pot găsi pe Lorraine?

Biglow îi aruncă o privire ciudată.

– Io chiar am nevoie să aibă cineva grijă de mine, domnu' Grace, se smiorcăi Jimmy iarăşi.

Biglow se răsuci spre prietenul lui şi arătă cu degetul spre propria-i faţă.

– Vezi buzele mişcând? Înseamnă că eu încă vorbesc, aşa că las-o mai moale. Se întoarse spre Grace. Lorraine. Da, păi, dacă vreţi să o găsiţi, va trebui să vă faceţi rost de o barcă şi un costum de scufundări. S-a terminat de una singură. A sărit peste bord de pe feribotul Newhaven–Dieppe, într-o noapte.

Grace îşi pierdu deodată orice interes pentru mâncare.

– Spune-mi mai multe.

– Era deprimată, într-o stare cumplită, după ce a murit Ronnie. A lăsat-o într-o încurcătură pe cinste, financiar. Compania de creditare a luat casa, iar cei de la fisc au luat aproape tot restul, în afară de câteva timbre.

– Timbre?

– Da, era chestia lui Ronnie. Făcea schimb tot timpul. Mi-a spus odată că le preferă banilor, că-s mai portabile.

Grace se gândi o clipă.

– Cred că am citit pe undeva că familiile victimelor de la 11 septembrie au primit compensații bănești foarte mari. Ea nu a primit?

– N-a spus niciodată nimic despre asta. A devenit retrasă, știți, ținea doar distanța. De parcă s-ar fi retras într-o carapace. Când i-au luat totul, s-a mutat într-un apartament mic, cu chirie, pe Montpelier Road.

– Când a murit?

El se gândi un moment.

– Da. Era noiembrie – 11 septembrie s-a întâmplat în 2001, așa că asta trebuie să fi fost noiembrie 2002. Se apropia Crăciunul. Știți ce vreau să zic? Moment dificil, Crăciunul, pentru unii oameni. A sărit peste bord de pe feribot.

– S-a găsit cadavrul?

– N-am 'abar.

Grace își făcu câteva însemnări, în timp ce Biglow mânca. Luă și el câte ceva din propria-i farfurie, gândindu-se la cu totul altceva. *O nevastă pleacă în America și sfârșește într-un canal de drenare din Brighton.*

A doua sare de pe feribotul care traversează Canalul. O mulţime de întrebări i se învârtejeau acum în minte.

– Au avut copii?

– Ultima oară când l-am văzut pe Ronnie zicea că-ncerca. Da' aveau probleme cu fertilitatea.

Grace se mai gândi puţin.

– În afara ta, care erau prietenii cei mai apropiaţi ai lui Ronnie?

– Noi n-am fost atât de apropiaţi. Eram prieteni, da' nu apropiaţi. Era bătrânul Donald Hatcook – Ronnie era la el, se pare, în birou, pe 11 septembrie. Sus, într-unul dintre ele, turnurile de la World Trade Center. Donald dăduse lovitura, bietu' de el, ticălosul. Se gândi un moment şi adăugă: Şi Chad Skeggs. Dar el a emigrat, da, s-a dus în Australia.

– Chad Skeggs?

– Da.

Grace recunoscu numele; omul avusese probleme cu ani în urmă, dar nu-şi putea aduce aminte despre ce anume fusese vorba.

– Vedeţi, s-au dus cu toţii. Cre' c-ar mai fi familia Klinger, aici. Da, Steve şi Sue Klinger, îi ştiţi? Stau pe Tongdean.

Grace dădu din cap. Klinger-ii aveau o casă care sărea imediat în ochi, pe Tongdean Avenue. Stephen fusese, eufemistic vorbind, *o persoană interesantă pentru poliţie* de când Grace intrase în rândurile forţelor. Mulţi erau convinşi că Klinger, care pornise în viaţă ca negustor de maşini, nu-şi făcuse banii pe căi legale şi că barurile lui, cluburile de noapte, cafenelele,

blocurile de închiriat pentru studenţi şi afacerile lui cu împrumuturi erau faţada pentru spălarea banilor proveniţi din adevărata lui afacere: drogurile. Dar cel puţin până acum, dacă era într-adevăr un magnat al drogurilor, îşi controlase foarte bine afacerea, asigurându-se ca nici un fir să nu poată duce până la el.

– El şi cu Ronnie au pornit-o împreună, continuă Biglow. Apoi au intrat în belele cu nişte maşini aranjate. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat exact. Afacerea a dispărut peste noapte – garajul a ars din temelii, cu toate documentele. Destul de convenabil. Niciodată n-au fost aduse nici un fel de acuzaţii.

Grace adăugă numele lui Steve şi Sue Klinger la lista celor care aveau să fie intervievaţi de membrii echipei lui. Apoi tăie un colţ de pâine prăjită şi-l înmuie într-un ou.

– Terry, spuse Grace, ce părere aveai tu despre Ronnie?

– Cum adică, domnule Grace?

– Ce fel de tip a fost?

– Psihopatu' naibii, sări Jimmy pe neaşteptate.

– Pliscu'! se răsti Biglow la el. Ronnie n-a fost deloc un psihopat. Dar îi sărea uşor ţandăra, de asta vă asigur.

– A fost psihopatu' naibii, insistă Jimmy.

Biglow îi zâmbi lui Grace.

– Era puţin bolnav la cap uneori, ştiţi, un fel de cel mai mare duşman al lui însuşi. Era furios pe lume că el nu reuşea, nu ca unii dintre prietenii lui – ştiţi ce vreau să zic?

Ca tine? se întrebă Grace.

– Cred că da.

– Ştiţi ce a zis o dată tatăl meu despre el?

Grace, mestecând o bucată de cârnat gras, scutură din cap.

– A zis că Ronnie era tipul de om care putea să intre după tine pe uşile rotative şi să iasă înaintea ta, fără să fi plătit, chicoti Biglow. Daa, ăsta era Ronnie al nostru, da. Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul.

68

12 septembrie 2001

Ronnie se simţea mult mai bine acum, când avea iarăşi bani în buzunar. Mai exact, în buzunarul din stânga al hainei de la costum. *Bani în mână*, îi plăcea să spună. Şi-şi ţinu mâna stângă acolo înăuntru, strângând teancul îndoit de bancnote noi-nouţe de o sută de dolari, fără să îi dea drumul nici măcar o dată, tot drumul înapoi cu trenul L, din centrul Manhattanului până la staţia Brighton Beach, unde coborî.

Tot fără să-şi scoată mâna din buzunar, parcurse mica distanţă până la Mail Box City şi puse deoparte cinci mii şase sute din dolarii din teanc, la loc sigur, în seif. Apoi o luă iarăşi în lungul străzii până ce dădu de un magazin de îmbrăcăminte, de unde-şi cumpără două tricouri albe, o pereche de ciorapi şi una de chiloţi de schimb, o pereche de blugi şi o canadiană uşoară din piele, cu buzunare aplicate şi manşete din lână.

Puţin mai încolo, intră într-un magazin de suvenire şi-şi cumpără o şapcă neagră de baseball care avea brodate pe ea cuvintele BRIGHTON BEACH. Apoi găsi un magazin de echipament sportiv, de unde îşi cumpără o pereche de pantofi de tenis ieftini.

Se opri la o tonetă ca să ia un sandvici cu carne de vită marinată, cu un castravete murat de mărimea unui pepenaş, şi o cutie de cola pentru masa de prânz. După care se întoarse la camera lui închiriată. Dădu drumul la televizor şi se schimbă, punându-şi hainele vechi într-una dintre pungile în care fuseseră împachetate cele noi.

Îşi mâncă sandviciul uitându-se la televizor. Nu erau multe ştirile pe care nu le văzuse deja, doar reluări, imagini cu George Bush vorbind despre declanşarea războiului împotriva terorismului şi declaraţii ale altor şefi de stat de pe glob. Apoi imagini ale unor oameni veseli în Pakistan, sărind în sus pe stradă, râzând, prezentând cu mândrie lozinci grosolane, antiamericane.

Ronnie se simţea de fapt destul de mulţumit de sine. Oboseala i se dusese şi era într-o dispoziţie bună. Făcuse ceva eroic: intrase în zona de război şi ieşise teafăr. Era într-o pasă bună!

Îşi termină masa, apoi apucă punga de plastic în care erau hainele vechi şi ieşi pe uşă. Merse puţin în josul străzii şi o înghesui într-o cutie de gunoi puturoasă, care era deja aproape plină cu mâncare stricată. Apoi, cu pas vioi, o luă către barul Moscow.

Era la fel de gol ca ieri, dar se bucură să vadă că noul lui prieten, Boris, stătea pe ceea ce părea a fi

același scaun de bar pe care stătuse ieri, cu țigara în mână, cu telefonul mobil presat de ureche și o sticlă pe jumătate plină de vodcă în față. Singurul lucru care era diferit era tricoul de pe el, care astăzi era roz și avea inscripționat, cu litere aurii, *Genesis World Tour*.

Același crevete de barman era acolo, ștergând paharele cu o cârpă. Luă act de prezența lui Ronnie cu o înclinare din cap în semn de recunoaștere.

– Ești înapoi, spuse în engleza lui stricată. M-am gândit că poate dus să ajuți, zise. Arătă spre ecranul televizorului. Le trebuință voluntari, spuse. Le trebuință oameni să ajute la dezgropat cadavre. M-am gândit că poate tu dus să faci asta.

– Poate, spuse Ronnie. Poate o să fac asta.

Se trase la bar lângă prietenul lui și îl așteptă să-și termine convorbirea, care suna ca un fel de acord de afaceri, apoi îl bătu pe spate.

– Hei, Boris, cum o duci?

Ronnie primi înapoi o izbitură puternică, pe care o recepționă temându-se să nu-i fi dislocat ceva în el.

– Prietenul meu! Ce faci? Ai găsit locul aseară? A fost OK?

– A fost bun.

Ronnie se aplecă și scărpină unele din urmele roșii de mușcături de pe gleznă, care îi provocau o mâncărime cumplită.

– Excepțional. Mulțumesc.

– Pentru prietenul meu din Canada, nimic nu este prea mare bătaie de cap.

Fără nici un îndemn, barmanul apăru cu un păhărel pentru tărie, iar Boris îl umplu imediat până la buză.

Ținându-l delicat cu arătătorul și degetul mare, Ronnie îl ridică până la nivelul buzelor.

– *Carpe diem!* spuse el.

Vodca îi alunecă bine pe gâtlej. Avea o aromă de lămâie pe care el o găsi imediat irezistibilă. Al doilea pahar se duse la vale și mai bine.

Rusul flutură o mână mustrătoare prin fața ochilor lui Ronnie, apoi ridică paharul și-și privi amicul în ochi, cu un zâmbet care-i scotea la iveală molozul din gură.

– Ții minte ieri, ce îți spun, prietenul meu?

– Ce anume?

– Când toastezi în Rusia, bei tot pahar. Până la fund. Așa!

Boris goli paharul.

Două ore mai târziu, după ce schimbaseră povestiri din ce în ce mai teribile despre trecutul lor, Ronnie se clătina, abia mai ținându-se pe scaunul de la bar. Se părea că Boris era implicat într-o serie de activități dubioase, printre care se numărau importurile de parfumuri și apă de colonie contrafăcute, procurarea de permise de rezidență pentru imigranții ruși și... proxenet pentru prostituatele rusoaice care voiau să lucreze în America. El nu era pește, îl asigură pe Ronnie. Nu, nu, absolut, sută la sută, nu pește.

Apoi, pe neașteptate, își puse mâna pe umărul lui și-i spuse:

– Ştiu, prietene, că eşti la necaz. Te ajut eu! Nu există nimic cu care să nu te pot ajuta!

Ronnie văzu cu groază că Boris umplea iarăşi paharele. Ecranul televizorului îşi pierdea din claritate, apoi redevenea vizibil. Se putea încrede în tipul ăsta? Va trebui să aibă încredere în cineva şi, cel puţin pentru creierul lui tulbure în acest moment, Boris nu părea a fi un tip care să se împiedice în chestiuni de moralitate.

– De fapt, spuse el, mai am nevoie de o favoare.

Rusul nu-şi luă ochii de la ecranul televizorului, unde acum vorbea primarul Giuliani.

– Pentru prietenul meu canadian, orice favoare. Ce pot să fac?

Ronnie îşi scoase şapca de baseball şi se trase mai aproape, coborându-şi vocea.

– Ştii pe cineva care poate face rost de un nou paşaport – şi de o viză?

Rusul îi aruncă o privire cruntă.

– Tu ce crezi că este locul ăsta? Ambasadă? Ăsta doar un bar, omule. OK?

Ronnie fu şocat de vehemenţa lui, dar imediat rusul îi zâmbi larg.

– Paşaport şi viză. Sigur. Nu-ţi face griji. Orice vrei, aranjez pentru tine. Vrei paşaport, viză, nici o problemă. Am un prieten care poate să aranjeze asta. Poate să-ţi aranjeze orice. Dacă ai bani.

– Cât de mulţi?

– Depinde de cât de dificilă e viza. Îţi dau numele lui. Eu, eu nu vreau nimic, OK?

– Eşti foarte amabil.

Rusul ridică paharul:

– *Carpe diem!*

– *Carpe diem!* răspunse Ronnie.

Restul după-amiezii se pierdu complet în ceață.

69

Octombrie 2007

Abby privea, fără să simtă nimic, prin parbrizul Fordului Focus gri, închiriat. Nu crezuse că era posibil ca acest coșmar să se prelungească, dar exact asta se întâmplase.

Deasupra lor era o întindere mare de cer albastru. Rulau pe A27, care ocolea Brightonul, cu Patcham pe dreapta și cu dealurile domoale ce coborau spre câmp deschis, în stânga. Liberă, se gândea ea, dar tot prizonieră, cu toate că legăturile îi fuseseră îndepărtate și acum era în blugi, pulover, o jachetă moale și adidași. Iarba arăta sănătoasă și verde după ploaia din ultima vreme și, dacă n-ar fi fost bâzâitul ventilatorului de la instalația de încălzire a mașinii, care sufla înăuntru un bine-venit aer cald, ar fi putut să fie vară, cu cerul ăla. Dar în adâncul inimii ei era cea mai cruntă iarnă.

Ca să fi obținut înregistrarea aia, se gândea ea, trebuia să fi interceptat telefonul mamei ei.

Așezat lângă ea, Ricky conducea într-o liniște amenințătoare, atent să nu depășească viteza legală, pentru a nu risca să fie oprit. De două luni îndelungate,

simțea cum fierbe în el mânia. Urma drumul lateral. Semnaliză. Mai fusese o dată aici, de dimineață, și știa drumul. Ea ascultă ticăitul neîntrerupt al semnalizatorului și se uită la lumina ce clipea pe bord.

Acum, după ce băuse niște apă și mâncase o bucată de pâine și o banană, se simțea mult mai bine și putea gândi mai limpede, deși era bolnavă de frică pentru mama ei – și pentru ea însăși. Cum o găsise Ricky pe mama ei? Probabil că în același fel în care o găsise pe ea, oricare va fi fost acela. Își forța creierul, încercând să-și aducă aminte dacă lăsase indicii în Melbourne. Cum reușise el să-i obțină adresa? Nu prea greu, presupunse. Îi știa numele de familie și probabil că-i spusese cândva că mama ei, văduvă, locuia acum în Eastbourne. Câți Dawson-i erau oare în cartea de telefon din Eastbourne? Probabil că nu prea mulți. Cu siguranță nu, pentru un om hotărât.

El nu răspundea la nici o întrebare.

Mama ei era o femeie lipsită de apărare. Bolnavă de scleroză multiplă, aproape paralizată, se mai putea mișca încă, dar probabil nu pentru multă vreme. Și cu toate că era independentă, nu avea forță fizică. Deși chiar și un copil avea mai multă putere decât ea, ceea ce o făcea extrem de vulnerabilă în fața oricărui intrus, refuza categoric să poarte un buton de panică. Abby știa că o mai vizita uneori o vecină și avea o prietenă cu care mergea să joace bingo sâmbătă seara, dar în afară de asta, era singură.

Acum Ricky îi avea adresa și, știind cât era de sadic, asta o speria mai mult decât orice. Presimțea

că el nu avea să se mulțumească doar să primească totul înapoi; va voi să-i facă rău și ei, și mamei ei. Știa în mod cert, din discuția pe care o avuseseră în Australia, când ea i se destăinuise încercând să-i câștige încrederea, cât de mult o iubea pe mama ei și cât de vinovată se simțea pentru a o fi abandonat, mutându-se în cealaltă parte a lumii, tocmai când ea avea cea mai mare nevoie de Abby. Lui Ricky i-ar face *plăcere* să-i facă rău mamei ei pentru a o răni pe ea.

Se apropiau de un mic sens giratoriu. El o luă pe al doilea drum la dreapta și începură să coboare. Pe dreapta lor se deschidea o perspectivă care se întindea pe câțiva kilometri, peste câmpuri și case izolate. La stânga era proprietatea industrială Hollingburry, un grup răsfirat de supermarketuri, fabrici și depozite din anii cincizeci, transformate în birouri și unități industriale moderne. Una dintre clădiri, parțial mascată de un supermarket ASDA, adăpostea sediul central al Departamentului de Investigații Criminale Sussex, dar Abby nu știa asta. Chiar dacă ar fi știut, nu putea risca să intre acolo. Indiferent ce făcuse Ricky pentru a-și obține banii, ea era o hoață. Îi furase foarte mulți bani și, dacă persoana păgubită era un criminal, asta nu era o circumstanță atenuantă.

În plus, dacă se turnau unul pe celălalt, pierdeau amândoi totul. Se afla într-o situație fără ieșire pentru moment. Dar știa la fel de bine că, dacă-i dădea înapoi ce voia el, Ricky nu mai avea nici un motiv să o țină în viață. Și avea o mulțime de motive ca să o omoare.

Abby văzu o clădire masivă a BRITISH BOOKSHOPS, apoi clădirea Argus, o firmă Matalan, după care trecură pe lângă un show-room Renault. Aproape ratând curba, Ricky înjură, frână brusc şi trase de volan, făcând cauciucurile să scrâşnească. O luă prea repede în josul unei pante abrupte, apoi trebui să oprească maşina la câţiva centimetri de un Volvo de mărimea unui camion, cu o femeie micuţă la volan, care ieşise din parcarea unui şir de magazine.

– Dobitoaca naibii, îi strigă el pronunţând clar, astfel încât ea să poată să-i citească pe buze, iar femeia îi răspunse lovindu-şi tâmpla.

Pentru un moment, Abby se gândi – speră – că el avea să se dea jos din maşină şi să înceapă un scandal.

Dar Volvo-ul ţâşni înainte, îndepărtându-se, şi ei continuară să coboare panta, apoi trecură de parcare şi ocoliră prin spatele unui depozit. În cele din urmă pătrunseră, printr-o intrare cu porţi masive din oţel şi semne mari pe fiecare stâlp, avertizând despre existenţa supravegherii prin camere cu circuit închis, într-o curte unde erau parcate mai multe maşini blindate pentru transport de valori şi nişte camioane. Toate aveau acelaşi aspect distinctiv, vopsea neagră şi scris auriu, cu o emblemă formată dintr-un scut legat cu un lanţ şi numele SOUTHERN DEPOSIT SECURITY.

Apoi se îndreptară spre o clădire modernă, cu un singur nivel, cu ferestre micuţe, ca nişte fante, care îi dădeau un aspect de fortăreaţă. Ceea ce, de fapt, şi era.

Ricky parcă pe un loc pe care scria VIZITATORI şi opri motorul. Apoi se întoarse spre Abby.

– Încearcă să faci pe deşteapta şi mama ta e moartă. Înţelegi?

Ea rosti încet un „Da" îngrozit.

Şi în tot acest timp, se gândea. Încercând să vadă cum avea să joace. Încercând să vizualizeze următoarele câteva minute. Străduindu-se să analizeze situaţia, să-şi accentueze propriile ei părţi tari.

Câtă vreme se afla în posesia a ceea ce îi trebuia lui, el avea să fie nevoit să negocieze. Ameninţările nu aveau nici o importanţă, ăsta era adevărul adevărat. Asta o ţinuse în viaţă şi întreagă până acum, fără nici o îndoială. Cu puţin noroc, era ceea ce avea să o ţină în viaţă pe mama ei. Sau cel puţin aşa spera.

Avea un plan, dar nu-l analizase atent şi toate începură să i se amestece în cap în momentul când coborî din maşină. Se transformă dintr-odată într-o gelatină, o pungă de nervi tremurători şi trebui să se sprijine o clipă de capota maşinii, aproape sigură că avea să verse.

După vreo două minute, când se simţi ceva mai bine, Ricky o luă de braţ şi se îndreptară spre intrare, ca orice cuplu care venea să facă un depozit sau o retragere sau doar să verifice averea familiei. Dar aruncându-i o privire îngheţată, piezişă, Abby simţi repulsie, întrebându-se cum de se putuse coborî într-atât încât să facă tot ce făcuse cu el.

Apăsă butonul interfonului de acces aflat sub două camere TV de supraveghere şi-şi dădu numele. După câteva clipe, uşa ţăcăni deschizându-se şi ei intrară,

trecând prin două rânduri de uşi de siguranţă, într-un hol auster care părea cioplit în granit.

Doi paznici în uniforme, solizi, serioşi, stăteau chiar în spatele uşilor, iar încă doi se aflau la ghişeul protejat de un scut din sticlă. Abby se duse şi i se adresă unuia dintre ei, vorbind prin fanta special amenajată, întrebându-se, brusc, dacă să încerce să-i semnaleze că se află într-o situaţie critică, dar după ce se gândi mai bine, renunţă.

– Katherine Jennings, spuse ea cu o voce tremurătoare. Vreau să-mi accesez cutia de valori.

El îi împinse un registru pe sub partea de jos a scutului.

– Vă rog să completaţi formularul. Intraţi amândoi?

– Da.

– Atunci trebuie să-l completaţi amândoi, vă rog.

Abby îşi trecu numele, data şi ora, apoi întoarse registrul spre Ricky, care o imită. După ce termină, el împinse registrul înapoi sub scut, iar omul de la pază le tastă numele la un terminal. Câteva momente mai târziu, le dădu pe ghişeu ecusoane pe care era tipărit numele lor, plastifiate şi cu cleme de prindere.

– Ştiţi ce aveţi de făcut? o întrebă el pe Abby.

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre uşa de siguranţă din dreapta ghişeului. Apoi îşi apropie ochiul drept de scannerul biometric retinal şi apăsă pe butonul verde.

După câteva secunde se auzi ţăcănitul uşii. Ea împinse uşa grea, o ţinu pentru Ricky şi trecură amândoi. În faţa lor era o scară din ciment. Ea o luă înainte

pe trepte în jos, ascultând pașii lui Ricky, care o urma la mică distanță. La capătul de jos al scărilor era o ușă masivă din oțel, cu un al doilea scanner biometric. Ea își apropie ochiul drept și apăsă iarăși pe butonul verde. Se auzi un clic ascuțit și Abby deschise și această ușă.

Pătrunseră într-o sală înghețată, lungă și îngustă. Avea cel puțin treizeci de metri lungime și vreo șapte lățime, fiind căptușită de sus până jos, pe ambele părți și la capătul îndepărtat, cu cutii de valori din oțel, numerotate.

Cele din partea dreaptă aveau cincisprezece centimetri adâncime, cele de pe stânga șaizeci de centimetri adâncime, iar cele din spate, doi metri înălțime. Abby se întrebă iarăși, cum făcuse și ultima dată când fusese aici, ce anume se putea afla în ele și ce comori, obținute legal sau nu, puteau fi adăpostite în spatele fiecăreia dintre aceste uși încuiate.

Cu cheia în mână, Ricky scană lacom numerele de pe cutii.

– Patru-doi-șase? întrebă el.

Ea arătă în jos, spre capătul îndepărtat, pe partea stângă, și îl privi cum parcurge aproape în fugă ultimii metri.

Apoi Ricky strecură cheia subțire, plată, în deschizătura verticală și încercă să o răsucească. Simți cum butucul închizătorii bine unse se rotește lin. Întoarse cheia o tură completă, ascultând cum se mișcă fiecare parte a angrenajului. Îi plăceau încuietorile, întotdeauna îi plăcuseră și știa cum funcționau cele mai multe dintre ele. Trase de cheie, dar ușa nu se clinti. Își dădu

seama că avea în interior un mecanism mult mai complex decât își imaginase el și întoarse cheia încă o tură completă. Trase încă o dată.

Acum ușa grea din metal se deschise și Ricky se uită înăuntru, plin de așteptări. Spre surprinderea lui, cutia era goală.

Se răsuci pe călcâie, înjurând-o pe Abby în gura mare. Dar își dădu seama că înjura într-o încăpere goală.

70

Octombrie 2007

Abby alerga. Alergase aproape în fiecare dimineață în Melbourne și, cu toate că în ultimele două luni nu prea se antrenase, era încă într-o formă acceptabilă. Alergă fără să se uite înapoi, pe asfaltul din parcarea vizitatorilor de la Southern Deposit Security, pe lângă mașinile blindate și camioanele parcate ceva mai încolo, ieși din incinta împrejmuită și o luă pe pantă în sus. Apoi, înainte de a face la dreapta printre tufișurile care delimitau parcarea de șirul de magazine, aruncă o privire peste umăr.

Ricky nu se vedea nicăieri.

O luă printre tufișuri fără să se mai uite pe unde calcă, apoi o țâșni de-a latul aleilor pietonale ale parcării, către intrarea principală a unui magazin MFI, evitând în ultima clipă să fie călcată de un autobuz condus de o femeie cu un aer hăituit. Când ajunse la ușă, se opri și se uită înapoi.

Nici urmă de Ricky.

Pătrunse în clădire, simțind imediat mirosul distinct, puternic, de mobilă nouă, și o traversă în fugă, ocolind cumpărătorii, trecând pe lângă sălile de prezentare pentru mobilă de birou, mobilă de sufragerie, mobilă de dormitor. Se trezi aproape de partea din spate a magazinului, în secțiunea pentru băi. De jur împrejurul ei erau numai dușuri. La dreapta ei, unul foarte elegant, cu cabină.

Se uită înapoi, în lungul aleii. Ricky nu se zărea.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Încă mai ținea în mână ecusonul de vizitator cu numele ei, de la Southern Deposit Security. Ricky nu-i îngăduise să-și ia cu ea poșeta când părăsiseră apartamentul, dar reușise să-și ia telefonul mobil, ascunzându-l sub tricou, între sâni, împreună cu niște bani și un card, ca și o cheie de la apartamentul mamei ei. Închisese aparatul, pentru a elimina eventualitatea, de unu la un miliard, de a o suna cineva. Acum îl scoase și îl deschise, formând numărul mamei ei.

Nici un răspuns. O rugase de luni de zile să-și instaleze o căsuță poștală, dar ea tot nu făcuse nimic în sensul ăsta. După ce soneria de apel se auzi de mai multe ori, tonul reveni. Abby încercă din nou.

Într-una dintre cabinele de duș era o banchetă mobilă, o placă lipită acum de perete. Intră în cabină, coborî placa și se așeză pe ea lipindu-și telefonul de ureche și ascultând soneria la care nu răspundea nimeni. Și gândindu-se. Frământându-și mintea.

Era într-o stare de panică totală.

Toate tacticile ei de tragere de timp se epuizaseră. Nu se gândise foarte bine la asta. În acest moment, nu era capabilă să ducă nici o idee până la capăt. Nu putea decât să treacă pe pilot automat, făcând față, pe rând, fiecărui minut.

Ricky o amenințase că îi va face rău mamei ei. O femeie bolnavă, bătrână. Puterea ei de negociere stătea în faptul că se afla încă în posesia valorilor pe care Ricky și le dorea cu disperare. Trebuia să-și spună întruna că toate alunele erau la ea.

Ricky putea să urle cât voia.

Eu am tot ce vrea el.

Numai că...

Își îngropă fața în palme. Nu avea de a face cu un om normal. Ricky se comporta mai degrabă ca o mașină. Glasul îi făcu să-i sară inima din loc.

– Vă simțiți bine? Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

Un vânzător tânăr, la costum și cravată, cu un ecuson la rever pe care scria Jason, băgase capul în cabina de duș. Își ridică privirile spre el.

– Ăă... ăă...

Tânărul avea o față amabilă și ea simți deodată că-i vine să plângă. Gândind rapid, dând formă unui alt plan, Abby șopti:

– Nu mă simt prea bine. Poate cineva să-mi cheme un taxi?

– Da, sigur. Tânărul se uită la ea îngrijorat. N-ați prefera o ambulanță?

Ea scutură din cap.

– Nu, un taxi, mulţumesc. O să-mi revin când o să ajung acasă. Trebuie doar să mă întind puţin.

– Avem un spaţiu de odihnă pentru personal, spuse el cu vocea plină de simpatie. Vreţi să mergeţi să aşteptaţi acolo?

– Da, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Aruncându-şi privirile în jur, îngrijorată ca nu cumva să apară Ricky, îl urmă pe tânăr printr-o uşă laterală, într-o mică sală de mese, unde, lângă unul dintre pereţi, erau câteva scaune cu o măsuţă joasă în faţa lor, un ceainic şi o cafetieră, un frigider mic şi o cutie metalică de biscuiţi.

– Vreţi ceva? întrebă el. Nişte apă?

– Apă, spuse ea, dând din cap.

– Sun după un taxi, apoi vă aduc nişte apă.

– Aveţi vreo uşă laterală unde ar putea veni maşina? Nu... nu sunt sigură că pot să mai ajung până la intrarea principală.

El arătă spre o uşă pe care ea nu o observase şi care avea deasupra un semn luminos, IEŞIRE.

– Intrarea personalului, spuse el. Am să-i spun să vină aici.

– Eşti foarte drăguţ.

Zece minute mai târziu, Jason veni să-i spună că taxiul era afară. Ea mai luă o înghiţitură de apă şi apoi, jucând rolul doamnei care nu se simţea bine, ieşi încet pe uşă şi se urcă pe bancheta din spate a unui taxi Streamline, vopsit în alb şi turcoaz, mulţumindu-i încă o dată tânărului vânzător pentru amabilitate.

Şoferul, un bărbat în vârstă cu o claie de păr alb, închise uşa.

Ea îi dădu adresa apartamentului mamei ei din Eastbourne înainte de a se lăsa cât mai jos pe banchetă, astfel încât să poată vedea puţin afară, fără a fi însă văzută, şi îşi trase jacheta peste cap.

– Vreţi să dau încălzirea mai tare? întrebă şoferul.

– Mi-e bine, mulţumesc.

Abby se uită atent după Ricky sau după Fordul închiriat, până când taxiul ieşi din parcarea magazinului. Nici urmă de el. Apoi, în capătul pantei, când ajunseră la intersecţia cu drumul principal, văzu maşina. Uşa şoferului era deschisă şi Ricky stătea lângă ea, uitându-se în jur. Faţa lui, sub şapca de baseball, era o mască a furiei.

Abby se lăsă în jos, sub nivelul geamului, şi-şi acoperi complet capul cu jacheta. Apoi aşteptă până când simţi că taxiul se depărtase, făcând la dreapta în sus pe pantă, înainte de a se ridica suficient ca să poată vedea pe geamul din spate. Ricky se uita în altă parte, cercetând parcarea.

– Te rog, mergi cât de repede poţi, spuse ea. Am să-ţi dau un bacşiş frumos.

– Mă străduiesc, răspunse şoferul.

Abby auzi muzică clasică, la radio. Ceva ce recunoştea: Verdi, *Corul sclavilor evrei*. În mod ironic, asta era una dintre preferatele mamei ei. Curioasă coincidenţă. Sau era un semn?

Credea în semne, întotdeauna crezuse. Nu urmase niciodată convingerile religioase ale părinţilor ei, dar

era superstițioasă. Cât de ciudat era că piesa asta era difuzată chiar în acest moment!

– Frumoasă muzică, spuse ea.

– Pot să dau mai încet.

– Nu, te rog, dă mai tare.

Șoferul îi făcu pe plac.

Ea formă iarăși numărul mamei ei. Când începu să sune, auzi bip-ul insistent al unui apel către ea. Care nu putea fi decât de la unul din doi oameni. Pe ecran apărură cuvintele *Număr privat*.

Ezită. Încercă să gândească limpede. Era posibil să fie mama ei? Puțin probabil, dar...

Continuă să ezite. Apoi răspunse.

– OK, cățea, foarte amuzant! Unde ești?

Închise. Tremura. Avu iarăși senzația de vomă. Telefonul sună din nou. Același *Număr privat*. Îl respinse. Și încă o dată. Apoi își dădu seama că putea acționa mult mai inteligent și așteptă să sune iarăși.

Dar telefonul rămase mut.

71

13 septembrie 2001

Nimic din viața lui de până atunci nu-l pregătise pe Ronnie pentru dezastrul care i se înfățișa în timp ce parcurgea drumul de la stația de metrou către zona din vecinătatea World Trade Center. Își făcuse o idee despre cum ar putea fi, din ceea ce văzuse marți cu

proprii lui ochi și după aceea la televizor, dar experiența de acum îl zgudui profund.

Era puțin după prânz. Mahmureala de după beția cu Boris, de ieri, era accentuată de mirosul de praf din aer. Era aceeași duhoare puturoasă în care se trezea de două zile în Brooklyn, dar mult mai puternică aici. O coloană care abia se mișca, de salvări și mașini militare, înainta în lungul străzii. O sirenă se văita în depărtare și era o cacofonie permanentă de zgomot de motoare și de elice de elicoptere care zburau la mică înălțime deasupra zgârie-norilor de pe ambele părți ale străzii.

Măcar timpul pe care-l investise în noul lui prieten nu fusese în van. Într-adevăr, începuse să vadă în el pe Meșterul Bun-la-Toate local. Falsificatorul pe care i-l recomandase Boris locuia la numai zece minute de camera pe care o închiriase. Ronnie se așteptase să intre într-o hrubă de pe vreo străduță dosnică și murdară și să găsească un bătrân șubred, cu o lupă înfiptă sub arcadă și degetele pătate de tuș. În loc de toate astea, intră într-un birou elegant, fără nimic strident, dintr-o clădire cu două niveluri modernizată, întâlni un rus chipeș îmbrăcat într-un costum scump, foarte plăcut, de nu mai mult de treizeci de ani, care ar fi putut trece drept bancher sau avocat.

Pentru cinci mii de dolari, cincizeci la sută în avans, pe care Ronnie deja îl plătise, el avea să îi furnizeze pașaportul și viza de care avea nevoie. Ceea ce îl lăsa pe Ronnie cu aproximativ trei mii de dolari. Suficient ca să reziste un timp, dacă era cumpătat. Spera ca piața

timbrelor să își revină curând, cu toate că bursele din întreaga lume erau și astăzi tot în cădere liberă, potrivit ziarelor de dimineață.

Dar toate astea erau nimicuri pe lângă bogățiile care îl așteptau dacă îi reușea planul.

Chiar în fața lui era o barieră de-a latul drumului, ridicată pentru a lăsa să treacă convoiul de vehicule. Era păzită de doi soldați tineri, întorși cu fața spre el. Purtau combinezoane de camuflaj prăfuite și căști militare și strângeau la piept arme automate, cu o atitudine agresivă, ca și cum ar fi fost deciși să găsească o țintă în care să tragă, în nou declanșatul război împotriva terorismului.

O mulțime de oameni care păreau a fi turiști, printre care și un grup de adolescenți japonezi, stăteau și se uitau, fotografiind practic orice – vitrinele prăfuite ale magazinelor, foile de hârtie și fulgii de cenușă de pe străzi, în care, pe alocuri, piciorul se afunda până la gleznă. Părea a fi chiar mai mult praf decât marți, dar fantomele erau mai puțin gri. Aduceau mai mult a oameni. Oameni în stare de șoc.

O femeie de vreo treizeci de ani, cu părul încâlcit, care purta un halat și șlapi și plângea, intra și ieșea din mulțime ținând în mână fotografia unui bărbat înalt, frumos, în cămașă și cravată, fără să spună nimic, uitându-se doar la fiecare persoană în parte, implorându-l pe vreunul dintre ei să încline brusc din cap în semn de recunoaștere. *Da, îl țin minte pe tipul ăsta, l-am văzut, era bine, a luat-o într-acolo...*

Chiar înainte să ajungă la soldați, văzu un panou pe care erau lipite zeci de fotografii. Majoritatea prezentau chipuri în prim-plan, câteva dintre ele având ca fundal culorile drapelului american. Erau celofanate, ca să fie protejate de ploaie, și toate purtau câte un nume și mesaje scrise de mână, cel care se repeta mai des fiind: AȚI VĂZUT-O PE ACEASTĂ PERSOANĂ?

– Îmi pare rău, domnule, nu puteți trece mai departe.

Vocea era politicoasă, dar fermă.

– Am venit să lucrez pe morman, spuse Ronnie cu un accent american prefăcut. Am auzit că au nevoie de voluntari.

Se uită la soldați întrebător, aruncând priviri prudente spre armele lor. Apoi, cu o voce gâtuită, spuse:

– Am familie – în Turnul Sudic, marți.

– Tu și foarte mulți locuitori ai New Yorkului, prietene.

Îi zâmbi lui Ronnie, un zâmbet neajutorat, care voia să spună „suntem cu toții împreună în rahatul ăsta". Un excavator, urmat de un buldozer, trecu duduind pe sub bariera ridicată.

Celălalt soldat arătă cu degetul în josul străzii.

– Fă la stânga, pe prima la stânga, și ai să vezi niște corturi. Or să te echipeze ei, și or să-ți spună ce ai de făcut. Mult noroc.

– Da, spuse Ronnie. Mult noroc și vouă.

Se aplecă, trecu pe sub barieră și după numai câțiva pași întreaga priveliște a zonei devastate începu să se deschidă înaintea lui. Îi aducea aminte de pozele pe

care le văzuse cândva cu Hiroshima după lansarea bombei atomice.

Făcu la stânga, nesigur pe el, și parcurse o mică distanță în lungul străzii. Apoi, în față îi apăru deodată Hudsonul și chiar pe malul râului văzu o tabără improvizată, de corturi și copertine, la marginea unei zone imense pline de moloz și dărâmături.

Trecu pe lângă un SUV răsturnat. O scurtă de pompier sfâșiată zăcea lângă el, benzi galbene pe o uniformă cenușie, acoperită de praf. O mânecă fusese smulsă și zăcea ceva mai încolo. Un pompier într-un tricou albastru, prăfuit, așezat pe o grămăjoară de moloz, își sprijinea capul cu o mână, iar în cealaltă ținea o sticlă cu apă, arătând ca și cum nu mai putea îndura.

În scurtele momente în care zona nu era survolată de elicoptere, Ronnie auzea noi sunete: duduit de echipamente de ridicat, tânguirea aparatelor de tăiat metal, mașini de găurit, buldozere și cacofonia intermitentă a diverselor sonerii și semnale ale telefoanelor mobile. Văzu un șir de oameni, mulți în uniforme, cu pălării rigide, pătrunzând în aglomerarea de corturi. Alții stăteau la rând în fața tonetelor improvizate pe capre de lemn sau metal. Și aici erau mirosuri noi, de pui la rotisor și burgeri.

Într-o clipă, se trezi la rând, trecând pe lângă o tonetă de la care cineva îi dădu o sticlă de apă. La următoarea, primi o mască de gaze. Apoi intră într-un cort, unde un tip zâmbitor, cu părul lung, care arăta ca un hipiot ieșit la pensie, îi întinse o pălărie albastră, rigidă, o lanternă și un set de baterii de rezervă.

Băgându-şi şapca de baseball în buzunar, Ronnie îşi puse masca de gaze pe figură, apoi pălăria. Trecu la o altă tonetă, unde refuză o pereche de ciorapi, chiloţi şi bocanci de lucru şi merse mai departe, ajungând la intrarea din spate. Apoi urmă şirul de furnici, pe lângă scheletul înnegrit al unei clădiri. Un poliţist de la poliţia metropolitană, cu pălărie şi vestă de protecţie albastră, murdară, trecu la volanul unui tractor care târa după el ceea ce păreau a fi nişte saci de plastic pentru cadavre.

Dincolo de un copac cu frunzele înnegrite, Ronnie văzu o pasăre care zbura deasupra unui schelet profilat pe cer. Peretele masiv al unei structuri din grinzi de oţel se înălţa într-un unghi nesigur, ca turnul din Pisa, cu toate geamurile sparte, dar cu cadrele ferestrelor încă intacte şi cu cele patruzeci sau cincizeci de etaje de birouri care trebuiau să se fi aflat în spatele lui duse, prăbuşite.

Merse împiedicându-se, peste capotele turtite ale unor maşini de poliţie, apoi peste partea de dedesubt a unei maşini de pompieri răsturnate, pe jumătate îngropată în dărâmături. Din când în când, de undeva de sub moloz, se auzea sunând câte un telefon mobil. Echipe mici, de câţiva oameni, săpau febril şi strigau. Poliţişti cu câini erau împrăştiaţi pretutindeni, cu ciobăneşti germani, labradori, rottweileri şi alte rase pe care nu le putea recunoaşte, care se smuceau în lese şi adulmecau prin moloz.

Merse mai departe, trecând pe lângă un scaun rotativ acoperit cu praf, cu o jachetă de damă, la fel de

plină de praf şi ea, agăţată de spătar. Pe scaun era un telefon mobil, înfăşurat într-un fir care atârna, bălăbănindu-se peste marginea pernei.

Văzu ceva lucind. Uitându-se mai atent, realiză că era o verighetă. Lângă ea, văzu un ceas de mână sfărâmat. Şirurile de oameni scoteau bucăţi de moloz, trecându-le de la unul la altul. Se trase deoparte, uitându-se, cuprinzând cu privirea întregul tablou, încercând să priceapă schema după care se desfăşurau lucrurile. În cele din urmă, înţelese că nu era nici o schemă. Erau doar oameni în uniformă de jur împrejur, pe la margini, care ţineau saci negri de gunoi, uriaşi, în care îndesau lucrurile pe care le găseau.

Înaintea lui văzu ceea ce la început crezu că era un model din ceară. Apoi îşi dădu seama, cu repulsie, că era o mână de om retezată. Simţi cum îi vine pe gât masa de dimineaţă. Se întoarse într-o parte şi bău cu înghiţituri lungi o parte din apa primită, simţind cum i se dizolvă în gură praful uscat.

Observă un text scris cu roşu pe o porţiune de gard de protecţie maro, aflat la marginea zonei devastate: DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE DEPARTAMENTELE DE POMPIERI ŞI DE POLIŢIE DIN NEW YORK.

Erau tot felul de oameni care păreau terminaţi, ce umblau poticnindu-se prin perimetrul zonei devastate, cu fotografii în mână. Bărbaţi, femei, copii, unii dintre ei foarte mici, amestecându-se printre membrii diverselor servicii de salvare în uniformă, cu căşti, măşti de gaze, aparate de respirat.

Trecu pe lângă o cruce arsă, fiind nevoit să se concentreze pentru a-și menține echilibrul pe masa mișcătoare de sub tălpi. Văzu o macara îndoită, ca un dinozaur mort. Doi bărbați în halate verzi, de chirurg. Trecu pe lângă un polițist de la NYPD cu cască albastră și lămpaș și cu ceea ce părea un echipament de alpinist atârnându-i de centură; omul tăia bucățile de moloz cu un disc electric. Din grămada de dărâmături ieșea, înclinat ca un om beat, un drapel cu stele și benzi alb-roșii, ca și cum cineva tocmai cucerise acel loc.

Era acolo un haos total și desăvârșit. Și aparent necoordonat.

Era perfect, se gândi Ronnie.

Privi peste umăr. Șirul de furnici se întindea, la nesfârșit, în spatele lui. Se dădu la o parte, lăsându-l să treacă pe lângă el, și se îndepărtă puțin. Apoi, pe furiș și cu un oarecare regret, își lăsă telefonul mobil să cadă în moloz și îl afundă mai bine cu piciorul. Tropăi de câteva ori deasupra și făcu câțiva pași mai încolo. Apoi își scoase portmoneul din haină, se uită atent prin el și scoase bancnotele, pe care le strecură în buzunarul de la spate al blugilor.

Lăsă cele cinci carduri, legitimațiile de membru al Automobil Clubului Regal și al Clubului de Motociclism din Brighton și Hove și, după câteva momente de gândire, și carnetul de conducere.

Deși nu știa dacă putea să fumeze acolo, își puse o țigară între buze, își scoase bricheta și-și făcu palmele căuș deasupra flăcării. Dar în loc să-și aprindă

ţigara, arse marginile portmoneului, după care îi dădu şi lui drumul în moloz şi-l înfundă adânc, cu călcâiul.

După aceea îşi aprinse ţigara şi începu să fumeze plin de recunoştinţă. Când termină, se aplecă şi-şi recuperă portmoneul. Apoi refăcu drumul înapoi şi-şi culese telefonul mobil. Le duse la unul dintre locurile de depozitare improvizate pentru obiectele scoase din dărâmături.

– Am găsit astea, spuse el.

– Dă-le drumul în sac. Toate or să fie inventariate, îi spuse o femeie ofiţer de la NYPD.

– Poate ajută la identificarea cuiva, spuse el, doar pentru a se asigura că le observaseră.

– De asta suntem aici, îl asigură ea. Avem o grămadă de oameni dispăruţi marţi. O grămadă.

Ronnie dădu din cap.

– Da.

Apoi, ca să fie şi mai sigur, arătă spre sac.

– O să înregistreze cineva totul?

– Bineînţeles. Toate or să fie inventariate, dragule. Fiecare afurisit de lucruşor. Fiecare pantof, fiecare cataramă de curea. Orice reuşeşti să găseşti acolo, adu-le şi lasă-le aici. Toţi avem pe cineva din familie acolo, undeva, răspunse ofiţerul, făcând un semn larg cu mâna spre dezastrul din faţa lor. Fiecare afurisită de persoană din oraşul ăsta are pe cineva drag acolo.

Ronnie dădu din cap şi se îndepărtă. Fusese mult mai uşor decât îşi imaginase.

72

Octombrie 2007

– Aici, zise Abby. Chiar după stâlpul de iluminat de pe stânga.

Își aruncă iarăși privirile peste umăr, prin luneta mașinii. Nici urmă de Ricky sau de mașina lui. Dar era posibil să fi venit pe o rută mai scurtă, se gândi ea.

– Ai putea, te rog, să treci mai departe, să faci la stânga și să mergi în jurul blocului?

Șoferul taxiului se conformă. Era o zonă liniștită, rezidențială, situată în apropierea Colegiului Eastbourne. Abby scană cu grijă străzile și mașinile parcate. Spre ușurarea ei, nu văzu nici urmă de Ricky sau de mașina lui închiriată.

Șoferul o aduse înapoi pe strada largă, cu case lipite spate în spate, la capătul căreia, în totală nepotrivire cu atmosfera zonei, se înălța blocul cu câteva etaje, construit în anii șaizeci, în care se afla apartamentul mamei ei. Fusese ieftin la acel moment și patru decenii de vânturi sărate care-l bătuseră suflând dinspre Canal îl transformaseră într-o priveliște care agresa retina.

Șoferul opri în dreptul unui Volvo combi, vechi. Aparatul de taxat arăta treizeci și patru de lire sterline. Ea îi dădu șoferului două hârtii de douăzeci.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse ea. Îți dau ăștia acum numai ca să știi că nu am de gând să te las fără să plătesc. Nu-mi da restul, vreau să lași aparatul să meargă.

El înclină din cap, aruncându-i o privire îngrijorată. Ea se uită iarăși rapid peste umăr, dar încă nu era sigură.

– O să intru în clădire. Dacă nu mă întorc în cinci minute, exact *cinci minute*, vreau să suni la urgențe și să chemi poliția aici. Spune-le că sunt atacată înăuntru.

– Vreți să intru și eu?

– Nu, o să mă descurc, mulțumesc.

– Aveți necazuri cu prietenul? Soțul?

– Da.

Abby deschise ușa și coborî din mașină, uitându-se înapoi în lungul străzii.

– Am să-ți dau numărul meu de telefon. Dacă vezi un Ford Focus gri cu patru uși, curat, cu un tip cu o șapcă de baseball pe cap, sună-mă cât poți de repede.

Trecură câteva momente chinuitoare până când șoferul își găsi pixul, apoi, cu cel mai încet scris pe care-l văzuse ea vreodată, începu să noteze cifrele.

Imediat ce omul termină de scris, Abby se grăbi spre ușa de intrare a clădirii, o descuie și pătrunse în holul comun, modest și învechit. Era straniu să se afle din nou în el – nimic nu părea să se fi schimbat. Linoleumul, care arăta de parcă era acolo de când fusese ridicată clădirea, era curat, ca întotdeauna, și aceleași despărțituri din metal erau pe perete pentru corespondență, împreună cu ceea ce puteau să fi fost aceleași reclame pentru pizza, mâncare chinezească sau thailandeză sau indiană, ițindu-se din unele dintre ele. Se simțea un miros puternic de lac pentru podele și de legume fierte.

Se uită în cutia poştală a mamei ei, să vadă dacă fusese golită, şi spre spaima ei, văzu mai multe plicuri înfipte în ea, de parcă nu ar mai fi fost loc înăuntru. Unul dintre ele, care stătea să cadă, era o notă de înştiinţare că abonamentul TV trebuia reînnoit.

Poşta era unul dintre cele mai importante momente ale zilei pentru mama ei. Era o fanatică a concursurilor, fiind abonată la revistele care le promovau, şi fusese întotdeauna bună la ele. Câteva dintre cadourile din copilărie ale lui Abby şi chiar unele vacanţe proveniseră din premiile la concursurile pe care le câştigase mama ei, la fel ca jumătate dintre lucrurile mamei ei.

Şi atunci, de ce nu îşi ridicase corespondenţa? Cu inima la gură, Abby se grăbi pe coridor până la uşa apartamentului mamei ei, situat în partea din spate. De undeva, dintr-un apartament de deasupra, se auzea un televizor deschis. Ciocăni la uşă, apoi o deschise cu cheia ei, fără să mai aştepte vreun răspuns.

– Bună, mamă!

Auzi nişte voci. Starea vremii.

Ridică vocea.

– Mamă!

Dumnezeule, era ciudat. Trecuseră mai bine de doi ani de când nu mai fusese aici.

– Abby?

După cum îi suna vocea, mama ei era total uluită.

Abby se grăbi să intre în holul micuţ, apoi în camera de zi, abia băgând în seamă mirosul de igrasie şi de transpiraţie. Mama ei stătea pe canapea, slabă

ca un spectru, cu părul rărit și mai cărunt decât și-l amintea, îmbrăcată într-un halat cu motive florale și papuci cu ciucuri. Pe genunchi ținea în echilibru o tavă cu un model cu trandafiri, pe care Abby și-o amintea încă din copilărie. Pe ea se afla o cutie cu budincă de orez cu lapte.

Taloane de concurs rupte din ziare și reviste erau împrăștiate peste tot pe dușumeaua carpetată, și prognoza meteo de la prânz se derula pe ecranul televizorului Sony cu diagonală mare, despre care Abby își amintea că îl câștigase mama ei, și care era cocoțat cam nesigur pe o măsuță din metal, cu roți, pentru servirea băuturilor – un alt premiu.

Tava se izbi de podea. Mama ei se comporta de parcă ar fi văzut o stafie.

Abby traversă camera în fugă și o îmbrățișă.

– Te iubesc, mami, spuse ea. Te iubesc foarte mult.

Mary Dawson fusese întotdeauna o femeie mică, dar acum părea și mai mică decât și-o amintea Abby, ca și cum ar fi intrat la apă în acești doi ani. Deși avea încă un chip plăcut, cu ochi frumoși, albastru-deschis, pe față i se vedeau mult mai multe riduri. O îmbrățișă cu putere, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, udându-i mamei ei părul care mirosea a nespălat, dar mirosea a mama ei.

După ce tatăl ei murise, oribil, dar din îndurarea cerului rapid, de cancer la prostată, cu zece ani în urmă, Abby sperase o vreme că mama ei ar putea să-și găsească pe altcineva. Dar când boala fusese diagnosticată, toate aceste speranțe se spulberaseră.

– Ce se întâmplă, Abby? o întrebă mama ei. Clipind repede, adăugă: O să apari la *Asta-i viața ta?* De asta te afli aici?

Abby izbucni în râs. Apoi, strângându-și în brațe mama, realiză că trecuse mult, mult timp de când râsese ultima oară.

– Nici nu cred că se mai difuzează.

– Nici un premiu la emisiunea aia, Abby, dragă.

Ea râse iarăși.

– Mi-a fost dor de tine, mami!

– Și mie mi-e dor de tine, draga mea, întruna. De ce nu mi-ai spus că te întorci din Australia? Când ai ajuns acasă? Dacă știam că vii, mă aranjam și eu un pic.

Amintindu-și brusc că era presată de timp, Abby își aruncă ochii la ceas. Trecuseră trei minute. Sări în sus.

– Mă întorc într-o secundă!

Ieși în grabă din bloc, uitându-se prudent în toate direcțiile, în susul și în josul străzii, apoi se duse la taxi și deschise ușa din dreapta șoferului.

– Mai durează câteva minute, dar rămâne tot cum am stabilit. Sună-mă dacă îl vezi.

– Dacă se arată, domnișoară, îl bat de se scapă pe el!

– Doar sună-mă!

Se întoarse la mama ei.

– Mamă, nu pot să-ți explic totul acum. Vreau să chem un lăcătuș, să-ți pună o încuietoare nouă la ușă și un lanț de siguranță și un vizor. Trebuie să le montăm astăzi.

– Ce se întâmplă, Abby? Care este problema?

Abby se duse la telefon şi îl ridică, întorcându-l. Nu ştia cum arată un microfon, dar nu văzu nimic sub el. Apoi se uită la receptor, dar nu reuşi să descopere nimic în neregulă nici acolo. Dar ce ştia ea?

– Mai ai vreun alt telefon? întrebă ea.

– Ai necazuri, nu-i aşa? Care-i problema? Sunt mama ta, spune-mi!

Abby îngenunche şi luă tava de pe jos, apoi se duse la bucătărie să găsească o cârpă cu care să şteargă budinca vărsată pe podea.

– Am să-ţi cumpăr un alt telefon, unul mobil. Te rog, nu-l mai folosi pe ăsta.

Când începu să şteargă mizeria de pe carpetă, îşi dădu seama că era carpeta cea veche din camera de zi din casa lor din Hollingbury. Era de un roşu intens, cu o bordură lată de trandafiri împletiţi, în verde, ocru şi maro, subţiată până la urzeală în unele locuri. Dar era reconfortant să o vadă, pentru că o ducea înapoi, în copilărie.

– Care este problema, Abby?

– Totul e OK.

Mama ei clătină din cap.

– S-ar putea să fiu eu bolnavă, dar proastă nu sunt. Eşti speriată. Dacă nu-i poţi spune bătrânei tale mame, atunci cui?

– Te rog, fă doar ce-ţi spun eu. Ai *Pagini Aurii?*

– În sertarul din mijloc din partea de jos, spuse mama ei, arătând spre o comodă cu sertare, din lemn de nuc, formată din două corpuri suprapuse, cel de deasupra fiind ceva mai mic.

– Am să-ți explic totul mai târziu, dar acum nu am timp. Bine?

Se duse și găsi catalogul. Era din urmă cu câțiva ani, dar asta probabil că nu avea importanță, decise ea, deschizându-l și dând paginile până când găsi secțiunea *Lăcătuși*.

Dădu telefon, apoi îi spuse mamei ei că va veni cineva mai târziu, după-amiaza, de la Eastbourne Lockworks.

– Ai necazuri, Abby?

Ea dădu din cap, nevrând să o alarmeze prea mult pe mama ei.

– Cred că mă urmărește cineva – cineva care a vrut să mă întâlnesc cu el, iar acum încearcă să ajungă la mine prin tine. Asta-i tot.

Mama ei o privi lung, încercând parcă să-i arate că nu credea povestea în întregime.

– Ești tot cu tipul ăla, Dave?

Abby puse cârpa de vase înapoi în chiuveta din bucătărie, apoi se întoarse în camera de zi și o sărută pe mama ei.

– Da.

– Nu cred că e potrivit pentru tine.

– E drăguț cu mine.

– Tatăl tău... a fost un om bun. Fără ambiții, dar a fost o persoană cumsecade. Un om înțelept.

– Știu că a fost.

– Ții minte ce obișnuia să spună? Râdea de mine în timpul concursurilor și-mi spunea că viața nu

înseamnă să obţii ceea ce vrei. Viaţa înseamnă să vrei ceea ce ai. Se uită la fiica ei. Tu vrei ceea ce ai?

Abby se înroşi. Apoi o sărută pe mama ei pe amândoi obrajii.

– Sunt pe aproape. Mă întorc cu un telefon nou într-o oră. Aştepţi pe cineva astăzi?

Mama ei se gândi câteva clipe.

– Nu.

– Prietena ta, vecina de deasupra, care mai vine uneori pe aici?

– Doris?

– Crezi că ar putea să vină să stea cu tine până când mă întorc?

– Oi fi eu bolnavă, dar nu sunt invalidă.

– În ideea că ar putea veni *el*.

Mama ei îi aruncă iarăşi o privire lungă.

– Nu crezi că ar trebui să-mi spui toată povestea?

– Mai târziu, promit. La ce apartament stă?

– La 4, la primul etaj.

Abby se grăbi să iasă şi o luă rapid pe scări în sus. Ieşind în holul de la primul etaj, găsi apartamentul şi sună la uşă.

După câteva momente auzi zornăitul ezitant al unui lanţ de siguranţă şi-şi dori ca mama ei să fi avut şi ea unul. Apoi uşa fu crăpată câţiva centimetri de o femeie masivă, cu părul alb, cu trăsături distinse, parţial ascunse de o pereche de ochelari fumurii, de mărimea şi forma unei măşti subacvatice. Era îmbrăcată într-un taior elegant, croşetat.

– Bună, spuse ea cu un accent aristocratic.

– Sunt Abby Dawson, fiica lui Mary Dawson.

– Fiica lui Mary! Vorbește foarte mult despre tine. Credeam că ești încă în Australia.

Deschise mai mult ușa și se uită mai atent, apropiindu-și fața la numai câțiva centimetri de a lui Abby.

– Scuză-mă, spuse ea. Am degenerescență maculară – nu pot vedea bine decât cu colțul ochiului.

– Îmi pare rău, spuse Abby. Biata de tine.

Își dădu seama că ar trebui să fie mai compătimitoare, dar era nerăbdătoare să continue.

– Uitați ce e. Mă întreb dacă m-ați putea ajuta cu ceva. Eu trebuie să fug puțin în oraș, pentru o oră și – e o poveste lungă – există un vechi prieten al meu care îmi face viața un iad și mă tem să nu-și facă apariția pe aici și să o abuzeze pe mama. Ar fi oare posibil să stați cu ea până când mă întorc?

– Desigur. Ai prefera să urce ea la mine?

– Păi, da, desigur, dar așteaptă să vină un lăcătuș.

– Bine, nu-ți face griji. Cobor imediat, în două minute. Să-mi iau bastonul. Apoi, pe un ton aparent amenințător, adăugă: Dacă se arată persoana în cauză, o să-i pară rău!

Abby coborî în grabă la parter și se întoarse în apartamentul mamei ei. Îi spuse ce aranjamente făcuse, apoi adăugă:

– Nu răspunde nimănui la ușă până când mă întorc eu.

Apoi ieși repede în stradă și urcă în taxi, pe bancheta din spate.

– Trebuie să găsesc un magazin cu telefoane mobile, îi spuse ea şoferului.

Apoi îşi verifică buzunarul. Mai avea o sută cincizeci de lire sterline. Ar trebui să-i ajungă.

Parcat cu grijă în afara câmpului lor vizual, în spatele unei rulote, pe strada perpendiculară, Ricky îi aşteptă să plece, apoi porni motorul şi se luă după ei, rămânând mult în urma lor, curios să afle unde se ducea Abby.

În acelaşi timp, ţinând GSM-ul 3060 Intercept pe scaunul de lângă şofer, unde îl aşezase, ascultă încă o dată convorbirea ei cu Eastbourne Lockworks şi memoră numărul. Era bucuros că avea Intercept-ul cu el, că nu riscase să lase un asemenea aparat costisitor în microbuz.

Sună lăcătuşul şi anulă politicos programarea, explicând că doamna, mama lui, uitase că trebuia să meargă la spital în după-amiaza asta. Avea să sune el iarăşi, mai târziu, ca să aranjeze o nouă programare pentru mâine.

Apoi sună la mama lui Abby, se prezentă drept managerul de la Eastbourne Lockworks şi se scuză politicos pentru întârziere. Angajaţii lui fuseseră trimişi la o urgenţă. Cineva va veni la ea cât se va putea de repede, dar era posibil să ajungă abia spre seară, cel mai devreme. Altfel, avea să fie prima lucrare, mâine dimineaţă. Spera că asta nu-i va provoca neplăceri. Ea îi spuse că era în regulă.

Şoferul taxiului conducea atât de încet, cum numai un cretin o putea face, astfel încât urmărirea la o

distanță sigură era ușoară. Culoarea distinctivă, verde-turcoaz cu alb, a taxiului și semnul de pe acoperiș, greu de scăpat din ochi, îi ușurau lui Ricky și mai mult sarcina. După zece minute, taxiul începu să meargă încă și mai încet în lungul unei străzi comerciale aglomerate, luminile de frânare aprinzându-se de mai multe ori înainte să tragă la bordură, în cele din urmă, în fața unui magazin de telefoane. Ricky viră brusc într-un spațiu de parcare și o urmări pe Abby cum intră în magazin.

Apoi opri motorul, scoase din buzunar un baton de Mars, simțindu-se dintr-odată hămesit, și se puse pe așteptat.

73

Octombrie 2007

Ceva îl preocupa pe inspectorul Stephen Curry când reveni în biroul lui de la ședința de instructaj pentru polițiștii de cartier, care durase mult mai mult decât fusese prevăzut.

Întâlnirea se transformase într-una de luat prânzul la grămadă, cu sandviciuri, acoperind o largă paletă de chestiuni, începând cu două tabere de turiști ilegale, care creau probleme la Hollingrury și Woodingdean, până la întocmirea unui raport despre cele mai numeroase bande de adolescenți și despre incidentele, devenite o adevărată pacoste, de așa-numită pălmuire-veselă asociate cu ele. Aceste incidente violente începeau să devină o problemă tot mai răspândită,

tinerii filmând atacurile și apoi postându-le ca trofee pe site-urile rețelelor sociale precum Bebo și MySpace. Unele dintre cele mai cumplite atacuri avuseseră loc în școli, fuseseră mediatizate de *Argus* și avuseseră un real impact asupra copiilor și a părinților îngrijorați.

Se făcuse deja două și jumătate după-amiaza, iar el avea o tonă de treburi de terminat astăzi. Trebuia să plece mai devreme decât de obicei – era aniversarea căsătoriei și îi promisese solemn lui Tracy – sută la sută solemn – că nu va întârzia.

Stătea la biroul lui și parcurgea lista tuturor incidentelor raportate în zona lui de competență pe parcursul ultimelor ore, dar nu era nimic urgent. Se răspunsese operativ la toate apelurile și nu exista nici un incident critic semnificativ care să le consume resursele. Era doar paleta uzuală de infracțiuni minore.

Apoi, aducându-și aminte de telefonul de mai devreme al lui Roy Grace, își deschise carnetul de însemnări și citi numele *Katherine Jennings* și adresa pe care o notase. Tocmai îl văzuse pe unul dintre agenții-șefi ai Echipei de Politici pentru Cartiere, John Morley, sosind, așa că puse mâna pe telefon și-l rugă să trimită pe cineva acasă la femeie.

Morley își fixă telefonul în scobitura umărului și luă un pix, ținând deschis cu mâna stângă dosarul pentru predarea unui prizonier arestat de schimbul de noapte. Apoi întoarse o bucățică de hârtie de pe birou, pe care scrisese mai devreme numărul unei mașini, și-și notă numele și adresa.

Agentul-şef era tânăr şi isteţ, iar tunsoarea lui la modă şi vesta de protecţie îl făceau să pară mai dur decât era în realitate. Dar, ca toţi colegii lui, era stresat de volumul mult prea mare de muncă, rezultat al lipsei de personal.

– Ar putea exista o grămadă de motive pentru care să fie agitată în prezenţa jigodiei ăleia de Spinella. Şi pe mine mă agită.

– Mie-mi spui! se arătă Curry de acord.

Două minute mai târziu, Morley se pregătea să-şi treacă informaţiile primite în carnetul lui de notiţe, când telefonul sună iarăşi. Era un operator de la Southern Resourcing Center, care îi cerea agentului-şef să preia comanda unei urgenţe de gradul unu. O fetiţă de opt ani fusese dată dispărută. Dispăruse de la şcoală în această după-amiază, şi nu cu familia.

În câteva momente, rahatul începu să se împrăştie. Morley îl contactă prin radio mai întâi pe inspectorul lui de serviciu, apoi lătră instrucţiuni prin telefon echipei de ofiţeri şi de ofiţeri de sprijin de la poliţia comunitară, care erau pe teren, prin oraş. În timp ce făcea asta, alergă în fundul încăperii cu o jumătate de duzină de birouri din metal, folosite în comun, cutii cu rechizite şi un rând de agăţători şi cârlige pentru haine, pălării şi căşti, şi-şi luă în grabă şapca.

Apoi, însoţit de doi agenţi care sosiseră mai devreme pentru schimbul de după-amiază, se îndreptă spre uşă aproape în fugă, încă vorbind la telefon.

Când trecură toţi trei pe lângă biroul lui, curentul de aer ridică peticul de hârtie cu numele şi adresa

lui Katherine Jennings, îl purtă tremurător prin aer şi-l depuse pe podea.

Zece minute mai târziu, o asistentă intră în încăpere şi puse pe biroul sergentului Morley câteva exemplare din cea mai recentă directivă privind instruirea forţelor de poliţie pe tema diversităţii, pentru ca acesta să le poată distribui. Când să iasă, observă peticul de hârtie care zăcea pe duşumea. Se apleacă, îl ridică şi îl aruncă, aşa cum se cuvenea, în coşul de gunoi.

74

Octombrie 2007

Aerul proaspăt şi mirosul de grăsime încinsă acţionaseră eficient asupra mahmurelii lui, decise Roy Grace, simţindu-se iarăşi aproape ca o fiinţă omenească, acum când se întorcea pe Church Street şi intra în parcarea multietajată NCP.

Introduse fisa în automatul pentru taxare, tresărind, ca de fiecare dată când îşi parca maşina aici, la vederea sumei exorbitante care apăru pe ecran, apoi urcă scările spre nivelul unde îşi lăsase maşina, gândindu-se la Terry Biglow.

Poate se înmuiase, pentru că se trezise că îi părea rău de el, dar nu şi de însoţitorul lui respingător. Biglow avusese odată un dram de stil şi era unul dintre ultimii dintr-o generaţie de ticăloşi de şcoală veche, care respectau măcar poliţia, dacă nu şi altceva.

Bietul netrebnic nu părea să mai aibă mult de trăit. Oare ce gândea un om ca el, care se apropia de sfârşitul vieţii? Îi păsa oare că şi-o irosise, nefăcând nimic bun pe lumea asta? Că fusese implicat în distrugerea altor vieţi, fără să se aleagă cu nimic, cu absolut nimic? Nici măcar cu o stare de sănătate bună...

Îşi descuie maşina, se aşeză pe banchetă şi trecu în revistă notiţele pe care şi le făcuse pe parcursul întâlnirii. Nu terminase când îl sună pe Glenn Branson, informându-l că Ronnie avusese o a doua soţie, Lorraine. Apoi îi spuse să o ia cu el pe Bella Moy şi să îi intervieveze pe cei despre care Terry Biglow spusese că fuseseră cei mai buni prieteni ai lui Ronnie Wilson, familia Klinger. Stephen Klinger conducea acum un mare magazin de antichităţi în Brighton şi trebuia să fie relativ uşor de găsit.

Imediat ce închise, primi un apel. Era Cleo.

– Ce-ţi mai face mahmureala, comisar detectiv Grace? întrebă ea.

Era ciudat, se gândi el. Sandy îi spusese întotdeauna pur şi simplu *Grace*, iar acum, din când în când, Cleo îi zicea şi ea aşa. În acelaşi timp, găsea că asta i-o făcea şi mai dragă.

– Mahmureală? Cum ai aflat de asta?

– Pentru că m-ai sunat de la cârciumă, pe la unsprezece şi jumătate aseară, abia reuşind să îngaimi cuvintele, ca să-mi spui că mă iubeşti etern.

– Te-am sunat?

– Vai, vai, pierderea memoriei. Trebuie să fi fost o şedinţă extrem de grea.

– A fost. Cinci ore de plângeri maritale ale lui Glenn Branson. Destul ca să facă pe oricine să ducă paharul la gură.

– Începe să-mi sune ca şi cum căsnicia lui e pe ducă.

– Da, cam aşa ceva.

– Aş... ăă... vrea să-ţi cer să-mi faci un serviciu, spuse ea pe un alt ton, dintr-odată numai lapte şi miere.

– Ce fel de serviciu?

– O oră din timpul tău, de la cinci la şase.

– Ce vrei să fac?

– Ei bine, tocmai a trebuit să merg să aduc aici corpul unui sinucigaş – un tip care şi-a băgat o puşcă de vânătoare cu alice în gură, în magazia din grădină – iar legistul nu e mulţumit de raport. Vrea un patolog de la Home Office, aşa că bunul nostru amic Theobald va veni să facă autopsia în după-amiaza asta. Ceea ce înseamnă că nu pot să-l duc pe Humphrey la dresaj.

– Dresaj?

– Da, şi m-am gândit că ar fi o bună ocazie ca tu şi Humphrey să vă împrieteniţi.

– Cleo, sunt chiar în mijlocul unei serioase...

Tăindu-i-o scurt, ea spuse:

– Investigaţia ta – e moartă de zece ani. O oră în plus sau în minus n-o să aibă nici o importanţă. Doar o oră, asta-i tot ce-ţi cer. Este prima zi dintr-un nou curs şi chiar mi-ar plăcea ca Humphrey să participe de la început. Şi pentru că ştiu că ai să o faci, pentru că eşti un bărbat încântător, o să-ţi ofer o recompensă deosebit de dulce!

– Recompensă?

– Bun. Dresajul este de la cinci la şase... Uite care-i târgul. Tu îl duci pe Humphrey, iar eu îţi gătesc creveţi-tigru şi scoici la tigaie, în stil thailandez.

Imediat, îl avu în cârlig. Creveţii uriaşi şi scoicile la tigaie în stil thailandez erau unul dintre cele mai bune feluri de mâncare din uimitorul repertoriu culinar al lui Cleo. Era aproape ceva pentru care merita să mori.

Înainte ca el să aibă timp să comenteze, ea adăugă:

– Am şi o sticlă specială, de Cloudy Bay Sauvignon Blanc, pe care am strecurat-o în frigider pentru tine, ca trataţie. Făcu o mică pauză, apoi continuă cu o voce seducătoare. Şi...

– *Şi?*

Urmă o tăcere lungă. Doar hâşâitul paraziţilor de pe linia telefonică.

– Care-i *şi*-ul? întrebă el.

Încă şi mai seducător, ea zise:

– Asta-i pentru imaginaţia ta.

– Te gândeşti la ceva anume?

– Da, la multe... Avem de recuperat toată seara trecută, pe lângă cea de azi. Crezi că te poţi ridica la înălţimea ocaziei, cu mahmureala ta şi restul?

– Cred că da.

– Bine. Deci tu îi oferi o trataţie lui Humphrey, iar eu îţi ofer una ţie, la schimb. Am bătut palma?

– Să aduc nişte biscuiţi?

– Pentru Humphrey?

– Nu, pentru tine.

– Hai sifon, Grace.

El zâmbi cu gura până la urechi.

– O, şi încă ceva... nu te încinge prea tare. Lui Humphrey îl place să roadă obiecte tari.

75

Octombrie 2007

Nu i-ar fi stricat încă un baton de Mars – murea de foame – dar Ricky nu voia să rişte să iasă din maşină ca să cumpere unul, temându-se să nu o piardă. Hristoase, trecuse mai bine de o jumătate de oră de când intrase în magazinul de telefoane mobile – ce făcea acolo, căţeaua? Desigur, nu se putea hotărî ce culoare să cumpere.

Taxiul avea să o coste o avere, la naiba! Şi cu banii cui avea ea să-l plătească? Ai lui, desigur.

O făcea oare special, ca să-l înfurie, ştiind că o urmărea de pe undeva? Avea să plătească pentru asta. În fel şi chip. Cu vârf şi-ndesat. Avea să-i ceară scuze plângând. Iar şi iar şi iar. Înainte să termine cu ea.

Pe fereastra dinspre el căzu o umbră. Apoi văzu faţa unui agent de circulaţie scrutând interiorul maşinii. Lăsă geamul în jos.

– O aştept pe mama, spuse Ricky. E invalidă, n-o să dureze decât câteva minute.

Agentul, un lungan tânăr, cu o mutră supărată şi cascheta aşezată sub un unghi îndrăzneţ, nu se lăsă impresionat.

– Staţi aici de o jumătate de oră.

– Mă scoate din minți, spuse Ricky. Suferă de demență, stadiul incipient. Îi arătă ceasul. Trebuie să o duc la spital. Mai dați-mi doar două minute.

– Cinci minute, spuse agentul și se îndepărtă cu un aer plin de importanță.

Apoi polițistul se opri la mașina din față și începu să tipărească un tichet de amendă la dispozitivul lui mobil.

Ricky urmări altercația care izbucni după câteva momente între agent și proprietarul automobilului, care tocmai se întorsese, o femeie ce părea enervată la culme, apoi continuă să urmărească deplasarea înceată a agentului în lungul străzii. Își dădu seama, șocat, că mai trecuseră douăzeci de minute.

Isuse, cât timp îți trebuie ca să cumperi un afurisit de telefon?

Mai trecură cinci minute. Și încă cinci. Brusc, taxiul porni și fu înghițit în trafic.

Lui Ricky îi trebui ceva timp ca să-și revină din surpriză. N-o observase? Îi spusese agentul de circulație șoferului s-o ia din loc?

Porni mașina și se luă după ei. La câteva mașini în fața lui, taxiul se îndreptă către mare, apoi coti la dreapta. Păstrând distanța, rămânând cu câteva mașini în urmă, Ricky se ținu după idiotul, dobitocul, geriatricul, nehotărâtul, prostul de șofer de taxi cu o viteză la care era posibil să fie depășit și de o țestoasă. Merseră în lungul falezei, apoi în sus, pe serpentine, prin imensul, lipsitul de copaci parc național și printre câmpurile arate, apoi o luară către frumusețea

din vârful falezei și locul preferat al sinucigașilor, Beachy Head.

Un autobuz cu două niveluri era în urma lui, forțându-l să mărească viteza.

– Haide, cretinule! strigă el prin parbriz la taxi. Pune afurisitul ăla de picior pe pedală!

Mergând tot cu aceeași viteză, trecu de barul de la Beachy Head, urmând drumul șerpuitor către Birling Gap, apoi în sus, prin satul East Dean. Chinul continuă tot prin peisaj deschis, cotind pe lângă Seven Sisters și intrând în Seaford. Apoi mai departe, pe lângă portul feribotului de la Newhaven și iar la deal, în sus, prin Peacehaven. Un bărbat cu părul lung și o fată stăteau într-un colț de stradă, în depărtare, și făceau semn cu mâna. Spre uluirea lui Ricky, lumina de LIBER a taxiului se aprinse brusc și acesta opri lângă bordură.

Trase și el la bordură și cârdul de mașini care se adunaseră în spatele lui îl depăși rapid.

Se uită cum cei doi se urcară în spate.

Taxiul fusese gol. Urmărise un taxi gol.

Rahat, rahat, rahat! Oh, javră mică, acum chiar că ai încurcat-o de-a binelea.

76

Octombrie 2007

O parașută cu părul stacojiu, îmbrăcată sumar în mov, cu picioare până-n gât și sâni masivi revărsați din sutien, îi făcu cu ochiul lui Roy Grace.

El luă felicitarea și, când unghiul sub care privea se schimbă, celălalt ochi îi clipi și el. Grace zâmbi larg și o deschise. O voce ieftină, o imitație proastă a unei cântărețe pe care nu reuși să o recunoască din prima, începu să cânte „La mulți ani!"

– Asta e grozavă! zise el. Pentru cine spuneai că e?

Înaltă, cu picioare lungi, arătoasă, comisarul detectiv Esther Mitchell era, fără nici o îndoială, cea mai atrăgătoare femeie detectiv din Sussex House. Era, de asemenea, una dintre cele mai vesele.

– E pentru inspectorul detectiv Willis, spuse ea dintr-o suflare. Împlinește patruzeci de ani.

Grace zâmbi larg. Baz Willis, o moluscă obeză care n-ar fi trebuit niciodată, după părerea tuturor, să fie promovat la gradul de inspector detectiv, era notoriu pentru că ciupea femeile. Felicitarea era, prin urmare, foarte potrivită. Găsi un loc printre celelalte douăsprezece semnături, își mâzgăli numele și îi dădu felicitarea înapoi lui Esther.

– Organizează o petrecere. Bar deschis la Black Lion, diseară.

Grace se strâmbă. Black Lion din Patchman, localul lui Sussex House, era unul dintre barurile care îi displăceau și gândul la două seri consecutive petrecute acolo era mai mult decât putea suporta – și, oricum, el avea o ofertă mult, mult mai bună.

– Mulțumesc, o să dau și eu pe acolo, dacă pot.

– E cineva care pune la dispoziție un microbuz – dacă vreți să vă înscrieți...

– Nu, mulțumesc, spuse el și-și privi ceasul.

Trebuia să plece în cinci minute, ca să-l ducă pe micul Humphrey, al naibii, la cursul lui de dresaj. Apoi îi zâmbi lui Esther. Fata radia o energie pozitivă și reușise să devină populară – și nu numai pentru faptul că arăta bine – în scurtul răstimp de când era acolo.

– A, și domnul comisar detectiv Pewe m-a rugat să verific cu dumneavoastră aranjamentele de călătorie în Australia.

– Ce?

– Îmi cer scuze – am fost desemnată să lucrez cu el, împreună cu agentul detectiv Robinson, la dosarele cu cazuri reci.

– *Australia* ai spus?

– Da, m-a pus să vă întreb cu ce linii aeriene are Poliția Sussex aranjamente pentru clasa business.

– Aranjamente pentru clasa business? făcu el. Unde se crede? La vreo firmă de avocați?

Ea zâmbi larg, părând stânjenită.

– Am... ăă... am crezut că știți despre asta.

– Tocmai mă pregăteam să fug, spuse Grace. O să trec prin biroul lui.

– Îi spun.

– Mulțumesc, Esther.

Când Grace ieși din birou, ea îl privi. Era o privire de genul *nici eu nu-l plac*.

Cinci minute mai târziu, Grace intră în vechiul său birou, cu vederea lui spre blocul arestului. Cassian Pewe ședea acolo, în cămașa cu mâneci lungi, adâncit într-o convorbire telefonică în mod clar cu caracter

personal. Grace nu avea nici o intenţie să-i respecte intimitatea. Trase unul dintre cele patru scaune de la micuţa masă rotundă de conferinţe, îl plantă drept în faţa biroului lui Pewe, apoi se aşeză pe el.

– Te sun eu, îngerul meu, spuse Pewe, uitându-se îngrijorat la faţa în flăcări a lui Grace.

Puse receptorul în furcă şi radie:

– Roy! Mă bucur să te văd!

Grace trecu direct la subiect.

– Ce e chestia asta cu Australia?

– A, tocmai voiam să vin să-ţi spun. Verific ceva astăzi pentru poliţia din statul Victoria, mai exact din Melbourne – în fine, zona Melbourne – un lucru despre care tocmai am aflat că are legătură cu Operaţiunea Dingo. E o coincidenţă aici, numele, *Dingo* – ăsta e un câine sălbatic australian, nu?

– Ce legătură? Şi de ce pui tu un comisar detectiv să alerge pe aici şi să se ocupe de formalităţile de călătorie? De asta se ocupă un simplu agent.

– Cred că cineva trebuie să plece în Australia, Roy, şi m-am gândit că aş putea-o face eu însumi...

– Nu ştiu cum merge treaba în Met, dar ca să ştii pentru viitor, Cassian, noi, aici în Sussex, cheltuim banii pe activităţile curente, nu transformând ofiţerii de poliţie în vaci grase pe banii contribuabililor... Noi zburăm la clasa economic, bine?

– Desigur, Roy, spuse Pewe aruncându-i un zâmbet lunecos. E pur şi simplu o călătorie lungă, dacă cineva trebuie să muncească la sfârşitul ei.

– Aşa este, da, e greu. Noi nu lucrăm la o firmă de duminică aici.

Şi singurul fel în care o să mergi tu în Australia, comisar detectiv Pewe, dacă e să am eu vreun cuvânt de spus în chestia asta, e să-ţi sapi singur drumul până acolo cu o cazma! se gândi Grace.

– Vrei să-mi spui care e legătura cu cazul meu?

Pewe spuse:

– Am primit informaţii despre Lorraine Wilson, a doua soţie a lui Ronnie Wilson, pe care cred că o să le găseşti interesante. Au legătură cu Ronnie Wilson. Te-ar putea duce la el.

– Da, ei bine, e clar că nu eşti la curent cu situaţia lui Ronnie Wilson. A murit la World Trade Center, pe 11 septembrie.

– De fapt, spuse Cassian Pewe, am probe care ar putea sugera altceva.

77

Octombrie 2007

Ricky urmări taxiul în lungul străzii principale din Peacehaven. Era tentat să-l prindă de gât pe şofer la următoarea oprire şi să-l ia la întrebări în legătură cu Abby.

Dar ce putea omul să ştie? Deşteapta de căţea îi dăduse probabil un bacşiş bun ca să stea acolo şi să o ia din loc peste o oră, asta era tot ce putea el să ştie, iar ultimul lucru de care avea Ricky nevoie în

momentul acela era ca toţii poliţiştii din Brighton să înceapă să-l caute, ca să-l umfle pentru atac şi violenţă. Avea ceva mult mai important la care să se gândească acum. Mai multe lucruri, de fapt.

Primul era că Abby ştia că înregistrase convorbirea cu mama ei. Dar nu avea de unde să ştie cum anume o făcuse. Probabil că presupunea că reuşise cumva să-i instaleze un microfon în telefon.

Acum îi căzu fisa! De asta se dusese la un magazin de telefoane, ca să-i cumpere mamei ei un nou telefon! Îşi dăduse seama de ceva timp cât de periculoasă era Abby. Dar propriul ei telefon? Îi formă numărul. După ce sună de două ori, cineva răspunse. O voce întrebătoare de bărbat tânăr.

– Da?

– Cine naiba este acolo? întrebă Ricky imperativ.

Legătura fu întreruptă. Formă din nou numărul. Legătura fu întreruptă chiar în momentul în care telefonul începu să sune. După cum bănuia, javra îşi aruncase telefonul. Ceea ce însemna că acum avea unul nou.

Chiar îmi pui răbdarea la încercare.

Şi unde eşti?

O cameră de luat vederi pentru supravegherea vitezei maşinilor în trafic îşi declanşă bliţul spre el, dar nu o băgă în seamă. Unde se dusese în ora asta? Cum îşi folosise timpul?

După câţiva kilometri, taxiul îşi stinse semnalul luminos, dar el abia dacă-l observă. Conducea acum pe Marine Parade, trecând prin faţa clădirilor elegante,

în stil Regency, din Sussex Square. Într-un minut, avea să se apropie de strada lui Abby. Trase la marginea drumului, parcă și opri motorul. Trebuia să analizeze situația cu grijă.

Unde îi ascunsese agoniseala? Nu avea nevoie de mult spațiu. Doar cât era nevoie pentru un plic A4. Pachetul pe care încercase să-l trimită prin curier fusese doar o diversiune. De ce? Ca să-l determine să-l urmărească pe curier? Iar ea să aibă timp să-l recupereze și să dispară? Realiză că făcuse o gravă greșeală când îi trimisese mesajul ăla. Intenția lui fusese să o facă să fugă, dar nu luase în calcul cât era de vicleană.

Dar faptul că încercase să trimită pachetul diversionist îi spunea ceva, dacă punea la socoteală și cutia de valori goală. Sperase ca el să urmărească momeala, dându-i ei mână liberă să fugă cu pachetul și să-l pună în cutia de valori de la Southern Deposit Security? Altfel de ce ar fi fost goală? Singurul motiv posibil, desigur, era că nu apucase să ducă pachetul acolo. Sau că îl scosese deja.

Cu excepția cazului în care avea încă o cutie de valori undeva, în altă parte, mai mult ca sigur că pachetul se afla undeva în apartamentul ei.

Își petrecuse noaptea căutându-i prin lucruri, inclusiv prin hainele pe care le scosese de pe ea. Îi luase și pașaportul, ceea ce măcar avea să o împiedice pe javră să părăsească rapid țara.

Cu siguranță, dacă ar mai fi avut o altă cutie de valori pe undeva, ar fi găsit el o cheie sau o chitanță. Cercetase fiecare centimetru al afurisitului ăluia de

apartament, mutase din loc toată mobila, ridicase orice scândură care se mișca din podea. Scosese până și capacele din spate ale televizoarelor, sfâșiase tapițeria. Deșurubase grătarele de la gurile de ventilație, demontase corpurile de iluminat. Din perioada în care vânduse droguri, știa foarte bine cât de amănunțit cerceta poliția, bucățică cu bucățică, un apartament și toate ascunzătorile pe care le putea folosi un traficant deștept.

O altă posibilitate era să îi fi lăsat la o prietenă. Dar numele de pe pachetul pe care intenționa să-l dea curierului era fictiv, verificase lucrul ăsta. Bănuia că evitase să ia contact cu cineva aici. Dacă nu-i spusese nici măcar mamei ei că se întorsese, se îndoia că ar fi vrut ca vestea să se răspândească printre prieteni.

Nu, era tot mai convins că ceea ce căuta se afla încă în apartament.

În ciuda tuturor schemelor deștepte – și asta Ricky o știa prea bine – fiecare om are un călcâi al lui Ahile. Orice lanț nu este decât atât de puternic cât este cea mai slabă verigă a lui. O armată poate mărșălui doar atât de repede cât cel mai lent dintre soldații ei.

Mama lui Abby era atât veriga ei slabă, cât și cel mai lent soldat al ei.

Acum știa exact ce trebuia să facă.

Microbuzul Renault din fața apartamentului lui Abby, care nu mai fusese condus de ceva vreme, nu voia să pornească. Apoi, chiar când bateria părea să îl lase, iar Ricky începuse să-și facă probleme că asta nu

avea să meargă, motorul făcu aprindere și începu să bolborosească trezit la o viață înecată în ulei, fumegândă.

Îl scoase din locul de parcare și-l înlocui cu Fordul pe care-l închiriase. Acum, când Abby avea să vină aici, avea să observe mașina și să își imagineze că el era înăuntru. Zâmbi. Pentru viitorul imediat, ea nu avea să intre în apartament. Pe mașina de închiriat nu era nici un permis de parcare pentru rezidenți, așa că probabil că urma să i se dea amendă la un anumit moment și, probabil, să fie blocat, dar asta nu mai avea nici o importanță.

Scoase GSM-ul 3060 Intercept din Ford și-l puse în microbuz. Apoi porni înapoi spre Eastbourne, oprind numai ca să ia un hamburger și o cola la pachet. Se simțea mai fericit acum. Încrezător că era aproape de a avea iarăși situația sub control.

78

Octombrie 2007

La șase și jumătate după-amiaza, debută cea de-a patra întâlnire de informare referitoare la Operațiunea Dingo. Dar când începu să-și informeze echipa întrunită, Roy Grace avu o ezitare, observând că Glenn Branson se uita ciudat la el și-și încrețea nările ca și cum ar fi vrut să-i trimită un semnal.

– E vreo problemă? îl întrebă el.

Apoi observă că și alți câțiva dintre cei adunați în jurul mesei de lucru păreau a se uita la el în același fel.

– Miroşi interesant, şefu', spuse Glenn. Dacă nu-mi iei în nume de rău o opinie personală. Nu e marca ta obişnuită de colonie, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ai călcat sau te-ai aşezat pe ceva?

Grace îşi dădu seama, spre oroarea lui, la ce făcea aluzie agentul-şef detectiv.

– A, da, îmi cer scuze. Am... tocmai m-am întors de la un curs de dresaj pentru câini. Netrebnicul ăla mic a vărsat pe mine în maşină. Am crezut că am reuşit să mă curăţ.

Bella Moy căută în poşetă şi-i înmână lui Grace un spray cu parfum.

– Asta o să-l facă să dispară, zise ea.

Grace îşi dădu cu oarecare reţinere cu parfum pe pantaloni, cămaşă şi haină.

– Acum miroşi ca un bordel, comentă Norman Potting.

– Ei bine, mulţumesc foarte mult, Bella, spuse Grace, aruncându-i lui Potting o privire indignată.

– Nu că aş avea de unde să ştiu, desigur, mormăi Potting într-o încercare palidă de a o drege. Apoi adăugă: Am citit recent că în Coreea câinii se mănâncă.

– Destul, Norman, spuse Roy Grace ferm, întorcându-se la agenda lui bătută la maşină. Bun. Bella, în primul rând, poţi tu să raportezi ce ai aflat în legătură cu Joanna Wilson, dacă a fost vreodată în America? Informatorul meu nu a ieşit cu nimic pe masă.

– L-am contactat pe ofiţerul de la biroul procurorului districtual din New York, pe care mi l-ai recomandat tu. Mi-a trimis un e-mail acum o oră, spunându-mi

că înainte de 11 septembrie toată imigrația era procesată de Agenția de Imigrare și Naturalizare. Lucrurile s-au schimbat după aceea. S-au unit cu Vama și acum se numesc Forțele Vamale. El spune că, în afara cazului în care a intrat cu o viză pe termen lung, nu s-a păstrat nici o înregistrare. A verificat toate vizele pentru anii nouăzeci și nu figurează că ar fi intrat, dar zice că nu există nici o modalitate de a afla dacă a fost vreodată acolo sau nu.

– OK, mulțumesc. E-J, cum merge treaba cu arborele genealogic? Ai găsit vreo rudă de-a Joannei Wilson?

– Ei bine, nu pare să fi avut prea multe. Am găsit un frate vitreg homosexual, care e un pui de lele. Se prezintă drept Mitzi Dufors, mai are puțin și împlinește șaizeci de ani, poartă pantaloni de piele cu ținte și e plin de piercinguri. Are un fel de reprezentație de travesti într-un club gay din Brighton. Nu a avut prea multe cuvinte frumoase la adresa surorii lui vitrege decedate.

– Nu poți avea încredere în bărbații între două vârste care poartă pantaloni de piele, exclamă Norman Potting.

– Norman! făcu Grace, aruncându-i o privire de avertizare pe deasupra ochelarilor.

– Nici tu nu ești chiar un guru al modei, Norman, i-o trânti Bella.

– OK, voi, amândoi, de ajuns! spuse Grace.

Potting ridică din umeri ca un copil obraznic.

– Ai mai aflat și altceva de la fratele vitreg?

– A zis că Joanna a moştenit de la mama ei o căsuţă în Brentwood, cu vreun an înainte de a pleca în America. E convins că a folosit banii obţinuţi pe casă ca să-şi finanţeze cariera de actriţă acolo.

– Ar trebui să încercăm să aflăm despre câţi bani a fost vorba şi ce s-a întâmplat cu ei. Foarte bine, E-J.

Grace îşi notă ceva, apoi trecu la Branson.

– Glenn, Bella şi cu tine aţi reuşit să daţi de familia Klinger?

Ofiţerul zâmbi larg.

– Cred că l-am găsit pe Stephen Klinger într-un moment bun, după masa de prânz – supărat ca un vânt puturos şi vorbăreţ. Ne-a spus că nimeni nu o plăcea prea mult pe Joanna – se pare că era o curvişTină. I-a cântat lui Ronnie în strună şi nimeni nu a fost prea afectat când l-a lăsat cu fundu-n baltă – sau cel puţin aşa a părut – şi a plecat în State. Mi-a confirmat că Ronnie s-a recăsătorit, după expirarea perioadei legale pentru declararea părăsirii domiciliului conjugal, cu Lorraine. Când Ronnie a murit, ea s-a arătat neconsolată. Ceea ce a fost şi mai rău pentru ea, dacă e posibil aşa ceva, este că a lăsat-o în rahat până la gât, financiar vorbind.

Grace îşi făcu o însemnare.

– Maşina i-a fost confiscată, apoi şi casa. Se pare că Wilson era un om de paie. Nu avea nimic, nici o proprietate. Văduva lui a sfârşit prin a fi evacuată din eleganta lor casă din Hove şi s-a mutat într-un apartament cu chirie. La ceva mai mult de un an după aceea, în noiembrie 2002, a lăsat o scrisoare de adio şi s-a

aruncat de pe feribotul Newhaven–Dieppe. Făcu o pauză. Am vorbit şi cu doamna Klinger, care ne-a confirmat, mai mult sau mai puţin, ce ne-a spus soţul ei.

– Există vreo rudă care poate să certifice starea ei mentală? întrebă Grace.

– Da, are o soră care lucrează ca stewardesă la British Airways. Tocmai am vorbit cu ea. Era la muncă şi nu prea putea să vorbească. Am programat o întâlnire pentru mâine. Dar şi ea a confirmat aproape în totalitate ce a spus Klinger. A, da, şi a spus că a dus-o pe Lorraine la New York imediat ce s-au reluat zborurile. Au petrecut acolo o săptămână rătăcind prin oraş, cu o fotografie mare a lui Ronnie. Ele şi alte un milion de persoane.

– Deci ea e ferm convinsă că Ronnie a murit la 11 septembrie?

– Da, spuse Glenn. Era la o întâlnire în Turnul de Sud, cu Donald Hatcook. Toţi cei aflaţi la etajul unde lucra Donald Hatcook au murit – mai mult ca sigur instantaneu. Apoi se uită prin notiţele lui. M-ai întrebat despre ciudatul ăsta de Chad Skeggs.

– Da, ce ai aflat?

– Este căutat pentru cercetări de DIC Brighton, în legătură cu o plângere de atac indecent asupra unei tinere, în 1990. Fata susţine că au plecat de la club şi s-au întors împreună, după care el a bătut-o rău. Ar putea fi ceva sado-maso. E posibil ca iniţial ea să fi fost de acord, după care el nu a mai vrut să se oprească. A fost un atac foarte urât, asociat cu o acuzaţie de viol. Dar la momentul acela s-a decis că nu era justificat

să se meargă în Australia, ca să fie el adus înapoi. Nu cred să-l mai vedem vreodată în Anglia, decât dacă este prost.

Grace se întoarse spre agentul detectiv Nicholl.

– Nick, tu ce ai de raportat?

– Păi, făcu el, de fapt e foarte interesant. După ce am dat o căutare la scară națională pentru Wilson, din care nu a rezultat nici un element despre care noi să nu fi știut deja, mi-am spus că un om de afaceri ca el, cu o casă deșteaptă în Hove 4, avea mai mult ca sigur și o asigurare de viață. Am făcut ceva săpături și am descoperit că Ronnie Wilson încheiase o asigurare de viață de ceva mai mult de un milion și jumătate de lire sterline la Norwich Union, în 1999.

– Văduva nu știa despre asta?

– Cred că știa. I-au plătit-o integral în martie 2002.

– Când ea se chinuia într-un apartament închiriat? întrebă Grace.

– E mai mult de atât, spuse Nicholl. În iulie 2002, la zece luni după moartea soțului ei, Lorraine Wilson a primit două milioane și jumătate de dolari din fondul de compensații pentru 11 septembrie.

– Cu trei luni înainte să sară de pe feribot, spuse Lizzie Mantle.

– *Se presupune* că a sărit de pe feribotul Newhaven–Dieppe, preciză Nick Nicholl. Este încă oficial înregistrată ca persoană dispărută la Poliția Sussex. Am verificat și ofițerii de caz nu au fost pe deplin convinși că s-a sinucis. Dar urma s-a răcit. Investigatorul de la compania de asigurări, desemnat să se ocupe de

achitarea poliței lui Ronnie Wilson, nu a fost nici el mulțumit. Dar presiunea politică pentru a se plăti urmașilor victimelor de la 11 septembrie era foarte mare.

– Două milioane și jumătate de dolari – la rata de schimb de atunci, asta ar face aproape un milion și trei sferturi de lire sterline, spuse Norman Potting.

– Așadar ea a murit în sărăcie cu mai bine de trei milioane în bancă? întrebă Bella.

– Cu atâta bănet, tu ai putea să-ți cumperi o mulțime de biscuiți, îi spuse Norman Potting.

– Numai că banii nu erau în bancă, spuse Nick Nicholl. Le arătă două dosare. Am reușit să obțin astea ceva mai repede decât în mod normal, datorită lui Steve.

Arătă, recunoscător, spre agentul detectiv Mackie, un tip de treizeci de ani, așezat spre capătul mesei, îmbrăcat în blugi și o cămașă albă, descheiată la gât. Mackie vorbi cu autoritate și cu un aer îngrijit și eficient, care lui Grace îi plăcu.

– Fratele meu lucrează la HSBC. Mi-a rezolvat cererea cu rapiditate.

Nick Nicholl scoase un teanc de documente dintr-unul dintre dosare.

– Astea sunt toate extrasele de cont ale depozitului comun al lui Ronnie și Lorraine Wilson, mergând înapoi până în 2000. Ele indică retrageri care le-au tot mărit datoria față de bancă și doar câteva mici depuneri când și când. Le puse înapoi și le arătă cel de-al doilea dosar. Ăsta e mult mai interesant. Este un cont

bancar deschis pe numele lui Lorraine Wilson, în decembrie 2001.

– Pentru asigurarea de viață, probabil, spuse Lizzie Mantle.

Nick Nicholl dădu din cap și Grace fu impresionat. În mod normal, tânărului îi lipsea încrederea în sine, dar în acest moment părea într-adevăr stăpân pe situație.

– Da, asigurarea a intrat în martie 2002.

– Nu înțeleg cum de s-a plătit atât de rapid, întrebă Lizzie Mantle. Credeam că, dacă nu se găsește cadavrul, trebuie să treacă șapte ani înainte ca o persoană dispărută să fie declarată moartă.

În timp ce vorbea, evită intenționat privirile lui Roy Grace, știind cât de delicat era subiectul pentru el.

– A existat un acord internațional, în urma unei inițiative a primarului Giuliani, spuse Steve Mackie, de a se renunța la perioada asta în cazul familiilor victimelor de la 11 septembrie și de a se face plățile imediat.

Nick Nicholl își așeză mai multe extrase de cont în față, ca și cum ar fi împărțit niște cărți de joc.

– Din acest punct, chestia devine interesantă. Întreaga sumă de un milion și jumătate de lire sterline a fost retrasă în tranșe de diverse mărimi, în bani gheață, pe parcursul următoarelor trei luni.

– Ce a făcut cu ei? întrebă Grace.

Nick Nichol își ridică mâinile.

– Sora ei a părut năucită de-a dreptul când i-am spus asta. Pur și simplu nu a crezut. A zis că Lorraine trăia din ce primea de la ea și de la prieteni.

– Și cu plata compensației de la 11 septembrie ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

– Aia i-a intrat în cont în iulie 2002. Nicholl ridică documentul relevant. După care s-a întâmplat același lucru. Banii au fost retrași în tranșe, în numerar, din acel moment până cu câteva săptămâni înainte ca ea să lase scrisoarea de adio.

Toți cei din echipă erau încruntați. Glenn Branson se ciocănea ușor peste dinți cu pixul. După ce își notă ceva, Lizzie Mantle ridică privirea.

– Și nu avem nici o idee despre felul în care au fost folosiți banii ăștia? întrebă ea. Nu a spus nimănui de la bancă pentru ce avea nevoie de ei? Este de presupus că au fost puse niște întrebări, cu atâta numerar retras.

– Banca are o politică de verificare a situației clienților care retrag sume mari de bani gheață, încercând să afle dacă nu cumva se exercită vreo presiune asupra lor, spuse agentul detectiv Mackie. Când a fost întrebată despre asta, ea a declarat că banca nu o sprijinise când a murit soțul ei și că blestemată să fie dacă lăsa vreun ban la ei.

– Aprigă doamnă, spuse Lizzie Mantle.

– Nu vi se pare că aici se conturează un tipar? întrebă Norman Potting. Prima nevastă a lui Wilson primește o moștenire, le spune prietenilor că pleacă în America și sfârșește într-un canal de drenare. Apoi a doua nevastă primește o moștenire și sfârșește în Canalul Mânecii.

Încuviințând cu o înclinare din cap, Grace decise că era vremea să le împărtășească ultimele informații aflate cu ajutorul lui Cassian Pewe.

– Asta ar putea lămuri într-o oarecare măsură lucrurile, spuse el. Luna trecută, poliția din Geelong, de lângă Melbourne, Australia, a găsit cadavrul unei femei în portbagajul unei mașini, într-un râu. Rapoartele de expertiză legală spun că decesul a survenit în urmă cu maximum doi ani. Femeia avea implanturi mamare, despre care s-a stabilit că făceau parte dintr-o serie expediată la spitalul Nuffield de aici, din Woodingdean, în iunie 1997. Primitoarea celor cu respectivele numere de serie a fost Lorraine Wilson.

Făcu o pauză, pentru a-i lăsa să asimileze informația.

– Deci a înotat din Canalul Mânecii până în Australia și de acolo în sus, pe un râu? întrebă Glenn Branson. Cu trei milioane de lire sterline vârâte în costumul de baie?

– Și asta nu e tot, continuă Grace. Era gravidă în patru luni. Poliția australiană nu a putut găsi în baza lor de date nici o potrivire pentru ADN-ul mamei sau al tatălui și ne-a cerut să verificăm în înregistrările noastre. Așteptăm să aflăm asta. Să sperăm că mâine vom ști dacă există vreo potrivire ADN pentru vreunul dintre ei.

– Se pare că avem o problemă, Houston, spuse Norman Potting.

– Sau poate un fir, îl corectă Grace. Autopsia din Melbourne a indicat drept cauză posibilă a morții strangularea, continuă el. Au ajuns la concluzia asta

fiindcă osul hioid al lui Lorraine Wilson – osul în formă de U de la baza gâtului – era fracturat.

– La fel ca în cazul Joannei Wilson, spuse Nick Nicholl.

– Ce memorie, spuse Grace. Ești în formă maximă astăzi, Nick. Mă bucur că nopțile nedormite nu ți-au afectat agerimea!

Nicholl se înroși, părând mulțumit de el însuși.

– Ronnie Wilson nu s-a descurcat prea rău pentru un om mort, spuse Norman Potting. A reușit să-și sugrume nevasta.

– Nu avem suficiente dovezi ca să presupunem asta, Norman, replică Grace, deși și el își pusese unele întrebări. Își aruncă ochii pe agendă. Bun, iată ce urmează să facem. Dacă ea a cheltuit mai bine de trei milioane de lire sterline, bani gheață, într-un interval de câteva luni, cineva ar trebui să știe despre asta. Glenn și Bella, vreau să faceți din asta o prioritate. Începeți tot cu familia Klinger. Aflați tot ce puteți despre cercurile în care se învârtea familia Wilson. Pe ce-și cheltuiau ei banii? Jucau jocuri de noroc? Au cumpărat vreo proprietate în afara țării? Sau un iaht? Trei milioane și un sfert de lire sterline înseamnă o grămadă de bani – și valoarea lor era mai mare acum cinci ani.

Branson și Bella dădură din cap.

– Steve, poți să-ți folosești relațiile bancare ca să afli ce s-a întâmplat cu moștenirea Joannei Wilson? Îmi dau seama că vorbim despre lucruri vechi de zece ani și s-ar putea să nu mai existe nici o înregistrare. Vezi ce mai poți să obții. Grace se opri pentru a-și

verifica însemnările, apoi continuă: O să mă duc la New York mâine, să văd ce pot să aflu. Intenționez să mă întorc joi noapte, ca să fiu aici vineri dimineață. Vreau ca voi, Norman și Nick, să vă duceți în Australia.

Potting se arătă extrem de încântat, dar Nicholl păru îngrijorat.

– V-am făcut rezervările pentru zborul de mâine seară. Veți ajunge acolo vineri dimineață, ora din Melbourne. Veți avea o zi plină pentru investigații și, cu diferența de fus orar, veți putea prezenta un raport la întâlnirea noastră de informare de vineri dimineață. Arăți de parcă te-ar îngrijora ceva, Nick. Poți renunța la obligațiile paterne?

Agentul detectiv înclină din cap.

– Ești de acord cu plecarea?

El înclină din cap, mai viguros de data asta.

– A mai fost vreunul dintre voi acolo?

– Nu, dar am un văr în Perth, spuse Nick.

– Aia-i aproape la fel de departe de Melbourne ca și Brightonul, replică Bella.

– Deci nu voi avea timp să merg să-l văd?

– Nu pleci în vacanță. Te duci să rezolvi o treabă, îl mustră Grace.

Nick Nicholl dădu din cap.

– Pornim pe urmele unei moarte, spuse Norman Potting.

Și, bănuia Grace, poate și pe urmele unui mort.

79

Octombrie 2007

De la ședința de informare, Roy Grace se duse direct în birou la el și o sună pe Cleo, să-i spună că avea să întârzie mai mult decât planificase, pentru că trebuia să termine acolo, apoi să meargă acasă, să-și facă bagajul.

Mai fusese la New York de câteva ori. În două dintre vizitele anterioare fusese însoțit de Sandy – o dată pentru cumpărături de Crăciun și o dată pentru cea de-a cincea aniversare a căsătoriei lor – dar restul în interes de serviciu, și de fiecare dată îi făcuse plăcere să viziteze orașul. Abia aștepta să-și vadă cei doi prieteni din poliția de acolo, Dennis Baker și Pat Lynch. Îi cunoscuse cu câțiva ani în urmă, când, ca inspector detectiv, se dusese la New York pentru investigarea unei crime. Asta fusese cu un an înainte de 11 septembrie. Se îndoia că existau doi oameni mai bine calificați în întreaga poliție din New York City să-l ajute să afle dacă, într-adevăr, Ronnie Wilson pierise în acea zi îngrozitoare.

Cleo fu înțelegătoare, numai lapte și miere – *Vino atunci când poți.* Și, îl asigură, avea o tratație foarte, foarte sexy pentru el. Știind, pe baza experiențelor anterioare, cât de dulci erau, într-adevăr, tratațiile ei sexy, decise că factura de la curățătorie, rezultatul cursului de dresaj al micului Humphrey și ceea ce urmase după aceea se justificau cu vârf și-ndesat.

Se ocupă mai întâi de e-mailuri. Răspunse la două care păreau urgente și decise să le lase pe celelalte pentru călătoria cu avionul, de dimineață.

Apoi, chiar când se pregătea să se apuce în hârțogăraie, se auzi un răpăit în ușă și, fără să aștepte vreun răspuns, Cassian Pewe intră în birou cu o expresie îndurerată. Se opri în fața biroului lui Grace, cu haina de la costum aruncată pe umăr, cu cămașa descheiată la gât și cu cravata scumpă desfăcută.

– Roy, scuză-mă, îmi pare rău că dau așa buzna, dar mă simt jignit.

Grace ridică un deget, terminând de citit o notă interioară, apoi își ridică privirile și se uită la el.

– Jignit? Îmi pare rău. De ce?

– Tocmai am aflat că-i trimiți pe Potting și pe Nicholl la Melbourne mâine. Așa este?

– Da, așa este.

Pewe se bătu în piept.

– Dar eu? Eu am început asta. Nu ar trebui să fiu unul dintre cei care merg?

– Îmi pare rău, ce vrei să spui, cum ai *început* tu asta? Credeam că tot ce ai făcut a fost să răspunzi la un telefon de la Interpol.

– Roy, spuse el pe un ton care sugera că Grace era cel mai bun prieten al lui dintotdeauna, inițiativa mea a făcut ca totul să se desfășoare atât de rapid.

Roy dădu din cap, iritat de atitudinea omului și de întrerupere.

– Da, și apreciez asta. Dar trebuie să înțelegi că noi lucrăm în echipă aici, la Sussex, Cassian. Tu te ocupi

de cazurile reci – eu conduc o investigație curentă. Informația pe care mi-ai dat-o poate fi foarte utilă, iar acțiunea ta rapidă s-a notat.

Ar fi vrut să-i spună *Acum șterge-o și lasă-mă să-mi fac treaba*, dar se abținu.

– Apreciez și eu. Dar cred că ar trebui să fac parte din echipa care se va duce în Australia.

– Ești mult mai de folos aici, spuse Grace. Asta eu hotărăsc.

Pewe îi aruncă o privire ucigătoare și, într-un acces brusc de resentimente, aruncă:

– S-ar putea să regreți asta, Roy.

Apoi ieși valvârtej din biroul lui.

80

Octombrie 2007

Marți seară, la ora opt, Ricky stătea în microbuzul lui, pe întuneric, în același punct strategic din intersecție, vizavi de apartamentul mamei lui Abby, unde așteptase și mai devreme. De aici, putea vedea și ușa de la intrarea în clădire, și strada pe care trebuia Abby să o ia dacă ar fi încercat să se furișeze pe scara de incendiu, din spate.

Frigul i se strecurase de-a binelea în oase. Nu voia decât să recupereze ceea ce-i aparținea, să n-o mai vadă niciodată pe Abby și să părăsească țara asta umedă, înghețată, mizerabilă, ca să se poată duce undeva, într-un loc însorit.

Nu văzuse țipenie de om în ultimele trei ore. Parcă se spunea despre Eastbourne că era un orășel de pensionari, unde vârsta medie era fie mort, fie aproape mort. În seara asta se părea că toată lumea era moartă.

Luminile stradale cădeau pe pavajul pustiu. *O afurisită de risipă*, se gândi el. *Cineva ar trebui să spună orașului ăstuia despre poluarea lui inutilă.*

Abby era înăuntru, la căldură, cu mama ei. Presimțea că avea să rămână aici peste noapte, dar nu îndrăznea să-și părăsească postul de observație și să se ducă să caute o cârciumă, unde să bea un pahar sau trei, înainte de a fi sigur.

Cu vreo două ore în urmă interceptase semnalul noului ei telefon mobil, când o sunase pe mama ei pe noul telefon al acesteia, ca să probeze tonul soneriei și volumul și să-i dea numărul ei. Acum, datorită acelui apel, avea numerele amândurora înregistrate.

Când ele își testaseră telefoanele, Ricky auzise televizorul în fundal. Părea o telenovelă, cu un bărbat și o femeie ciondănindu-se într-o mașină. Așadar, căţeaua și mama ei se instalaseră pentru o seară intimă în fața televizorului, într-un apartament cald, încărcând două telefoane mobile noi, care fuseseră cumpărate din banii lui.

Intercept-ul bipăia, ocupat. Abby dădea telefoane la case de odihnă, căutând un loc unde mama ei să fie primită imediat, pentru patru săptămâni, până când se elibera camera din locul pe care îl alesese ea.

Punea întrebări despre îngrijirea medicală, doctori, orele de masă, ingredientele folosite pentru mâncare,

exercițiul fizic, dacă aveau piscină, saună, dacă erau în apropierea unui drum principal sau într-un loc mai retras, dacă grădina avea căi de acces pentru scaunele cu rotile, dacă existau băi individuale. Lista ei părea interminabilă. Desăvârșită. După cum învățase el, cu un preț amar. Era o javră desăvârșită.

Și cu banii cui urma să plătească pentru toate alea?

Ascultă cum Abby făcu programări ca să se ducă să viziteze trei instituții de dimineață. Presupunea că avea să o lase pe mama ei acasă. Că nu uitase că urma să vină lăcătușul.

Atunci când el o să termine cu ea, nu-i va mai trebui o casă de odihnă. Ci o capelă de odihnă veșnică.

81

Octombrie 2007

La opt și douăzeci, a doua zi dimineață, inspectorul Stephen Curry, însoțit de agentul-șef Ian Brown, intră în mica sală de conferințe din blocul arestului, în spatele Sussex House. Strângea în mână notele de informare ale acelei dimineți, care cuprindeau o trecere în revistă completă a tuturor crimelor cu regim de prioritate care se petrecuseră pe parcursul ultimelor douăzeci și patru de ore.

Erau însoțiți de agentul-șef Morley și de cel de-al doilea agent-șef din schimbul de dimineață, un ofițer scund și îndesat, cu o tunsoare de băiețoi și cu un aprig entuziasm pentru muncă, pe nume Mary Gregson.

Se apucară numaidecât de treabă. Curry începu să revadă toate incidentele critice raportate. Se înregistrase un incident rasist urât, cu un tânăr student musulman bătut rău noaptea trecută în fața unui magazin cu preparate culinare pentru acasă, cu orar prelungit, din Park Road, Coldean, în timp ce se întorcea de la universitate; un accident de circulație în urma căruia decedaseră un motociclist și un pieton, pe Lewes Road; un jaf violent pe Broadway, în Whitehawk; și un tânăr bătut în Preston Park într-un incident homofobic.

Analiză toate incidentele în detaliu, definind zone de amenințare, asigurându-se, în terminologia lui, să nu-i *scape vreun coi* pe care să-l poată șuta în teren comisarul detectiv la ședința de la nouă și jumătate.

Apoi trecură la persoanele din district date dispărute la momentul de față și se puseră de acord asupra direcțiilor de investigație. Mary prezentă detaliile unui caz de eliberare pe cauțiune, în care suspectul avea să fie pus sub acuzare mai târziu, în cursul zilei, și-i reaminti lui Curry că avea o întâlnire la ora unsprezece cu avocatul Serviciului Regal de Procuratură despre un suspect pe care-l arestaseră în urma numeroaselor furturi de poșete.

Apoi inspectorul își aminti brusc de altceva.

– John... Am vorbit cu tine ieri după-amiază despre o vizită la o doamnă în Kemp Town. Nu am văzut asta pe listă... cum o chema... Katherine Jennings? Vreun rezultat?

Morley se înroși.

– O, Dumnezeule, îmi pare rău, șefu'. Nu am făcut nimic în legătură cu asta. A intervenit incidentul ăla, cu Gemma Buxton și – îmi pare rău – l-am tratat cu prioritate. Am să-l pun pe listă și să trimit pe cineva acolo în dimineața asta.

– Bun băiat, spuse Curry și se uită iarăși la ceas. *Rahat.* Aproape nouă și cinci. Sări în picioare.

– Ne vedem mai târziu.

– Să aveți o întrevedere plăcută cu domn' diriginte, îi ură Mary cu un zâmbet obraznic.

– Da, s-ar putea să fiți preferatul profesorului astăzi! zise Morley.

– Cu unul care are o memorie de tot rahatul, ca a ta, în echipă? replică el. Nu prea cred.

82

Octombrie 2007

Ricky dormi cu intermitențe, toropit de cele câteva halbe de bere cu care se tratase într-o cârciumă aglomerată de pe faleză, trezindu-se cu o tresărire de fiecare dată când vedea lumini de faruri sau auzea o mașină ori pași sau o portieră trântindu-se. Stătea pe locul pasagerului, astfel încât să nu arate ca un șofer băut, în caz că venea vreun polițist curios, și nu părăsi microbuzul decât de câteva ori, ca să urineze pe o alee.

Porni iar motorul, pe întuneric, la șase dimineața, ca să găsească o cafenea muncitorească, unde-și luă

micul dejun, apoi se întoarse la postul lui de observație, după o oră.

Cum naiba de ajunsese el în situația asta? se întrebă pentru a mia oară. Cum de se lăsase fraierit de javra aia? O, se prefăcuse atât de bine venind peste el, făcând la perfecție pe târfulița în călduri. Lăsându-l să facă cu ea tot ce voia și pretinzând că îi place. Poate chiar îi plăcuse. Dar în tot timpul ăsta îl pompase atât de subtil pentru informații. Femeile erau deștepte. Știau cum să-i manipuleze pe bărbați.

Făcuse greșeala tâmpită să-i spună, pentru că voise să se dea mare. Se gândea că avea s-o impresioneze. În loc de asta, într-o noapte, când el era pe cocaină de nu mai știa de el și beat-mort, ea l-a curățat și a șters-o. Avea o nevoie disperată de chestiile alea. Finanțele lui erau în bălării, era în datorii până-n gât, iar afacerea îi șchiopăta. Asta era șansa lui, o șansă unică. Îi căzuse din cer, apoi ea i-o înhățase și fugise.

Dar el era în avantaj: lumea prin care fugea Abby era mai mică decât își închipuia ea. La oricine s-ar fi dus, cu ce avea ea, respectivul avea să pună întrebări. O mulțime de întrebări. Bănuia că ea începuse deja să afle asta, ceea ce explica de ce se mai afla aici, iar acum problemele ei se complicaseră și mai mult, cu venirea lui în Brighton.

La nouă și jumătate, un taxi local, din Eastbourne, trase la bordură în fața blocului de apartamente. Șoferul ieși din mașină și sună la sonerie. După două minute apăru Abby. Singură.

Bine. Perfect.

Se ducea la prima dintre cele trei vizite programate la casele de odihnă pe care le confirmase pentru dimineața asta. O lăsa pe mami singură, cu instrucțiuni stricte, fără îndoială, să nu deschidă ușa nimănui, cu excepția lăcătușului.

O urmări pe Abby urcând în mașină și văzu taxiul plecând. Știa cât de imprevizibile puteau fi femeile și că putea foarte bine să se întoarcă în cinci minute, după vreun lucru pe care-l uitase. El avea timp din belșug. Avea să fie plecată o oră și jumătate, cel puțin, dar mai probabil vreo trei sau poate chiar mai mult. Nu trebuia decât să aibă răbdare încă puțin, ca să se asigure că țărmul era liber.

După care nu va avea nevoie deloc de mult timp.

83

Octombrie 2007

Glenn Branson apăsă pe butonul soneriei și se retrase doi pași, astfel încât camera de supraveghere să îl poată înregistra. Porțile din fier forjat zvâcniră de câteva ori, apoi începură să se deschidă fără zgomot. Agentul-șef detectiv urcă înapoi în mașina de serviciu, o puse în mișcare și trecu printre doi stâlpi impresionanți din cărămidă, îndreptându-se către aleea circulară din fața intrării, făcând pietrișul să scrâșnească sub cauciucuri. Opri în spatele unui Mercedes

sport, argintiu, și al unuia de clasa S berlină, tot argintiu, parcate unul lângă celălalt.

– E în regulă locul ăsta, nu crezi? spuse el. Merțane *al lui* și *al ei* care se potrivesc unul cu celălalt și cu restul.

Bella Moy dădu din cap. Culoarea începea să-i revină în obraji. Stilul de conducere al lui Glenn o îngrozise. Îl plăcea pe Glenn și nu voia să-l ofenseze, dar dacă ar fi putut să ia un autobuz înapoi spre birou sau să umble în picioarele goale pe cărbuni încinși până acolo, ar fi fost gata să o facă.

Casa, grandioasă ca un palat, era construită în stil eclectic, parțial georgian, parțial templu grecesc, cu un portic cu coloane care se întindea pe toată lungimea fațadei. Ari s-ar da în vânt după locul ăsta, își spuse Glenn. Era ciudat, pentru că la început, când se căsătoriseră, nu părea deloc interesată de bani. Asta se schimbase total cam în perioada în care Sammy, care acum avea opt ani, începuse să meargă la școală. Fără îndoială că îi veniseră noi idei stând de vorbă cu alte mame, văzând mașinile lor elegante, mergând în vizită în unele dintre casele lor arătoase.

Dar locuințe ca aceasta îl fascinau și pe el. Lui Glenn i se părea că și casele aveau o aură. Erau multe altele în zonă, și în alte părți din oraș, la fel de mari și de elegante, dar dădeau impresia că erau locuite de oameni obișnuiți, cetățeni decenți. Numai când și când vedeai un loc ca ăsta, care părea cumva *prea* ostentativ și care trimitea semnale, cu sau fără intenție, că nu fusese obținut cu bani cinstiți.

– Ți-ar plăcea să locuiești aici, Bella? întrebă el.

– M-aş putea obişnui, zâmbi ea, apoi căzu pe gânduri.

El îi aruncă o privire piezişă. Era o femeie care arăta bine, cu o faţă veselă sub o claie încâlcită de păr castaniu şi fără verighetă. Se îmbrăca întotdeauna în haine uşor demodate, ca şi cum nu ar fi interesat-o să arate bine, iar el tânjea să-i schimbe înfăţişarea. Astăzi Bella purta o bluză albă pe sub un pulover simplu, bleumarin, cu decolteu în V, pantaloni negri din lână, pantofi negri şi o scurtă verde din material gros, tot din lână, cu glugă.

Nu vorbea niciodată despre viaţa ei particulară şi el se întrebase deseori la ce anume se ducea ea acasă. La un tip, la o femeie, la un grup de colegi de apartament? Unul dintre colegii lui spusese cândva că Bella avea grijă de bătrâna ei mamă, dar ea nu vorbea niciodată despre asta.

– Nu-mi aduc aminte unde locuieşti, spuse el în timp ce coborau din maşină.

O pală de vânt îi ridică poala pardesiului din păr de cămilă.

– Hangleton, răspunse ea.

– Corect.

Asta se potrivea. Hangleton era o zonă plăcută şi liniştită, rezidenţială, la est de oraş, tăiată în două de o autostradă şi de un teren de golf. O mulţime de case mici, cu etaj, şi bungalow-uri cu mici terase în faţă şi cu grădiniţe atent îngrijite. Era exact genul de zonă liniştită, sigură, unde o femeie ar putea trăi cu mama ei. Brusc, în minte îi apăru imaginea unei Bella cu o înfăţişare tristă, acasă, îngrijind o bătrână bolnavă,

neputincioasă, mestecând biscuiți Malteser ca substitut al oricărui alt fel de viață. Ca un animal de companie singur și trist, uitat în cușcă.

Glenn sună la ușă și le deschise o servitoare filipineză, care îi conduse într-o seră înaltă, cu vedere spre niște pajiști terasate, unde se aflau o piscină imensă și un teren de tenis.

Fură poftiți să ia loc în două fotolii aranjate în jurul unei mese pentru cafea, din marmură, și li se oferiră băuturi. Apoi sosiră Stephen și Sue Klinger.

Stephen era un bărbat înalt și subțire, părând mai degrabă rece, care se apropia de cincizeci de ani, cu păr ondulat ce începuse să încărunțească, pieptănat drept spre spate; obrajii îi erau un păienjeniș de vinișoare purpurii, de bețiv. Purta un costum cu dungulițe și mocasini scumpi și își privi ceasul imediat după ce îi strânse mâna lui Branson.

– Mă tem că va trebui să plec în zece minute, spuse el cu o voce dură și lipsită de culoare, foarte diferit de Stephen Klinger cel pe care-l intervievaseră ieri, în biroul lui, după ceea ce în mod clar fusese un prânz foarte greu.

– Nici o problemă, domnule, nu avem decât câteva întrebări rapide pentru dumneavoastră și pentru doamna Klinger. Vă mulțumim că ne-ați acordat iarăși o parte din timpul dumneavoastră.

Îi aruncă lui Sue Klinger o a doua privire apreciativă, iar ea zâmbi afectat, jucăuș, ca și cum ar fi observat. Arăta de-a dreptul fantastic, își spuse el. De vreo patruzeci de ani, în formă excepțională, îmbrăcată

într-un costum de trening maro de firmă și adidași care păreau că fuseseră scoși, chiar atunci, din cutie.

Și avea niște priviri de genul *vino-n-pat*. Pe care el le prinse de două ori, într-o succesiune rapidă, după care se strădui să le ignore, deschizându-și carnetul de însemnări, hotărând să se concentreze asupra ochilor lui Stephen Klinger, care ar putea fi mai ușor de citit.

Menajera sosi cu cafele și apă.

– Aș putea să recapitulez, domnule? Cât timp ați fost prieteni, dumneavoastră și Ronnie Wilson? întrebă Branson.

Ochii lui Klinger se mișcară o idee spre stânga.

– Suntem – am fost – prieteni din tinerețe, spuse el. Douăzeci și șapte... nu... treizeci de ani. Cam așa ceva.

Ca o verificare, Glenn replică:

– Și ne-ați spus ieri că relația lui cu prima soție, Joanna, a fost dificilă, iar cea cu Lorraine, mai bună?

Iarăși ochii se mișcară spre stânga, înainte ca el să vorbească.

Ăsta era un experiment neurolingvistic despre care Glenn aflase de la Roy Grace și pe care uneori îl găsea foarte util ca să-și dea seama dacă cineva spunea adevărul sau nu. Creierul uman este divizat în emisferele stângă și dreaptă. Una e pentru păstrarea amintirilor de lungă durată, iar în cealaltă au loc procesele creative. Când li se punea o întrebare, de cele mai multe ori ochii oamenilor se deplasau spre emisfera pe care o foloseau. La unii, amintirile erau stocate în

emisfera dreaptă, la alții, în cea stângă, emisfera creativă fiind cealaltă.

Așadar, acum știa că, atunci când ochii lui Stephen Klinger se deplasau spre stânga înainte de a răspunde la o întrebare, el accesa partea cu memoria, ceea ce însemna că probabil spunea adevărul. Prin urmare, dacă ochii i se îndreptau spre dreapta, era posibil să mintă. Nu era o tehnică infailibilă, dar putea fi un indicator bun.

Aplecându-se în față când menajera puse pe masă ceașca, farfurioara și un vas cu lapte, Branson spuse:

– După părerea dumneavoastră, domnule, credeți că Ronnie Wilson ar fi fost capabil să-și omoare vreuna dintre soții?

Expresia șocată de pe fața lui Klinger păru a fi sinceră. Ca și reacția întârziată de pe figura soției lui. Ochii lui rămaseră fix pe centru când răspunse:

– Nu Ronnie, nu. Era el impulsiv, dar...

Ridică din umeri, clătinând din cap.

– Avea o inimă bună, adăugă Sue. Îi plăcea să aibă grijă de prietenii lui. Nu cred – nu, hotărât, nu cred.

– Avem niște informații pe care am vrea să vi le împărtășim cu toată încrederea în acest stadiu, cu toate că vom face o declarație de presă abia peste câteva zile.

Branson se uită la Bella, ca și cum i-ar fi dat ei ocazia să vorbească, dar ea îi semnală că era mulțumită ca el să continue. El își turnă niște lapte în cafea, apoi spuse:

– Se pare că Joanna Wilson nu a reușit niciodată să ajungă în America. Cadavrul ei a fost găsit într-un canal de drenare pluvială din centrul Brightonului,

vineri. Se afla acolo de multă vreme și pare să fi fost strangulată.

Acum amândoi părură cu adevărat șocați.

– Rahat! exclamă Sue.

– Femeia despre care s-a scris în *Argus*? întrebă Stephen.

Bella dădu din cap în semn de încuviințare.

– Vreți să spuneți că... Ronnie a avut ceva de-a face cu asta? continuă el.

– Și, domnule, forță Branson, ieri am aflat că a fost găsit și cadavrul lui Lorraine Wilson.

Sue Klinger se albi.

– În Canalul Mânecii?

– Nu, într-un râu de lângă Melbourne, Australia.

Cei doi Klinger stăteau și îl priveau într-o tăcere uluită. Undeva în casă începu să sune un telefon. Nici unul dintre ei nu-și manifestă intenția de a răspunde. Glenn sorbi puțin din cafea.

– *Melbourne?* spuse în cele din urmă Sue. *Australia?*

– Cum a ajuns acolo din Canalul Mânecii? întrebă Stephen, părând cu adevărat surprins.

Telefonul încetă să mai sune.

– Autopsia a arătat că decesul a survenit în urmă cu doi ani, domnule, așa că nu pare să se fi sinucis sărind în Canal în 2002.

– Deci a făcut-o sărind într-un râu din Australia? spuse Stephen.

– Nu cred, răspunse Glenn. Avea gâtul frânt și se afla în portbagajul unei mașini.

Nu le mai dădu şi restul informaţiilor pe care le avea. Klingerii încremeniseră sub impactul celor pe care tocmai le auziseră. În cele din urmă, Stephen rupse tăcerea.

– Cine a ucis-o? De ce? Vreţi să spuneţi că aceeaşi persoană a ucis-o şi pe Joanna şi pe Lorraine?

– Nu ne putem pronunţa în acest stadiu. Dar există anumite similitudini în felul în care amândouă par a fi fost ucise.

– Cine... cine să o fi omorât pe Joanna... şi apoi pe Lorraine? întrebă Sue.

Începu să-şi răsucească brăţara din aur, iar şi iar, nervos.

– Ştia vreunul dintre dumneavoastră că Joanna a moştenit o casă de la mama ei, pe care a vândut-o cu puţin timp înainte să moară? întrebă Glenn. Valoarea netă s-a ridicat la aproape o sută şi şaptezeci şi cinci de mii de lire sterline. Încercăm acum să vedem ce s-a întâmplat cu aceşti bani.

– Probabil că au folosit la plata datoriilor lui Ronnie chiar în secunda în care au intrat în contul ei, spuse Stephen. Îmi plăcea bătrânul ticălos, dar nu era prea deştept cu banii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Făcea mereu târguri şi aranjamente, dar niciodată nu o nimerea cum trebuie. Voia să fie un jucător cu mult mai tare decât era în realitate.

– Eşti puţin cam aspru, Steve, comentă Sue, întorcându-se să-l privească în faţă pe soţul ei. Ronnie avea idei bune. Se uită la cei doi detectivi şi se bătu cu degetul în cap. Avea o minte inventivă. O dată a

inventat un dispozitiv care să scoată aerul din sticlele de vin destupate. Era pe cale să îl patenteze, când dispozitivul ăla... cum îi zice?... Vacu Vin a apărut și a ras toată piața.

– Da, dar Vacu Vin era din plastic, spuse Stephen. Ronnie l-a făcut pe al lui din alamă, prostovanul. Oricine ar fi putut să-i spună că metalele reacționează cu vinul.

– Chiar și tu ai zis atunci că ți se părea că era deștept, n-ai zis așa?

– Da, dar nu aș fi investit în nici o afacere a lui Ronnie. Am făcut-o de două ori până atunci și amândouă s-au dus pe apa sâmbetei. Ridică din umeri. Îți trebuie mai mult decât o idee ca să faci o afacere să meargă.

Își aruncă privirile la ceas și începu să se agite.

– Domnule și doamnă Klinger, spuse Bella, știți că Lorraine intrase în posesia unei sume substanțiale de bani cu câteva luni înainte să își pună – *aparent* – capăt zilelor?

Sue scutură viguros din cap.

– Imposibil. Aș fi aflat prima. Ronnie a lăsat-o într-o încurcătură teribilă, biata de ea. A trebuit să se întoarcă să lucreze la Gatwick. Nu putea obține nici un credit din cauza tuturor proceselor împotriva lui Ronnie. Nu a putut nici măcar să adune niște bani gheață, ca să-și cumpere o mașină. Chiar i-am împrumutat câteva sute de lire, ca să se mai descurce, la un moment dat.

– Ei bine, asta ar putea să fie o surpriză pentru dumneavoastră, spuse Glenn, dar Ronnie avea o poliță de asigurare de viață la Norwick Union, care i-a plătit ceva mai mult de un milion și jumătate de lire sterline lui Lorraine Wilson, în martie 2002.

Șocul lor fu palpabil. Glenn continuă.

– Mai mult, în iulie 2002, doamna Wilson a primit aproape două milioane și jumătate de dolari din fondul de compensații pentru 11 septembrie. Aproximativ un milion și trei sferturi de lire sterline, la rata de schimb de atunci.

Urmă o lungă tăcere.

– Nu cred. Pur și simplu nu cred..., clătină Sue din cap. Știu că la momentul când a dispărut, ofițerii de poliție cu care am vorbit nu păreau pe de-a-ntregul convinși că se sinucisese sărind de pe feribot. Nu mi-au spus de ce. Poate că știau ei ceva de care noi nu știam. Dar Stephen și cu mine și toți prietenii ei am fost convinși că era moartă și nici unul dintre noi nu a auzit vreun singur cuvânt de la ea de atunci.

– Dacă ceea ce spuneți este adevărat...

Stephen Klinger se opri la jumătatea frazei.

– I-a retras pe toți în numerar, în mai multe tranșe, între momentul când a primit banii și dispariția ei, în noiembrie 2002, spuse Bella.

– În numerar? repetă Stephen Klinger ca un ecou.

– Aveți cumva idee, vreunul dintre dumneavoastră, dacă familia Wilson – sau mai degrabă Ronnie – era șantajată de cineva? întrebă Glenn.

– Lorraine și cu mine eram foarte apropiate, spuse Sue. Cred că mi-ar fi spus – știți – mi s-ar fi confesat.

La fel cum ți s-a confesat despre cele peste trei milioane de lire! își spuse Glenn.

Stephen Klinger împunse deodată aerul cu degetul.

– Este ceva... S-ar putea ca Ronnie să o fi învățat și pe ea. Lui îi plăcea să vândă și să cumpere timbre.

– Timbre? întrebă Glenn. Timbre poștale, asta vreți să spuneți?

El încuviință.

– Din cele grase. Întotdeauna vindea din ele ca să facă rost de bani gheață. Spunea că așa era mai greu pentru cei de la impozite să-i ia urma.

– Trei milioane și ceva de lire ar însemna o grămadă de timbre, spuse Bella.

Stephen scutură din cap.

– Nu neapărat. Mi-l amintesc pe Ronnie deschizându-și portmoneul într-o seară la un bar și arătându-mi un timbru învelit în foiță de hârtie, un *singur* timbru pe care dăduse *cincizeci de miare*. Mi-a spus că știa pe cineva căruia avea să i-l dea cu șaizeci. Dar cunoscându-i norocul, probabil că până la urmă a obținut patruzeci.

– Aveți cumva idee unde își făcea domnul Wilson afacerile cu timbre?

– Sunt câțiva comercianți locali pe care mi-a spus că-i folosea, pentru chestii mai mărunte. Știu că lucra uneori cu o firmă numită Hawkes, de pe Queen's Road. Și de asemenea cu unul sau două locuri din Londra și din New York. A da, și tot vorbea de un

jucător mare, care lucra de acasă – nu-mi amintesc numele – locuieşte imediat după colţ, pe Dyke Road. Cineva de la Hawkes trebuie să poată să vă spună.

Glenn îşi notă numele.

– Spunea, într-adevăr, că la capătul de sus al pieţei e o lume foarte mică. Dacă un dealer făcea o tranzacţie mare, toţi cei din domeniu aflau despre ea. Aşa că, dacă a cheltuit o asemenea sumă pe timbre, cineva o să-şi amintească.

– Şi e de presupus, interveni Bella, că cineva o să-şi amintească şi dacă le-a vândut.

84

Octombrie 2007

Era prima zi de patrulă ca ofiţer de poliţie cu toate drepturile pentru Duncan Troutt. Se simţea destul de mândru, destul de conştient de valoarea lui şi, de fapt, un pic nervos să nu facă vreo tâmpenie.

La un metru şaptezeci şi cinci înălţime şi sub şaizeci şi trei de kilograme, nu era o matahală, dar ştia să-şi poarte singur de grijă. Un entuziast al artelor marţiale de multă vreme, obţinuse o întreagă colecţie de certificate în kickboxing, taekwondo şi kung fu.

Prietena lui, Sonia, îi dăduse un poster înrămat, pe care scria:

DA, CHIAR DE-AR FI SĂ UMBLU DE UNUL SINGUR PRIN ÎNTUNECIMEA

DIN VALEA MORŢII, NU MĂ TEM DE NICI UN RĂU, PENTRU CĂ SUNT CEA MAI REA JAVRĂ DIN VALE.

Chiar acum, la zece dimineaţa, Cea mai Rea Javră din Vale se afla la intersecţia dintre Marine Parade cu Arundel Road, la extremitatea estică a conurbaţiei Brighton şi Hove. Nu tocmai o vale. Nici măcar o mică adâncitură, de fapt. Străzile erau liniştite. În vreo oră, aveau să înceapă să-şi facă apariţia drogaţii. O statistică pe care consiliul local al turismului nu se prea înghesuia să o dea publicităţii arăta că oraşul era pe locul doi la numărul de persoane dependente de droguri – şi de decese provocate de droguri – pe cap de locuitor, în Marea Britanie. Troutt fusese prevenit că o parte disproporţionat de mare a acestora locuiau în zona de care se ocupa el.

Radiotelefonul lui pârâi şi auzi semnalul de apel. Răspunse cu elan şi recunoscu vocea agentului-şef Morley.

– Totul OK, Duncan?

– Da, domn' agent-şef. Deocamdată, domn' agent-şef.

Zona lui Troutt se întindea de la plaja din Kemp Town până la proprietatea Whitehawk, care găzduise, istoric, unele dintre cele mai brutale şi mai violente familii ale oraşului – ca şi mulţi cetăţeni decenţi. Iar iniţiativele de politici comunitare recente avuseseră ca rezultat schimbări mari în bine. Păienjenişul de străzi terasate dintre aceste două puncte adăpostea lumea celor aflaţi în trecere, case cu camere de închiriat şi hoteluri ieftine, o comunitate urbană prosperă,

care includea una dintre cele mai mari comunități de homosexuali din Marea Britanie, și zeci de restaurante, baruri și mici magazine independente. Găzduia, de asemenea, câteva școli, precum și spitalul orașului.

– Trebuie să verifici o persoană care a provocat îngrijorare. O femeie raportată în stare anxioasă.

Apoi trecu în revistă circumstanțele.

Troutt își scoase carnetul de însemnări nou-nouț și-și notă numele, *Katherine Jennings*, și adresa.

– Asta a venit de la inspector și cred că provine de la cineva de sus, dintre alame, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Bineînțeles, domn' agent-șef. Sunt foarte aproape, mă duc acum.

Cu reînnoită energie în pas, o luă plin de importanță în lungul zgomotoasei Marine Parade și făcu la stânga, îndepărtându-se de faleză.

Adresa era un bloc de apartamente elegant, cu opt etaje, și în fața lui, în stradă, erau parcate unul lângă altul un camion al unei firme de construcții și un microbuz al unei companii de lifturi. Trecu pe lângă un Ford Focus gri, care avea un tichet de parcare lipit cu bandă adezivă de parbriz, traversă pe partea cealaltă a străzii și se îndreptă spre intrarea în bloc, dându-se la o parte ca să lase să treacă doi oameni care duceau înăuntru o placă mare de ipsos. Apoi se uită la panoul cu sonerii de lângă ușă. La numărul 82 nu era nici un nume. Agentul de poliție apăsă pe sonerie. Nu răspunse nimeni.

În partea de jos a panoului era un buton pentru administratorul blocului, dar de vreme ce ușa de la intrare era deschisă și fixată cu o pană, decise să intre. De-a latul ușii liftului era lipită o bandă pe care scria DEFECT, așa că o luă pe scări, călcând atent prin praf și urmele de moloz, ușor iritat că pantofii lui, pe care și-i lustruise cu grijă cu o seară în urmă, aveau să se murdărească. Auzi lovituri de ciocan și bâzâit de mașină de găurit exact deasupra lui și, la etajul cinci, fu nevoit să facă o cursă cu obstacole printre materialele de construcție.

Urcă mai departe și ajunse la etajul opt. Ușa apartamentului lui Katherine Jennings era drept în fața lui. Vederea a trei încuietori și a unui vizor îi stârni curiozitatea. Două nu era ceva neobișnuit, după cum știa din experiența vizitării unor locuințe care fuseseră sparte în repetate rânduri în punctele fierbinți ale criminalității din Brighton. Dar trei erau prea multe. Se uită mai îndeaproape la ele, remarcând că toate păreau a fi solide.

Te îngrijorează ceva, doamnă, își spuse, apăsând pe sonerie.

Nu primi nici un răspuns. Încercă încă de două ori, așteptând cu răbdare, apoi decise să se ducă să stea puțin de vorbă cu administratorul.

Când ajunse în micul hol de la intrare, pe ușă intrară doi bărbați. Unul de vreo treizeci de ani, cu o înfățișare plăcută, îmbrăcat într-un combinezon cu o emblemă *Stanwell Maintenance* brodată pe buzunarul de la piept și o centură cu unelte. Celălalt era un

bărbat cu mutră de bolşevic, de vreo şaizeci de ani, cu o jachetă de doc peste un pulover murdar, la baza gâtului. Ţinea în mână un telefon mobil demodat şi avea o unghie înnegrită.

Muncitorul îi zâmbi consternat lui Troutt.

– Doamne, dar repede ai mai venit!

Cel mai în vârstă ridică telefonul:

– Abia te-am sunat, acum – cât să fie? – mai puţin de un minut!

Accentul gutural făcea ca remarca să sune ca o nemulţumire.

– M-ai sunat pe mine?

– Despre lift!

– Îmi pare rău, spuse Troutt. Eşti...

– Administratorul.

– Mă tem că de fapt mă aflu aici pentru alte treburi. Dar sunt mai mult decât fericit să încerc să fiu de ajutor, dacă ai vrea să-mi spui care-i problema.

– E foarte simplu, răspunse bărbatul mai tânăr. S-a umblat la mecanismul liftului. Vandalizat. Sabotat. Şi alarma şi telefonul din lift... firele sunt tăiate.

Acum Troutt îi acorda toată atenţia. Agentul de poliţie îşi scoase carneţelul.

– Ai putea să-mi dai câteva detalii?

– Pot să-ţi arăt, la naiba. Cât de tehnic eşti?

Troutt ridică din umeri.

– Poţi să mă pui la încercare.

– Trebuie să te duc la camera motoarelor, să-ţi arăt. Sunt seringi pe jos. Şi mai important, cineva a umblat la mecanismul de frânare în timp ce liftul era în mişcare.

– În regulă. Mai întâi trebuie să vorbesc cu domnul acesta pentru un moment.

Muncitorul dădu din cap.

– Atunci eu îmi mut microbuzul. Afurisiţii ăştia de agenţi de circulaţie de aici sunt ca Gestapo-ul.

În timp ce el ieşea din bloc, Troutt se adresă administratorului.

– Aveţi o locatară la apartamentul 82... Katherine Jennings?

– E nouă. Stă aici de câteva săptămâni. Termen scurt.

– Ce poţi să-mi spui despre ea?

– Nu vorbit mult cu ea, numai duminică, după ce a fost blocată în lift. Are bani grămadă, pot să-ţi spun ce chirie plăteşte.

– Cine crezi că a vandalizat liftul? Derbedei de prin cartier? Sau e ceva în legătură cu ea?

Îngrijitorul ridică din umeri.

– Cred că poate nu vrea el să recunoaşte că-i o problemă mecanică. Poate ca să se protejeze pe el sau compania?

Troutt dădu din cap, dar nu se mulţumi cu asta. Avea să-şi formeze propria-i părere după ce va vizita camera motorului, cu mecanicul.

– Deci nu ştii din ce trăieşte?

Îngrijitorul clătină din cap.

– E măritată? Copii?

– E singură.

– Ai cumva idee despre mişcările ei?

– Eu stau în celălalt capăt al blocului, nu văd chiriaşii din aripa asta decât dacă au vreo problemă. Are necazuri cu poliţia?

– Nu, nimic de genul ăsta.

Îi zâmbi liniştitor omului.

– Ar trebui să mă prezint – agent Troutt. Sunt unul dintre noii voştri ofiţeri de cartier.

Scoase o carte de vizită.

Administratorul o luă şi se uită la ea cu suspiciune, ca şi cum ar fi primit-o de la un vânzător de termopane.

– Sper să dai pe aici vineri şi sâmbătă seara, târziu. Vinerea trecută aveam mici nemernici care dă foc la un tomberon de gunoi, mormăi el.

– Da, de fapt, ăsta e exact genul de lucruri de care se ocupă iniţiativa asta nouă, spuse cu însufleţire tânărul ofiţer.

– O să cred când o să văd.

85

Octombrie 2007

– Hei, bătrâne, ai decolat deja?

Grace, în ciorapi, la terminalul sudic al aeroportului Gatwick, privea cum îi apar pantofii pe banda rulantă, în cealaltă parte a scannerului de securitate. Ţinându-şi telefonul la ureche, răspunse:

– Numai afurisiţii de pantofi, deocamdată. Mă scoate din răbdări chestia asta. Trebuie să-ţi scoţi tot mai multe haine, de fiecare dată când zbori. Şi numai

pentru că un nebun a încercat să-și dea foc la șireturile de la pantofi, acum vreo cinci ani! Și a trebuit să predau geanta de voiaj, ca să meargă în cala avionului, pentru că e prea mare pentru noile reglementări, ceea ce înseamnă că o să stau după ea în partea cealaltă. Pierdere de timp, la naiba!

– Deci ai avut o noapte proastă, nu-i așa?

Grace zâmbi larg la amintirea nopții foarte dulci cu Cleo.

– De fapt, nu. A fost cu mult mai bună decât cea dinainte. Nu m-am făcut pulbere cu vreun fraier nefericit, care să-și verse amarul pe mine.

Ignorând aluzia, agentul-șef detectiv sări:

– Și n-a mai vomat câinele pe tine?

Grace, care purta costum pentru că voia să arate profesional când avea să ajungă la New York, se chinuia să-și lege șiretul la pantoful drept ținând telefonul la ureche cu umărul. Renunță să mai încerce stând în picioare și se lăsă pe vine.

– Nu, nu a făcut decât un cârnăcior pe jos.

– Ești bine, omule? Vocea îți sună înfundat.

– Sunt bine, încerc să mă încalț. Tu suni pentru ceva important sau asta e doar pălăvrăgeală socială?

– Ce știi despre timbre? întrebă Branson.

– Clasa întâi sau a doua?

– Foarte amuzant.

– Pot să-ți spun câte ceva despre timbrele cu coloniile britanice, spuse Grace. Tata le colecționa – plicuri cu timbre din prima zi de emitere. Mi le cumpăra când eram puști. N-au nici o valoare. Mama mi-a spus

să duc întreaga colecție la un agent, după ce a murit el – nu mi-au oferit nici două boabe de fasole pe ele. Dacă te gândești la vreun hobby, ai putea încerca să colecționezi fluturi... sau ce zici de plăcuțe de locomotivă?

– Daa, daa! Ai terminat?

Grace scoase un mormăit de nemulțumire.

– Ascultă aici, Bella și cu mine tocmai am fost la familia Klinger. Toți banii ăia gheață, toate tranzacțiile alea pe care le-a făcut Lorraine Wilson – cele trei milioane și ceva de lire, da? Cred că a cumpărat timbre.

– Crezi?

Grace se opri brusc din încercarea de a-și lega șireturile și se concentră. Se gândea la conversația pe care o avusese marți cu Terry Biglow.

Era... într-o stare cumplită după ce a murit Ronnie... compania de credit a luat casa... cei de la fisc au luat practic tot restul, cu excepția câtorva timbre.

– Da. Stephen Klinger mi-a spus că segmentul de la vârf al comerțului cu timbre e o lume mică. Ceva de genul fiecare cunoaște pe fiecare.

– Ți-a dat o listă a comercianților locali?

– Câteva nume, da.

– Ascultă, Glenn. Când ai de a face cu orice grup închis, ei tind să strângă rândurile, ca să se protejeze deopotrivă pe ei înșiși și pe cei despre care dau informații. Așa că du-te peste ei și strânge-i de biluțe, pricepi?

– Ăhă.

– Spune-le că asta e o investigaţie de omucidere, aşa că dacă ascund vreo informaţie, ar putea sfârşi prin a fi acuzaţi de complicitate. Bagă-le asta pe gât.

– Da, şefu'. Zbor bun. Transmite-i New Yorkului dragostea mea. Să te simţi bine!

– O să-ţi trimit o vedere.

– Să nu uiţi să pui un timbru pe ea.

86

Octombrie 2007

Bella luă legătura prin radio cu unul dintre cercetătorii din camera de incidente a Operaţiunii Dingo şi îi ceru să întocmească o listă completă cu toţi comercianţii de timbre din zona Brighton şi Hove. Apoi, cu Glenn iarăşi la volan, se îndreptară spre Queen's Road şi spre dealerul pe care-l menţionase Stephen Klinger.

Imediat după staţia de cale ferată, Hawkes arăta ca unul dintre acele locuri care se aflau acolo dintotdeauna. Vitrina avea genul de aranjament care nu se schimbă niciodată, la care se mai adaugă câte ceva din când în când. Era plină de seturi de monede puse în cutii, medalii, plicuri cu timbre plastifiate şi cărţi poştale vechi.

Se grăbiră să intre, să scape de ploaia măruntă care începea să se transforme în lapoviţă, şi văzură două femei de vreo treizeci de ani, care puteau fi surori, amândouă cu păr blond, arătând bine – în nici un

caz imaginea pe care și-o făcuse Branson despre comercianții de timbre. Era convins că filatelia era un domeniu al bărbaților studioși.

Femeile erau adâncite într-o conversație și nu-i observară pe detectivi, de parcă ar fi fost obișnuite cu persoane venite doar să-și piardă vremea uitându-se. Glenn și Bella priviră în jurul lor, așteptând politicos ca ele să termine. Magazinul era și mai încărcat, cu mare parte a spațiului ocupată de mese cu picioare metalice, pe care erau cutii din carton umplute cu cărți poștale vechi și imagini de mult dispărute din Brighton.

Femeile își încetară brusc discuția și se întoarseră să se uite la ei. Branson își scoase legitimația.

– Sunt agent-șef detectiv Branson, de la DIC Sussex, iar aceasta este colega mea, agent-șef detectiv Moy. Am vrea să stăm puțin de vorbă cu proprietarul. Este una dintre dumneavoastră?

– Da, spuse cea care părea mai în vârstă, plăcută, dar ușor rezervată. Sunt Jacqueline Hawkes. Care este problema?

– Numele Ronnie și Lorraine Wilson vă spun ceva?

Ea păru surprinsă și aruncă o privire spre cealaltă femeie.

– Ronnie Wilson? Mama a făcut afaceri cu el acum câțiva ani. Mi-l amintesc bine. Venea și pleca des, se târguia. A murit, nu? A murit la 11 septembrie, nu-i așa?

– Da, spuse Bella, nevoind să le dea nici o informație.

– Era un comerciant de anvergură? La nivel înalt? întrebă Branson. Știți, timbre foarte rare?

Ea clătină din cap.

– Nu aici. Noi nu comercializăm mult la nivel de top – nu avem genul ăsta de stoc. Noi nu suntem de fapt decât comercianți cu amănuntul, de stradă, ca să zic așa.

– Până la ce valori mergeți dumneavoastră?

– Chestii mărunte, în cea mai mare parte. Timbrele de câteva sute de lire sunt cele mai ridicate valori cu care avem de-a face. Doar dacă cineva vine cu un chilipir evident, atunci mergem mai sus, puțin mai sus.

– Lorraine Wilson a venit vreodată aici? întrebă el.

Jacqueline se gândi un moment, apoi înclină din cap.

– Da, a venit. Nu-mi amintesc exact când. Cred că imediat după ce a murit el. Avea niște timbre ale soțului ei, pe care voia să le vândă. Le-am cumpărat – nu erau foarte multe – câteva sute de lire, din câte-mi amintesc.

– V-a vorbit vreodată despre cumpărarea unui număr mult mai mare? Despre intenția de a cheltui bani serioși?

– Ce înseamnă bani *serioși?*

– Sute de mii.

Ea clătină energic din cap.

– Niciodată.

– Dacă cineva ar veni la dumneavoastră cu intenția să cumpere timbre, să zicem, de câteva sute de mii de lire sterline, ce ați face?

– L-aş trimite la o casă de licitaţii din Londra sau la un dealer specializat şi aş spera ca din decenţă să-mi de şi mie comision, oricât de mic!

– La cine i-aţi trimite în zona asta?

Ea ridică din umeri.

– În realitate, există o singură persoană în Brighton care operează la nivelul despre care vorbiţi dumneavoastră. Hugo Hegarty. A îmbătrânit el, dar e încă în afacere.

– Aveţi adresa?

– Da. V-o aduc imediat.

Dyke Road, care dădea în Dyke Road Avenue, străbătea ca o coloană vertebrală zona cuprinsă între centrul oraşului şi partea de sus, aproape de Downs, şi forma o parte a limitei dintre Brighton şi Hove. În afară de vreo două porţiuni, care aveau pe stânga şi pe dreapta magazine, birouri şi restaurante, pe mare parte din lungimea lui era rezidenţial, cu case individuale, care deveneau tot mai arătoase pe măsură ce te depărtai de centru.

Spre uşurarea Bellei, traficul era aglomerat, obligându-l pe Branson să conducă liniştit, în pas de melc. Ea-i citea numerele. La un moment dat, spuse:

– Urmează, pe stânga.

Era o alee pentru intrarea şi una pentru ieşirea maşinilor, un standard aparent obligatoriu pentru acest cartier. Dar, spre deosebire de casa familiei Klinger, nu erau porţi acţionate electronic, ci unele din lemn, care nu păreau să mai fi fost închise de ani de zile.

Aleea era complet blocată de mașini, așa că Branson parcă afară, în stradă, urcându-se cu două roți pe trotuar, conștient că închidea o alee circulară, dar fără să poată face mare lucru în legătură cu asta.

Intrară în curte, strecurându-se pe lângă un BMW decapotabil bătrâior, un Saab și mai vechi, un Aston Martin DB 7 gri, murdar, și două Volkswagen Golf. Glenn se întrebă dacă nu cumva Hegarty comercializa și mașini, nu numai timbre.

Se aplecară ca să pătrundă la adăpostul unei terase acoperite și apăsară pe butonul soneriei. Când ușa impozantă din stejar se deschise, Glenn Branson înlemni pentru o clipă. Omul care stătea în fața ușii semăna leit cu unul dintre actorii lui preferați din toate timpurile, Richard Harris. Fu atât de surprins, încât pentru un moment nu mai putu să vorbească, în timp ce bâjbâia după legitimație.

Omul avea o față ridată, de tipul celor cărora Glenn le asocia cu greu o vârstă. Putea avea oricât, între șaizeci și cinci și optzeci de ani. Părul, mai mult alb decât cărunt, era lung și neîngrijit. Bătrânul purta o vestă de crichet pe deasupra unui tricou și pantaloni de trening.

– Agent-șef detectiv Branson și agent-șef detectiv Moy, de la DIC Sussex, spuse Glenn. Am vrea să vorbim cu domnul Hegarty. Dumneavoastră sunteți?

– Depinde pe care domn Hegarty îl căutați, spuse el cu un zâmbet evaziv. Pe unul dintre fiii mei sau pe mine?

– Domnul *Hugo* Hegarty, spuse Bella.

– Eu sunt. Se uită la ceas. Trebuie să plec în douăzeci de minute, să joc tenis.

– Nu avem nevoie decât de câteva minute, domnule. Vrem să vorbim cu dumneavoastră despre o persoană cu care credem că ați făcut tranzacții acum câțiva ani, Ronnie Wilson.

Ochii lui Hugo Hegarty se îngustară și deodată păru foarte îngrijorat.

– Ronnie. Doamne, Dumnezeule! Știți că a murit? Ezită înainte de a face un pas înapoi și a spune, pe un ton ceva mai amabil: Vreți să intrați? E o zi urâtă.

Pătrunseră într-un hol lung, cu lambriuri din stejar, cu picturi frumoase în ulei atârnând pe pereți, apoi îl urmară pe Hegarty într-un birou cu o canapea din piele roșie ornată cu ținte și un fotoliu cu suport pentru picioare, care se potrivea cu canapeaua. Prin fereastra cu vitralii se zăreau piscina, o pajiște largă, bordată cu arbuști cu un aer autumnal și straturi de flori, și acoperișul casei vecine, dincolo de gardul din scânduri. Chiar deasupra lor se auzea un aspirator.

Era o cameră ordonată. Rafturile erau încărcate cu ceea ce păreau a fi trofee de golf și numeroase fotografii tronau pe birou. Una era a unei femei frumoase, cu părul argintiu, probabil soția lui Hegarty, iar altele înfățișau instantanee cu doi adolescenți, două adolescente și un bebeluș. Alături de sugativa de pe birou era o lupă enormă.

Hegarty le indică să se așeze pe canapea, el alegând brațul fotoliului.

– Bietul Ronnie. Cumplită afacere, toată chestia aia. Ghinionul lui să se afle acolo tocmai în ziua aia. Râse nervos. Așadar, cu ce vă pot ajuta?

Branson observă un șir de clasoare Stanley Gibbons, groase, grele, judecând după aspect, și alte vreo zece aliniate pe rafturile de cărți.

– E vorba despre o investigație pe care o întreprindem și care are unele legături cu domnul Wilson, răspunse el. Ni s-a spus că dumneavoastră comercializați timbre valoroase. Așa este, domnule?

Hegarty încuviință, apoi își încreți fața într-un fel ce indica un ușor dezacord.

– Poate nu chiar atât de mult acum. Piața e foarte instabilă. Acum mă ocup mai mult de proprietăți, bursă și acțiuni, decât de timbre. Îmi place să iau bine pulsul.

Avea un fel de a clipi care lui Branson îi plăcea. Richard Harris clipea în același fel – o parte din magia marelui actor.

– Considerați că ați avut numeroase relații de afaceri cu domnul Wilson?

Hegarty ridică din umeri.

– Destul de multe, când și când, pe parcursul anilor. Ronnie nu era o persoană cu care se lucra ușor.

– De ce?

– Păi, știți, ca să vorbesc fără menajamente, proveniența unora dintre chestiile cu care venea el era incertă. Am avut întotdeauna grijă să-mi apăr reputația, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Branson își notă ceva.

– Adică ați considerat că unele dintre tranzacțiile pe care vi le-a propus nu erau legale?

– Unele din lucrurile pe care le avea el nu le-aș fi cumpărat la nici un preț. Mă întrebam uneori de unde făcea rost de timbrele pe care le aducea la mine și dacă plătise cât pretindea că plătise pentru ele. Ridică din umeri. Dar avea o bună înțelegere a acestei afaceri și i-am vândut unele lucruri bune. Întotdeauna plătea cu bani gheață, pe loc. Dar... Vocea i se pierdu și el clătină din cap. Ca să fiu cinstit, trebuie să spun că nu a fost clientul meu preferat. Eu încerc să am grijă de cei cu care fac afaceri. Poți să faci afaceri cu cineva de o mie de ori, dar nu îl poți înșela decât o dată.

Glenn zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Bella încercă să împingă lucrurile mai departe.

– Domnule Hegarty, v-a contactat doamna Wilson, doamna Lorraine Wilson, după moartea lui, vreodată?

Hegarty ezită o secundă, aruncând priviri îngrijorate când unuia, când celuilalt, ca și când miza fusese brusc ridicată.

– Da, m-a contactat, spuse el cu hotărâre.

– Ne puteți spune de ce?

– Ei bine, presupun că nu mai contează acum – e și ea moartă de mult. Dar m-a pus să jur că voi păstra secretul, vedeți dumneavoastră.

Aducându-și aminte de instrucțiunile lui Grace, Branson prezentă lucrurile cu cât mai mult tact.

– Investigăm o crimă, domnule Hegarty. Vă rugăm să ne dați toate informațiile pe care le dețineți.

Bătrânul păru șocat.

– Crimă? N-am știut. O, Doamne! Fir-ar să fie! Cine... cine este victima?

– Mă tem că nu vă pot spune asta acum.

– Nu, așa este, desigur, spuse Hegarty.

Pălise vizibil.

– Ei bine, dați-mi voie să-mi ordonez ideile. Se gândi câteva clipe și reluă: Chestia e că a venit să mă vadă... cred că era februarie sau martie, asta ar fi în 2002 – sau poate era aprilie – pot să verific în registrele mele. Mi-a spus că soțul ei o lăsase cu datorii uriașe când a murit și că până și ultimul ban pe care-l aveau le fusese luat, iar casa le fusese confiscată. Mi s-a părut cam brutal, ca să fiu sincer, să vânezi în felul ăsta o văduvă.

Se uită la ei ca și cum ar fi căutat sprijin, dar nu avu parte de nici o reacție. Continuă.

– Mi-a spus că tocmai descoperise că urma să încaseze polița de asigurare de viață și-i era frică să nu pună creditorii mâna și pe acea sumă. Aparent, era cosemnatară pe câteva garanții personale. Așa că voia să convertească banii în timbre, care – se gândea ea foarte corect – aveau să fie mai ușor de ascuns. Cred că aflase asta de la soțul ei.

– Despre ce sumă a fost vorba? întrebă Bella.

– Păi, prima tranșă a fost de aproximativ un milion și jumătate. Și după aia a venit cu aceeași sumă, sau poate cu ceva mai mult, după câteva luni, din fondul de compensații de la 11 septembrie.

Branson fu mulțumit că sumele menționate de Hegarty se potriveau cu ceea ce aflaseră ei. Asta arăta că spunea adevărul.

– Și v-a cerut să-i convertiți pe toți în timbre? întrebă el.

– Sună mai simplu decât a fost, spuse Hegarty. Genul ăsta de tranzacții atrage atenția, vedeți dumneavoastră. Așa că i-am oferit un paravan. Am împrăștiat banii prin lumea timbrelor, spunând că fac achiziții în numele unui colecționar anonim. Asta nu este ceva neobișnuit. În ultimii ani, chinezii au luat-o razna cu timbrele de calitate – singura parte proastă e că unii dealeri le scuipă gunoaie. Ridică un deget în semn de avertizare. Chiar și unii dintre cei mai respectați dealeri.

– Ne puteți furniza o listă cu toate timbrele pe care i le-ați vândut doamnei Wilson? întrebă Bella.

– Da, dar va trebui să-mi lăsați ceva timp. Aș putea să mă apuc de ea după meciul meu – aș putea să v-o pregătesc până în jur de ora ceaiului, astăzi după-amiază. E bine așa?

– Perfect, spuse Branson.

– Și ne-ar fi extrem de util, adăuga Bella, dacă ne puteți da și o listă cu toți oamenii la care s-ar fi putut duce și care ar fi avut banii necesari să le cumpere ulterior, când ar fi avut nevoie de bani gheață.

– Vă pot da numele comercianților, spuse el. Și câțiva colecționari individuali, ca mine. Nu suntem la fel de mulți cum eram cândva. Mă tem că unii dintre vechii mei prieteni din jocul ăsta sunt morți acum.

– Cunoaşteţi vreun dealer sau colecţionar în Australia? întrebă ea.

– Australia? se încruntă el. Australia? Stai aşa. Sigur, era cineva pe care-l cunoştea Ronnie, din Brighton, care emigrase acolo cu câţiva ani înainte, pe la mijlocul anilor nouăzeci. Îl chema Skeggs. Chad Skeggs. Întotdeauna jongla cu sume mari. Avea o afacere cu comenzi prin poştă, în Melbourne. Îmi mai trimite câte un catalog, când şi când.

– Cumpăraţi vreodată de la el? întrebă Glenn.

Hegarty clătină din cap.

– Nu, e lunecos. M-a fentat o dată. Am cumpărat nişte timbre australiene de la el, dinainte de 1913, dacă-mi aduc bine aminte. Dar nu erau deloc în starea despre care-mi vorbise la telefon. Când am protestat, mi-a zis să-l dau în judecată. Hegarty îşi înălţă mâinile în aer, a disperare. Suma nu merita osteneala, iar el ştia asta. Vreo două miare – taxele judiciare m-ar fi costat mai mult. Sunt uimit că lepra asta mai poate încă să facă afaceri.

– Mai e altcineva din Australia la care vă puteţi gândi? întrebă Bella.

– Uite ce am să fac, vă dau o listă completă în după-amiaza asta. Vreţi să treceţi pe aici în jur de, să zicem, patru?

– E bine, mulţumim, domnule, spuse Branson.

Când se ridicară toţi în picioare, Hegarty se aplecă înainte, conspirativ, vorbind numai pentru urechile lor.

– Nu ştiu dacă mă puteţi ajuta. M-a înregistrat una dintre camerele dumneavoastră – pe Old Shoreham

Road – acum două zile. Nu aţi putea pune o vorbă bună pentru mine?

Branson se uită la el, uimit.

– Mă tem că nu, domnule.

– A, bine, nici o problemă. M-am gândit numai să întreb.

Şi le aruncă un zâmbet plin de regret.

87

Octombrie 2007

Abby stătea pe bancheta din spate a taxiului, recitind un mesaj pe care tocmai îl primise. O înviora şi o făcea să zâmbească.

> *Ţine minte... Munceşte ca şi cum nu ai avea nevoie de bani.*
> *Iubeşte ca şi cum nu ai fi fost niciodată rănit.*
> *Dansează ca şi cum nu te-ar privi nimeni.*

Şoferul o înveselea şi el. Fusese boxer, zicea el, nu avusese niciodată parte de glorie, dar acum făcea puţin antrenament şi-i încuraja pe puşti să facă sport. Avea o faţă aplatizată, se gândi ea, ca şi cum într-un anumit moment din viaţă se ciocnise de un perete de beton cu faţa, cu vreo sută de kilometri pe oră. Îi spuse în timpul drumului de întoarcere de la cea de-a treia casă de odihnă pe care o vizitase în dimineaţa asta

că și el avea o mamă bătrână, cu probleme de sănătate, dar nu-și putea permite costurile acestor aziluri.

Abby nu se putu gândi la un citat ca să-l trimită drept răspuns, așa că scrise doar:

Curând! Abia aștept. Îmi e foaaaaaarte dor.
Xxxxxx

Trecuse puțin de ora unu când ajunseră în fața blocului mamei ei. Abby se uită în jur, să vadă dacă era vreo urmă de Ricky, dar drumul părea liber. Îi spuse șoferului să aștepte și să lase aparatul de marcat deschis. Primele două locuri pe care le văzuse erau oribile, dar cel de-al treilea era bun și, cel mai important, părea să fie sigur. Și grozav era că aveau un loc liber. Abby hotărâse să o ducă pe mama ei acolo imediat.

Nu trebuia decât să arunce câteva lucruri într-o geantă. Știa cât de înceată era mama ei, dar avea să facă ea totul în locul ei și să o scoată repede din casă. Se putea ca mamei ei să nu-i placă, dar va fi nevoită să accepte situația pentru câteva săptămâni. Cel puțin acolo avea să fie în siguranță. Abby nu se putea bizui la nesfârșit pe serviciile noului paznic al mamei ei, redutabila Doris – al cărei nume de familie nici măcar nu îl știa.

Știind-o pe mama ei în siguranță, putea pune în aplicare planul pe care-l încropise în ultimele ore, a cărui primă parte era să plece cât mai departe de aici. Cea de-a doua era să găsească pe cineva în care se putea încrede. În care să se poată încrede total.

În câți străini se putea încrede ca să-i păstreze tot ce avea pe lume și să nu fugă cu avutul ei – așa cum făcuse ea?

Șoferul ăsta de taxi părea a fi genul potrivit. Simțea că putea avea încredere în el, dacă trebuia. Dar ar putea el să-l țină pe Ricky la respect de unul singur sau ar avea nevoie de încă vreo doi tipi? Ceea ce însemna că ar fi nevoită să se încreadă într-o persoană pe care o cunoștea de treizeci de minute și în alții pe care nu-i întâlnise niciodată. Ăsta era un risc prea mare, după toate greutățile prin care trecuse ca să ajungă până aici.

În acest moment, totuși, nu avea foarte multe opțiuni. Chiria pentru apartament fusese plătită în avans pe trei luni, din care trecuse doar una, iar asta îi mâncase cea mai mare parte din rezervele ei de bani gheață. Iar plata în avans pe o lună pentru mama ei la casa de odihnă Bexhill Lawns, din dimineața asta, nu îmbunătățise situația. Avea suficient credit rămas pe card ca să o mai ducă încă două luni, dacă se dădea la fund într-un hotel ieftin, pe undeva. După aceea, va trebui să facă apel la resursele ei. Iar pentru asta, era nevoie să scape de Ricky.

Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru norocul chior de a nu fi apucat să le transfere în nou-achiziționata cutie de valori.

Ar fi trebuit să-și dea seama, din tot ce știa despre Ricky, că era un as al electronicii. I se lăudase într-o noapte că avea oameni la recepțiile a jumătate dintre hotelurile cele mai bune din Melbourne și Sydney,

oameni care lucrau pentru el, dându-i cheile din plastic returnate de clienții care părăseau hotelul. Aceste chei conțineau datele cărților lor de credit și adresele de acasă. Avea un cumpărător dispus să plătească pentru aceste informații, îi spusese, iar escrocheria, sau mai degrabă *serviciul de date*, cum îi plăcea lui să-i spună, îi aducea mai mulți bani decât afacerile legale.

Pătrunse în holul de la intrare și o luă pe coridor spre apartamentul mamei ei. O sunase de două ori, ca să verifice dacă totul era OK. Prima oară pe la zece și jumătate, când mama ei îi spusese că lăcătușul sunase să-i spună că avea să ajungă la ea până la unsprezece. Iar a doua oară fusese acum o oră, când îi spusese că omul era acolo.

Abby fu speriată să descopere că reuși să descuie ușa cu cheia ei. Mai îngrijorător, nu văzu nici un semn că vreun muncitor fusese pe acolo. Strigă cuprinsă de neliniște, apoi traversă holul în grabă, spre camera de zi.

Spre uluirea ei, carpeta fusese scoasă. Carpeta roșie pe care și-o amintea din copilărie, de pe care curățase budinca de orez vărsată ieri, dispăruse. Nu mai erau decât câteva petice uzate din folia de dedesubt, rămase peste scândurile goale, nelustruite.

Pentru o clipă, întreaga ei lume se distorsionă, în timp ce încercă să facă o legătură între montarea unei noi încuietori și necesitatea de a scoate carpeta. Ceva părea să nu se potrivească.

– Mamă! Mamă!!! strigă ea, sperând că mama ei era în bucătărie, la baie sau în dormitor.

Unde era Doris? Nu-i promisese ea să stea cu mamei ei, aici?

Intră în fugă, cuprinsă de panică, în fiecare cameră. Apoi ieşi alergând din apartament, luă scările pieptiş, câte două trepte o dată, şi apăsă pe butonul soneriei de la apartamentul lui Doris. După care bătu în uşă, cu pumnul.

După un timp ce i se păru a fi o eternitate, auzi zornăitul familiar al lanţului de siguranţă şi, la fel ca ieri, uşa se deschise câţiva centimetri. Doris, cu ochelarii ei groşi, fumurii, se uită prudent afară, apoi îi zâmbi în semn de bun venit şi deschise uşa mai larg.

– Bună, dragă!

Abby se simţi instantaneu uşurată de voioşia întâmpinării şi pentru un moment fu sigură că Doris avea să-i spună că mama ei e aici sus, în apartamentul ei.

– O, bună ziua, mă întrebam dacă nu ştiţi cumva ce s-a întâmplat jos.

– Cu lăcătuşul?

Aşadar, venise.

– Da.

– Păi, îşi vede de treabă, dragă. Pare un tânăr încântător. S-a întâmplat ceva?

Chiar atunci, telefonul lui Abby începu să sune. Ea se uită la ecran şi văzu că este numărul mamei ei. Se întoarse spre Doris.

– E OK, mulţumesc.

Doris ridică un deget.

– Am ceva care se arde pe aragaz, dragă. Mai vino pe aici, dacă ai nevoie de mine.

Abby acceptă apelul în timp ce Doris închidea ușa.

Era vocea mamei ei. Dar era toată un tremur și vorbi pe nerăsuflate, ca și cum ar fi citit un text scris.

– Abby, spuse ea. Ricky vrea să vorbească cu tine. Am să ți-l dau pe el. Te rog, fă exact ce îți spune.

Apoi legătura se întrerupse.

Abby formă numărul cu febrilitate. Apelul intă direct în căsuța pentru mesaje vocale. Apoi, aproape imediat, primi un alt apel. Pe ecran apăruse: *Număr privat.*

Era Ricky.

88

Octombrie 2007

– Unde este mama? țipă Abby în telefon înainte ca Ricky să apuce să vorbească. Unde este, ticălosule? UNDE ESTE?

În spatele ei se deschise o ușă și un bătrân se uită scrutător afară, după care o închise cu zgomot.

Înnebunită acum, gândindu-se că fusese atât de proastă încât să-și lase mama cu bătrâna aia, Abby se grăbi spre relativa intimitate a casei scărilor.

– Vreau să vorbesc cu ea, acum. Unde este?

– Mama ta e bine, Abby, spuse el. E bine-mersi, la căldurică, exact ca un viermișor sub covor – în caz că te întrebai unde a dispărut.

Cu telefonul lipit de ureche, Abby se împletici înapoi pe scări în jos și reveni în apartamentul mamei

ei, închizând uşa după ea. Merse până în camera de zi, uitându-se iarăşi la scândurile goale, vizibile prin folia peste care fusese aşezată carpeta. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Tremura puternic, începând să se simtă desprinsă de propriul ei trup, primul semn al atacului de panică.

– Sun la poliţie, Ricky, spuse ea. Nu-mi mai pasă de nimic altceva acum. Bine? Sun la poliţie chiar acum.

– Nu cred că o s-o faci, Abby, spuse el calm. Cred că eşti prea deşteaptă pentru asta. Ce o să le spui? *Am furat tot ce avea omul ăsta şi acum m-a ajuns din urmă şi a luat-o ostatic pe mama.* Trebuie să fii în stare să dai socoteală pentru toate, Abby. În lumea occidentală de astăzi, cu toate reglementările pentru spălarea banilor, trebuie să fii în stare să dai socoteală pentru posesiuni şi sume de bani considerabile. Cum o să dai tu socoteală pentru ceea ce ai, pe baza câştigurilor tale de chelneriţă într-un bar din Melbourne?

Ea ţipă în telefon:

– Nu-mi mai pasă, Ricky. OK?

Urmă o scurtă tăcere. Apoi, el spuse:

– O, eu cred că-ţi pasă. Nu ai făcut ceea ce mi-ai făcut mie dintr-un impuls de moment. Ai plănuit asta îndelung şi cu grijă, tu şi cu Dave, nu-i aşa? E vreo poziţie în care nu ţi-a spus el să mă regulezi, sau numai eu am fost cel regulat?

– Asta nu are nimic de-a face cu mama mea. Adu-o înapoi. Adu-o aici şi discutăm.

– Nu, tu îmi aduci mie tot ce mi-ai luat și după aia stăm de vorbă.

Atacul de panică se agrava. Începu să soarbă aerul ca un pește. Capul îi ardea. Se simțea de parcă ar fi plutit pe jumătate în afara corpului, simțea că trupul începea să-i moară. Alunecă în lateral, se lovi de capătul canapelei, se agăță disperată de unul dintre brațe, apoi își făcu vânt și își dădu drumul în jos pe ea, rămânând acolo amețită.

– Închid acum, gâfâi ea, și sun la poliție.

Dar chiar în timp ce rostea cuvintele, simțea că ceva din hotărâre i se dusese din voce și că asta o putea simți și el.

– Da, și după aia ce?

– Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă! Ca un copil care face o criză de nervi, repetă de câteva ori, de fiecare dată mai tare: Nu-mi pasă deloc!

– Ar trebui să-ți pese. Pentru că ei vor găsi o bătrână bolnavă cronic, care s-a sinucis, și pe fiica ei, o hoață cu o poveste de trei lulele despre omul de la care a furat, iar cel care a pus-o să facă asta nu este exact în situația de a intra în boxa martorilor pentru a o ajuta. Așa că gândește-te cum o să ieși basma curată din asta, javră isteață. O să te las să te calmezi acum, și între timp o să-i pregătesc mamei tale o ceașcă bună de ceai, după care te sun iar.

– Nu... stai așa...! strigă ea.

Dar el închisese. Apoi, brusc, Abby își aminti de taxiul care aștepta afară, cu aparatul în funcțiune.

89

Octombrie 2007

În timp ce aştepta ca banda rulantă pentru bagaje să pornească, Roy Grace îi trimise lui Cleo un mesaj scurt, în care îi spuse că ajunsese. După socotelile lui, trebuia să fie şase şi un sfert după-amiaza în Marea Britanie. Încă cincisprezece minute până la începerea întâlnirii de informare pentru Operaţiunea Dingo.

O sună pe Lizzie Mantle ca să afle ultimele informaţii, dar ambele numere, de la linia directă fixă şi de la mobilul ei, îl trimiseră la căsuţa de mesaje vocale. În continuare, încercă la Glenn Branson, care răspunse după al doilea apel.

– Ai reuşit să te încalţi?

– Da, de asta te-am sunat, să-ţi spun. M-am gândit că s-ar putea să fii încântat.

– Deci, unde eşti? Ai ajuns, nu-i aşa? Aeroportul JFK?

– Newark. Îmi aştept bagajul.

– Unii o duc bine, se plimbă pe la New York, iar noi, ăştilalţi, stăm aici, în tranşee.

– Te-aş fi trimis în Australia, dar m-am gândit că în situaţia ta actuală, nu ar fi fost un lucru prea deştept.

– În momentul ăsta, cu cât sunt mai departe de ea, cu atât este Ari mai fericită. În orice caz, o să vorbim mai mult despre asta când te întorci.

Ai milă de mine, îşi spuse Grace. Chiar dacă ar fi făcut orice pentru omul ăsta, la care ţinea atât de mult, nu se simţea în postura de a-i da sfaturi – lui sau oricui

altcuiva – în probleme care i-ar fi putut afecta viața. Ce naiba știa el? Și ce fel de exemplu fusese căsnicia lui? Dar nu spuse nimic din toate astea.

– Deci, ia povestește-mi, ceva noutăți? întrebă.

– Păi, de fapt noi am tras tare în timp ce tu te-ai relaxat sorbind șampanie și uitându-te la filme în ultimele șapte ore.

– Am luat cursuri de creșterea animalelor, de tratarea crampelor, despre bacteria listeria și despre tromboza profundă a venelor. Iar căștile mele nu au funcționat. În afară de asta, ai ghicit destul de bine.

– E tare greu la vârf, Roy. Nu așa se spune?

– Da, da. Hai, că mă costă o avere. Lasă gargara!

Branson raportă despre vizita lor la comercianții de timbre Hawkes și Hugo Hegarty. Grace ascultă cu atenție.

– Așadar, sunt timbre, într-adevăr! A transformat totul în timbre!

– Așa este. Portabilitate. Toate reglementările pentru spălarea banilor. Au câini dresați la aeroporturi, care sunt antrenați să adulmece bancnotele. Iar trei milioane și un sfert bani gheață ocupă o grămadă de spațiu. Dar aceeași valoare în timbre nu necesită decât vreo două plicuri A4.

– Avem vreo idee ce a făcut cu ele?

– Nu. Nu deocamdată. Oricum, după aia am mers s-o vedem pe sora lui Lorraine Wilson.

– Ea ce v-a spus?

– Foarte multe.

Se auzi un bip și banda rulantă începu să se miște. Grace fu îmbrâncit de doi bărbați supraponderali, iar o femeie în vârstă îl lovi peste picioare cu un căruț pentru bagaje. Se dădu înapoi, depărtându-se de mulțimea care viermuia în jurul benzii transportoare, plasându-se într-un loc unde avea ceva spațiu și de unde își putea vedea bagajele. Știa de la un stagiu făcut la aeroportul Gatwick, cu câțiva ani în urmă, că furtul de bagaje de pe benzile rulante era o infracțiune comună.

– E foarte mult zgomot la tine, acolo, spuse Branson.

– Eu te aud bine. Spune-mi!

– Primul lucru e că sora s-a dus la New York cu Lorraine Wilson la o săptămână după 11 septembrie – imediat ce au reușit să prindă un zbor. S-au dus la hotelul la care a stat Ronnie, la W.

– W? se miră Grace. W și mai cum?

– Așa se numește.

– Doar W?

– Bătrâne, trăiești într-o grotă, sau ce? Trebuie să mă angajezi ca guru personal de stil de viață, program întreg. W este un lanț de hoteluri. Sunt, cum ar veni, considerate hoteluri supertari.

– Da, mă rog, salariul meu nu se ridică la nivelul hotelurilor supertari.

– Nu pot să cred că nu ai auzit de ele.

– Ei bine, iată, încă un mister nerezolvat al vieții mele. Mai ai ceva să-mi spui despre hotel, în afară de faptul că nu am auzit de el?

– Da, destule. Așadar, unele dintre lucrurile lui erau încă în cameră, iar administrația nu era foarte

fericită, deoarece cartea de credit pe care le-o dăduse nu mai avea nimic pe ea.

– Nu au ținut cont de faptul că era mort?

– Presupun că nu știau atunci. El făcuse rezervare pentru numai două nopți și le lăsase un card pe care nu mai avea credit. Oricum, treaba e că pașaportul și biletul lui de avion pentru întoarcerea în Marea Britanie erau încă în seiful hotelului.

Spre ușurarea lui, Grace își zări deodată bagajul apărând.

– Stai o clipă. Se grăbi să-l înhațe de pe bandă, apoi spuse: Bine, continuă.

– S-au dus apoi la Pier 92, unde departamentul de poliție din New York organizase un fel de centru de ajutor pentru familiile victimelor. Oamenii duceau acolo tot felul de obiecte, pentru obținerea ADN-ului potențialelor victime, pentru a ajuta la identificarea cadavrelor sau a părților de corp. Aveau și un fel de expoziție cu obiectele care fuseseră recuperate. Lorraine s-a dus acolo cu sora ei, dar poliția nu recuperase nimic din obiectele soțului ei, cu care să-l poată identifica, la momentul acela.

Grace își trase bagajul departe de mulțime, într-un loc mai liniștit, apoi trebui să aștepte să se termine un anunț general transmis prin difuzoarele aeroportului înainte să poată întreba:

– Ce e cu banii pe care i-a primit Lorraine?

– Ajung și la aia – și trebuie să fug într-un minut la informare.

– Spune-i lui Mantle să mă sune după aceea.

– Am să-i zic. Dar mai întâi trebuie să auzi ceva. Am făcut un mare pas înainte! Deci, oricum, Lorraine pune mâna pe cinşpe sute de dolari de la ofiţerul de la Pier 92. Împărţeau mălai tuturor care pierduseră pe cineva şi aveau probleme financiare.

– Destul de corect, la momentul ăla. Fusese lăsată cu fundu-n baltă, financiar, nu-i aşa?

– Da. Apoi, la două săptămâni după ce s-au întors în Marea Britanie, sora ei spune că Lorraine a primit un telefon: un portmoneu conţinând permisul de conducere al lui Ronnie Wilson şi un telefon mobil care a fost identificat ca aparţinându-i lui fuseseră găsite de voluntarii care săpau în molozul de la Ground Zero. I-au fost trimise fotografii ale lor şi ale conţinutului portmoneului, ca să le poată identifica oficial.

– Ceea ce ea a putut face?

– Da. Acum, despre banii gheaţă pe care i-a primit, plăţile cele mari de la asigurarea de viaţă şi apoi compensaţia – fii atent care-i treaba. Sora ei a fost uluită când i-am spus. Adică mai mult decât uluită, de fapt, la naiba, pulverizată de uluită.

– Teatru?

– Nu, după mine şi nici după Bella. Pendula între uluire şi furie. Vreau să zic că şi-a ieşit din fire la un moment dat, spunând că-şi curăţase propriile economii ca s-o ajute pe Lorraine – şi asta a fost mult după ce, potrivit înregistrărilor băncii, surorii ei îi intrase în cont prima grămadă de gologani.

– Deci, nici un fel de onoare între surori?

– Se pare că a fost într-o singură direcţie onoarea la ele. Dar am lăsat la urmă ce e mai bun. O să-ţi placă la nebunie.

Un alt anunţ general fu transmis prin difuzoarele aeroportului. Grace îi ţipă lui Branson să aştepte să se termine.

– Laboratorul a găsit în după-amiaza asta o potrivire ADN familială cu fătul pe care-l purta Lorraine. Cred că am găsit tatăl!

– Cine? întrebă Grace, incitat.

– Ei bine, dacă nu e vorba de o greşeală, e nimeni altul decât Ronnie Wilson.

Grace rămase tăcut un moment, simţind cum îi creşte adrenalina. Entuziasmat că intuiţia lui se dovedise a fi fost corectă.

– Cât e de bună potrivirea?

– Păi, tipul ăsta de potrivire *familială* înseamnă că avem jumătate din genele tatălui. Ar putea fi şi alte potriviri, dar având în vedere cine este mama, aş spune că şansele să fie oricine altcineva sunt prea mici ca să merite să fie luate în considerare.

– De unde au avut ADN-ul lui Ronnie?

– De la o perie de cap pe care văduva a dus-o la NYPD când a plecat la New York. Profilul ăla a fost trimis apoi poliţiei britanice, conform procedurii, şi a intrat în baza de date naţională.

– Ceea ce înseamnă, spuse Grace, fie că prietenul nostru, domnul Wilson, lăsase în urmă nişte spermă congelată pe care nevasta lui, care nu era chiar atât de moartă cum se părea, şi-a implantat-o, fie că...

– Eu, unul, sunt pentru cel de-al doilea *fie că*, spuse Branson.

– E clar că pare a fi favoritul și din locul în care mă aflu eu, răspunse Grace.

– Iar tu te afli mult mai aproape decât mine, bătrâne. Cu sau fără pantofi în picioare.

90

Octombrie 2007

Abby auzi un telefon sunând pe undeva, aproape și insistent. Apoi realiză, cu o tresărire, că era al ei. Se ridică în picioare, amețită, încercând să-și dea seama unde se află. Telefonul continua să sune.

Pe față îi sufla aer rece, dar ea transpira abundent. Era în întuneric, numai umbre de jur împrejurul ei, într-un halou portocaliu, fantomatic. Când se mișcă, un arc scârțâi sub ea. Realiză că era așezată pe o canapea, în apartamentul mamei ei. Hristoase, de cât timp dormea?

Se uită în jur, speriată că Ricky se întorsese și acum era aici, înăuntru. Zări lucirea ecranului telefonului și se întinse să-l ia. Junghiurile de frică pe care le simțea în stomac se accentuaseră când văzu cuvintele: *Număr privat*. Ora de pe ecran era șase și jumătate.

Duse telefonul la ureche.

– Da?

– Te-ai gândit bine, nu-i așa? spuse Ricky.

Creierul îi fu asaltat de panică. Unde naiba era el? Trebuia să plece rapid de aici. Era o pradă uşoară, în locul acela. Oare el ştia unde se afla ea acum? Era pe undeva, pe afară?

Aşteptă un moment înainte să răspundă, încercând să-şi adune gândurile. Decise să lase luminile stinse, nevrând să-i arate că se afla aici, în cazul că el era în stradă, urmărind-o. Prin perdele pătrundea destulă lumină din stradă ca să vadă tot ce avea nevoie, pentru moment.

– Cum se simte mama? ceru ea să afle şi-şi simţi tremurul din voce.

– E bine.

– Nu este deloc rezistentă. Dacă o laşi să răcească, poate să facă o pneumonie...

Întrerupând-o, Ricky răspunse:

– Cum ţi-am spus, e la căldură, ca un viermişor în covor.

Lui Abby nu-i plăcu felul în care rostise acele cuvinte.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Sigur că vrei. Iar eu vreau ce mi-ai furat. Aşa că e foarte simplu. Tu îmi aduci ce-mi aparţine sau îmi spui unde este, iar mama ta poate pleca acasă cu tine.

– De unde ştiu că pot să am încredere în tine?

– Asta e bună, venind din partea ta! pufni el dispreţuitor. Nu cred că ştii înţelesul acestui cuvânt.

– Ştii ceva, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, spuse ea. Am să-ţi dau înapoi ce mi-a mai rămas.

Tonul vocii lui se schimbă, părând alarmat.

– Ce vrei să spui cu *ţi-a mai rămas*? Vreau totul. Absolut totul. Ăsta-i târgul.

– Nu se poate. Nu pot să-ţi dau decât ce mai am.

– De-asta nu mai era nimic în cutia de valori? Ai cheltuit totul?

– Nu totul, blufă ea.

– Javră nesimţitoare. M-ai lăsa s-o ucid pe maică-ta, nu-i aşa? M-ai lăsa s-o ucid pe ea decât să-mi dai înapoi ce-mi aparţine. Atât de mult înseamnă banii pentru tine.

– Da, spuse ea. Ai perfectă dreptate, Ricky. Te-aş lăsa.

Apoi îi închise telefonul.

91

Octombrie 2007

Abby o luă la fugă prin încăperea întunecată, împiedicându-se de un taburet tapiţat, căutând pe bâjbâite drumul spre baie. Găsi chiuveta şi începu să verse în ea, râgâind, cu nervii făcuţi ţăndări.

Spălă chiuveta, îşi clăti gura şi aprinse lumina, respirând adânc. *Te rog, nu mă lăsa să am încă un atac de panică.* Rămase cu mâinile încleştate pe marginea chiuvetei, cu ochii în lacrimi, îngrozită că Ricky putea în orice moment să intre peste ea, spărgând uşa.

Trebuia să fugă de aici şi trebuia să-şi aducă aminte pentru ce făcea asta. *Calitatea vieţii mamei ei.* Despre asta era vorba. Fără bani, mama ei urma să-şi trăiască

ultimii ani într-o mizerie de neimaginat. Trebuia să ţină minte asta.

Şi să se gândească la soarta ei: Dave aşteptând mesajul care să spună că erau gata de plecare.

Era la numai o tranzacţie distanţă de a-i asigura mamei ei un viitor care merita să fie trăit. La o călătorie cu avionul distanţă de viaţa pe care şi-o promisese întotdeauna.

Ricky era rău. Un sadic. Un bătăuş. Dar şi un ucigaş? Nu credea asta.

Ştia că trebuia să i se împotrivească, să dovedească tărie. Ăsta era singurul limbaj pe care îl înţelegea un bătăuş. Şi nu era prost. El voia totul înapoi. A face rău unei bătrâne bolnave nu avea nici o importanţă pentru el.

Te implor, Doamne!

Abby se întoarse în camera de zi, aşteptându-l să sune. Gata să respingă apelul când avea să o facă. Apoi, simţindu-şi inima în gât, îngrozită că făcea o mare greşeală, se strecură afară din apartament, pe coridorul încă şi mai întunecos, şi o luă în sus pe scara de incendiu, până la primul etaj.

După câteva minute, de la telefonul din apartamentul lui Doris, formă un alt număr. Îi răspunse o voce manierată, de bărbat.

– Pot să vorbesc cu Hugo Hegarty? întrebă ea.

– Vorbiţi chiar cu el.

– Îmi cer scuze că vă sun seara, domnule Hegarty, spuse Abby. Am o colecţie de timbre pe care aş vrea să o vând.

– Da?

Rosti cuvântul în aşa fel încât să sune meditativ.

– Ce îmi puteţi spune despre ele?

Ea luă fiecare timbru în parte, descriindu-l în detaliu. Era atât de familiarizată cu ele, încât i se întipăriseră în minte ca o fotografie. El o întrerupse de vreo două ori, cerând mai multe detalii.

Când ea termină, Hugo Hegarty căzu într-o tăcere stranie.

92

Octombrie 2007

Stând în microbuzul lui, în campingul retras pe care-l găsise pe internet, Ricky era adânc cufundat în gânduri. Ploaia care răpăia pe acoperiş era o acoperire bună. Nimeni nu avea să vină la plimbare pe aici, prin întunericul unui câmp noroios, ca să-şi vâre nasul în lucruri care nu-l priveau.

Locul ăsta era perfect. La numai câţiva kilometri în sus pe Downs, dincolo de Eastbourne, la marginea unui sătuc ce semăna cu o imagine de pe o carte poştală, numit Alfriston. Un camping într-un câmp larg, împădurit, la un kilometru distanţă pe un drum de ţară pustiu, în spatele unui club de tenis biciuit de ploaie.

Asta nu era nici perioada din an, nici vremea potrivită pentru tenis sau camping, ceea ce echivala cu nici un ochi iscoditor. Nici proprietarul nu părea genul curios. Venise cu doi băieţei care se certau pe bancheta din spate a maşinii, îşi primise cele cincisprezece lire pentru trei nopţi şi îi arătase lui Ricky unde erau toaletele şi duşurile. Îi dăduse un număr de telefon mobil şi-i spusese că s-ar putea să revină mâine, dacă mai apărea cineva.

Nu mai era decât un singur vehicul în camping, o autorulotă mare, cu numere olandeze, dar Ricky parcase la mare distanţă de el.

Avea mâncare, apă, lapte – chestii pe care le cumpărase în drum, de la o staţie de benzină – destul ca să-i ajungă pentru un timp. Deschise capacul unei cutii de bere şi dădu peste cap jumătate din conţinut dintr-o singură sorbitură, simţind nevoia de ceva alcool ca să-şi calmeze nervii. Apoi aprinse o ţigară şi trase trei fumuri lungi într-o succesiune rapidă. Coborî puţin fereastra şi încercă să scuture scrumul afară, dar vântul i-l suflă drept în faţă. Închise fereastra şi, când făcu asta, îşi încreţi nasul. Un miros neplăcut venise de afară.

Trase încă un fum din ţigară şi un gât de bere. Era profund tulburat de convorbirea telefonică pe care tocmai o avusese cu Abby. De felul în care îi închisese. De felul în care continua să o citească greşit pe căţea.

Se temea că vorbise serios când spusese ceea ce spusese. Cuvintele îi sunau în minte, iar şi iar.

Am să-ţi dau înapoi ce mi-a mai rămas.

Cât cheltuise? Mințise? Trebuie să fi fost o cacealma. Era imposibil să fi dat gata mai mult de câteva mii în timpul în care stătuse ascunsă. Abby blufa. Se vedea nevoit să ridice miza. Să o oblige să-și recunoască jocul. Putea ea să se creadă dură, dar el avea îndoielile lui.

Termină țigara și aruncă afară chiștocul. Apoi, când închise fereastra, nările i se încrețiră iarăși. Mirosul devenea tot mai puternic, mai insistent. Venea din interiorul microbuzului. Putoarea distinctivă, acră, de urină.

O, la naiba, nu!

Bătrâna făcuse pe ea.

Aprinse lumina de interior, se chinui să se ridice din scaunul lui și se duse în partea din spate a microbuzului. Femeia arăta caraghios, cu capul ițindu-i-se din carpeta făcută sul, ca o crisalidă urâtă pe cale să-și elibereze omida.

Îi îndepărtă banda izolatoare de pe gură, cât putu de ușor, nevrând să o facă să sufere mai mult decât era necesar; era deja într-o stare foarte proastă și Ricky se temea să nu moară.

– Ai făcut pe tine?

Doi ochi mici, speriați, îl priveau atent.

– Sunt bolnavă, spuse ea cu o voce slabă. Am incontinență. Îmi pare rău.

Panica puse brusc stăpânire pe Ricky.

– Asta înseamnă că ai să faci și celălalt lucru?

Ea ezită, apoi dădu din cap, încercând parcă să se scuze.

– O, asta-i grozav, spuse el. E chiar grozav.

93

Octombrie 2007

Glenn Branson se întorcea spre biroul lui, după întâlnirea de informare de la șase și jumătate, pentru Operațiunea Dingo, când mobilul începu să-i sune în buzunar. Pe ecran era afișat un număr de Brighton, pe care nu reuși să-l recunoască.

– Agent-șef detectiv Branson, răspunse el.

Apoi recunoscu imediat vocea viguroasă de la celălalt capăt.

– O, domnule agent-șef detectiv, scuze pentru că vă sun atât de târziu.

– Nu e nici o problemă, domnule Hegarty. Cu ce vă pot fi de folos?

Glenn își continuă drumul.

– Este un moment potrivit?

– Absolut.

– Ei bine, tocmai s-a întâmplat cel mai afurisit lucru, spuse Hugo Hegarty. Țineți minte, când dumneavoastră și încântătoarea dumneavoastră colegă ați revenit în după-amiaza asta, și eu v-am dat o listă? O listă și descrierea tuturor timbrelor pe care le-am cumpărat pentru Lorraine Wilson în 2002?

– Da.

– Ei bine... uitați... asta ar putea fi doar una dintre acele coincidențe stranii, dar am fost implicat în jocul ăsta de prea mult timp și chiar cred că nu este.

Glenn ajunse în dreptul ușii Camerei 1 Incidente Majore și păși înăuntru.

– Aha.

– Tocmai m-a sunat o femeie – părea a fi o femeie tânără, şi era destul de agitată. M-a întrebat dacă aş putea să vând o colecţie de timbre foarte valoroase aflată în posesia ei. I-am cerut să-mi dea detalii şi ceea ce mi-a descris ea este exact – *exact* – ceea ce am cumpărat eu pentru Lorraine Wilson. Mai puţin câteva, care e posibil să fi fost vândute pe parcurs.

Fără să ia telefonul de la ureche, Branson se duse la masa lui de lucru şi se aşeză, analizând semnificaţia celor auzite.

– Sunteţi sigur că nu e doar o coincidenţă, domnule? întrebă el.

– Păi, sunt în mare parte coliţe rare cu timbre neştampilate, care sunt căutate pentru toate colecţiile, plus unele timbre individuale. Nu pot să-mi amintesc dacă ştampilele poştale sunt aceleaşi. Au trecut cinci ani de atunci. Ca să vă faceţi o idee despre ce este vorba, sunt două coliţe 77 Penny Red – cred că ultimul preţ a ajuns la o sută şaizeci de mii de lire. Erau mai multe coliţe 10 şi 11 Penny Black – astea valorează între douăsprezece şi treisprezece mii de lire fiecare – foarte uşor de vândut. Apoi un număr foarte mare de Tuppenny Blue, plus o grămadă de alte timbre rare. Ar fi putut fi o coincidenţă dacă avea doar una sau două dintre astea, dar aceleaşi piese, acelaşi număr?

– Pare puţin straniu, domnule, într-adevăr.

– Ca să fiu cinstit, spuse Hegarty, dacă nu mi-aş fi revăzut registrele astăzi, pentru a întocmi lista aceea

pentru dumneavoastră, mă îndoiesc că mi-aş fi amintit că potrivirea este perfectă.

– Se pare că avem noroc. Apreciez faptul că ne-aţi spus. Aţi întrebat-o de unde le are?

Hegarty coborî vocea, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit.

– A spus că le-a moştenit de la o mătuşă din Australia şi că o persoană pe care a întâlnit-o la o petrecere în Melbourne i-a spus că eu aş fi unul dintre dealerii la care ar trebui să apeleze.

– Dumneavoastră mai degrabă decât cineva din Australia, domnule?

– A zis că i s-a spus că ar putea obţine un preţ mai bun în Marea Britanie sau în State. Cum ea urmează să revină aici, să aibă grijă de mama ei în vârstă, s-a gândit să încerce la mine mai întâi. O să vină mâine dimineaţă, la ora zece, să mi le arate. M-am gândit să-i pun câteva întrebări discrete atunci.

Branson se uită prin notele lui.

– Intenţionaţi să le cumpăraţi?

Aproape că putu să simtă clipirea din ochii lui Hegarty când omul răspunse.

– Păi, zicea că se grăbeşte să le vândă – iar ăsta este de obicei cel mai bun moment ca să cumperi. Nu mulţi dealeri au la dispoziţie suma de care este nevoie ca să cumperi întreg acest lot – de obicei, când sunt multe piese, acestea sunt împărţite în loturi de licitaţie. Dar aş vrea să mă asigur că toate sunt certificate. Mi-ar părea rău să mă despart de toţi banii ăştia

şi să mă trezesc cu un ciocănit în uşă de la voi, băieţi, după câteva ore. De asta v-am sunat.

Desigur. Aici nu se pune problema ca Hugo Hegarty să fie un cetăţean care-şi respectă îndatoririle. Este vorba despre el, să-şi apere el spatele, se gândi Glenn Branson. Şi totuşi, asta era natura umană şi abia dacă îl putea învinovăţi pe om.

– În mare, cam la cât aţi evalua colecţia, domnule?

– Ca vânzător sau cumpărător?

Acum părea şi mai viclean.

– În ambele ipostaze.

– Ei bine, valoarea totală de catalog, la preţurile actuale, e în jur de patru milioane, patru milioane şi jumătate. Deci, ca vânzător, atât aş încerca să obţin.

– Lire sterline?

– O, da, lire sterline.

Branson fu uimit. Cele trei milioane şi un sfert iniţiale, pe care le obţinuse Lorraine Wilson, crescuseră cam cu treizeci la sută – iar asta era după ce multe dintre ele, probabil, fuseseră vândute.

– Şi în calitate de cumpărător, domnule?

Dintr-odată, Hegarty păru reticent.

– Preţul pe care aş fi dispus să-l plătesc depinde de provenienţa lor. Aş avea nevoie de mai multe informaţii.

Creierul lui Branson funcţiona cu febrilitate.

– Vine la dumneavoastră la zece, mâine dimineaţă? Aşa a rămas stabilit?

– Da.

– Cum o cheamă?

– Katherine Jennings.

– V-a dat o adresă sau un număr de telefon?

– Nu, nu mi-a dat.

Branson notă numele, îi mulţumi şi închise. Apoi trase tastatura mai aproape, tastă codul pentru a accesa înregistrările seriale şi introduse numele *Katherine Jennings.*

În câteva secunde, baza de date îi furniză o intrare.

94

Octombrie 2007

Roy Grace se aşeză pe bancheta din spate a Fordului Crown Victoria gri, fără însemne. Intrând în tunelul Lincoln, se întrebă dacă un călător îndeajuns de umblat putea identifica orice oraş din lume doar după sunetul traficului.

În Londra, dominau mugetul constant al motoarelor pe benzină şi duduitul motoarelor diesel, precum şi vaiet-vâjâitul noii generaţii de autobuze Volvo. New Yorkul era total diferit, se distingeau aici în principal rap-rap-rap-ul neîntrerupt al cauciucurilor pe suprafeţele cu creste, crăpături şi denivelări ale drumurilor şi sunetele claxoanelor.

Chiar acum, din spatele lor claxona un camion masiv.

Detectivul investigator Dennis Baker, care era la volan, ridică mâna până în dreptul oglinzii retrovizoare şi-i făcu un gest obscen.

– Du-te și reglează-te, dobitocule!

Grace zâmbi larg. Dennis nu se schimbase.

– Vreau să zic, pentru numele lui Hristos, dobitocule, ce vrei să fac? Să trec peste labagiul din față sau ce? Isuse!

De mult obișnuit cu stilul în care șofa colegul lui, detectivul investigator Pat Lynch, așezat lângă el pe locul din față, se întoarse fără să comenteze, privindu-l pe Roy.

– E bine să te vedem iarăși, omule. Mult timp. Muuult prea mult!

Roy simțea și el același lucru. Îi plăcuseră tipii ăștia din primul moment în care îi întâlnise. În noiembrie 2000 fusese trimis la New York să interogheze un bancher american gay, al cărui partener fusese găsit strangulat într-un apartament din Kemp Town. Bancherul nu fusese niciodată pus sub acuzare, dar murise din cauza unei supradoze la vreo doi ani după aceea. Roy lucrase cu Dennis și Pat la acel caz și păstraseră legătura.

Pat purta blugi și o jachetă de doc peste o cămașă bej, pe sub care avea un tricou alb. Înalt și deșirat, cu fața plină de urme de vărsat și o tunsoare de băiețel, avea înfățișarea fermă a unui tip dur din filme, dar avea o fire surprinzător de blândă și prietenoasă. Își începuse viața ca hamal în port și fizicul lui înalt și puternic îi permisese să reziste.

Dennis purta un hanorac gros, negru, pe care scria *Brigada de Cazuri Reci Crime* și era imprimată emblema NYPD, tras peste o cămașă albastră și blugi.

Mai scund decât Pat, mai vânos și cu ochi ageri, era un pasionat al artelor marțiale. Obținuse de mult zece dani în karate, stilul shotokan, cel mai înalt nivel, și devenise un fel de legendă în NYPD pentru îndemânarea lui la luptele de stradă.

Cei doi bărbați fuseseră la Stația de Poliție Brooklyn, de pe Williamsburg East, la opt patruzeci și șase în dimineața de 11 septembrie, când lovise primul avion. Fiind la numai un kilometru depărtare, imediat peste podul Brooklyn, s-au îndreptat într-acolo imediat, cu șeful lor, și au ajuns exact când a lovit cel de-al doilea avion, care s-a ciocnit de Turnul Sudic. Își petrecuseră săptămânile următoare ca parte a echipei care căutase prin dărâmăturile de la Ground Zero, în ceea ce ei descriau drept „Burta fiarei". Dennis se transferase apoi la cortul de la locul crimei, iar Pat la centrul de ajutor pentru familiile victimelor de la Pier 92.

În anii care urmaseră, cei doi, sănătoși înainte de evenimente, se îmbolnăviseră de astm și aveau probleme de sănătate mentală în urma traumei suferite, așa că fuseseră transferați din lumea luptelor fără reguli ale NYPD în apele ceva mai calme ale Unității de Investigații Speciale, care ținea de Biroul Procurorului Districtual.

Pat îl puse pe Grace la curent cu ceea ce făceau acum, în principal transportarea și interogarea membrilor clanurilor criminale. Cunoșteau lumea interlopă a Statelor Unite mai bine decât oricine altcineva. Pat vorbea despre faptul că Mafia nu mai avea vigoarea de odinioară. Ticăloșii erau astăzi doborâți mai

ușor. Cine n-ar încerca să ajungă la o înțelegere dacă se gândea că sentința pornea de la douăzeci de ani și mergea până la închisoare pe viață?

Spera că vor găsi în următoarele douăzeci și patru de ore pe cineva care-l cunoscuse pe Ronnie Wilson, cineva care-l ajutase. Dacă existau oameni capabili să-l găsească pe unul care, Grace era tot mai convins, dispăruse în mod deliberat în timpul evenimentelor din 11 septembrie, bărbații de lângă el erau aceia.

– Arăți mai tânăr decât oricând, spuse Pat, schimbând brusc subiectul. Trebuie să fii îndrăgostit.

– Nevasta aia a ta nu s-a mai arătat, nu-i așa? întrebă Dennis.

– Nu, fu răspunsul lui scurt.

Prefera să nu vorbească despre Sandy.

– E și el invidios, spuse Pat. Pe el l-a costat o avere ca să scape de a lui!

Grace râse și, în acel moment, telefonul îi dădu un bip, anunțând primirea unui mesaj nou. Își coborî privirile.

Bucuroasă că ești în siguranță. Dor. Humphrey dor și el. Nimeni altul pt. vomat. XXX

Zâmbi larg, simțind deodată un fior de dor pentru Cleo. Apoi își aminti ceva.

– Dacă avem cinci minute, putem intra într-un magazinToys R Us? Trebuie să-i cumpăr un cadou de Crăciun finei mele. Îi place o chestie numită Bratz.

– Cel mai mare e-n Times Square, putem trece pe acolo acum, apoi mergem mai departe spre W, de unde ne-am gândit să începem, spuse Pat.

– Mulțumesc.

Grace se uită pe fereastră. Înaintau în pantă, pe lângă niște schele care păreau cam șubrede. Din gurile de aerisire ale metroului ieșeau aburi.

Era o după-amiază de toamnă, cu un cer albastru, senin. Unii dintre trecători purtau haine, paltoane sau jachete groase și, pe măsură ce se apropiau de inima Manhattanului, lumea părea tot mai grăbită. Jumătate dintre bărbații care se strecurau pe lângă ei erau îmbrăcați la costum, cu cămăși fără cravată, și aveau chipurile marcate de griji. Cei mai mulți vorbeau la mobil și aveau o cafea Starbucks cu un manșon maro în jurul paharului, un ritual devenit, se pare, obligatoriu.

– Pat și cu mine ți-am făcut un program pe care-l considerăm destul de bun, spuse Dennis.

– Da, confirmă Pat. Deși acum lucrăm pentru Biroul Procurorului Districtual, ne face plăcere să dăm o tură cu tine, ca o favoare pentru un prieten și un coleg polițist.

– Apreciez foarte mult gestul. Am vorbit cu tipul meu de la FBI din Londra, răspunse Grace. Știe că sunt aici și ce fac. Dacă intuițiile mele se vor dovedi corecte, s-ar putea să ne întoarcem oficial la NYPD.

Dennis claxonă Fordul Explorer negru din fața lor, care aprinsese luminile de avarie și trăsese pe jumătate pe dreapta, uitându-se după ceva.

– La dracu'! Ce faci, dobitocule?

– Ți-am făcut rezervare la Marriott Financial Center – e chiar acolo, lângă Ground Zero, în Battery Park City. Ne-am gândit că este o bază de plecare bună, pentru că de acolo putem ajunge ușor în locurile pe care credem că vrei să le vezi.

– Și te va ajuta să intri puțin în atmosferă, spuse Dennis. A fost foarte rău avariat. Totul e nou-nouț acum. Ai să poți vedea cum avansează lucrările la Ground Zero.

– Încă mai găsesc bucăți de cadavre, spuse Pat. Deși au trecut șase ani de atunci. Au găsit câteva luna trecută, pe acoperișul sediului Deutsche Bank. Oamenii nu-și dau seama. Nu realizează ce forță au avut cele întâmplate când au lovit avioanele alea.

– Chiar peste drum de morgă au o zonă acoperită cu un cort, unde sunt opt camioane cu containere frigorifice, spuse Dennis. Sunt acolo de acum șase ani. În ele se află douăzeci de mii de fragmente de corpuri umane neidentificate. Poți să crezi una ca asta? Douăzeci de mii?

Clătină din cap.

– Vărul meu a murit, continuă Pat. Știai asta, nu? Lucra pentru Cantor Fitzgerald. Își ridică mâneca, lăsând să se vadă o brățară din argint. Asta are inițialele lui, TJH. Toți avem câte una, o purtăm în amintirea lui.

– Aproape fiecare locuitor al New Yorkului a pierdut pe cineva în ziua aia, spuse Dennis, evitând o femeie care umbla ca drogată. Rahat, doamnă, vrei

să afli cum se simte bara de protecție a unui Crown Victoria? Îți pot spune eu, nu prea bine.

– Oricum, spuse Pat, am făcut ce am putut, înainte să ajungi tu aici. Am verificat hotelul la care a stat Ronnie Wilson al tău. E încă același manager acolo, deci asta-i bine. Ți-am aranjat o întâlnire cu el. E dispus să vorbească, dar nu cred că vei afla noutăți. Unele dintre lucrurile lui Wilson erau încă acolo, în cameră – pașaportul, biletele, lenjerie. Toate se află acum într-unul dintre depozitele în care se păstrează posesiunile victimelor de la 11 septembrie.

Telefonul lui Grace începu să sune. Se scuză și răspunse.

– Roy Grace.

– Hei, bătrâne, unde ești acum? Mănânci o înghețată în vârful Empire State Building?

– Foarte nostim. De fapt, sunt într-un ambuteiaj.

– OK. Ei bine, am încă o noutate pentru tine. Noi ne rupem șalele de muncă aici, iar tu te distrezi. Îți spune ceva numele Katherine Jennings?

Grace se gândi un moment, simțindu-se sfârșit, cu creierul mai puțin alert decât de obicei, din cauza zborului. Apoi își aminti. Era numele femeii din Kemp Town, pe care i-l dăduse reporterul de la *Argus*, Kevin Spinella. Numele pe care i-l transmisese lui Steve Curry.

– Ce-i cu ea?

– Încearcă să vândă o colecție de timbre care valorează vreo patru milioane de lire sterline. Dealerul la care s-a dus e Hugo Hegarty, iar el le-a recunoscut. Nu le-a văzut încă, doar a vorbit cu ea la telefon, dar

e convins că toate, cu excepţia câtorva, sunt timbrele pe care le-a cumpărat el pentru Lorraine Wilson în 2002.

– A întrebat-o de unde le are?

Branson repetă ce-i spusese Hegarty, apoi adăugă.

– E un incident înregistrat pe numele Katherine Jennings.

– De mine, spuse Grace.

Rămase tăcut pentru câteva momente, gândindu-se la conversaţia pe care o avusese luni cu Spinella. Reporterul spusese că femeia părea agitată. Faptul că ai în posesie timbre în valoare de patru milioane de lire sterline te-ar putea face să te simţi agitat? Grace îşi spuse că el s-ar simţi destul de relaxat să aibă aşa ceva, câtă vreme timbrele s-ar afla într-un loc sigur. Aşadar, de ce era agitată Katherine Jennings? În mod hotărât, ceva nu mirosea bine.

– Cred că ar trebui să o punem sub supraveghere, Glenn. Avem avantajul că ştim unde locuieşte.

– E posibil să o fi şters de acolo, răspunse Branson. Dar a stabilit o programare, să meargă acasă la Hegarty mâine dimineaţă. Şi îi va aduce timbrele.

– Perfect, spuse Grace. Du-te la Lizzie, spune-i că ai vorbit cu mine şi că eu am spus să trimitem o echipă de supraveghere care să o salte de la casa lui Hegarty. Se uită la ceas. Ai suficient timp să aranjezi asta.

Glenn Branson se uită şi el la ceas. Nu avea să fie vorba doar de o discuţie telefonică de două minute cu Lizzie Mantle. Va fi nevoit să scrie un raport în care să detalieze motivele pentru care era necesară o unitate de supraveghere şi importanţa ei potenţială

pentru Operațiunea Dingo. Și trebuia să pregătească și ședința de informare. Nu putea să ajungă acasă înainte de câteva ore. Încă o ceartă cu Ari. Nimic nou în privința asta.

Când termină conversația telefonică, Grace se apleacă în față.

– Tipilor, spuse el, aveți pe cineva care poate întocmi lista dealerilor de timbre de aici?

– Ai un nou hobby? îl ironiză Dennis.

– Nu fac decât să timbrez crima, replică Grace.

– Rahat, omule! spuse Pat întorcându-se spre el. Aceleași glume nesărate?

Grace zâmbi malițios.

– Trist, nu?

95

Octombrie 2007

Stewardesa prezenta măsurile de siguranță. Norman Potting se apleacă spre Nick Nicholl, care stătea lângă el, în partea din spate a Boeingului 747, și spuse:

– Nu-s decât niște tâmpenii chestiile astea, măsurile de siguranță.

Tânărul agent detectiv, care era îngrozit că trebuia să zboare, dar nu voise să recunoască asta în fața șefului, sorbea fiecare cuvânt care ieșea din difuzoare. Întorcându-și fața pentru a evita respirația urât mirositoare a lui Potting, se uită în sus, vizualizând de unde ar trebui să cadă masca lui de oxigen.

– Poziția ghemuită – știi ce nu-ți spun ei? continuă Potting, fără să se lase descurajat de lipsa de reacție a lui Nicholl.

Acesta scutură din cap, urmărind și memorând modul corect de prindere a vestei de salvare.

– S-ar putea să te salveze în unele situații, să zicem. Dar lucrul pe care nu ți-l spun, continuă Potting, este că poziția ghemuită protejează osul maxilarului, ușurând identificarea ulterioară a victimelor după amprentele dentare.

– Mulțumesc, bombăni Nicholl, observând că acum stewardesa indica unde putea găsi fluierul atașat la vesta de salvare.

– Cât despre vesta de salvare, aia e de tot râsul. Știi câte avioane de pasageri din întreaga istorie a aviației au reușit să realizeze o aterizare forțată încununată de succes pe apă?

Nick Nicholl se gândea la soția lui, Julie, și la micul lui fiu, Liam. Era posibil să nu-i mai vadă niciodată.

– Câte? îngăimă el.

Potting își atinse vârful degetului mare cu indexul, formând un cerc.

– Zero. *Zilch. Nada.* Nici unul.

Există întotdeauna și o primă oară, își spuse Nicholl, agățându-se de acel gând de parcă ar fi fost o barcă de salvare.

Potting începu să citească o revistă pentru bărbați pe care o cumpărase de pe aeroport. Nicholl studie cardul laminat cu instrucțiunile de salvare pentru situații de urgență, verificând pozițiile celor mai apropiate

ieşiri, mulţumit să vadă că erau la două rânduri în spatele lui. Era de asemenea bucuros că aveau locuri către coada avionului; ţinea minte relatarea dintr-un ziar a unui dezastru aviatic, în care se spunea că secţiunea dinspre coadă se desprinsese de corpul avionului şi toţi pasagerii din ea supravieţuiseră.

– Mamă! făcu Potting.

Nicholl îşi coborî privirile. Colegul lui privea un poster cu un nud. O blondă cu sâni pneumatici zăcea răstignită pe un pat, cu mâinile şi gleznele legate cu fâşii de catifea neagră de stâlpii de la colţurile acestuia. Părul pubian îi era ras cu mare atenţie şi buzele roz ale vulvei îi erau proeminent expuse, ca şi cum ar fi fost bobocii unei flori, plasaţi între picioarele ei.

O stewardesă trecu pe lângă ei, verificând dacă pasagerii îşi fixaseră centurile de siguranţă. Se opri să se uite la Nicholl şi la Norman Potting, apoi trecu rapid mai departe.

Nick simţi cum îi ia faţa foc de jenă.

– Norman, şopti el, cred că ar trebui să pui aia deoparte.

– Sper că o să găsim câteva ca ea în Melbourne! replică Potting. Am putea face puţin sport, noi doi. Mie îmi place plaja aia, Bondi.

– Bondi Beach este în Sydney, nu în Melbourne. Şi cred că ai făcut-o pe stewardesă să se simtă prost.

Netulburat, Potting desenă curbele femeii din poză cu degetul.

– E ca lumea, chiar este!

Stewardesa se întorcea. Le aruncă amândurora o privire rapidă, mai degrabă înghețată, și se grăbi să trecă pe lângă ei.

– Credeam că ai o căsnicie fericită, Norman, spuse Nicholl.

– În ziua în care o să mă opresc din uitat, băiatu', spuse el, în ziua aia o să vreau să mă ducă cineva pe câmp și să mă împuște.

Rânji și, spre ușurarea lui Nicholl, întoarse pagina. Dar ușurarea lui fu de scurtă durată. Pagina următoare era mult mai rea.

96

Octombrie 2007

Abby era în tren, îndreptându-se spre Brighton, cu un nod mare în gât. Stomacul îi era încordat. Tremura încercând să se oprească din plâns, străduindu-se să se adune.

Unde era mama ei? Unde o dusese ticălosul?

Ceasul ei arăta opt și jumătate. Aproape două ore de când îi închisese telefonul lui Ricky. Formă iarăși numărul mamei ei. Încă o dată, apelul fu trimis la căsuța de mesagerie vocală.

Nu știa exact ce medicamente lua mama ei – antidepresive, plus pastile pentru spasme musculare, constipație, împotriva refluxului gastric – dar se îndoia că lui Ricky îi păsa de asta. Fără ele, boala mamei ei avea să se agraveze rapid, cu schimbări bruște de

dispoziție, de la euforie într-o secundă, la o depresie adâncă în următoarea.

Abby își blestema prostia de a fi expus-o pe mama ei în acest fel. Ar fi trebuit să o fi luat cu ea, la naiba.

Sună-mă, Ricky. Te rog, sună-mă!

Regreta amarnic gestul de a-i închide telefonul, realizând că nu îl gândise cum ar fi trebuit. Ricky a știut că ea avea să fie cea care va intra prima în panică. Dar ar trebui să o sune, ar trebui să o contacteze. O femeie slabă, bătrână, nu era premiul pe care și-l dorea el.

Luă un taxi de la gară și coborî la un magazin universal din apropierea apartamentului ei, de unde cumpără o lanternă mică. Mergând pe partea întunecoasă, intră pe strada ei și văzu, la lumina becurilor stradale, Fordul Focus al lui Ricky. Avea roțile blocate. Pe parbriz și pe geamul șoferului erau lipite etichete autoadezive mari, ale poliției, avertizând că proprietarul nu trebuia să încerce să deplaseze vehiculul.

Merse cu teamă până la mașină. Aruncându-și privirile în jur pentru a se asigura că nu o urmărea nimeni, scoase de sub ștergătorul de parbriz tichetul de parcare și, cu ajutorul lanternei, citi ora la care fusese emis: zece treizeci dimineața. Așadar, mașina stătuse acolo toată ziua. Ceea ce însemna că nu o folosise ca să o transporte pe mama ei. Sigur că nu, avea microbuzul.

Dar era de presupus că intenționa să se întoarcă. Poate că ajunsese deja acolo. Cumva, se îndoia de asta. Era sigură că el avea un loc în oraș, fie și numai o cutie poștală. Ferestrele apartamentului ei erau întunecate. Traversă strada spre intrare și apăsă pe soneria lui

Hassan, sperând că era acasă. Avu noroc. Se auzi un pârâit urmat de vocea lui.

– Bună, sunt Katherine Jennings, de la apartamentul 82. Îmi pare rău că te deranjez, dar mi-am uitat cheia de la intrarea de jos. Ai putea să-mi dai drumul înăuntru?

– Nici o problemă!

După câteva momente, se auzi un bâzâit ascuţit şi ea împinse uşa, deschizând-o. Intrând, văzu că un teanc de reclame îi umplea cutia poştală. Mai bine să nu se atingă de ele, decise ea, nevoind să lase nici o urmă a faptului că trecuse pe acolo.

Liftul nu fusese reparat încă. Începu să urce scările slab luminate, oprindu-se la fiecare etaj ca să asculte orice mişcare, dorindu-şi să fi avut la ea spray-ul paralizant. La etajul trei începu să simtă miros de lemn proaspăt tăiat cu fierăstrăul, de la muncitorii care lucrau în apartamentul de deasupra. Urcă încă un etaj, apoi începură să o lase nervii, aşa că fu tentată pentru un moment să bată la uşa lui Hassan şi să-l roage să vină până sus cu ea.

În cele din urmă, ajunse. Se opri să asculte dacă nu se auzea vreun zgomot. Mai erau încă două apartamente pe etaj, dar nu văzuse niciodată pe nimeni venind sau plecând în scurtul răstimp cât locuise acolo. Nu se auzea nimic. Linişte totală. Se duse la furtunul pentru incendiu care era fixat pe perete şi începu să-l desfacă. După cinci spire, găsi setul de chei de rezervă pe care le ascunsese acolo. Încolăci furtunul la loc, deschise uşa de incendiu şi păşi pe palierul ei.

Apoi rămase nemişcată, îngrozită. Dacă era înăuntru? Sigur că nu era. Şedea cu mama ei în bârlogul lui, în care o ţinea prizonieră. Aşa că strecură în broasca ei fiecare cheie, încercând să facă cât mai puţin zgomot, şi deschise uşa în linişte, nevrând să-şi semnaleze prezenţa.

Când păşi înăuntru, fu împresurată de umbre. Lăsă uşa întredeschisă în urma ei şi nu aprinse lumina. Apoi trânti uşa cu putere, să-l trezească dacă dormea înăuntru, şi o deschise iarăşi imediat. O trânti şi o deschise încă o dată. Linişte totală.

Lumină coridorul cu lanterna. Punga de plastic cu scule, pe care o adusese Ricky ca să o ameninţe – şterpelite probabil de la constructorii de dedesubt – zăcea încă pe duşumea, în faţa uşii de la baia de serviciu.

Fără să aprindă luminile, pentru cazul în care Ricky era afară pe undeva, pândind, merse prin tot apartamentul, cameră după cameră. Dădu peste tubul cu spary paralizant pe măsuţa din camera de zi şi şi-l îndesă în buzunar. Apoi se întoarse repede la uşa de la intrare şi trase lanţul de siguranţă.

Însetată şi flămândă, bău repede o cola şi un iaurt cu piersici din frigider, apoi intră în baia de serviciu, închise uşa şi aprinse lumina. Nu exista nici o fereastră exterioară în această încăpere, aşa că nu era pericol.

Trecând pe lângă chiuvetă şi peretele uriaş din sticlă al cabinei duşului, deschise uşa cămăruţei de serviciu, unde se aflau maşina de spălat şi uscătorul. Sus, pe raftul din stânga, erau propriile ei unelte. Luă un ciocan şi o daltă şi le duse în camera de duş.

Apoi aruncă o scurtă, ultimă privire plină de mândrie, la rezultatul muncii ei, fixă dalta în liantul dintre două plăci de faianță, la jumătatea înălțimii peretelui și lovi cu putere o dată și încă o dată.

În câteva minute, îndepărtase suficiente plăci de faianță ca să bage mâna în peretele fals din spatele lor. Simți o puternică ușurare când degetele atinseră învelitoarea etanșă de protecție, din plastic cu bule de aer, pe care o înfășurase cu grijă în jurul plicului A4 înainte de a-l ascunde acolo în ziua în care se mutase în apartament.

Proprietarul nu avea să fie prea afectat de stricăciunile produse. Dacă ar fi avut timp, datorită cunoștințelor practice deprinse de la tatăl ei, ar fi putut să-l aranjeze atât de bine, încât el nu ar fi remarcat spațiile dintre plăci. Dar acum, câteva plăci de faianță sparte erau ultima dintre problemele ei.

Își schimbă lenjeria, își făcu valiza pentru a doua oară săptămâna aceasta, luând toate lucrurile de care credea că va avea nevoie, apoi intră pe internet și căută un hotel ieftin în Brighton și Hove.

După ce se opri asupra unuia, dădu telefon și chemă un taxi.

97

Octombrie 2007

Bătrâna se vădea a fi o problemă mai mare decât își imaginase Ricky. Stătea în picioare în spațiul

minuscul al bucătărioarei din construcția de lemn care servise drept pavilion al clubului de tenis, unde se aflau toaleta și dușul campingului. Femeia era în afurisita de toaletă de mai bine de cincisprezece minute.

Ieși în ploaia care cădea cu găleata, spunându-și că cea mai bună soluție ar fi să o omoare, și se uită îngrijorat spre cealaltă parte a campingului, la rulota olandezilor. Luminile erau aprinse în spatele draperiilor trase. Nu spera decât că nu aveau să vină la baie sau la bucătărie cât timp bătrâna era înăuntru. Deși era convins că era destul de speriată de amenințările lui ca să nu scoată nici un cuvânt sau să facă vreo prostie.

Trecură alte cinci minute. Își aruncă iarăși privirile la ceas. Era nouă treizeci. Trei ore de când Abby îi închisese telefonul. Trei ore în care ea trebuia să se fi gândit la ce se întâmplase. Să-și fi venit în fire?

Acum ar fi un moment bun, hotărî el.

Ridică clapeta telefonului și-i trimise lui Abby fotografia pe care o făcuse ceva mai devreme, cu capul mamei ei ițindu-se din covorul rulat.

O însoți cu cuvintele:

Ca un viermișor în covor.

98

Octombrie 2007

Roy stătea cu Pat și Dennis la o masă din lemn în zona rezervată restaurantului în uriașul spațiu deschis

al Companiei de Bere Chelsea, proprietatea vărului lui Pat. În dreapta lui era un bar lung din lemn, iar în spate, şiruri de cazane din cupru lucitor înalte cât casa şi kilometri de ţevăraie şi tubăraie din inox şi aluminiu. Cu hectarele ei de podea de lemn şi curăţenie desăvârşită, avea mai degrabă aerul unui muzeu decât al unei fabrici în care se muncea continuu.

Vizitarea ei devenise un ritual, o oprire obligatorie pentru adăpare la fiecare călătorie pe care Roy o făcea la New York. Pat era în mod clar mândru de succesul vărului lui şi îi făcea plăcere să ofere unui englez un tur pentru banii daţi pe berea americană.

În faţa fiecăruia dintre cei trei ofiţeri de poliţie se aflau câte şase varietăţi de bere în pahare de degustare. Paharele erau poziţionate pe câte un punct albastru rotund de pe covoraşul proiectat anume, care dădea şi numele fiecărei varietăţi. Vărul lui Pat, pe care-l chema tot Patrick, un bărbat vânjos, cu ochelari, şi inimos, de vreo patruzeci şi ceva de ani, îi descria lui Roy procesul de fabricaţie a fiecăreia.

Roy asculta cu gândurile în altă parte. Era obosit; era târziu, după ora din Marea Britanie. Ziua de astăzi nu se concretizase cu nici un rezultat pozitiv – numai rateuri, unul după altul. În afară de cumpărarea cu succes a unui Bratz cu aer precoce pentru fina lui. După părerea lui, păpuşa arăta ca o Barbie care lucra în comerţul cu sex. Dar gândindu-se mai bine, ce ştia el despre gusturile copiilor de nouă ani?

Managerul hotelului W avu puţine de adăugat faţă de ceea ce Grace deja ştia, doar că, important sau nu,

Ronnie se uitase la un film porno taxat separat, la ora unsprezece din acea ultimă noapte.

Şi nici unul dintre cei şapte dealeri de timbre pe care îi vizitaseră în după-amiaza aceea nu recunoscuse nici numele, nici fotografia lui Ronnie Wilson.

În timp ce vărul lui Pat îi vorbea monoton despre ştiinţa aflată la baza berii care îi plăcea cel mai mult lui Roy, berea blondă Checker Cab, el se uita pe fereastră afară, în noapte. Se vedeau catargele iahturilor din port, iar mai departe, dincolo de întunecimile Hudsonului, luminile din New Jersey. Era uriaş oraşul ăsta. Atât de mulţi oameni care veneau şi plecau! Dacă trăiai aici, ca în orice metropolă, vedeai mii de chipuri în fiecare zi. Cât era de probabil să poată găsi el pe cineva care să-şi amintească un chip din urmă cu şase ani?

Dar trebuia să încerce. Să bată la uşi. Vechea şi demodata practică poliţienească. Şansele ca Ronnie să se afle acolo erau mici. Mai degrabă era în Australia – în mod cert ultimele dovezi indicau această direcţie. Încercă să facă o socoteală mentală rapidă a fusurilor orare, în timp ce Patrick începuse să-i explice felul în care erau obţinute aromele subtile de caramel ale berii Sunset Red.

Era ora şapte seara. Melbourne era cu zece ore înainte faţă de Marea Britanie; aşadar, cu câte ore era înaintea New Yorkului, care era cu cinci ore înainte... ba nu, după Anglia? Hristoase, calculul îi înnoda mintea.

Şi tot timpul dădu din cap, aprobator, către Patrick.

Era cu cincisprezece ore înainte, concluzionă el. Deci, dimineața. Spera că, înainte de vizita lui Nick și a lui Norman, poliția din Melbourne va verifica dacă Ronnie Wilson intrase în Australia după septembrie 2001.

Mai era ceva, își aminti el brusc, scoțându-și pe furiș carnetul de însemnări și dând înapoi vreo două pagini, la notele pe care le făcuse la întâlnirea cu Terry Biglow, lista cu prietenii și cunoștințele lui Ronnie Wilson. *Chad Skeggs*, scrisese. *Emigrat în Oz*. Ca rezultat al celor pe care i le spusese Branson și al probabilității ca Ronnie Wilson să se afle în Australia, avea să facă din găsirea lui Chad Skeggs o prioritate pentru Potting și Nicholl.

Patrick termină în cele din urmă și se duse să-i aducă lui Roy o halbă de Checker Cab. Cei trei detectivi ridicară paharele.

– Mulțumesc pentru timpul acordat, băieți, vă sunt recunoscător, spuse Grace. Și să știți că eu fac cinste.

– Ești în restaurantul vărului meu, replică Pat. Nu plătești un sfanț.

– Când ești cu noi în New York, ești invitatul nostru, spuse și Dennis. Dar, la dracu', amice, când o să venim noi la Londra, ai face bine să te împrumuți de la bancă!

Râseră cu toții. Apoi Pat păru deodată copleșit de tristețe.

– Știți, v-am spus vreodată chestia aia despre 11 septembrie, despre câinii *de simțit bine?*

Grace scutură din cap.

– Le-au cerut oamenilor să aducă câini cu ei – la morman, știi, Burta fiarei. Numai ca să-i mângâie muncitorii de acolo.

Dennis aprobă.

– Așa le-au spus, câini *de simțit bine*.

– Ca un fel de terapie, explică Pat. Găseam cu toții lucruri atât de oribile. Și s-au gândit ei să mângâiem câinii, e un sentiment bun să ai contact cu ceva viu, cu ceva care să te bucure.

– Știi ce, eu cred că a mers, spuse Dennis. Toată chestia aia, 11 septembrie, știi, a scos la suprafață mult din ce e bun în oamenii din orașul ăsta.

– Dar a scos la suprafață și gunoaiele, îi reaminti Pat. La Pier 92 dădeam între o mie cinci sute și două mii cinci sute de dolari, în funcție de nevoile fiecăruia, ca să ajutăm oamenii aflați în dificultate imediată. Ridică din umeri. Nu le-a luat mult gunoaielor să afle despre asta. Au fost mulți care au venit și ne-au păcălit spunându-ne că pierduseră pe cineva din familie, deși nu era adevărat.

– Dar i-am prins, spuse Dennis cu o satisfacție întunecată. Am pus mâna pe ei după aia. A durat ceva, dar i-am găbjit naibii pe toți.

– Au fost și lucruri bune care au ieșit din asta, continuă Pat. A adus ceva inimă și suflet înapoi în orașul ăsta. Cred că oamenii sunt ceva mai buni acum.

– Iar unii sunt mult mai bogați, adăugă Dennis.

Pat încuviință.

– Asta-i sigur.

Dennis chicoti pe neașteptate.

– Rachel, nevastă-mea, are un unchi aici, în districtul Garment. Are o afacere cu broderii, face chestii pentru magazinele de suvenire. Am dat pe la el să-l văd, la vreo două săptămâni după 11 septembrie. E un evreu din ăsta mărunțel, da, Hymie. Are optzeci și doi de ani, încă mai lucrează paișpe ore pe zi. Cel mai dulce tip pe care-ai vrea să-l întâlnești vreodată. Familia lui a scăpat din Holocaust și a venit încoace. Ajută pe toată lumea. În fine, intru acolo și locul ăla era mai aglomerat ca niciodată. Muncitori pretutindeni. Tricouri, bluze de trening, șepci de baseball, toate puse în teancuri, lume brodând, călcând, trăgând la mașină, punând în pungi.

Mai luă o înghițitură de bere și clătină din cap.

– Unchiul fusese nevoit să mai angajeze personal. Nu făcea față comenzilor. Erau numai chestii comemorative cu Turnurile Gemene, ce făcea el. L-am întrebat cum mergea treaba. Stătea acolo, în mijlocul haosului ăluia, și s-a uitat la mine cu un zâmbet mic pe față și mi-a spus că afacerea mergea bine, nu mersese niciodată atât de bine. Dădu din cap, întărindu-și povestirea, apoi ridică din umeri: Știi ce? Întotdeauna se fac bani din tragedii.

99

2 noiembrie 2001

Lorraine stătea în pat, perfect trează. Pastilele de dormit pe care i le prescrisese doctorul erau la fel de eficiente ca un espresso dublu.

Televizorul mergea, căcăciosul ăla mic, portabil, care fusese în camera de oaspeţi, singurul care nu fusese confiscat de executorii judecătoreşti şi pentru care nu datora nici un ban. Rula un film vechi. Nu prinsese titlul, dar ţinea televizorul deschis tot timpul, ca şi cum ecranul ar fi fost un simplu decor. Îi plăceau lumina lui, zgomotele, compania.

Steve McQueen şi Faye Dunaway jucau şah pe o tablă elegantă, în semiîntuneric. O atmosferă erotică, încărcată, cu tot felul de nuanţe.

Ea şi Ronnie obişnuiau să joace tot felul de jocuri împreună. Îşi amintea de anii lor de început, când erau nebuni unul după celălalt şi uneori făceau lucruri trăsnite. Jucau şah pe dezbrăcatelea şi Ronnie o bătea de fiecare dată, lăsând-o pe ea goală, el rămânând complet îmbrăcat. Şi scrabble pe dezbrăcate.

N-or s-o mai facă niciodată. Îşi suflă nasul.

Îi era greu să se concentreze, indiferent despre ce era vorba. Greu să se apuce de orice. Nu făcea decât să se gândească la Ronnie. Îi era dor de el. Îl visa în rarele ocazii când dormea suficient de mult ca să apuce să viseze. Iar în vise el era viu, zâmbitor, îi spunea că este o văcuţă bleagă dacă îl credea mort.

Încă se cutremura gândindu-se la conţinutul plicului FedEx pe care îl primise la sfârşitul lui septembrie, cu fotografii ale portmoneului lui Ronnie şi ale telefonului lui mobil. Cea mai cumplită era fotografia portmoneului pârlit pe la margini. Arsese oare de viu?

Un val puternic de durere o inundă brusc. Începu să plângă. Strângând perna în brațe, își vărsă inima în suspine.

– Ronnie, murmură ea. Ronnie, iubitul meu Ronnie. Te-am iubit atât de mult. Atât de mult.

După câteva minute se liniști și se lăsă pe spate, uitându-se la filmul ce licărea pe ecran. Apoi, spre groaza ei totală și desăvârșită, văzu cum ușa de la dormitor se deschide brusc. O siluetă pătrunse înăuntru. O umbră înaltă, întunecată. Un bărbat, cu fața în întuneric aproape complet, acoperită de o glugă. Se apropie de ea.

Se trase înapoi în pat îngrozită, întinzând mâna spre noptieră după ceva care putea fi folosit drept armă. Paharul ei cu apă se sparse pe podea. Încercă să țipe, dar numai un sunet abia auzit apucă să-i iasă de pe buze înainte ca o mână să-i astupe gura.

Și auzi vocea lui Ronnie. Clară și liniștitoare.

– Eu sunt! spuse el. Eu sunt! Lorraine, iubito, eu sunt. Sunt bine!

Își luă mâna și-și trase gluga de pe cap.

Ea aprinse cu o lovitură rapidă lumina de la capul patului. Se uita țintă la el nevenindu-i să-și creadă ochilor. Se uita la o fantomă care-și lăsase barbă și se răsese în cap. O fantomă care mirosea a pielea lui Ronnie, părul lui Ronnie, colonia lui Ronnie. Care-i cuprindea fața în mâini care se simțeau ca mâinile lui Ronnie.

Se uita la el cu o uluire completă și deplină, iar în adâncul ei bucuria se aprindea tot mai tare.

– Ronnie, tu ești, nu-i așa?

– Sigur că-s eu!

Ea îl privea în continuare. Cu gura căscată. Îl privi. Și îl privi. Apoi clătină din cap, incapabilă, pentru câteva secunde, să spună ceva.

– Au zis cu toții... au zis că ai murit.

– Asta-i bine, spuse el. Am murit.

O sărută. Respirația lui mirosea a țigări, alcool și ceva ușor usturoiat. În acest moment, era cel mai frumos miros din lume.

– Mi-au trimis poze cu portmoneul tău și cu telefonul.

Ochii i se luminară ca ai unui copil.

– La dracu'! Minunat! Le-au găsit! Asta e al naibii de grozav!

Reacția lui o nedumeri. Glumea? Totul în acest moment o nedumerea. Îi atinse fața și lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji.

– Nu pot să cred, spuse ea dezmierdându-i fața, atingându-i nasul, urechile, mângâindu-l pe frunte. Ești tu. Ești tu, într-adevăr.

– Da, vacă prostuță!

– Cum... cum ai... cum ai supraviețuit?

– Pentru că m-am gândit la tine și nu eram pregătit să te părăsesc.

– De ce... de ce nu ai sunat? Ai fost rănit?

– E o poveste lungă.

Îl trase spre ea și îl sărută. Îl sărută de parcă îi descoperea gura pentru prima oară, explorându-i fiecare

colţişor. Apoi îşi îndepărtă faţa pentru un moment, zâmbind cu toţi dinţii, aproape fără să mai respire.

– Eşti tu, într-adevăr!

Mâinile lui îşi găsiseră drumul pe sub cămaşa ei de noapte, şi acum îi explorau sânii. Când îşi pusese implanturile mamare, fusese iniţial nebun după ei pentru o vreme, apoi păruse să-şi piardă interesul, la fel cum îşi pierduse interesul pentru aproape orice. Dar acum, arătarea asta, Ronnie ăsta din dormitorul ei, era un bărbat cu totul diferit. Vechiul Ronnie pe care şi-l amintea din timpuri mai fericite. Ronnie care murise şi se întorsese?

El se dezbrăca. Îşi dezlegă şireturile la adidaşi. Îşi lăsă pantalonii să-i cadă la pământ. Avea o erecţie puternică. Îşi trase hanoracul de pe el, puloverul negru cu guler, îşi scoase ciorapii. Dădu la o parte pătura de pe ea şi îi trase violent cămaşa de noapte, dezvelindu-i coapsele.

Apoi îngenunche deasupra ei şi începu să o excite cu degetele, găsindu-i punctul cel dulce aşa cum o făcea el atât de strălucit, găsindu-i-l, lucrându-i-l, umezindu-şi degetele de la propriile lui buze şi de la ea, aprinzând focul care acum izbucnise în ea în vâlvătăi. Se aplecă şi-i desfăcu nasturii de la piept, de la cămaşa de noapte, eliberându-i sânii, apoi îl sărută pe fiecare îndelung, încă lucrând-o cu degetele.

Apoi sula lui, mai mare, mai tare, cum nu o mai simţise de ani de zile, tare ca piatra, se înfipse adânc înăuntrul ei.

Ea ţipă de bucurie.

– RONNIE!

Imediat, el îi apăsă un deget pe buze.

– Şşşşşş! făcu el. Eu nu sunt aici. Nu sunt decât o fantomă.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, îi trase faţa cât putu mai aproape de a ei, simţindu-i firele de barbă pe piele şi plăcându-i asta, şi se împinse în el, se împinse şi se împinse şi se împinse, simţindu-l mai adânc, tot mai adânc, apoi şi mai adânc înăuntrul ei.

– Ronnie! îi gâfâi ea în ureche, respirând mai repede şi mai repede, ajungând la orgasm şi simţindu-l şi pe el explodând în adâncul ei.

Rămaseră amândoi nemişcaţi, trăgând aer în plămâni. Filmul încă nu se terminase la televizor. Aeroterma sufla în continuare aer cald, cu un zgomot intermitent.

– N-am ştiut că fantomelor li se scoală, şopti ea. Pot să te invoc în fiecare noapte?

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

100

Octombrie 2007

Duncan Troutt se simţea ceva mai puţin plin de el în dimineaţa asta, a celei de-a doua zi din cariera lui de ofiţer de poliţie cu drepturi depline. Spera să aibă parte de ceva mai multă acţiune decât ieri, când îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei ajutându-i pe studenţii străini să se orienteze şi prezentându-se

câtorva întreprinzători din zona de patrulare, în special managerului unui mic restaurant indian, care fusese recent bătut în timpul unui atac filmat cu un telefon mobil și ajunsese pe YouTube.

Coti pe Lower Arundel Terrace puțin după ora nouă și hotărî să îi facă încă o vizită lui Katherine Jennings, sperând ca de data asta să o găsească acasă. Citise în raport, înainte să plece pe teren, că un coleg din schimbul de noapte încercase să dea de ea de două ori, o dată la șapte și încă o dată la zece seara, fără să aibă noroc însă. Un telefon la Informații Abonați Telefonici nu-i furnizase nici un număr de telefon pentru o persoană cu acel nume, la acea adresă, fie el în cartea de telefon sau la secret.

Cum mergea pe trotuar, observând fiecare casă în parte și verificând toate mașinile parcate pentru semne de spargere sau vandalism, doi pescăruși țipară deasupra lui. Își ridică privirea spre ei, apoi se uită o secundă la cerul întunecat, amenințător. Străzile erau încă lucioase după ploaia din noaptea trecută și se părea că putea să înceapă iarăși să toarne, în orice clipă.

Puțin înainte de a ajunge la intrarea principală de la numărul 29, observă, pe partea opusă a străzii, un Ford Focus gri, care fusese blocat. Mașina făcu să i se aprindă un beculeț, pentru ziua de ieri. Își aminti că îl văzuse stând acolo cu un tichet de parcare în parbriz. Traversă strada, luă biletul de sub ștergătorul de parbriz, scutură picăturile de ploaie de pe plicul din celofan în care era băgat și citi data și ora trecute pe el. Fusese emis cu o zi în urmă, la ora zece și trei

minute. Ceea ce însemna că stătea acolo de mai bine de douăzeci și patru de ore.

Puteau fi tot felul de explicații banale. Cineva nu-și dăduse seama că pe străzile astea era nevoie de permis de parcare pentru rezidenți – asta era cea mai probabilă. Era posibil de asemenea să fie o mașină furată și abandonată. Dar cea mai mare importanță pentru el o avea locul în care se afla, în apropiere de apartamentul femeii pe care fusese trimis să o verifice, și care se părea că dispăruse, chiar și numai temporar.

Contactă sediul prin radio pentru o verificare a mașinii în baza de date, apoi traversă din nou strada și sună la soneria apartamentului lui Katherine Jennings. Ca și mai înainte, nu obținu nici un răspuns.

Apoi, hotărând să mai verifice o dată mai târziu, își continuă patrularea pe Marine Parade, unde făcu la stânga. După câteva minute, radioul lui prinse viață, începând să cârâie. Fordul Focus era înregistrat la Avis, o companie de închirieri de mașini. Îi mulțumi operatoarei și începu să analizeze informația primită. Cei care închiriau mașini nesocoteau adeseori regulile de circulație. Poate că cel care o închiriase pe asta nu-și putea permite să-și piardă vremea cu formalitățile presupuse de deblocarea ei. Sau nu avusese timpul necesar să se ocupe de asta.

Dar *putea* avea o legătură cu Katherine Jennings, chiar dacă șansele erau mici. Când începură să cadă primii stropi de ploaie, îl contactă prin radio pe superiorul lui direct, agentul-șef Ian Brown, de la biroul crime al Districtului East Brighton. Și-i raportă îngrijorările

lui privitoare la vehicul, întrebând dacă putea cineva să contacteze Avis și să afle cine îl închiriase.

– Probabil că nu este nimic, domnule, adăugă el, gândindu-se să nu se facă de râs.

– Faci foarte bine să verifici în felul ăsta, îl liniști Brown. Detaliile asigură succesul muncii de poliție. Nimeni nu o să te ia la forfecat pentru că ești atât de atent. Omite ceva important și atunci treaba se schimbă complet.

Troutt îi mulțumi și-și continuă drumul. Peste treizeci de minute, agentul-șef îl contactă prin radio.

– Mașina a fost închiriată de un australian pe nume Chad Skeggs. Locuiește în Melbourne și are permis australian.

Troutt se strecură sub un acoperiș din fața unei case, ca să-și protejeze de ploaie carnetul, și-și notă atent numele, asigurându-se că îl scrie corect.

– Îți spune ceva numele? îl întrebă superiorul lui.

– Nu, domnule.

– Nici mie.

Cu toate astea, sergentul Brown decise să îl treacă în raportul de patrulare. Pentru orice eventualitate.

101

Octombrie 2007

Abby stătea tăcută pe bancheta din spate a taxiului în ploaia torențială, uitându-se la ecranul telefonului mobil.

Plicul înfășurat în folie protectoare era băgat între pulover și tricou. Avea o curea strânsă peste coaste, ca să-l împiedice să cadă sau să fie zărit de vreun ochi curios. Și simțea umflătura liniștitoare a tubului de spray paralizant în buzunarul din față al blugilor.

Șoferul făcu la dreapta, ieșind de pe faleză pe lângă statuia reginei Victoria, și o luă în sus pe Drive, o stradă largă, mărginită pe ambele laturi de blocuri de apartamente scumpe. Dar ea nu vedea nimic pe fereastra vehiculului. De fapt, abia dacă vedea ceva în jurul ei. Înaintea ochilor ei înroșiți nu era decât o imagine, o imagine care îi ardea mintea.

Fotografia de pe mobil, a capului mamei ei ieșind din capătul carpetei făcute sul. Și cuvintele de dedesubt:

Ca un viermișor în covor.

Emoțiile i se amestecau. Oscila între furia oarbă la adresa lui Ricky și cea mai cumplită spaimă pentru viața mamei ei. Și vina că ea provocase asta.

Era atât de obosită, încât abia mai reușea să raționeze. Stătuse trează toată noaptea. Încordată. Ascultând traficul neîntrerupt de pe faleză, la o aruncătură de băț de ferestrele hotelului ei. Sirene. Camioane. Autobuze. Alarma unei mașini, care tot începea să urle. Țipetele din zori ale pescărușilor. Marcase trecerea grea a fiecărei ore. A fiecărei jumătăți de oră. A fiecărui sfert de oră.

Așteptându-l pe Ricky să sune. Sau măcar să-i trimită un mesaj în care să spună altceva. Dar nu primise

nimic. Îl știa. Știa că genul ăsta de joc psihologic îl caracteriza. Îi plăcea să joace jocuri. Își aminti când fusese în apartamentul lui a doua oară. Cea de-a doua lor întâlnire *secretă*, așa cum își închipuise el, când ea fusese destul de proastă - sau de naivă - să-l lase să o lege. Ticălosul o legase goală într-o cameră rece, o adusese aproape de orgasm, cu un vibrator, apoi o pălmuise și o lăsase în cameră șase ore, cu un căluș în gură. Apoi se întorsese și o violase.

După care îi spusese că obținuse ceea ce voise.

Iar ea eșuase total, atunci, să obțină ceea ce *ea* - sau mai precis *Dave* - voise. Avusese nevoie de mult mai mult timp.

Îngrijorarea ei în acel moment era că nu îi cunoștea limitele, deși bănuia că nu avea nici una. Credea că Ricky era în stare să o ucidă pe mama ei ca să primească ceea ce îi aparținea. Și că o putea ucide și pe ea. Și probabil că i-ar face plăcere.

Încerca să-și imagineze suferința prin care trecea mama ei în acel moment, când își dădu seama, cu o tresărire, că ajunsese la locuința impunătoare a lui Hegarty.

Plăti șoferului, iscodind cu privirile prin lunetă, apoi prin parbriz. Văzu un camion de la British Telecom ceva mai încolo, care arăta de parcă făcea o reparație oarecare, și o mașină albastră, mică, parcată cu două roți pe bordură. Dar nici urmă de Fordul Focus al lui Ricky sau de el.

Verifică încă o dată numărul casei, dorindu-și să-și fi amintit să pună în bagaj și umbrela mică. Apoi, cu

capul în piept din cauza ploii, intră rapid prin porțile deschise, trecu de un grup de mașini și ajunse pe terasa acoperită, întunecoasă, de la intrare. Se opri acolo un moment, ca să-și scoată pachetul de la brâu și să-și aranjeze hainele, apoi sună la sonerie.

Două minute mai târziu era așezată pe o sofa mare, din piele roșie, în camera de lucru a lui Hegarty. Dealerul, îmbrăcat într-o cămașă amplă, în carouri, cu pantaloni din catifea reiată cu dungile foarte late și papuci din piele, stătea la biroul lui, examinând fiecare timbru cu o lupă imensă, prinsă într-o ramă din baga.

O incitase întotdeauna să vadă timbrele, pentru că era atâta mister în jurul lor. Erau așa de mici, de vechi, de delicate, și totuși atât de valoroase. Cele mai multe dintre ele erau negre sau albastre sau de un roșu-ruginiu, având capul reginei Victoria. Dar mai erau și alte culori și capetele altor suverani.

Soția lui Hegarty, o femeie frumoasă, modern îmbrăcată, de vreo șaizeci de ani, cu părul elegant coafat, îi aduse lui Abby o ceașcă de ceai și o tavă cu biscuiți dulci, apoi ieși.

Era ceva în comportamentul omului care o făcea să se simtă inconfortabil. Dave îi spusese să le ducă acolo, deoarece Hegarty era dealerul care avea să îi dea cel mai bun preț și să pună cele mai puține întrebări, așa că trebuia să aibă încredere că așa stăteau lucrurile. Dar nutrea un sentiment neplăcut în privința lui, pe care nu reușea să-l definească.

Trebuia să le vândă urgent. Cu cât depunea mai repede banii în bancă, cu atât avea să fie mai bună

poziția ei în negocierile cu Ricky. Atât timp cât le avea asupra ei, o avea și el la mână. Dacă voia să termine foarte dur, el se putea duce la poliție. Atunci ar fi pierdut cu toții, dar îl credea suficient de încrâncenat ca să facă asta, decât să fie tras pe sfoară.

Fără timbre, totuși, nu dispunea de nimic cu care să-și susțină povestea. Iar între timp, ea va avea banii puși deoparte, ascunși după un zid protector de administratori legali, într-o bancă în Panama, un paradis al impozitelor, care nu coopera cu autoritățile din alte state ale lumii.

În orice caz, până una-alta, ea le avea și nu va fi deloc ușor să-i mai fie smulse din mână.

Faptul că așteptase atât de mult fusese o greșeală. Ar fi trebuit să le vândă de cum sosise în Anglia, sau în New York. Dar Dave îi ceruse să aștepte până când se asigurau că Ricky nu știa unde se afla ea. Acum, strategia se întorsese împotriva ei.

Telefonul lui Hegarty începu să sune.

– Alo? răspunse el.

Glasul părea încordat și puțin stânjenit. Aruncă o privire spre Abby, apoi spuse.

– Stați puțin, vă rog. Voi merge în altă încăpere.

Glenn Branson stătea la biroul lui, cu telefonul la ureche, așteptându-l pe Hugo Hegarty să revină pe fir.

– Îmi cer scuze, domnule agent-șef, spuse Hegarty după vreo două minute. Tânăra doamnă este la mine în birou. Presupun că despre ea este vorba.

– Ar putea fi, da. Analizând incidentele raportate în dimineața asta, am dat peste ceva care ar putea fi important. Sigur, ar putea să nu fie absolut nimic. Ne-ați dat un nume ieri – Chad Skeggs.

Întrebându-se ce va urma, Hegarty răspunse cu un „Da“ ezitant.

– Ei bine, tocmai am primit un raport că un vehicul închiriat de cineva cu acest nume, un australian din Melbourne, a fost văzut staționând în fața apartamentului în care locuiește Katherine Jennings.

– Adevărat? Interesant. Foarte interesant, într-adevăr!

– Credeți că e posibil să existe vreo legătură?

– Aș spune că da, cu siguranță, domnule agent-șef, așa cum există o legătură între un pește împuțit și un miros urât.

102

3 noiembrie 2001

Cândva, în cursul primelor ore ale dimineții, când Lorraine era trează, ascultând cum sforăie Ronnie, bucuria și ușurarea că era în viață începură să se transforme în mânie.

Mai târziu, după ce se trezise și el și insistase să stea cu draperiile trase la dormitor și cu jaluzelele coborâte la bucătărie, Lorraine îl încolți la masa de dimineață. De ce o pusese să treacă prin toată suferința asta? Cu siguranță că ar fi putut să dea un singur

telefon scurt, să-i explice totul, iar ea n-ar mai fi trecut prin chinurile iadului vreme de aproape două luni. Apoi începu să plângă.

– Nu puteam să risc, spuse el, cuprinzându-i fața în mâini. Trebuie să înțelegi asta, iubito. Un singur telefon din New York pe factura ta ar fi putut crea probleme. Investigatorii de la asigurări sunt toți foști polițiști și nu-s proști. Și trebuia să mă asigur că joci rolul văduvei îndoliate.

– Da, l-am jucat de minune, spuse ea ștergându-și lacrimile. Își luă o țigară. Ar trebui să mi se dea un afurisit de Oscar.

– O să meriți unul când o să terminăm cu asta.

Ea îl apucă strâns de încheietura puternică, păroasă, și și-o apăsă pe față.

– Mă simt atât de în siguranță cu tine, Ronnie. Te rog, nu pleca. Ai putea să te ascunzi aici.

– Da, sigur.

– Ai *putea*.

El scutură din cap.

– Nu putem face ceva ca să nu pierdem locul ăsta? Spune-mi încă o dată, ce bani urmează să primesc?

Își aprinse țigara și trase adânc în piept.

– Am o poliță de asigurare de viață la Norwich Union, pentru un milion și jumătate de lire sterline. Ai să găsești polița într-o cutie de valori, la bancă. Cheia este în biroul meu. Se pare că va fi o dispensă specială pentru victimele de la 11 septembrie. Companiile de asigurări au să plătească polițele imediat, chiar dacă

nu s-au găsit cadavrele, şi nu după perioada legală de şapte ani.

– Un milion şi jumătate! Aş putea duce poliţa la managerul băncii. M-ar lăsa să rămân în casă.

– Poţi să încerci, dar ştiu ce-o să spună ticălosul ăla. Că nu există nici o certitudine că vor plăti, sau când, şi că firmele de asigurări se eschivează întotdeauna.

– Deci ăştia ar putea să se eschiveze?

– Nu, o să fie OK, eu aşa cred. Prea emoţională, situaţia asta. Dar or să te perpelească bine, asta-i sigur. Aşa că nu trebuie să-ţi schimbi povestea. Arată-te gata să cooperezi, dar nu spune mai mult decât e nevoie. Apoi o să fie fondul de compensaţie pentru 11 septembrie. Mi s-a spus că s-ar putea să fie vorba de două milioane şi jumătate de dolari.

– *Două milioane şi jumătate?*

El dădu din cap entuziasmat. Lorraine îl privi, făcând un calcul rapid în minte.

– Asta ar fi cam un milion şi trei sferturi de lire sterline? Deci vorbim de vreo trei milioane şi un sfert de lire sterline?

– Ceva în plus sau în minus, da. Neimpozabili. Pentru un an de chin.

Ea rămase nemişcată pentru câteva momente. Când vorbi iar, în glasul ei era o nuanţă de veneraţie.

– Eşti incredibil!

– Sunt un supravieţuitor.

– De asta te iubesc. De asta am crezut întotdeauna în tine. Am crezut, ştii, nu-i aşa, c-am crezut?

El o sărută.

– Ai crezut.

– Suntem bogaţi!

– Aproape. O să fim. Uşor, uşor să nu tulburăm apele...

– Arăţi ciudat cu barbă.

– Da?

– Mai tânăr.

– Şi mai puţin mort decât bătrânul Ronnie?

Ea zâmbi larg.

– Ai fost mult mai puţin mort azi-noapte.

– Am aşteptat pentru asta.

– Şi acum vorbeşti despre o aşteptare de un an? Poate mai mult?

– Fondul de compensare trebuie să plătească rapid pentru cazurile cu dificultăţi financiare. Tu eşti un caz de dificultăţi financiare.

– Îi vor pune pe listă mai întâi pe americani, înaintea străinilor.

El clătină din cap.

– Nu asta am auzit eu.

– Trei milioane şi un sfert de lire sterline! spuse ea iarăşi, visătoare, şi-şi scutură ţigara în farfurie.

– Cu ăştia poţi să-ţi cumperi o mulţime de rochii.

– Trebuie să-i investim.

– Am făcut planuri. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-i scoatem din ţară – şi pe tine, împreună cu ei.

Ronnie sări în picioare, se duse în hol şi se întoarse cu un mic rucsac. Scoase din el un plic maro, pe care-l puse pe masă şi-l împinse spre ea.

– Nu mai sunt Ronnie Wilson. Va trebui să te obişnuieşti cu asta. Acum sunt David Nelson. Şi într-un an de zile nici tu n-o să mai fii Lorraine Wilson.

În plic erau două paşapoarte. Unul era australian. Fotografia era una în care abia dacă se mai putea recunoaşte. Părul îi fusese schimbat în castaniu-închis, tuns scurt, şi i se pusese o pereche de ochelari. Numele înscris în el era *Margaret Nelson.*

– E o ştampilă de viză acolo, pentru şedere permanentă în Australia. Valabilă cinci ani.

– *Margaret?* spuse ea. De ce Margaret?

– Sau Maggie!

Ea clătină din cap.

– Trebuie să fiu *Margaret... Maggie?*

– Da.

– Pentru cât timp?

– Pentru totdeauna.

– Grozav, spuse ea. Nu pot să-mi aleg nici măcar propriul nume?

– N-ai făcut-o nici când te-ai născut, vacă prostuţă!

Ea spuse numele cu voce tare, neîncrezătoare.

– *Margaret Nelson.*

– Nelson e un nume bun, are clasă!

Lorraine scoase din plic un al doilea paşaport.

– Ăsta ce-i?

– Îţi va folosi ca să părăseşti Anglia.

Înăuntru era tot o fotografie a ei, dar în asta avea părul cărunt şi arăta cu douăzeci de ani mai bătrână. Numele era *Anita Marsh.*

Ea îl privi uluită.

– Am gândit totul. Cel mai bun mod de a dispărea. Oamenii își amintesc femeile care arată bine, bărbații în special. Nu țin minte niște bătrânici, astea rămân aproape invizibile. La momentul potrivit, o să cumperi două bilete în avans pentru feribotul Newhaven–Dieppe, pentru o traversare de noapte. O să rezervi o cabină pe numele Anita Marsh. OK?

– Vrei să-mi notez toate astea?

– Nu. Va trebui să le memorezi. O să iau legătura cu tine. O să recapitulăm totul împreună de suficiente ori înainte de momentul respectiv. Va trebui să lași o scrisoare de adio – o să scrii că nu mai suporți viața fără mine, ești nefericită pentru că te-ai întors la Gatwick, viața ți se pare oribilă – iar doctorul o să susțină totul, că luai antidepresive, tot tacâmul.

– Da, mă rog, n-o să mintă în legătură cu asta.

– Așa că te urci pe feribot ca Lorraine Wilson, arătând cât mai bine, asigurându-te că te vede cât mai multă lume. Îți lași bagajul, cu un schimb de haine, în cabina rezervată pe numele Anita Marsh. Apoi te duci la bar și dai impresia că ești tristă și că bei mult și nu ai chef să vorbești cu nimeni. Traversarea durează patru ore și jumătate, așa că o să ai timp. Când feribotul va ajunge în larg, în mijlocul Canalului, pleci de la bar și-i spui barmanului că ieși pe punte. În loc de asta, te duci jos în cabină și te transformi în Anita Marsh, cu perucă și haine de femeie bătrână. Apoi îți iei hainele, pașaportul și telefonul mobil și le arunci în apă.

Lorraine se uita la el uluită.

– Din Dieppe iei un tren spre Paris. Acolo distrugi paşaportul pe numele Anita Marsh şi cumperi un bilet pentru Melbourne ca Margaret Nelson. Eu o să te aştept la destinaţie.

– La toate te-ai gândit, la naiba, nu?

El nu îşi putu da seama imediat dacă era încântată sau furioasă.

– Da, mă rog, nu prea am avut altceva de făcut.

– Promite-mi un lucru... toţi banii ăştia... nu ai de gând să-i bagi în nu ştiu ce schemă, da?

– Nici vorbă. Mi-am învăţat lecţia, iubito. M-am gândit o grămadă la asta. Problema este că, odată ce ai intrat în datorii, eşti pe o spirală. Noi acum suntem liberi, putem să o luăm din nou de la capăt. Începem în Australia, iar după aia poate plecăm undeva, în altă parte, să ne trăim viaţa la soare. Mie-mi sună bine! Putem, la urma urmei, să punem banii la bancă, să trăim din dobândă.

Ea se uită la el neîncrezătoare. El arătă spre plic.

– Mai e ceva acolo pentru tine.

Ea scoase o punguţă subţire, din celofan. Înăuntru erau tot felul de timbre.

– Să te ajute să te mai descurci, spuse el. Cheltuieli. Şi să-ţi oferi vreo două trataţii, să te mai înveseleşti. E un Somerset House de o liră, din 1911 – ăla face cam o mie cinci sute de lire. Mai e şi un penny din 1881 pe care ar trebui să iei vreo cinci sute de lire. În total, ai aici în jur de cinci mii de lire. Te duci cu ele la un tip pe care-l ştiu eu – el o să-ţi dea cel mai bun preţ. Iar când apar banii cei mulţi, el e tipul care

o să ți-i transforme în timbre. E corect. De la el o să obținem cea mai bună valoare.

– Și el nu știe nimic?

– Dumnezeule, nu!

Rupse o fâșie albă de pe ultima pagină a revistei *Hello!*, o puse pe masa din bucătărie și scrise pe ea numele *Hugo Hegarty*, numărul de telefon al omului și adresa.

– Ar trebui să-i pară rău când îi vei spune despre mine. I-am fost client bun.

– Am primit câteva scrisori și carduri de simpatie în ultimele săptămâni.

– Aș vrea să le citesc, să văd ce spune fiecare despre mine.

– Lucruri frumoase. Ea râse trist. Sue spunea că ar trebui să încep să mă gândesc la o ceremonie de înmormântare. N-am fi avut nevoie de un coșciug prea mare, nu-i așa? Pentru un portmoneu și un telefon mobil.

Amândoi chicotiră. Apoi ea își șterse lacrimile care începuseră să i se rostogolească pe obraji.

– Măcar putem râde despre asta, spuse ea. Asta-i bine, nu?

El înconjură masa, veni lângă ea și o strânse tare în brațe. `

– Da. Asta-i bine.

– De ce Australia?

– E suficient de departe. Acolo putem trăi fără să ne știe nimeni. Și în afară de asta, am un vechi amic care a plecat acolo cu ani în urmă. Am încredere în

el. El o să transforme timbrele din nou în bani gheață, fără întrebări.

– Cine-i ăla?

– Chad Skeggs.

Ea îl privi cu un aer surprins, ca și cum tocmai primise un glonț în piept.

– *Ricky* Skeggs?

– Da. Ai fost prietenă cu el înainte de mine, nu-i așa? Își punea toate gagicile să-i zică *Ricky*. Ca și cum ar fi fost un privilegiu. *Chad* în afaceri, *Chad* pentru amici, dar *Ricky* pentru gagici. Era întotdeauna foarte atent la detalii.

– E același nume, spuse ea. Prescurtări pentru Richard.

– Da, mă rog.

– Nu, de fapt nu e nici un *mă rog*, Ronnie. Și nu am fost *prietenă* cu el. N-am ieșit împreună decât o singură dată. A încercat să mă violeze, ții minte? Ți-am spus totul despre asta.

– Da... violul era ideea lui de preludiu amoros.

– Vorbesc serios. Sigur ți-am spus despre povestea asta. Pe la începutul anilor nouăzeci, avea un Porsche. M-a scos într-o seară...

– Îmi amintesc mașina aia. Un 911 Targa. Negru. Am lucrat pentru Brighton Connoisseur Cars – l-am reparat după ce fusese scos din circulație, făcut sul în jurul unui copac. Am lipit partea din spate de partea din față a altuia. I l-am plasat lui, ieftin. Era, la naiba, un coșciug pe roți!

– Și ai vândut așa ceva prietenului tău?

– Ştia că era nesigur şi că nu trebuia să meargă prea tare cu el. Îl folosea numai ca să se dea mare – şi să agaţe femei frumoase, ca tine.

– Da, mă rog, după câteva pahare la bar m-am gândit că mergem să mâncăm ceva. Dar în loc de asta, m-a dus în sus pe Downs, mi-a spus că le îngăduia fetelor pe care le regula să-i spună Ricky, apoi şi-a tras fermoarul la pantaloni şi mi-a spus să i-o sug. Nu mi-a venit să cred.

– Ticălos necioplit.

– Atunci când i-am cerut să mă ducă acasă, a încercat să mă tragă afară din maşină, zicea că sunt o javră nerecunoscătoare şi că avea să-mi arate el ce înseamnă un futai ca la carte. L-am zgâriat pe obraz, apoi am apăsat pe claxon şi imediat au început să se apropie de noi faruri de maşini. S-a speriat şi m-a dus acasă.

– Şi?

– N-a mai spus un cuvânt. Am coborât din maşină şi asta a fost tot. Îl mai vedeam prin oraş din când în când, de fiecare dată cu altă femeie. După aia mi-a spus cineva că emigrase în Australia. Nu destul de departe, după părerea mea.

Ronnie rămase într-o tăcere stânjenită. Lorraine îşi strivi ţigara, care arsese până la filtru, şi îşi aprinse alta. În cele din urmă, Ronnie spuse:

– Nu e băiat rău, Chad. Probabil că era şi el supărat în seara aia. E foarte plin de el, întotdeauna a fost. Ai să vezi că s-a domolit acum, cu vârsta.

Lorraine nu spuse nimic o vreme.

– O să fie foarte bine, iubito, o asigură Ronnie. O să se aranjeze. Câți oameni au șansa unui început nou în viață?

– Și încă ce început, spuse ea cu amărăciune. În care tipul de care o să fim total dependenți a încercat cândva să mă violeze.

– Ai tu un plan mai bun? izbucni Ronnie deodată. Ai un plan mai bun, spune?

Lorraine se uită la el. Părea diferit acum față de cum era înainte de a pleca la New York. Și nu numai fizic. Nu erau doar barba și capul ras, părea că se mai schimbase și altceva. Părea mai agresiv, mai dur. Sau poate, din cauza lungii absențe, îl vedea așa cum era de fapt, pentru întâia oară.

Nu, îi spuse fără tragere de inimă, nu avea un plan mai bun.

103

Octombrie 2007

Abby, așteptând pe sofaua de piele din biroul lui Hugo Hegarty, suflă în ceai și sorbi din el. Apoi luă un biscuit. Nu mâncase nimic de dimineață și simțea nevoia de ceva dulce. Hegarty lipsi mult înainte de a se întoarce, în cele din urmă.

– Îmi cer scuze, spuse el politicos și se așeză din nou la biroul lui, pentru a se mai uita la timbre câteva momente. Sunt toate de o calitate excelentă, adăugă. condiție perfectă. Este o colecție foarte valoroasă.

Abby zâmbi.

– Mulţumesc.

– Şi vreţi să o vindeţi pe toată?

– Da.

– La ce preţ v-aţi gândit?

– Valoarea de catalog este puţin peste patru milioane de lire sterline, răspunse ea.

– Da, aşa este. Dar mă tem că nimeni nu o să vă ofere preţul de catalog. Oricine le-ar cumpăra ar vrea să obţină un profit. Şi cu cât mai bună provenienţa, cu atât mai mic profitul, desigur.

– Sunteţi dispus să le cumpăraţi? întrebă ea. La un preţ mai mic?

– Îmi puteţi explica, în detaliu, cum au ajuns în posesia dumneavoastră? Mi-aţi spus aseară că le-aţi găsit când aţi vândut casa mătuşii dumneavoastră.

– Da.

– În Sydney, Australia?

Ea încuviinţă printr-o aplecare de cap.

– Cum o chema pe mătuşa dumneavoastră?

– Anne Jennings.

– Şi aveţi vreun act care să dovedească transmiterea posesiunii?

– Ce vă trebuie?

– O copie a testamentului. Îl puteţi ruga pe avocatul ei să mi-o trimită prin fax? Nu ştiu cât este ora acolo acum. Îşi aruncă privirile la ceas. Miezul nopţii, cred. Ar putea s-o facă mâine.

– Şi cât mi-aţi da pe colecţie?

– Cu transmitere de posesiune *cușer*? În jur de două și jumătate. Milioane.

– Și fără? Plata imediat, acum?

El clătină din cap, cu un zâmbet strâmb.

– Nu așa fac eu afaceri. Mi-e frică.

– Mi s-a spus că sunteți omul la care pot să apelez.

– Nu, eu nu, nu mă mai ocup de lucruri din astea. Uitați, tânără doamnă. Vă dau un sfat. Împărțiți colecția în mai multe părți. Așa e prea mare. Oamenii vă vor pune întrebări. Împărțiți-o neapărat. Sunt câțiva dealeri aici, în Anglia. Mergeți cu o coliță la unul, cu o coliță la altul. Puteți apela și la câțiva dealeri din afara țării. Târguiți-vă cu ei. Nu trebuie să le acceptați prețurile dacă nu vă convin. Vindeți-le discret, în vreo doi ani, și în felul ăsta nu o să apăreți pe nici un radar.

Hegarty strânse timbrele cu grijă, aproape cu venerație, și le strecură pe toate înapoi în pungile lor protectoare.

Sleită de puteri, Abby spuse slab:

– Îmi puteți recomanda vreun dealer aici, în Anglia?

– Da, păi... stați să mă gândesc.

Înșiră câteva nume în timp ce punea timbrele înapoi în plicul maro. Abby le notă. Apoi, Hegarty adăugă, ca și cum s-ar fi gândit mai bine:

– Desigur, mai este cineva care îmi vine în minte.

– Cine?

– Am auzit că Chad Skeggs este în oraș, spuse el, privind-o fix, cu atenție.

Iar ea nu reuşi să se prefacă. Faţa i se făcu de culoarea sfeclei. Apoi îl întrebă dacă îi putea chema un taxi.

Hugo Hegarty o conduse pe Abby până la uşă. Între ei era o tăcere îngheţată şi Abby nu se putu gândi la nimic altceva pentru a o întrerupe decât la un stângaci „Nu este ceea ce credeţi dumneavoastră."

– Asta-i problema cu Chad Skeggs, răspunse el numaidecât. Niciodată nu e.

După plecarea ei, Hugo Hegarty se duse direct în biroul lui şi-l sună pe agentul-şef detectiv Branson. Nu avu prea multe de adăugat faţă de conversaţia anterioară, în afară de a-i da numele mătuşii tinerei femei, Anne Jennings.

Nimic, absolut nimic din ce putea face ca să i-o plătească lui Chad Skeggs nu putea fi, după părerea lui, prea mult.

104

Octombrie 2007

Abby deschise portiera din spate a taxiului, profund tulburată de întâlnirea cu Hugo Hegarty, şi aruncă o privire deznădăjduită prin ploaia torenţială, pe Dyke Road Avenue.

Microbuzul de la British Telecom era tot acolo, iar maşina cea mică, albastru-închis, era şi ea parcată la o oarecare distanţă. Se urcă în taxi şi trânti portiera.

– Grand Hotel? întrebă şoferiţa, ca să se asigure.

Abby înclină din cap în semn că da. Nu era adresa corectă, dar o dăduse intenționat, când telefonase din biroul lui Hegarty, pentru ca el să nu afle unde stătea. Avea să coboare undeva, înainte să ajungă acolo.

Se lăsă pe spate, gândindu-se. Nici un semn din partea lui Ricky. Dave se înșelase. Avea să fie mult mai greu să vândă timbrele decât îi spusese el. Și avea să dureze mult mai mult.

Telefonul începu să sune. Pe ecran apăru numărul mamei ei. Simți că i se face rău când răspunse, apăsându-și telefonul puternic de ureche, conștientă că șoferița avea să asculte.

– Mamă! spuse ea.

Mama ei părea dezorientată și într-o suferință profundă. Respira sacadat.

– Te rog, Abby, te rog. Trebuie să-mi iau medicamentele, îmi vin... Se opri, gâfâind, apoi icni. Spasmele. Am... Te rog, nu ar fi trebuit să le iei. Este rău...

Icni încă o dată. Apoi legătura se întrerupse.

Abby îi formă înnebunită numărul, dar apelul fu direcționat către căsuța de mesagerie vocală, ca și mai înainte. Tremurând, se uită fix la ecranul telefonului, așteptând să prindă iarăși viață în orice clipă cu un apel din partea lui Ricky. Dar telefonul rămase mut.

Abby închise ochii. Cât putea suporta mama ei? La cât de multe o mai putea ea supune?

Ticălosule. Ticălosule, ticălosule, ticălosule, ticălosule.

Ricky era deștept. Prea deștept, jigodia. Câștiga. Știa că nu putea vinde timbrele cu ușurință și că, prin urmare, aproape sigur încă le avea pe toate. Planul

ei de a-i arunca praf în ochi cu o mică plată cash, spunându-i că îi transferase cea mai mare parte lui Dave, era acum la lada de gunoi.

Nu știa ce să mai facă. Se uită iarăși la telefon, dorindu-și ca acesta să sune.

De fapt, mai era un lucru pe care îl putea face și trebuia să-l facă numaidecât. Trebuia să curme suferința mamei ei, chiar dacă asta însemna să cadă la înțelegere cu Ricky. Ceea ce însemna să-i dea tot ce voia el. Sau cel puțin aproape tot.

Apoi îi veni o idee. Aplecându-se ca să vorbească cu șoferița, spuse:

– Știi vreun dealer de timbre în zonă?

Numele de pe ecusonul femeii era Sally Bidwell.

– Este unul pe Queen's Road, mai jos de poștă, Hawkes. Un altul în Shoreham. Și sunt sigură că e unul în Lanes, pe Prince Albert Street, spuse Sally Bidwell.

– Du-mă pe Queen's Road. E cel mai aproape de aici.

– Sunteți colecționar?

– Nu sunt decât amatoare, spuse Abby, băgându-și mâna sub haină și desfăcând cureaua.

– E mai degrabă un hobby de bărbat, eu așa am crezut întotdeauna.

– Da, răspunse ea politicos.

Scoase plicul maro, îl ținu astfel încât să nu-l poată vedea șoferița și scotoci prin el, căutând câteva timbre de valoare mai mică. Scoase un grup de patru timbre cu cruci de Malta care valora în jur de o mie de lire sterline. De asemenea, mai erau câteva cu podul din

portul Sydney, care făceau în jur de patru sute de lire sterline coala. Le păstră pe acestea, apoi le băgă pe celelalte înapoi în plicul maro, pe care-l fixă iarăși cu cureaua pe sub pulover.

După câteva minute, taxiul opri în față la Hawkes. Abby plăti și coborî, ferind timbrele de umezeală, la siguranță sub haină, în pliculețul lor din celofan. Pe lângă ea trecu duduind un autobuz, apoi Abby remarcă o mașină mică, albastră, cu doi bărbați în față, un Peugeot sau un Renault, își spuse ea. Pasagerul vorbea la telefonul mobil. Mașina semăna cu cea care fusese parcată în apropierea casei lui Hegarty. Sau devenise ea paranoică?

În magazin nu era nici un client. O femeie cu păr lung și blond stătea așezată la o masă, citind un ziar local. Lui Abby îi plăcu aspectul ușor dărăpănat al locului. Nu era pretențios, nu părea genul de loc unde era probabil să ți se pună tot felul de întrebări dificile despre proveniență și transmiterea proprietății.

– Am câteva timbre pe care aș vrea să le vând, spuse ea.

– Le aveți la dumneavoastră?

Abby i le dădu. Femeia puse ziarul deoparte și aruncă o privire superficială peste timbre.

– Frumos, spuse ea pe un ton prietenos. N-am mai văzut de ceva timp nici unul cu portul Syndey. Mă duc să fac unele verificări. Pot să le iau cu mine în spate?

– Da.

Femeia trecu printr-o ușă deschisă și se așeză la un birou deasupra căruia era o lupă de mari dimensiuni.

Abby o urmări cum pune timbrele pe birou și începe să le examineze cu atenție.

Își aruncă privirile peste prima pagina a ziarului *Argus*, lăsat pe masă. Îi atrase atenția un titlu cu litere de-o șchioapă:

O A DOUA FEMEIE UCISĂ, ÎN LEGĂTURĂ CU O VICTIMĂ A ATACURILOR DE LA 11 SEPTEMBRIE

Apoi văzu fotografiile de dedesubt. Și îngheță.

Cea mai mică arăta o blondă frumoasă, cu înfățișare hotărâtă, de aproape treizeci de ani, uitându-se seducător la obiectiv, ca și cum ar fi vrut să facă sex cu persoana din spatele lui. Sub poză era un nume: *Joanna Wilson*. Fotografia cea mai mare arăta o altă femeie, de aproape patruzeci de ani. Avea părul blond ondulat și era atrăgătoare, cu un zâmbet plăcut, deschis, deși era ceva ușor ostentativ la ea, ca și cum ar fi avut bani, dar nu prea mult stil. Numele de sub fotografie era *Lorraine Wilson*.

Dar la fotografia din centru, a bărbatului, se uită Abby intens. Total acaparată. Se uită la chipul lui, apoi la nume, *Ronald Wilson*, și iar la chip. Și încă o dată la nume.

Citi primul paragraf al articolului:

Cadavrul femeii de patruzeci și doi de ani, găsit în portbagajul unei mașini într-un râu din apropiere de Geelong, nu departe de Melbourne,

> Australia, în urmă cu cinci săptămâni, a fost identificat ca aparținând lui Lorraine Wilson, văduva omului de afaceri din Brighton Ronald Wilson, unul dintre cei șaizeci și șapte de cetățeni britanici despre care se știa că au murit la World Trade Center pe 11 septembrie.

Reciti paragraful. Era ca și cum cineva micșorase luminile dinăuntrul ei. Apoi citi mai departe:

> Scheletul Joannei Wilson, de douăzeci și nouă de ani, a fost descoperit într-un canal de drenare pluvială de muncitorii care săpau fundația pentru complexul New England Quarter, din centrul Brightonului, vinerea trecută. Ea a fost prima soție a lui Wilson, a confirmat pentru *Argus* în dimineața aceasta inspectorul Elizabeth Mantle de la Departamentul de Investigații Criminale Sussex, ofițer principal de investigații.
>
> Poliția din Sussex este nedumerită de probele criminalistice care indică faptul că trupul neînsuflețit al lui Lorraine Wilson a stat în râul Barwon aproximativ doi ani. După cum ziarul nostru și-a informat cititorii la momentul respectiv, se credea că doamna Wilson s-a sinucis în noiembrie 2002, când a dispărut de pe feribotul Newhaven–Dieppe în timpul unei traversări de noapte, cu toate că serviciul de criminalistică nu a închis cazul.

Mantle a spus că investigațiile asupra „sinuciderii" ei au fost imediat reluate.

Abby se uită iarăși, pe rând, la fiecare dintre fotografii. Dar ochii ei reveneau mereu la bărbatul din centru. Deodată, podeaua pe care stătea păru că se înclină, așa că făcu doi pași spre stânga, pentru a evita să se prăbușească, și se prinse de marginea mesei. Peretele dădu să se miște și el, trecând învârtindu-se pe lângă ea.

O voce fără trup întrebă:

– Vă simțiți bine? Alo?

O văzu pe femeie, dealerul de timbre cu păr blond, stând în cadrul unei uși. O văzu trecând prin fața ochilor ei ca și cum ar fi fost asistenta de la un carusel de bâlci.

– Ați vrea să vă așezați? spuse vocea.

Caruselul încetinea acum. Abby tremura și transpira în același timp.

– Sunt bine, reuși ea să îngaime, uitându-se iarăși la ziar.

– Interesant articol, spuse femeia arătând cu bărbia spre ziar, apoi o privi din nou pe Abby, îngrijorată. El se ocupa de comerțul cu timbre. L-am cunoscut.

– Ah.

Abby se uită încă o dată, atent, la fotografie. Abia dacă auzi vorbele femeii când aceasta îi oferi două mii trei sute cincizeci de lire sterline pentru timbre. Luă banii și și-i înghesui în buzunare.

105

Octombrie 2007

Abby ieşi în stradă ameţită. Telefonul începu să sune, dar trecură câteva secunde înainte ca ea să bage de seamă.

– Da, alo?

Era Ricky. Câteva maşini trecură cu zgomot pe lângă ea şi nu reuşi să-l audă.

– Aşteaptă, spuse ea grăbindu-se în josul străzii prin ploaie, până când zări o uşă cu copertină. Se adăposti sub ea şi spuse: Îmi pare rău, ce-ai zis?

– Sunt îngrijorat în legătură cu mama ta.

Îi trebuiră câteva momente ca să fie în stare să răspundă. Ca să-şi înghită nodul pe care-l simţea în gât. Ca să-şi domolească respiraţia.

– Te rog, gâfâi ea. Spune-mi unde este, Ricky, sau adu-o înapoi la mine.

– Îi trebuie medicamentul, Abby.

– Fac eu rost de el. Numai spune-mi unde să îl aduc.

– Nu-i chiar atât de simplu.

Un autobuz se opri, la rând într-un şir de maşini blocate în trafic, chiar în faţa ei. Motorul lui făcea prea mult zgomot ca să mai poată auzi sau vorbi. Ieşi iarăşi în ploaie, o luă repede în susul străzii şi se adăposti sub copertina de la intrarea într-un magazin. Nu-i plăcea felul în care spusese *nu-i chiar atât de simplu.*

Fu cuprinsă brusc de o panică îngrozitoare la gândul că mama ei era moartă. O omorâse spasmul, după ce vorbise cu ea? Începu să plângă, nu se putu

abţine. Şocul celor citite, iar acum, asta. Era total depăşită de situaţie.

– Este bine? Te rog, spune-mi numai dacă se simte bine.

– Nu, nu se simte bine.

– Dar e în viaţă.

– Deocamdată.

Apoi el închise.

– Nu! strigă ea. Nu! Te rog!

Se sprijini de uşa magazinului, fără să-i pese dacă cineva dinăuntru se uita la ea, stând acolo cu ochii înţepaţi de lacrimi şi ploaie, aproape orbită. Dar nu destul ca să nu vadă cum o maşină mică, maro, trecu încet prin faţa ei.

Înăuntru erau doi bărbaţi şi cel de pe locul pasagerului vorbea la telefon. Unul era ras complet, celălalt era tuns scurt. Genul militar. Sau genul *poliţist*.

Se uitară amândoi la ea în acelaşi fel în care se uitaseră şi ceilalţi doi bărbaţi care trecuseră pe lângă ea în maşina albastră, înainte să intre la Hawkes. Timpul petrecut ca fugară îi ascuţise spiritul de observaţie şi capacitatea de a conştientiza tot ce se petrecea în jurul ei. Simţea că ceva nu era în regulă cu maşinile alea două.

Fiecare cu pasagerul vorbind la telefon. Ocupanţii lor privind spre ea în momentul când o depăşiseră.

Sunase Hugo Hegarty la poliţie? Era urmărită?

Ambele maşini erau în traficul aglomerat, mergând spre sud. Mai erau şi alţi poliţişti? Spre nord? Pe jos?

Se uită disperată în toate direcțiile, apoi o rupse la fugă spre nord, furișându-se la stânga pe o alee și ieșind pe lângă niște lăzi de gunoi urât mirositoare. Pe partea cealaltă a străzii următoare zări o alee care trecea printre două case. Aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu să o urmărească cineva, așa că se repezi în spațiul acela îngust. Ploaia se mai potolise puțin. Creierul îi funcționa la mare viteză. Cunoștea zona asta ca pe buzunarul ei, fiindcă pentru o vreme, într-o viață anterioară, locuise într-un apartament în apropiere de Seven Dials.

Continuă să alerge rapid, privind înapoi peste umăr și verificând la fiecare câțiva pași dacă pachetul era încă fixat la piept și dacă banii erau în buzunare. Parcurse în viteză o stradă mărginită de copaci, cu case ridicate pe un teren terasat, cu puțini oameni umblând pe afară, care să o poată observa. Efortul și ploaia bătându-i în față o ajutară să-și mai limpezească puțin mintea.

O ajutară să gândească.

Abby o luă în sus, spre Dials, apoi făcu la dreapta, în lungul unei alte străzi rezidențiale, și ieși deasupra stației de cale ferată. Rămânând mai în spate, unde nu putea fi văzută din stradă, urmări cum trec mai multe automobile și câteva vehicule de transport, apoi traversă în fugă Buckingham Road, intrând pe o altă stradă care ajungea chiar deasupra gării. Alergă în jos pe ea și, iarăși, având grijă să aștepte, traversă încă o stradă principală, New England, și o luă din nou la fugă

în sus, printr-un păienjeniş de străzi rezidenţiale şi o pădure de anunţuri de vânzare ale agenţilor imobiliari.

Simţi un junghi în coaste şi se opri pentru câteva momente, apoi continuă mergând la pas, trăgând adânc aer în piept, transpirând puternic. Ploaia se oprise aproape de tot şi sufla o briză aspră, care îi făcea bine şi îi răcorea faţa.

Gândea limpede acum, mai limpede decât în ultimele ore, ca şi cum şocul celor văzute în *Argus* îi repornise computerul blocat. Mergând cu paşi mari, decisă, se ţinu pe străzi lăturalnice, uitându-se tot timpul în urmă, să nu apară vreo maşină albastră sau maro sau orice alte automobile cu două persoane înăuntru, dar nu văzu nimic care să o îngrijoreze.

Văzuse Ricky *Argus*-ul? Era oare povestea şi în alte ziare? O aflase, desigur. Oriunde ar fi fost, avea la îndemână ziare, radio, televiziune.

Intră într-un magazin de ziare şi răsfoi rapid câteva dintre cotidienele naţionale. Nici unul dintre ele nu inclusese încă povestea. Cumpără un exemplar din *Argus* şi se opri în faţa magazinului, privind cu atenţie vreme îndelungată chipul omului de pe prima pagină. Emoţiile o copleşeau.

Apoi, tot fără să se clintească din locul în care se afla, reciti întregul articol. Completa unele lacune din trecutul lui Dave. Tăcerile, răspunsurile evazive, schimbarea rapidă a subiectului de fiecare dată când ea aducea vorba. Şi remarcile pe care le făcea Ricky, testând-o ca să vadă cât de multe ştia despre Dave.

Ce ştia Ricky despre el?

Făcu câțiva pași, apoi se așeză pe treptele ude de la intrarea unei case, cu capul în mâini. Se simțea mai speriată decât fusese vreodată în viața ei. Speriată nu numai pentru mama ei, ci și pentru propriul ei viitor.

Viața-i un joc, îi plăcea lui Dave să-i spună. Îi plăcea să-i aducă aminte. *Un joc.* Totul începuse ca un joc.

Ce mai joc!

Viața nu înseamnă victime, Abby. Înseamnă învingători și învinși.

Ochii i se îi încețoșară iarăși de lacrimi. În urechi, în inimă, îi răsuna vocea mamei ei, care o făcea să se frângă de milă. Îi formă numărul, apoi și pe al lui Ricky, dar fără nici un rezultat.

Sună! Te rog, sună! Am să accept o înțelegere.

După câteva minute, se ridică în picioare și o luă în jos, la vale, apoi în lungul unei străzi dincolo de care, printr-un gard de protecție, se vedea linia de tren Londra–Brighton. Coborî niște trepte de piatră, trecu printr-un scurt tunel și apoi urcă iarăși, spre casa de bilete a stației Preston Park.

Era o stație mică, pentru navetiști, aglomerată în orele de vârf, pustie în restul zilei. Dacă poliția era pe urmele ei, dacă o văzuse în centru, în apropiere de gara Brighton, acela era locul unde ar putea să o caute. Era mai puțin probabil să fie aici, decise ea.

Viața e un joc.

Studie orarul trenurilor, stabilind o rută care avea să o ducă la Eastbourne evitând gara Brighton, iar de acolo la aeroportul Gatwick, care făcea acum parte din noul plan ce începea să i se contureze în minte.

Telefonul începu să bipăie. Îl scoase, sperând cu disperare să fie un mesaj de la Ricky, dar nu era. Scria:

Liniștea e de aur? X

Își dădu seama deodată cu nu îi răspunsese la ultimul mesaj. Se gândi câteva momente, apoi răspunse:

Problemo. X

După câteva minute, când tocmai se urca în tren, telefonul bipăi iarăși, cu un răspuns.

Dragostea, ca un râu, va tăia o nouă cale
Oriunde întâlnește un obstacol.

Se așeză pe locul ei, prea zdruncinată ca să se gândească la un citat cu care să răspundă. Așa că trimise un simplu x.

Apoi se uită descurajată pe fereastră la taluzul de calcar alb ce se înălța de o parte și de alta a trenului care se pusese în mișcare și deja ieșise din gară. Era cuprinsă din toate părțile de o frică înghețată, neagră.

106

Octombrie 2007

Interiorul hotelului Marriott Financial Center avea un aer relaxat, o aură zen, își spuse Roy Grace

plecând de la recepţie şi traversând holul cu bagajul după el. Şi totul părea foarte proaspăt. Lămpile de masă care arătau ca nişte pahare de Martini opace, întoarse invers. Vaze albe, zvelte, pe mese negre, din care se iţeau tije lungi, atât de elegante, încât păreau opera unui designer, nu a naturii.

Îi venea greu să creadă că locul acesta, situat imediat lângă Ground Zero, fusese sever afectat la 11 septembrie. Genera un sentiment de importanţă, de soliditate, de indestructibilitate, ca şi cum s-ar fi aflat dintotdeauna şi avea să fie pentru totdeauna acolo.

Trecu pe lângă un grup de oameni de afaceri în costume închise la culoare, care discutau însufleţiţi. Pat Lynch îl aştepta, stând pe un covor roşu, în mijlocul pardoselii din marmură crem. Era îmbrăcat lejer, cu o vestă verde pe deasupra unui tricou negru, cu blugi şi pantofi negri, solizi. Roy remarcă umflătura din locul unde îşi ţinea arma. Pat ridică mâinile.

– Ai terminat? Dennis a parcat în faţă. Noi suntem gata.

Grace îl urmă prin uşa rotativă. Lumea se schimbă brusc în clipa în care păşi afară, în partea cealaltă, în dimineaţa umedă de octombrie. Pe carosabil se circula bară la bară, pe mai multe benzi. În faţa lui, o benă de amestecat ciment huruia. Un portar, a cărui eleganţă era ştirbită de o cască de plastic pentru duş trasă peste cascheta ţuguiată a uniformei, ţinea uşa unui taxi galben pentru trei oameni de afaceri japonezi.

În timp ce parcurgeau scurta distanţă pe trotuar până la Crown Victoria, Dennis arătă în sus, spre o

întindere mare de cer. Era închisă de câţiva zgârie-nori răzleţi de o parte şi de masa mult mai densă a centrului New Yorkului, de cealaltă. Dintr-o clădire verde, cu câteva etaje, care avea forma unui coş de aerisire, ieşea abur sau fum. Aproape drept în faţa lor era ceea ce semăna cu un pod încropit peste stradă.

– Vezi spaţiul ăla, prietene?

Grace dădu din cap.

– Acolo au fost Turnurile noastre. Aruncă o privire la ceas. Cu jumătate de oră mai devreme decât acum, în dimineaţa de 11 septembrie, ne-am fi uitat la World Trade Center. N-ai fi văzut cerul, ai fi văzut clădirile acelea frumoase.

Apoi îl conduse dincolo de maşină, în colţul unei străzi, şi arătă către ruina înnegrită a unui zgârie-nori în dreapta lui, pe care atârnau fâşii imense dintr-un material închis la culoare, ce-l acopereau ca nişte jaluzele veneţiene gigantice, negre.

– Ţi-am spus de sediul Deutsche Bank, nu-i aşa? Unde au mai găsit recent nişte fragmente de corpuri umane? Ăla e. Am pierdut doi pompieri acolo, astă-vară – în august. Şi ştii ce a fost cu oamenii ăştia doi? Se aflau la Ground Zero în 11 septembrie. Au intrat în World Trade Center. Au supravieţuit atunci. Şi au murit aici, după şase ani.

– Foarte trist, spuse Roy. Şi ironic.

– Da, ironic. Te face uneori să te întrebi dacă nu cumva locul ăsta nu e sortit eşecului – ştii, blestemat.

Urcară în Crown Victoria. Un camion maro cu însemnele UPS încerca să intre cu spatele într-un

spațiu strâmt, în fața lor. Dennis, aflat la volan, ridică vesel o mână spre Roy.

– Hei! Care-i treaba?

Apoi se uită iarăși la camionul UPS care tocmai urcase pe bordură a doua oară, periculos de aproape de o cutie poștală, și acum rula încet înainte, centimetru cu centimetru.

– Hei, haide, haide, doamnă, conduci doar un camion, nu un afurisit de elefant!

Camionul începu să dea iarăși înapoi. Și mai aproape de cutia de scrisori.

– La dracu', doamnă! exclamă Dennis. Ai grijă la cutia aia poștală! Deterioreaz-o și e o afurisită de infracțiune federală!

– Deci, alți dealeri de timbre? spuse Pat, încercând să se concentreze asupra problemei pe care o aveau de rezolvat.

– Mai am încă șase pe listă.

– Știi, dacă nu avem noroc astăzi, putem extinde cercetarea, spuse Pat. Dennis și cu mine, putem noi să ne ocupăm de asta.

– Vă mulțumesc.

– Nu-i cine știe ce.

Dennis îi duse pe lângă Ground Zero. Grace se uită la gardurile din oțel, la barierele din beton, la magaziile și la birourile mobile, la macaralele care se înălțau ca niște gâturi de girafă, la bateriile de proiectoare fixate pe stâlpi înalți. Zona era uriașă. Uriașă aproape dincolo de înțelegere. Se tot gândea la felul în care o descriseseră cei doi, ca Burtă a fiarei. Dar era o fiară

ciudat de liniştită acum. Nu era vacarmul obişnuit al majorităţii şantierelor. În ciuda întregii activităţi care se desfăşura aici, părea aproape pios de liniştită.

– Ştii ce, m-am tot gândit la femeia asta, din Australia. Din râu, spuse Pat, întorcându-se iarăşi să se uite la Roy.

– Ai o teorie?

– Bineînţeles. Îi era cald, aşa că s-a aruncat în râu, dar nu şi-a dat seama că sub oglinda apei era o maşină cu portbagajul deschis. A nimerit drept acolo şi şi-a frânt gâtul. Impactul a făcut maşina să se ridice, iar apoi să se afunde. Presiunea apei şi curentul au trântit capacul, care s-a închis. Bum!

– Simplu ca bună ziua! zâmbi Dennis cu toţi dinţii.

– Da, exact asta e, replică Pat. Simplu ca bună ziua.

– Dacă vrei să-ţi rezolvăm noi cazurile-problemă, trimite-ne dosarele, spuse Dennis.

Grace încercă să le ignore glumele şi să se concentreze pe analizarea ultimelor informaţii primite de la Glenn Branson. Vorbiseră cu câteva minute înainte ca el să părăsească hotelul. Glenn îi spusese că Hawkes îi dăduse lui Katherine Jennings două mii trei sute cincizeci de lire sterline pentru câteva timbre, după ce Hegarty refuzase să intre în joc. Apoi, când plecase de la dealer, echipa de urmărire o pierduse.

Îşi dăduse oare seama că era supravegheată? se întrebă Grace. Improbabil, pentru că cei din echipele de urmărire erau destul de buni. Cu toate că era întotdeauna posibil. Apoi îi trecu prin minte alt gând. Maşina lui Chad Skeggs, parcată în faţa apartamentului ei.

Nu se întorsese la apartament cât timp mașina fusese acolo. Oare Chad Skeggs era cel de care fugea?

Dealerul de timbre îi spusese lui Glenn că atunci când fusese la ea, Katherine Jennings părea speriată și agitată. Mâine dimineață, când avea să fie iar zi la Melbourne, vor afla dacă acolo murise recent o persoană numită Anne Jennings și, în caz că da, dacă fusese destul de bogată ca să aibă timbre în valoare de peste trei milioane de lire sterline, de care să fi uitat.

Se părea că intuiția lui Kevin Spinella în privința acelei femei fusese corectă.

Pe neașteptate, Dennis frână brusc. Roy se uită pe fereastră, întrebându-se unde erau. Pe lângă ei trecu un bărbat cu înfățișare de oriental, îmbrăcat în halat alb de bucătar, cu o șapcă de baseball întoarsă cu cozorocul la spate. Era o străduță strâmtă, cu blocuri maronii de câteva etaje pe ambele laturi și un rând de copertine viu colorate deasupra vitrinelor magazinelor. Ceva mai în față era o copertină diferită, elegantă, neagră, cu scrisul alb:

ABE MILLER ȘI ASOCIAȚII.
TIMBRE ȘI MONEDE

Dennis opri mașina în fața unui semn de parcare interzisă, chiar în fața magazinului, și aruncă pe parbriz o bucată mare de carton pe care era scris neglijent cuvântul POLIȚIA. Apoi intrară toți trei în magazin.

Interiorul avea un aer de opulență, amintindu-i lui Grace de vechile cluburi britanice rezervate bărbaților. Pereții erau acoperiți cu lambriuri lucioase din lemn de culoare închisă, erau două fotolii și o carpetă groasă și un miros puternic de lac de mobilă. Doar dulapurile cu ușile din sticlă, în care se afla o colecție de timbre ce păreau a fi foarte vechi, și vitrina cu partea de sus din sticlă, în care câteva monede erau așezate pe catifea purpurie, indicau că te aflai într-un magazin.

Când ușa de la intrare se închise în urma lor, un bărbat înalt, foarte gras, de vreo cincizeci de ani, cu un zâmbet larg de bun venit pe față, se materializă printr-o ușă ascunsă în lambriuri. Îmbrăcat în ton cu locul, era împachetat într-un costum bine croit, cu vestă în dungulițe albe și o cravată cu benzi diagonale. Avea capul aproape complet chel, cu excepția unei fâșii înguste de păr, ca o cornișă, la jumătatea frunții, care arăta ușor comic, și era imposibil de stabilit unde i se termina bărbia triplă și unde îi începea gâtul.

– Bună dimineața, domnilor, spuse el afabil, cu o voce mai subțire decât se așteptase Grace. Sunt Abe Miller. Cu ce vă pot ajuta astăzi?

Dennis și Pat își arătară insignele și îl prezentară pe Roy Grace. Abe Miller rămase la fel de afabil, fără să-și arate dezamăgirea că nu erau clienți.

Grace, gândindu-se că omul părea prea mare și prea neîndemânatic pentru a mânui lucruri atât de delicate precum timbrele rare și monedele, îi arătă cele trei fotografii ale lui Ronnie Wilson pe care le avea la el.

Spre încântarea lui, văzu un licăr de recunoaştere în ochii lui Abe Miller. Dealerul se uită la ele a doua şi a treia oară.

– Se crede că a fost în New York în jurul datei de 11 septembrie, îl ajută Grace.

– L-am văzut. Dădu din cap, preocupat. Să mă gândesc. Apoi ridică un deget în aer. Ştiţi, sunt destul de sigur că mi-l amintesc pe tipul ăsta. Ştiţi de ce?

Se uită la fiecare dintre cei trei poliţişti. Grace clătină din cap.

– Nu.

– Deoarece cred că el a fost prima persoană care a intrat aici după 11 septembrie.

– Îl cheamă Ronald Wilson, spuse Grace. Ronald sau *Ronnie*.

– Numele nu-mi aprinde nici un beculeţ. Dar daţi-mi voie să verific ceva în spate. Daţi-mi numai două minute.

Dispăru prin uşa mascată şi reveni un minut mai târziu cu un registru de modă veche, cu fişe de carton şi însemnări scrise cu cerneală.

– Uite aici, spuse el. Puse fişa jos şi citi din ea. Miercuri, 12 septembrie 2001. Apoi îşi ridică privirea şi se uită iarăşi la cei trei. Am cumpărat patru timbre de la el. Continuă să citească. Fiecare dintre ele un Eduard, o liră, impecabil. Lipici perfect, nici o îndoitură. Apoi zâmbi larg, răutăcios. I-am plătit două mii de dolari pe fiecare. Un adevărat chilipir! Se uită iarăşi în fişa lui. Le-am vândut după numai două săptămâni. Am obţinut un profit frumuşel. Chestia e că

n-ar fi trebuit să le vândă, nu în ziua aia. La naiba, am crezut cu toții că poate avea să se sfârșească lumea. Apoi Abe Miller se uită iarăși la fișă și se încruntă. Ronald Wilson ați spus?

– Da, răspunse Grace.

– Nu, nu, domnule. Nu așa îl chema. Nu e numele pe care mi l-a dat mie. Am scris aici *David Nelson*. Da, ăsta era numele lui. Domnul *David Nelson*.

– V-a dat vreo adresă sau un număr de telefon?

– Nu, domnule, nu mi-a dat.

Imediat ce ieșiră iarăși în stradă, Grace îl sună pe Glenn Branson. Îi spuse să ia legătura cu Norman Potting și cu Nick Nicholl, ca ei să afle dacă serviciul de imigrări păstrase înregistrările din 2001, iar dacă da, să verifice dacă figura în datele lor vreun *David Nelson*.

Se simțea bine în legătură cu întâlnirea pe care tocmai o avusese, dar singura umbră pe care o remarcă Glenn, și la care se gândise deja și el, era întrebarea dacă Ronnie Wilson încă mai folosise numele ăsta când – și dacă – plecase în Australia. Poate că până atunci devenise iarăși o altă persoană.

Dar după o oră, când ei erau pe punctul de a intra în clădirea gri-albăstrie a morgii, Glenn Branson telefonă, părând surescitat.

– Avem o noutate.

– Care?

– Ți-am zis mai devreme că am pierdut-o pe Katherine Jennings. Că a șters-o de sub nasul echipei

de urmărire. Ei bine, fii atent. S-a prezentat acum o oră la secţia de poliţie din John Street.

Cuvintele îl izbiră ca un şoc electric.

– Cum? De ce?

– Spune că mama ei a fost răpită. O bătrânică bolnavă. Un tip ameninţă să o omoare.

– Ai vorbit cu ea?

– Un ofiţer de la DIC a vorbit cu ea şi a descoperit că omul pe care îl acuză femeia de răpire nu e altul decât Chad Skeggs.

– Rahat!

– M-am gândit eu că o să-ţi placă.

– Şi acum ce se întâmplă?

– Am trimis-o pe Bella, împreună cu un ofiţer de legătură pentru familii, Linda Buckley, să o aducă încoace. O să discut cu ea împreună cu Bella când va ajunge aici.

– Sună-mă imediat după ce vorbeşti cu ea.

– La ce oră ai avionul înapoi?

– Plec la ora şase – asta înseamnă ora unsprezece la tine.

Vocea lui Branson se schimbă brusc.

– Bătrâne, s-ar putea să am nevoie să dorm la tine la noapte. Ari m-a pedepsit. N-am ajuns acasă decât la miezul nopţii, ieri.

– Spune-i că eşti ofiţer de poliţie, nu o afurisită de bonă la copii!

– Spune-i tu. Vrei să o sun, să vorbeşti tu cu ea?

– Cheia e la locul obişnuit, spuse Grace repede.

107

Octombrie 2007

Telefonul lui Abby rămase tăcut. Se părea că tubul ei de oxigen către lume nu mai funcționa. Trecuseră aproape trei ore de când Ricky nu mai dăduse nici un semn.

Se uita posomorâtă pe fereastra vagonului gol de tren, strângând în mână punga de plastic în care pusese toate medicamentele pe care le găsise în baia și în dormitorul mamei ei. Îi spusese lui Doris că o ducea pe mama ei la un azil, pentru că o îngrijora capacitatea ei de a avea singură grijă de ea și că avea să o sune ca să-i spună noua adresă și noul număr de telefon al mamei ei. Doris spusese că îi părea rău să-și piardă vecina, dar că mama ei era norocoasă să aibă o fiică atât de drăguță și iubitoare care avea grijă de ea.

Ce ironie, se gândi Abby.

Cerul se însenina. Nori mari îl traversau în grabă, de parcă ar fi fost angrenați în vreo misiune urgentă. Se făcea o după-amiază frumoasă, dar tumultuoasă, de toamnă. Genul de vreme pe care îi plăcea să se plimbe pe țărm, mai ales pe drumul de sub malul înalt de la Black Rock, de dincolo de Marina, către Rottingdean.

Și mamei ei îi plăcea să se plimbe pe acolo. Uneori o făceau cu toții, în familie, în câte o duminică după-amiaza, mama ei, tatăl ei și ea. Îi plăcea cel mai mult când mareea era sus și valurile explodau de dig și uneori se izbeau de zidul de protecție, împroșcându-i cu putere.

Şi era un timp, pierdut prin cețurile copilăriei ei, când își amintea că se simțise mulțumită. Fusese oare înainte să înceapă să mergă cu tatăl ei pe la casele mari în care lucra el? Înainte să vadă că existau oameni diferiți, care duceau vieți total diferite?

Atunci a fost? Momentul ei de răscruce?

În depărtare se vedeau dealurile domoale pe care se întindea Downs, spre stânga ei cum mergea trenul, înapoi spre Brighton. Spre locul de care erau legate atâtea amintiri ale vieții ei. Unde prietenii ei încă trăiau. Prieteni care nu știau că ea este aici. Pe care i-ar fi făcut mare plăcere să-i vadă. Mai mult decât orice, tânjea după compania prietenilor ei, acum. Să-și descarce inima în fața cuiva care nu era implicat în toate astea. Cineva care să gândească limpede și să-i spună dacă ea era nebună sau nu. Dar se temea că era prea târziu pentru asta.

Prietenii erau acea parte din viață care nu era un joc. Dar uneori era nevoie să renunți la prieteni, oricât de greu ți-ar fi venit.

Începu să plângă. I se făcu rău de la stomac. Nu mâncase nimic toată ziua, în afară de acel biscuit acasă la Hugo Hegarty, și băuse o cola pe peronul gării Gatwick. Era prea încordată pentru orice altceva.

Te rog, sună!

Treceau prin Hassocks. Puțin după aceea, intrară în tunelul Clayton. Ascultă mugetul trenului explodând din pereți. Își văzu propria reflexie, palidă, speriată, privind-o prin geam.

Când ieşiră din nou la lumină – cu verdeaţa coborând în pantă de pe Mill Hill pe dreapta şi cu London Road pe stânga – văzu cu disperare că ratase un apel.

Rahat!

Fără număr. Apoi telefonul sună din nou. Era Ricky.

– Sunt tot mai îngrijorat pentru mama ta, Abby. Cred că nu mai are mult de trăit.

– Te rog, lasă-mă să vorbesc cu ea, Ricky!

Se aşternu o scurtă tăcere. După care el spuse:

– Nu cred că poate să vorbească.

Un nou fior de teamă i se împrăştie prin tot trupul.

– Unde eşti? Vin la tine. Mă întâlnesc cu tine oriunde, îţi dau tot ce vrei.

– Da, Abby, ştiu asta. Ne vom întâlni mâine.

– Mâine? ţipă ea. Nici să nu te gândeştii! O facem acum, te rog! Trebuie să o duc la un spital.

– O s-o facem când mă aranjează pe mine. M-ai deranjat prea mult. Acum poţi să vezi şi tu cum e.

– Ăsta nu-i deranj, Ricky. Te rog, pentru Dumnezeu! Este o bătrână bolnavă. Ea nu a greşit cu nimic. Nu ţi-a făcut nici un rău. Răzbună-te pe mine, nu pe ea.

Trenul încetinea, apropiindu-se de Preston Park, unde voia ea să coboare.

– Din nefericire, Abby, pe ea o am, nu pe tine.

– Vin eu în locul ei.

– Foarte nostim.

– Te rog, Ricky, haide să ne întâlnim.

– Ne întâlnim mâine.

– Nu! Acum! Te rog, astăzi! Mama s-ar putea să nu supraviețuiască până mâine.

Devenea isterică.

– Asta ar fi păcat, nu-i așa? Să moară știind că fata ei e o hoață.

– Dumnezeule atotputernic, ești un ticălos fără inimă.

Ignorând remarca, Ricky spuse:

– O să ai nevoie de o mașină. Am expediat la apartamentul tău, prin poștă, cheia de la Fordul pe care l-am închiriat. Va ajunge acolo mâine dimineață.

– A fost blocat de poliție.

– Atunci va trebui să închiriezi o mașină.

– Unde ne întâlnim?

– O să te sun mâine dimineață. Du-te și închiriază o mașină din seara asta. Și să ai timbrele la tine, da?

– Te rog, ne putem întâlni azi, după-amiază?

El închise telefonul. Trenul se poticni, oprindu-se.

Abby se ridică de pe locul pe care stătuse, se îndreptă șovăitor spre ușă și coborî pe peron, ținând strâns poșeta și punga de plastic cu o mână, cu cealaltă sprijinindu-se de balustradă. Era patru și un sfert.

Trebuie să controlez lucrurile, se gândi ea. *Trebuie. Cumva. Cumva. O, Isuse, dar cum?*

Simți din nou senzația de vomă, când ieși din gară și se îndreptă spre stația de taxiuri. Spre disperarea ei, nu era nici o mașină. Se uită la ceas neliniștită și sună la numărul unei companii locale de taxiuri. Apoi apelă un alt număr, la care sunase mai devreme. Aceeași voce de bărbat răspunse: „South-East Philatelic.“

Era singurul dealer de timbre din oraş al cărui nume Hugo Hegarty omisese să i-l dea.

– Sunt Sarah Smith, spuse ea. Sunt în drum spre dumneavoastră, aştept să vină taxiul. La ce oră închideţi?

– Nu înainte de cinci şi jumătate, răspunse bărbatul.

După cincisprezece minute de aşteptare neliniştită, apăru şi taxiul.

108

Octombrie 2007

Biroul pentru intervievarea martorilor de la Sussex House avea două încăperi. Una era de mărimea camerei de zi a unei case foarte mici. Cealaltă, în care nu puteau intra decât două persoane una lângă alta, era numai pentru observare.

În camera cea mare, în care Glenn Branson stătea cu Bella Moy şi o „Katherine Jennings" care părea foarte tulburată, se aflau trei fotolii joase, tapiţate în roşu, şi o banală măsuţă de cafea. Branson şi Abby aveau fiecare câte o cană de cafea în faţă, iar Bella, un pahar de apă.

Spre deosebire de cele mai multe camere de interviu de la învechita secţie de poliţie din John Street, aceasta părea luminoasă şi chiar avea vedere afară.

– Sunteţi de acord ca discuţia noastră să fie înregistrată? întrebă Branson arătând cu capul către cele două camere de luat vederi montate în perete şi îndreptate în jos, spre ei. E procedura standard.

Ce nu mai spuse era că uneori o copie a benzii era dată unui psiholog, pentru creionarea profilului celui intervievat. Puteai afla foarte multe chiar şi numai din limbajul corporal al unor martori.

– Da, spuse ea cu voce şoptită.

El o studie cu atenţie câteva momente. În ciuda feţei supte şi marcate de suferinţă, era o tânără extrem de plăcută la înfăţişare. Către treizeci de ani, presupuse el. Păr negru, tăiat puţin cam sever şi aproape sigur vopsit, pentru că sprâncenele erau mult mai deschise la culoare. Faţa îi era de o frumuseţe clasică, cu pomeţi înalţi, frunte largă şi un nas perfect, mic, fin cizelat şi cârn. Era genul de nas pentru care femeile mai puţin norocoase dădeau mii de lire sterline chirurgilor plasticieni. Ştia asta, pentru că Ari îi arătase odată un articol despre asemenea operaţii estetice, iar de atunci se uitase întotdeauna după semne de intervenţii chirurgicale la nasurile femeilor.

Dar cea mai izbitoare trăsătură a tinerei femei erau ochii. Erau de un verde-smarald, fascinanţi, de felină. Chiar şi cu expresia de slăbiciune extremă, ei tot scânteiau.

Şi ştia cum să se îmbrace. În blugi de firmă, cizme scurte – era adevărat că ponosite şi murdare – tricou negru şi curea pe sub o jachetă lungă, aparent scumpă, căptuşită cu material moale, radia clasă. Dacă ar fi fost puţin mai înaltă, ar fi putut urca pe podiumurile de prezentare.

Branson se pregătea să înceapă interviul când tânăra ridică o mână.

– De fapt, nu acesta este numele meu, cel pe care vi l-am dat. Cred că ar trebui să clarific. Eu sunt Abby Dawson.

– De ce ați folosit un alt nume? întrebă Bella cu blândețe.

– Uitați, mama mea e pe moarte. Este într-un pericol îngrozitor. Am putea doar... doar... Își acoperi fața cu mâinile. Adică, trebuie să trecem prin toate astea? Nu putem doar... să facem asta mai târziu?

– Mă tem că trebuie să avem toate datele, Abby, spuse Bella. De ce alt nume?

– Pentru că... Ridică din umeri. M-am întors aici, în Anglia, ca să încerc să scap de prietenul meu. M-am gândit că i-ar fi mai greu să mă găsească sub un alt nume. Ridică din nou din umeri și zâmbi trist. M-am înșelat.

– OK, *Abby*, spuse Glenn, nu ai vrea să ne spui exact ce anume s-a întâmplat? Tot ce trebuie să știm despre tine, despre mama ta și despre bărbatul despre care spui că a răpit-o.

Abby scoase un șervețel de hârtie din geanta ei din piele întoarsă și își șterse ochii. Glenn se întrebă ce era în punga de plastic care stătea pe podea, alături.

– Mi-a fost lăsată o colecție de timbre. Nu știam nimic despre ele... dar coincidența a făcut să îl cunosc – să fiu prietenă – cu un tip, Ricky Skeggs din Melbourne, care făcea afaceri cu timbre rare și monede pe scară largă.

– Este vreo legătură între el și *Chad* Skeggs? întrebă Branson.

– Este aceeaşi persoană.

– *Chad* şi *Ricky* sunt prescurtări de la Richard, îi spuse Bella lui Glenn.

– N-am ştiut asta.

– L-am rugat pe Ricky să se uite puţin la ele şi să-mi spună dacă au vreo valoare, continuă Abby. El le-a luat şi mi le-a dat înapoi după vreo două zile. Mi-a spus că erau câteva timbre individuale care aveau oarecare valoare, dar că majoritatea erau copii după timbre rare, de colecţie, dar nu valoroase. A spus că putea să obţină vreo două mii de dolari australieni pe toate.

– Bun, interveni Glenn. Ochii ei îl deranjau, alergau în toate părţile. Simţea că tot ce îi povestea era o interpretare pentru care făcuse repetiţii, nu ceva sincer. L-ai crezut?

– Nu aveam nici un motiv să nu o fac, răspunse Abby. Numai că nu am fost niciodată o persoană foarte încrezătoare. Ridică iarăşi din umeri. Nu e felul meu. Aşa că am făcut fotocopii după toate timbrele, înainte să i le dau. Când le-am comparat cu cele pe care mi le-a dat înapoi, arătau toate la fel, dar erau unele diferenţe subtile. I-am spus asta şi el mi-a zis că am luat-o razna.

– A fost deştept din partea ta că ai făcut copiile, spuse Bella.

Abby se uită neliniştită la ceas, apoi sorbi puţină cafea.

– Oricum, la vreo zi-două după aceea, mă uitam printr-o revistă de specialitate în apartamentul lui Ricky şi am citit un articol despre o licitaţie de timbre

rare din Londra. Era despre un Penny Red, coliţa 77, care se vânduse la preţul-record de o sută şaizeci de mii de lire sterline. Am recunoscut-o pentru că semăna cu coliţa de Penny Reds pe care o aveam şi eu. Am comparat poza din ziar cu timbrele mele şi spre uşurarea mea am văzut că erau foarte asemănătoare, dar nu identice, aşa că nu era al meu cel pe care-l vânduse. Dar am intrat în panică gândindu-mă că Ricky avea să încerce să le vândă.

– De ce te-ai gândit la asta? o sondă Bella.

– A fost ceva în felul în care s-a comportat în legătură cu timbrele, ceva care pe mine m-a făcut să mă simt inconfortabil. Pur şi simplu am *ştiut* că m-a minţit. Ridică din umeri. Oricum, la vreo două zile după aceea era cu capul ţăndări de la cocaină – priza tot timpul – şi după aceea, dimineaţa devreme, a căzut într-un somn adânc. M-am dus la computerul lui – îl lăsase deschis – şi am găsit câteva e-mailuri către dealeri din toată lumea, prin care le oferea spre vânzare timbre care în mod clar erau ale mele. A fost foarte deştept. Le împărţise, în timbre şi coliţe individuale, astfel încât să nu poată fi identificate ca o singură colecţie.

– I-ai vorbit despre cele aflate? întrebă Glenn.

Ea clătină din cap.

– Nu, îmi spusese din prima zi în care ne-am cunoscut cât de uşor de ascuns erau timbrele, că erau un mod extraordinar de a spăla bani şi de a-i transporta oriunde în lume. Că şi dacă erai oprit, cei mai mulţi ofiţeri de la vamă nu-şi pot da seama dacă au vreo valoare. Spunea că cel mai bun loc unde să le

ascunzi este într-o carte – un roman broşat, ceva de genul ăsta, care le şi protejează. Aşa că nu am făcut decât să-i caut în bibliotecă. Şi le-am găsit.

Bella zâmbi.

Branson se uită la faţa lui Abby, la ochii ei, ca să o citească, dar nu se simţea confortabil. Asta nu era întreaga poveste. Omitea ceva, dar el nu avea nici cea mai vagă idee ce anume. În mod clar, era deşteaptă.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el.

– Am fugit. Am luat timbrele, m-am dus pe furiş acasă la mine, mi-am făcut valiza şi am plecat la Sydney cu primul avion. Eram speriată, pentru că m-am gândit că avea să vină după mine – este de-a dreptul sadic. Am ajuns în Anglia prin Los Angeles şi New York.

– De ce nu te-ai dus la poliţie în Melbourne, să declari ce făcuse? întrebă Glenn.

– Pentru că mi-era frică de el. Şi e foarte deştept. Se pricepe foarte bine să mintă. M-am temut să nu toarne la poliţie cine ştie ce poveste şi să le obţină el. Sau să vină după mine şi să-mi facă vreun rău. Îmi făcuse deja ceva rău o dată.

Glenn şi Bella schimbară priviri între ei, amintindu-şi de istoricul lui Chad Skeggs de la poliţia din Brighton.

– Şi aveam mare nevoie de bani, spuse Abby. Mama mea este foarte bolnavă, are scleroză multiplă. Am nevoie de bani ca să-i plătesc azilul.

Glen remarcă felul în care spusese această ultimă frază. Nu putu să-şi dea seama ce anume era, dar o spusese într-un fel straniu, ca şi cum asta ar fi fost

justificarea pentru orice faptă. Şi i se păru ciudat că folosise cuvântul *nevoie*. Dacă cineva îţi lua ceva care-ţi aparţinea, nu se punea problema dacă aveai *nevoie* de acel lucru. Aveai *dreptul* la el.

– Vrei să spui că te va costa milioane să o ţii pe mama ta într-un azil? spuse Bella.

– Nu are decât şaizeci şi opt de ani, deşi pare mult mai în vârstă, răspunse Abby. Ar putea fi pentru douăzeci de ani, poate mai mult. Nu ştiu cât o să coste. Luă o înghiţitură de cafea. De ce, ce importanţă are asta? Vreau să spun... dacă nu facem ceva foarte rapid, n-o să supravieţuiască. N-o să reziste.

Îşi îngropă iarăşi faţa în mâini şi suspină.

Cei doi detectivi îşi aruncară o privire rapidă. Apoi Glenn Branson întrebă:

– Ai întâlnit vreodată pe cineva cu numele David Nelson?

– David Nelson?

Se încruntă, ştergându-se iarăşi la ochi, apoi scutură din cap.

– Numele îmi spune ceva, cred. Ezită, apoi continuă. David Nelson? Cred că se poate ca Ricky să fi menţionat acest nume.

Branson dădu din cap. Abby minţea.

– Şi timbrele... Sunt aici, în Anglia, acum? întrebă el.

– Da.

– Unde?

– În siguranţă, sub cheie.

El dădu iarăşi din cap. Acum Abby spusese adevărul.

109

Octombrie 2007

Tot ce voia Nick Nicholl acum era o noapte de somn bun. Problema era că ceasul arăta opt și jumătate dimineața, iar el era pe bancheta din spate a unui Holden albastru de poliție, fără însemne, în lumina strălucitoare a soarelui, îndepărtându-se de clădirea aeroportului și mergând spre centrul orașului Melbourne. Se aflau pe o autostradă lată, cu mai multe benzi pe sens, care, în ochii lui, putea la fel de bine să fi fost în State, nu în Australia, numai că șoferul, detectivul sergent Troy Burg, stătea în dreapta.

Unele dintre semnele de circulație semănau cu cele din Marea Britanie, dar altele aveau o culoare diferită, multe fiind albastre și portocalii, iar limitele de viteză erau în kilometri. Se uită atent la cutia subțire, neagră, așezată pe bord, la computerul cu ecran sensibil la atingere montat pe suportul dintre scaunele din față și la butoanele mari și lucitoare care erau de jur împrejurul lui. Era ca versiunea pentru adulți a unui computer pentru copii. Deși Liam nu era destul de mare, Nick se uita deja după jucării educative pentru el.

Îi era dor de Liam. Dor de Julie. Perspectiva petrecerii weekendului în Australia fără ei, doar în compania afurisitului de Norman Potting, îl îngrozea.

Detectivul principal sergent George Fletcher, cu aerul lui de unchiaș, așezat în față, pe locul pasagerului, părea bine informat și, după câteva amabilități, trecu imediat la treburile serioase. Colegul lui taciturn,

cu un deceniu mai tânăr, conducea în linişte. Cei doi detectivi australieni purtau cămăşi albe proaspăt călcate, cravate albastre cu model şi pantaloni închişi la culoare.

Potting, îmbrăcat în ceea ce părea a fi un fost costum militar, îşi aprinsese pentru scurt timp pipa când ieşiseră din terminalul aeroportului, iar acum emitea în maşină un miros acru de stofă neaerisită, tutun şi alcool. Dar părea remarcabil de vioi după lunga călătorie, şi tânărul agent detectiv, în costum şi cravată şi el, îl invidie pe bărbatul mai în vârstă pentru constituţia lui.

– Bun, spuse Fletcher, nu am avut prea mult timp de pregătiri, dar am demarat toate direcţiile de cercetare. Primul lucru despre care putem raporta este verificarea înregistrărilor de imigrare pentru persoanele cu numele de David Nelson care au intrat în Australia începând cu 11 septembrie 2001 şi până în prezent. Avem unul care este deosebit de interesant sub aspectul profilului vostru temporal. Pe 6 noiembrie 2001, un David Nelson a ajuns la Sydney venind cu un avion dinspre Cape Town, Africa. Data lui de naştere corespunde cu vârsta suspectului vostru.

– A dat vreo adresă? întrebă Norman Potting.

– A intrat cu un paşaport australian cu viză de rezidenţă pentru cinci ani, aşa că nu i s-au solicitat asemenea informaţii. Acum verificăm în baza noastră de date dacă are permis de conducere şi dacă există vreun vehicul înregistrat pe numele ăsta. O să mai

aflăm toate numele pe care le-a folosit și ultima adresă cunoscută.

– Ar putea fi oriunde, nu?

– Da, Norman, îi reaminti Nick Nicholl, dar știm că avea un vechi prieten, Chad Skeggs, din Melbourne, așa că probabilitatea să fi venit aici – și încă să mai fie aici – este foarte mare. Dacă vrei să înscenezi o dispariție și să apari într-o altă țară, ai nevoie de cineva care să te ajute, cineva în care să ai încredere.

Potting analiză cele spuse de Nick.

– E o observație valabilă, consimți el puțin înciudat, ca și cum nu ar fi vrut să fie pus la punct de colegul lui mai tânăr în fața detectivilor australieni.

Troy Burg spuse:

– Verificăm și la fisc, să vedem dacă David Nelson are un NFI.

– NFI? întrebă Potting.

– Număr de fișă pentru impozite. Îți trebuie pentru angajare.

– Angajare legală, vrei să spui?

Burg zâmbi strâmb.

– Mai avem ceva care ar putea fi o legătură, interveni George Fletcher. Doamna Lorraine Wilson s-a sinucis în noaptea de marți, 19 noiembrie 2002, corect?

– Așa se spune, zise Potting.

– La patru zile după asta, pe 23 noiembrie, o doamnă Margaret Nelson a sosit în Sydney. Ar putea să nu fie nimic. Dar vârsta din pașaport se potrivește.

– Nu e un nume chiar atât de banal, spuse Nicholl.

– Nu e, spuse Fletcher. Nu e rar, dar nu e nici comun.

– Cred că ar trebui să trecem în revistă programul pe care l-am alcătuit noi, să vedem dacă vă convine, domnilor, spuse Troy Burg.

– Dacă include bere şi domnişoare, mie îmi convine, spuse Potting şi chicoti. Conserve, parcă aşa le ziceţi voi?

– Te referi la bere sau la fete? îi zâmbi larg Fletcher, făcând cu ochiul, amuzat.

În depărtare, Nicholl văzu conturul neregulat al unei aglomerări de clădiri înalte.

– Băieţi, mâine sunteţi invitaţi la o trataţie. George o să gătească pentru voi. E un geniu. Ar fi trebuit să se facă bucătar, nu poliţist, zise Burg, înviorându-se pentru prima oară.

– Eu nu sunt în stare nici să fierb un ou, spuse Potting. N-am reuşit niciodată.

– Cred că o să vreţi să vă petreceţi cea mai mare parte a săptămânii aici, să aveţi vreme să treceţi prin totul, spuse George Fletcher.

Nick Nicholl gemu în sinea lui la gândul ăsta.

– Ni s-a dat o listă cu ce aveţi de văzut, adăugă Fletcher. Ne spuneţi numai dacă vreţi să săriţi peste ceva anume. O să vă ducem la râu, la Barwon, unde a fost găsit cadavrul doamnei Wilson. Apoi poate vreţi să vedeţi maşina – o avem în depozit.

– Ce spun actele vehiculului în care a fost găsită? întrebă Nick Nicholl.

– Maşina avea numere de înmatriculare false, iar numerele de serie fuseseră şterse cu freza. Nu cred că o să aflăm mare lucru de la ea. Continuând cu lista, spuse: Îmi imaginez că vreţi să vedeţi rămăşiţele doamnei Wilson, aşa că am stabilit o întâlnire cu patologul.

– Sună bine, replică Potting. Dar aş vrea să începem cu Chad Skeggs.

– Acolo mergem acum, zise Burg.

– Băieţi, vouă vă place vinul roşu? întrebă George Fletcher. Shiraz australian? E vineri, aşa că Troy şi cu mine ne-am gândit să vă ducem la masă într-un loc care ne place nouă.

În acel moment, Nick Nicholl simţea o nevoie disperată de o cafea neagră, nu de alcool.

– Bineînţeles! răspunse Potting.

– George se pricepe la Shiraz-ul australian, zise Troy Burg.

– O să vă vedem şi peste weekend, Troy? întrebă Potting.

– Duminică, spuse George. Troy e ocupat mâine.

– Vă duc eu la râu duminică, băieţi, interveni Troy. O să vă arăt unde a fost găsită maşina.

– Nu am putea face asta mâine? întrebă Nicholl, încercând să nu piardă timpul.

– E ocupat aproape toate sâmbetele, spuse George Fletcher. Spune-le ce faci tu sâmbetele, Troy.

După câteva momente, înroşindu-se puţin, australianul mărturisi:

– Cânt la banjo, la nunţi.

– Glumeşti, nu-i aşa? întrebă Potting.

– Are mare căutare, preciză George Fletcher.

– Aşa mă deconectez eu.

– Ce cânţi? „Duelul banjo-urilor"? Ai văzut filmul ăla, *Eliberarea?*

– Ăhă, l-am văzut.

– Când înapoiaţii ăia îl leagă pe tip de copac şi îl regulează în dos? Pe muzică de banjo?

Burg dădu din cap.

– Asta e ce ar trebui să se cânte la nuntă, nu „Marşul nupţial", spuse Potting. Când un bărbat se însoară, asta păţeşte bietul ticălos. Nevastă-sa îl leagă de copac şi-l regulează-n dos.

George Fletcher râse din toată inima.

– Ştii prin ce se aseamănă un uragan cu o femeie? întrebă Potting, acum pe val.

Fletcher clătină din cap.

– Cred că am auzit-o pe asta, murmură Burg.

– Când vin, sunt umede şi sălbatice. Când pleacă, îţi iau casa şi maşina.

Nick Nicholl se uită pe fereastră, nefericit. El auzise deja gluma în avion. De două ori. Văzu un şir de blocuri de apartamente, cu câteva etaje. Mergeau pe o stradă cu magazine cu un singur nivel. Un tramvai alb străbătu intersecţia din faţa lor. Peste puţin, traversară râul Yarra şi trecură pe lângă o clădire cu forme geometrice, amplasată într-o piaţă largă, care părea a fi un centru pentru arte. Acum intrau într-o zonă aglomerată.

Troy Burg făcu la stânga pe o străduţă strâmtă, umbroasă, şi parcă în faţa unui magazin de băuturi.

Când coborî din mașină, Nick Nicholl văzu că magazinul avea o fațadă stil Regency, cu vitrină în bovindou, care arăta de parcă ar fi fost copiată după unul dintre magazinele de antichități de pe Brighton's Lanes. Vitrina era plină cu casete de prezentare pentru timbre și monede. Deasupra era scris cu caractere gotice: CHAD SKEGGS, TIMBRE ȘI MONEDE. DEALER ȘI AGENT DE LICITAȚII INTERNAȚIONALE.

Pășiră înăuntru și un clopoțel clincăni. În spatele vitrinei joase, cu sticlă deasupra, în care erau prezentate mai multe timbre și monede, stătea un tinerel slăbuț, bronzat, de vreo douăzeci de ani, cu părul oxigenat coafat în țepi și cu un cercel mare din aur în ureche. Era îmbrăcat cu un tricou care avea brodată pe el o placă de surfing și cu blugi decolorați, și îi salută de parcă ar fi fost niște prieteni de mult pierduți.

George Fletcher îi arătă insigna.

– Domnul Skeggs este?

– Nu, amice, e plecat cu afaceri.

Norman Potting îi întinse o fotografie cu Ronnie Wilson și îi urmări ochii. Nu prinsese niciodată tehnica lui Roy Grace de a-i ghici pe mincinoși, dar socotea că, oricum, era destul de bun la asta.

– L-ai văzut vreodată pe omul ăsta? întrebă el.

– Nu, amice.

Apoi australianul își frecă nasul, dându-se de gol în mod clasic.

– Mai uită-te.

Potting îi mai arătă încă două fotografii. El păru și mai încurcat.

– Nu.

Își frecă iarăși nasul.

– Ba eu cred că l-ai văzut, insistă Potting.

Intervenind, George Fletcher îl întrebă pe vânzător:

– Cum te numești?

– Skelter, răspunse el. Barry Skelter.

Răspunsul lui suna ca o întrebare.

– OK, Barry, spuse George Fletcher, arătând spre Potting și Nicholl. Acești doi domni sunt detectivi din Anglia, care ajută poliția din Victoria la investigarea unei crime. Înțelegi asta?

– Investigarea unei crime? Corect, OK.

– Ascunderea de informații în asemenea cazuri constituie o infracțiune, Barry. Dacă vrei termenul tehnic legal, este *obstrucționarea justiției*. Când avem de-a face cu o crimă, asta înseamnă probabil minimum cinci ani de închisoare. Dar dacă judecătorul vrea mai mult, te poți aștepta la zece, chiar paisprezece ani. Nu vreau decât să mă asigur că ești perfect lămurit în legătură cu asta. Ce zici?

Lui Skelter i se schimbă brusc culoarea feței.

– Pot să mă mai uit o dată la pozele alea? întrebă el.

Potting i le întinse.

– De fapt, știți, nu pot să jur, dar există o asemănare cu unul dintre clienții domnului Skeggs, dacă stau să mă gândesc mai bine.

– Numele *David Nelson* te-ar ajuta să te gândești la asta ceva mai limpede? întrebă Potting.

– David Nelson? A, daa. David Nelson! Desigur. Vreau să zic, s-a schimbat puţin de când au fost făcute pozele astea. Vedeţi, de asta nu l-am recunoscut imediat. Înţelegeţi ce vreau să spun?

– Desigur, replică Potting. Şi acum, arată-ne registrul cu adresele clienţilor.

Afară, după aceea, Norman Potting se întoarse spre George Fletcher:

– Aia a fost strălucită, George! spuse el. Între zece şi paisprezece ani. Aşa e?

– La dracu', exclamă el, nu ştiu. Am improvizat. Dar a ţinut, nu-i aşa?

Pentru prima oară de când se afla în Australia, Nick Nicholl zâmbi.

110

Octombrie 2007

Peisajul se schimba rapid. În faţa lor, Nicholl văzu licărind oceanul. Strada largă pe care rulau avea un aer de staţiune, cu clădiri albe, de câteva etaje, de o parte şi de alta. Îi amintea de nişte străzi din Costa del Sol, Spania, care era practic limita orizonturilor lui de călătorie până în acel moment.

– Portul Melbourne, spuse George Fletcher. Aici se varsă râul Yarra în golful Hobson. Proprietăţi scumpe aici. Comunitate tânără, bogată. Bancheri, avocaţi, tipi din presă, genul ăsta de oameni. Cumpără

apartamente frumoase cu vedere spre golf înainte să se căsătorească, după care promovează la ceva mai mare, mai departe.

– Cum ai făcut şi tu, se amuză Troy pe seama colegului său.

– Cum am făcut şi eu. Numai că eu nu mi-am permis să stau mai întâi aici.

Parcară în faţa unui alt magazin de băuturi, apoi urcară spre intrarea elegantă a unui mic bloc de apartamente şi George sună la uşa administratorului.

Uşa se deschise cu un clic şi intrară într-un coridor lung, elegant carpetat, unde era extrem de frig de la aerul condiţionat. După câteva momente, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, ras în cap, care purta un tricou vineţiu, pantaloni scurţi lălâi şi şlapi, se apropie de ei plin de importanţă.

– Cu ce vă pot ajuta?

George scoase insigna şi i-o arătă.

– Am vrea să discutăm cu unul dintre locatari, domnul Nelson, de la apartamentul 59.

– Apartamentul 59? spuse el vesel. Mi-aţi luat-o înainte. Le arătă un mănunchi de chei. Tocmai mă pregăteam să urc acolo. Vecinii s-au plâns că se simte un miros ciudat. Ei cred că s-ar putea să vină de acolo. Nu l-am văzut pe domnul Nelson de ceva timp şi nu şi-a ridicat corespondenţa de câteva zile.

Potting se încruntă. Asemenea lucruri erau rareori o veste bună.

Intrară în lift şi urcasă până la etajul cinci, apoi ieşiră pe coridor, care mirosea puternic a carpetă nouă

și a nimic altceva. Dar în vreme ce înaintau apropiindu-se de apartamentul din capăt, nările lor începură să simtă ceva foarte diferit.

Era un miros cu care Norman Potting se familiarizase de multă vreme, deși foarte greu. Nick Nicholl, mai puțin. Duhoarea grea, dezgustătoare, a cărnii în putrefacție.

Administratorul îndreptă spre cei patru o privire care voia să spună *să sperăm că totul este în regulă*, apoi deschise ușa. Duhoarea deveni brusc mai puternică. Nick Nicholl, acoperindu-și nasul cu batista, rămase la urmă.

Înăuntru era o căldură înăbușitoare, în condițiile în care, evident, aerul condiționat nu funcționa. Nicholl se uită atent în jur, anticipând neliniștit. Oricine ar fi fost de acord că era o locuință frumoasă. Covoare albe peste dușumeaua din lemn lustruit, și mobilă elegantă. Picturi erotice pe pânză, neînrămate, erau atârnate pe pereți, unele având ca temă pubisuri, altele fiind abstracte.

Mirosul de carne stricată umplea coridorul, devenind tot mai puternic cu fiecare pas pe care-l făceau cei cinci bărbați. Nick, din ce în ce mai neliniștit de ce aveau să găsească, își urmă colegii într-un dormitor mare, gol. Patul uriaș era nefăcut. Un pahar cu fundul gros, gol, stătea pe masă, împreună cu un ceas digital cu radio, care părea să fie închis. Trecură în ceea ce părea o cameră de oaspeți transformată într-una de lucru. Pe un birou erau un hard-drive exterior pentru salvarea datelor, o tastatură și un mouse, dar nici un

computer. Mai multe mucuri de ţigară zăceau într-o scrumieră şi era evident că se aflau acolo de multă vreme. Prin ferestre se vedea peretele cenuşiu al clădirii de vizavi. Pe marginea biroului era un teanc de facturi.

George Fletcher ridică una dintre ele. Avea imprimată pe ea un text cu litere mari, roşii.

– Electricitatea, spuse el. Ultima somaţie. De acum câteva săptămâni. De asta e atât de cald. Probabil că l-au deconectat.

– Proprietarii mi s-au plâns în legătură cu domnul Nelson, interveni administratorul. E în urmă cu chiria.

– De mult? îl întrebă Burg.

– Câteva luni.

Nick Nicholl se uită în jur după fotografii de familie, dar nu văzu nici una. Studie atent un corp de bibliotecă, observând că, pe lângă cataloagele cu timbre, mai erau şi câteva cărţi de poezii de dragoste şi un dicţionar de citate.

Intrară într-o încăpere mare, amenajată ca sufragerie, ce dădea într-un balcon vast, în care erau un grătar şi nişte şezlonguri, cu vedere spre terenul de tenis de pe acoperişul vecinului şi spre golf. Nick zări siluetele ceţoase ale unor clădiri industriale pe malul celălalt.

Îi urmă pe ceilalţi detectivi într-o bucătărie elegantă, dar mică, ţinându-se cu mâna de nas din cauza duhorii. Auzi bâzâit de muşte. Pe marginea chiuvetei era o cană de cafea sau de ceai cu mucegai deasupra, iar într-un coş din sârmă erau fructe stricate, acoperite de mucegai cenuşiu şi verde. Pe podea, la baza frigiderului ultraelegant, cu congelator, era o pată închisă la culoare.

George Fletcher deschise ușa de jos a frigiderului și mirosul deveni brusc mai puternic. Uitându-se la feliile de carne verzi, în putrefacție, care umpleau rafturile, spuse:

– Masa de prânz se anulează, băieți.

– Cred că cineva trebuie să-i fi spus domnului Nelson că eram în drum spre el, spuse Troy Burg.

Fletcher închise ușa.

– A plecat de-a binelea.

– Vrei să spui că a șters-o? întrebă Norman Potting.

– Vreau să spun că nu are de gând să se întoarcă prea curând, după părerea mea, răspunse australianul.

111

Octombrie 2007

Avionul ateriză la Gatwick la șase fără un sfert, cu douăzeci și cinci de minute mai devreme, datorită vântului din spate, după cum raportă plin de mândrie căpitanul. Roy Grace se simțea îngrozitor. Întotdeauna bea prea mult în timpul zborurilor de noapte, în speranța că alcoolul avea să-l doboare. Îl punea jos, dar numai pentru scurt timp, după care, ca în dimineața aceea, îl lăsa cu o durere de cap și o sete cumplită. În plus, se simțea prea plin de la un mic dejun care începuse să se răzvrătească.

Dacă îi venea repede bagajul, își spuse el, avea timp să treacă pe acasă, să facă repede un duș și să se schimbe înainte de a ajunge la informarea de

dimineață. Nu avu noroc. Avionul venise el mai devreme, dar întârzierea de la banda de bagaje anulă acest avantaj și se făcuse deja șapte fără douăzeci când, trăgându-și valiza după el prin sectorul verde al vămii, se îndreptă spre stația autobuzului care avea să-l ducă la parcarea pe termen lung a aeroportului. Așteptând la stop, în aerul uscat, dar rece, al dimineții, îl sună pe Glenn Branson ca să afle ultimele noutăți.

Vocea prietenul lui părea ciudată.

– Roy, spuse el, vrei să te duci acasă?

– Nu, vin direct. Ce-i nou?

Agentul-șef detectiv îl puse la curent mai întâi cu cele aflate de Norman Potting în Sydney. În cursul zilei ieșiseră la lumină informații despre pașapoartele deținute de David Nelson și Margaret Nelson, dovedindu-se a fi contrafăcute. Iar Nelson își părăsise apartamentul. Potting și Nicholl băteau acum la ușile tuturor vecinilor acestuia, în speranța că aveau să afle mai multe despre stilul lui de viață și despre cercul de prieteni.

Apoi Branson trecu la Katherine Jennings. Aștepta un apel de la Skeggs, ca să stabilească ora și locul întâlnirii lor pentru predarea timbrelor în schimbul libertății mamei ei. Branson îi spuse că aveau două echipe de urmărire pregătite, până la douăzeci de oameni, dacă se vor hotărî să le folosească.

– Dar unitatea de arme de foc? întrebă Grace.

– Nu avem nici o informație că Skeggs ar fi înarmat, răspunse el. Dacă asta se schimbă, îi implicăm.

– Eşti bine, amice? întrebă Grace după ce Branson termină. Pari puţin încordat. Ari?

Branson ezită.

– De fapt, pentru tine sunt îngrijorat.

– Pentru mine?

– În fine, de fapt, pentru casa ta.

Grace simţi un semnal de alarmă.

– Ce vrei să spui? Ai stat acolo noaptea trecută?

– Da, am stat. Mulţumesc.

Grace se întrebă dacă nu cumva prietenul lui stricase ceva. Preţiosul lui tonomat, foarte vechi, la care Glenn se juca întotdeauna, de pildă.

– Ar putea să nu fie nimic, Roy, dar când plecam, dimineaţă, am văzut-o – cel puţin pot să jur că am văzut-o – pe Joan Major trecând cu maşina pe strada ta. Nu se luminase încă, aşa că s-ar putea să mă fi înşelat.

– Joan Major?

– Da, are o chestie din aia, deosebită, un Fiat MPV mic – nu vezi multe în zonă.

Glenn Branson avea un simţ al observaţiei impresionant. Dacă asta spusese el că văzuse, atunci aproape cu certitudine aşa era. Grace urcă în autobuz, ţinând telefonul la ureche. Era curios ca Glenn să-l vadă pe arheologul legist trecând cu maşina pe strada lui, dar nu tocmai ieşit din comun.

– Poate că predă la o şcoală din zonă.

– Mă îndoiesc. Ea locuieşte în Burgess Hill. Poate că ţi-a lăsat ceva.

– Asta nu are nici o noimă.

– Poate că s-a gândit la ceva şi voia să te vadă.

– La ce oră ai plecat tu?

– Pe la şapte fără un sfert.

– Nu te duci acasă la cineva pentru o şuetă la ora aia, dimineaţa. Dai un telefon, dacă e urgent.

– Da. Da, cred că da.

Grace îi spuse că spera să ajungă la timp la birou pentru informarea de dimineaţă, dar când se urcă în maşină, decise ca, dacă traficul nu era prea aglomerat, să dea o fugă acasă mai întâi. Ceva ce nu reuşea să identifice exact nu îi dădea pace.

112

Octombrie 2007

La ora opt dimineaţa, când telefonul sună în sfârşit, Abby era deja trezită, îmbrăcată şi gata de plecare de mai bine de două ore. Nu reuşise să doarmă bine toată noaptea, dar stătuse întinsă pe patul tare, pe perna ei mică, ascultând traficul de pe faleză, vaietul ocazional al sirenelor, strigătele vagabonzilor beţi şi zgomotul uşilor de maşină trântite.

Era scoasă din minţi de îngrijorare pentru mama ei. Putea oare să mai supravieţuiască încă o noapte fără medicamente? Aveau să provoace tulburarea şi spasmele un infarct sau un atac cerebral? Se simţea atât de cumplit de neputincioasă şi ştia că Ricky avea să profite de asta. Era sigură.

Dar era la fel de conştientă şi că el văzuse cam cât de lunecoasă putea fi ea, din timpul petrecut

împreună la Melbourne și, acum, din evenimentele ultimelor zile. Nu avea să fie ușor. Nu va avea încredere în ea nici cât negru sub unghie.

Oare unde avea să decidă să se întâlnească? Într-o parcare multietajată? Un parc din oraș? Portul Shoreham? Încercă să se gândească unde se întâlneau oamenii în filme ca să predea victimele răpirilor. Uneori le aruncau din mașini în mers; sau le lăsau într-un vehicul abandonat pe undeva.

Toate speculațiile ei erau fără valoare. Nu știa, nu putea prezice. Dar un lucru pe care-l decisese, total și complet nenegociabil, era că voia o dovadă absolută, să vadă cu ochii ei, că mama ei era în viață, înainte să facă orice.

Oare putea avea încredere în poliție? Ce se va întâmpla dacă Ricky îi vedea și intra în panică?

Și mai era un aspect al problemei: câtă încredere putea avea că o va elibera pe mama ei în cele din urmă? Dacă într-adevăr mai era în viață. Dovedise ce rahat desăvârșit, lipsit de orice simțire, era, ca să răpească o bătrână și să o supună la asemenea chinuri.

Ecranul arăta obișnuitul *Număr privat*.

Abby apăsă pe tastă ca să răspundă.

113

Octombrie 2007

Lui Grace nu-i veni să-și creadă ochilor când ajunse pe strada lui, puțin după ora opt. Recunoscu și el Fiatul

inconfundabil, pătrățos, al lui Joan Major, parcat în fața casei lui. Dar vehiculul de pe alee era cel care îl uimi cel mai mult. Era unul dintre microbuzele albe ale Unității de Sprijin Științific a Poliției Sussex.

Tot în stradă, parcat în spatele mașinii lui Joan Major, era un Ford Mondeo maro, fără însemne. Își dădu seama, după numărul de înmatriculare, că era una dintre mașinile de serviciu ale DIC. Ce naiba se petrecea?

Parcă, sări din mașină și alergă în casă. Era liniște. Strigă:

– Alo? E cineva aici?

Nici un răspuns. Trecu în bucătărie să vadă dacă dispenserul fixat în acvariul lui Marlon, peștișorul lui auriu, funcționa. Apoi se uită pe fereastra care dădea spre grădina din spatele casei.

Priveliștea care se înfățișă ochilor lui i se păru stupefiantă.

Joan Major, împreună cu doi ofițeri criminaliști pe care îi cunoștea, umbla pe gazonul lui. Arheologul legist, în centru, purta un dispozitiv electric de forma unei padele de canoe, susținut de o curea trecută peste umeri, care avea la mijloc un ecran de afișaj. Ofițerul criminalist din dreapta ei se uita intens la ecran, iar cel din stânga nota ceva într-un tabel mare.

Uluit, Grace descuie ușa din spate și țâșni afară.

– Hei! Scuzați-mă! Joan, ce naiba faci?

Joan Major se înroși, evident stânjenită.

– A, bună dimineața, Roy. Hmm! Credeam că știi că suntem aici.

– Habar n-am avut. Nu vrei să mă pui la curent? Ce-i aia? Arătă cu bărbia la echipamentul ei. Ce naiba se întâmplă?

– E un RPS.

– RPS?

– Radar cu Penetrare Subterană.

– Și ce faci cu el?

Fața ei se făcu și mai roșie. Apoi, ca într-un coșmar, îl zări cu coada ochiului pe unul dintre puținii ofițeri din DIC pe care nu-l plăcea deloc. În general, pe baza experienței lui Grace, cei mai mulți ofițeri de poliție se înțelegeau unii cu alții rezonabil de bine. Doar când și când dăduse peste câte unul a cărui atitudine îl scotea cu adevărat din sărite, iar în acest moment își făcea apariția pe poarta grădinii lui un tânăr agent detectiv pe care pur și simplu nu-l putea înghiți. Numele lui era Alfonso Zafferone.

Un bărbat întunecat, arogant, de aproape treizeci de ani, cu aspect de sudamerican chipeș și cu părul vâlvoi, Zafferone era atent îmbrăcat, cu un pardesiu elegant pe deasupra unui costum maro-deschis. Deși era un detectiv ager, omul avea serioase probleme de atitudine și Grace făcuse un raport extrem de sever în urma ultimei colaborări cu el.

Acum Zafferone pășea tacticos pe gazonul lui, mestecând gumă și ținând în mână o foaie de hârtie de genul celor cu care Grace era extrem de bine familiarizat.

– Bună dimineața, domnule comisar detectiv. Mă bucur să vă revăd, spuse el afișând un zâmbet plin de satisfacție.

– Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici?

Tânărul agent detectiv îi arătă un document semnat.

– Un ordin de percheziție.

– Pentru grădina mea?

– Și pentru casă.

Ezită, apoi adăugă cu greu: „Domnule."

Grace era aproape scos din minți de furie. Chestia asta nu era adevărată. Nici gând. Imposibil.

– Asta e vreo glumă proastă? Cine naiba este responsabil?

Zafferone zâmbi de parcă și el ar fi fost parte în toată tărășenia și se bucura cu adevărat de această clipă de putere. Răspunse:

– Comisarul detectiv Pewe.

114

Octombrie 2007

Cassian Pewe stătea în biroul lui, în cămașă, citind o reglementare internă, când ușa se deschise brusc și Roy Grace intră cu fața schimonosită de furie. Roy trânti ușa în urma lui, se sprijini cu amândouă mâinile pe biroul lui Pewe și îl fulgeră din ochi. Pewe se lipi de spătarul scaunului și-și ridică mâinile, ca să se apere.

– Roy, spuse el. Bună dimineața!

– Cum îți permiți? urlă Grace la el. Cum îndrăznești? Mă aștepți să plec și faci *asta?* Mă umilești în fața vecinilor și a colegilor?

– Roy, liniștește-te, te rog. Să-ți explic...

– Să mă liniștesc? Nu mă liniștesc deloc. Am să-ți tai capul și am să te pun pe post de cuier de pălării.

– Asta e o amenințare?

– Da, e o amenințare, vierme ce ești! Dă fuga la Alison Vosper, urcă-i-te-n poală, smiorcăie-te și roag-o să-ți șteargă nasul sau ce naiba vă faceți voi unul altuia.

– Am crezut că, dacă nu ești acasă... va fi mai puțin stânjenitor pentru tine.

– Am să te aranjez, Pewe. Ai să regreți asta cu adevărat.

– Nu-mi place tonul tău, Roy.

– Iar mie nu-mi place ca ofițerii criminaliști să-mi mișune prin toată casa cu un ordin de percheziție. Îi oprești în momentul ăsta!

– Îmi pare rău, spuse Pewe prinzând mai mult curaj după ce-și dădu seama că Grace nu avea să-l lovească. Dar în urma interviului pe care l-am avut cu părinții soției tale decedate, nu sunt convins că toate aspectele dispariției sale au fost cercetate în măsura în care s-ar fi cuvenit la momentul respectiv.

Zâmbi la sfârșit, iar Grace realiză că nu urâse niciodată în viața lui pe cineva la fel de mult cât îl ura pe Cassian Pewe acum.

– A, da? Și ce anume ți-au zis părinții ei, ce mare noutate?

– Tatăl ei a avut foarte multe de zis.

– Ți-a spus că tatăl lui a fost în RAF în timpul războiului?

– Da, află că mi-a spus, zise Pewe.

– Ți-a spus despre vreo misiune de bombardament pe care a îndeplinit-o tatăl lui?

– Cu oarecare detalii. Fascinant. Pare a fi fost cineva. A zburat în câteva dintre misiunile Dambuster. Un om extraordinar.

– Tatăl lui Sandy este un om extraordinar, confirmă Grace. E un fantezist desăvârșit. Tatăl lui nu a fost niciodată în Escadronul 617 – Escadronul Dambuster. Și a fost îngrijitor de avioane, nu mitralior. Nu a zburat în viața lui în vreo misiune.

Pewe rămase tăcut timp de o secundă, părând ușor stânjenit. Grace ieși furtunos din biroul lui, traversă coridorul și intră pe ușa comisarului-șef. Rămase în picioare în fața biroului lui Skerritt până când acesta termină de vorbit la telefon, apoi spuse:

– Jack, trebuie să discut cu tine.

Skerritt îi arătă un scaun.

– Cum a fost la New York?

– Bine, spuse Grace. Am obținut câteva informații folositoare – o să trimit raportul tuturor celor interesați. Exact acum m-am întors.

– Se pare că echipa ta pentru Operațiunea Dingo a făcut unele progrese. Am fost informat că astăzi se desfășoară o operațiune importantă.

– Da, așa e.

– O lași pe Mantle să o conducă, sau preiei tu comanda?

– Cred că astăzi o să avem nevoie de toată lumea, spuse Grace. În funcție de circumstanțe, vom vedea pe cine anume mai implicăm.

Skerritt încuviință cu o înclinare de cap.

– Deci despre ce voiai să vorbești cu mine?

– Comisarul detectiv Pewe.

– N-a fost alegerea mea să-l aduc aici, spuse Skerritt uitându-se cu subînțeles la Grace.

– Îmi dau seama.

Era conștient că Skerritt îl displăcea pe individ aproape la fel de mult ca el.

– Așadar, care-i problema?

Grace îi spuse. Când termină, Skerritt clătină din cap, surprins.

– Nu pot să cred că a făcut asta pe la spatele tău. Una e să faci o investigație deschisă, pentru că poate fi un lucru sănătos, uneori. Dar nu-mi place deloc felul în care este făcută treaba asta. Nici un pic. Cât timp a trecut de când a dispărut Sandy?

– Se fac nouă ani și jumătate.

Skerritt se gândi un moment, apoi se uită la ceas.

– Te duci la întâlnirea de informare?

– Da.

– Uite ce am să fac, am să vorbesc cu el chiar acum. Vino aici imediat după informare.

Grace îi mulțumi, iar Skerritt pune mâna pe telefon în timp ce el ieșea din birou.

115

Octombrie 2007

La nouă și un sfert, Abby era la volanul unei Honda diesel de teren, de culoare neagră, pe care o închiriase cu o seară în urmă, după indicațiile precise ale lui Ricky, îndreptându-se spre Sussex House. Simțea ace fierbinți în stomac și tremura toată.

Respirând adânc, regulat, încerca din răsputeri să-și păstreze calmul și să nu lase să se instaleze un alt atac de panică. Era pe punctul de a avea unul, știa. Avea sentimentul acela vag, de decorporalitate, întotdeauna premergător atacului.

Era ironic, se gândi ea, ca Southern Security Deposit să se afle la doar ceva mai mult de jumătate de kilometru de clădirea spre care se îndrepta ea acum.

Opri mașina, conform instrucțiunilor, în fața porților verzi, masive, din oțel. Și trase frâna de mână. Pe locul pasagerului era punga din plastic în care pusese ieri medicamentele mamei ei. Înăuntru mai era și un plic dublu. Valiza era în camera ei de la hotel.

Glenn Branson apăru și-i făcu vesel cu mâna. Poarta începu să culiseze lateral și când deschiderea fu suficient de mare, Abby pătrunse cu mașina înăuntru. Agentul-șef detectiv îi făcu semn să parcheze în fața unui șir de tomberoane cu două roți, apoi îi ținu ușa deschisă, ca să coboare.

– Ești bine? întrebă el.

Ea dădu din cap posomorâtă. El o cuprinse protector pe după umeri.

– O să fii bine, îi spuse el. Cred că ești o femeie puternică. O s-o recuperăm pe mama ta în siguranță. Și o să-ți recuperăm și timbrele. El crede că a ales un loc deștept, dar nu-i așa. E tâmpit.

– De ce spui asta?

Indicându-i să intre pe o ușă care dădea într-o casă a scărilor goală, el spuse:

– A ales locul ca să te sperie. Asta e prioritatea lui, deși nu ar trebui. Ești destul de speriată, așa că nu avea nevoie să escaladeze situația. N-a analizat corect lucrurile. Eu nu aș fi făcut așa.

– Dacă vă vede pe vreunul dintre voi? întrebă ea mergând pe coridor, străduindu-se să se țină după el.

– N-o să ne vadă. Decât dacă va fi nevoie să ne arătăm. Și o să facem asta doar dacă ajungem la concluzia că ești în pericol.

– O va omorî, spuse ea. Atât este de rău. Dacă ceva nu merge cum trebuie, o s-o facă numai de-al naibii.

– Înțelegem asta. Ai timbrele?

Ea ridică punga, să-i arate.

– N-ai vrut să le lași în mașină într-o secție de poliție? zâmbi el. Înțeleaptă decizie.

116

Octombrie 2007

Cassian Pewe era deja așezat la masa de ședințe din biroul lui Jack Skerritt când Grace reveni, după întâlnirea de informare. Cei doi bărbați evitară să se

privească. Comisarul-şef îi făcu lui Grace semn să se aşeze, apoi spuse:

– Roy, Cassian îmi spune că îşi dă seama că a făcut o eroare de analiză ordonând percheziţia la tine acasă. Echipa de acolo a fost retrasă.

Grace aruncă o privire spre Pewe. Omul stătea cu ochii ţintă la tăblia mesei, ca un copil care este certat. Nu arăta ca şi cum ar fi regretat ceva.

– A zis că a făcut-o ca să te ajute, continuă Skerritt.

– Să mă ajute?

– A spus că simte că există o doză nesănătoasă de aluzii şi remarci piezişe pe la spatele tău în privinţa dispariţiei lui Sandy. Aşa este, Cassian?

Pewe încuviinţă fără prea multă tragere de inimă.

– Da... ăă... domnule.

– Spune că a simţit că dacă poate dovedi, sută la sută, că nu ai avut nimic de a face cu dispariţia ei, situaţia asta o să înceteze o dată pentru totdeauna.

– Eu nu am auzit niciodată vreo aluzie, spuse Grace.

– Cu respect, Roy, spuse Pewe, foarte multă lume crede că investigaţia iniţială a fost o treabă de mântuială şi că tu ai forţat lucrurile pentru încheierea ei prematură. Oamenii ăştia se întreabă de ce.

– Numeşte un singur asemenea om.

– N-ar fi corect faţă de ei. Tot ce încerc să fac este să trec iarăşi în revistă probele, folosind cele mai noi şi mai bune tehnici şi tehnologii de care dispunem, astfel încât să te scot complet din cauză.

Grace trebui să-şi muşte limba: aroganţa omului i se părea incredibilă. Dar nu era un moment potrivit

ca să înceapă un scandal. Trebuia să plece de aici în câteva minute și să se plaseze pe poziție pentru întâlnirea lui Abby Dawson, care fusese stabilită pentru zece și jumătate.

– Jack, putem reveni la chestia asta mai târziu? Nu sunt deloc mulțumit, dar trebuie să plec.

– De fapt, mă gândeam că ar fi o idee bună să vină și Cassian cu tine, în mașina ta. Ar putea fi de neprețuit pentru echipă în situația de față. Se întoarse spre Pewe. Am dreptate, nu, Cassian? Ești un negociator experimentat în cazurile de eliberare de ostatici?

– Sunt, da.

Grace nu putu să-și creadă urechilor. *Dumnezeu să-l ajute pe orice prăpădit de ostatic pentru care ajunge să negocieze Pewe*, își spuse el.

– De asemenea, cred că ar fi bine pentru el să vadă cum lucrăm noi aici, în Sussex. E clar că noi facem unele lucruri diferit de felul în care se fac la Met. Ar putea fi o bună ocazie să înveți, Cassian, să observi cum abordează o operațiune majoră unul dintre cei mai experimentați ofițeri ai noștri.

Îl privi pe Grace și mesajul nici că putea fi mai clar. Dar Roy nu era în dispoziția necesară pentru a zâmbi.

117

Octombrie 2007

Trecuse mult timp de când fusese ultima oară aici, se gândi Abby, conducând mașina pe drumul care

șerpuia printre pășuni acoperite cu iarbă și miriști întinse. Poate era din cauza nervilor ei încordați la maximum, dar culorile peisajului păreau aproape supranatural de vii. Cerul era o cupolă de un albastru intens, cu numai câțiva nori ici și colo, ce goneau, ca urmăriți, de-a latul lui. Era aproape ca și cum ar fi purtat ochelari colorați.

Strângea puternic în mâini volanul, simțind cum rafalele de vânt izbeau mașina, încercând să o abată din drum. Avea un nod în gât, iar acele din stomac o ardeau și mai violent.

Avea un nod și pe piept. Un mic microfon, lipit cu bandă izolatoare, care o trăgea supărător la fiecare mișcare. Se întreba dacă agentul-șef detectiv Branson – sau cine va fi fost colegul lui care asculta la celălalt capăt – îi putea auzi respirațiile adânci.

Agentul-șef detectiv voise inițial ca ea să poarte o cască în ureche, astfel încât să poată auzi orice instrucțiune aveau ei să-i dea. Însă când îi spuse că Ricky îi înregistrase convorbirile telefonice, hotărâse că era prea riscant. Dar o vor auzi pe ea, fiecare cuvânt. Nu trebuia decât să ceară ajutor și aveau să intervină, o asigură el.

Nu-și mai amintea când se rugase ultima oară, dar se trezi făcând-o acum, dintr-odată, în tăcere. *Doamne, Dumnezeule, te rog, fă ca mama să fie bine. Te rog, ajută-mă să termin asta cu bine. Te rog, Doamne!*

În fața ei era o mașină care mergea încet, o Alfa Romeo maronie, cam bătrână, cu doi bărbați înăuntru. Pasagerul vorbea la ceea ce ea presupuse că era

telefonul lui mobil. Se ţinu după ea în jurul unei curbe la stânga foarte strânse, trecând pe lângă un hotel pe dreapta şi estuarul râului Seven Sisters dedesubt. Luminile de frână ale bătrânei Alfa Romeo se aprinseră când aceasta încetini ca să lase să treacă un microbuz peste un pod îngust, pentru ca apoi să accelereze din nou. Acum drumul urca.

După câteva minute, Abby văzu un indicator rutier la oarecare distanţă în faţă. Luminile de frânare se aprinseră iarăşi, când Alfa încetini, apoi lumina de schimbare a direcţiei de mers spre dreapta începu să pâlpâie.

Pe indicatorul rutier scria CENTRUL ORAŞULUI A259, cu o săgeată arătând drept înainte, şi ŢĂRMUL BEACHY HEAD, spre dreapta.

Se ţinu după Alfa Romeo, spre dreapta. Aceasta continuă să ruleze cu o încetineală înnebunitoare şi Abby îşi aruncă privirile la ceasul maşinii şi la al ei. Ceasul de la bord arăta cu un minut mai puţin, dar ea ştia că ceasul ei era exact, îl potrivise mai devreme: zece şi douăzeci şi cinci. Doar cinci minute. Era tentată să depăşească, temându-se că avea să întârzie.

Atunci sună telefonul. *Număr privat.*

Răspunse pe speaker-ul maşinii introdus în bricheta pe care i-o dăduse poliţia, pentru ca ei să poată auzi orice conversaţie.

– Da?

– Unde naiba eşti? Ai întârziat.

– Sunt la numai câteva minute depărtare, Ricky. Încă nu e zece și jumătate. Apoi adăugă, neliniștită: Nu-i așa?

– Ți-am spus, se va duce peste afurisita de margine la zece și jumătate.

– Ricky, te rog, sunt pe drum. Am să fiu acolo.

– Ai face bine să fii, la naiba.

Deodată, spre ușurarea ei, Alfa Romeo începu să semnalizeze că oprește și intră într-o alveolă de parcare. Abby mări viteza peste limita la care se simțea în siguranță.

În Alfa Romeo, Roy Grace se uită cum Honda neagră accelerează pe drumul șerpuitor. Cassian Pewe, așezat în față, pe locul pasagerului, spuse în telefonul lui: „Ținta 1 tocmai ne-a depășit. Trei kilometri de zonă."

Vocea comandantului tactic local – ofițerul principal aflat la conducerea operațiunii – răspunse: „Ținta 2 tocmai a făcut contact cu ea. Treci la poziția 4."

– Trecem la poziția 4, confirmă Pewe.

Se uită în jos la harta pe care o ținea pe genunchi.

– OK, îi spuse el lui Grace. Pornește imediat ce ea nu se mai vede.

Grace băgă în viteză. Când Honda ajunse pe creastă și dispăru, acceleră. Pewe se asigură că butonul de transmisie era închis, apoi se întoarse spre colegul lui.

– Roy, știi, este adevărat ce a spus comisarul-șef. Nu am făcut-o decât ca să te protejez.

– De ce anume?

– Aluziile sunt corozive. Nimic nu este mai rău decât suspiciunea în forțele de poliție.

– Frecții.

– Dacă asta e ce crezi tu, îmi pare rău. Nu vreau să exagerez.

– A, da? Nu știu ce urmărești, ca să fiu sincer. Dintr-un motiv sau altul, crezi că mi-am omorât soția, nu-i așa? Chiar crezi că aș fi îngropat-o în grădina din spatele casei? De asta i-ai pus să cerceteze acolo, nu? Să-i caute rămășițele?

– I-am pus să cerceteze ca să dovedesc că nu este acolo. Să pun capăt speculațiilor.

– Nu cred asta, Cassian.

118

Octombrie 2007

Abby urcă pe promontoriu. Spre dreapta ei erau pășuni, cu câteva pâlcuri de arbuști și un desiș de copăcei scunzi care lăsa apoi loc stâncilor de calcar și peretelui abrupt al țărmului dinspre Canalul Mânecii. Una dintre cele mai abrupte și mai înalte faleze din insulele britanice. Spre stânga ei, era o panoramă aproape neîntreruptă – kilometri întregi de terenuri agricole. Vedea cum se pierde drumul printre ele, în depărtare. Asfaltul era de un negru intens, cu o linie întreruptă strălucitor de albă pe mijloc. Arăta de parcă totul ar fi fost proaspăt vopsit pentru ea, astăzi.

Agentul-şef detectiv Branson îi spusese mai devreme că Ricky făcuse o greşeală alegând locul acela, dar ea nu înţelegea de ce. I se părea că fusese o alegere deşteaptă. Oriunde ar fi fost, Ricky putea să vadă orice mişcare, din orice direcţie. Poate că detectivul îi spusese aşa doar ca să o liniştească. Iar ea avea nevoie ca naiba de asta acum.

Văzu o clădire la ceva mai puţin de un kilometru spre stânga ei, aproape în punctul cel mai înalt al promontoriului, cu ceva ce semăna cu o firmă de cârciumă sau de hotel prinsă de un stâlp. Când se apropie, văzu acoperişul din ţiglă roşie şi zidurile din piatră plată. Apoi putu să citească inscripţia.

HOTELUL BEACHY HEAD

Intră cu maşina în parcarea hotelului Beachy Head şi aşteaptă să te contactez eu, fuseseră instrucţiunile lui. *Exact la zece şi jumătate.*

Locul părea pustiu. În staţia de autobuz era un adăpost cu un semn alb-albastru în faţă, pe care scria cu litere mari: SAMARITENII. ÎNTOTDEAUNA LA DATORIE, ZI ŞI NOAPTE, cu două numere de telefon dedesubt. Imediat dincolo de staţie era un microbuz de îngheţată, portocaliu cu galben, cu ghişeul de vânzare deschis, iar la mică distanţă mai încolo era un camion de la British Telecom, cu doi bărbaţi cu căşti şi jachete reflectorizante, care lucrau la un stâlp. Două maşini mici erau parcate lângă intrarea din spate a hotelului; presupuse că acestea aparţineau personalului.

Abby coti la stânga și trase mașina la capătul îndepărtat al parcării, după care opri motorul. După câteva clipe, sună telefonul.

– Bun, spuse Ricky. Bine executat! Frumos drum, nu?

Mașina se clătina sub bătaia vântului.

– Unde ești? spuse ea, uitându-se în toate direcțiile. Unde este mama?

– Unde sunt timbrele mele?

– Le am.

– Eu o am pe mama ta. Îi place peisajul.

– Vreau să o văd.

– Vreau să văd timbrele.

– Nu înainte să mă conving că mama este bine.

– Ți-o dau la telefon.

Urmă o tăcere. Abby auzi vântul suflând. Apoi voce mamei ei, slabă și tremurătoare ca a unei fantome.

– Abby?

– Mamă!

– Tu ești, Abby?

Mama ei începu să plângă.

– Te rog, te rog, Abby! Te rog!

– Vin să te iau, mamă. Te iubesc.

– Te rog, lasă-mă să-mi iau pastilele. Trebuie să-mi iau pastilele. Te rog, Abby, de ce nu mă lași să mi le iau?

Pe Abby o duru cumplit auzind-o. Apoi vorbi din nou Ricky.

– Pornește motorul. Rămân pe fir.

Ea porni mașina.

– Accelerează, vreau să aud motorul.

Ea făcu ce îi spuse. Dieselul dudui zgomotos.

– Acum ieși din parcare și fă la dreapta. La cincizeci de metri o să vezi un drumeag la stânga, drept spre promontoriu. Intră pe el.

Abby făcu la stânga. Mașina hurducăia pe drumul plin de denivelări. Roțile se învârtiră pentru o clipă în gol, când își pierdură aderența pe pietrișul înfundat în noroi, apoi ajunseră pe iarbă. Acum înțelese de ce Ricky fusese atât de detaliat în instrucțiunile pe care i le dăduse ca să închirieze o mașină de teren. Deși nu înțelegea de ce fusese atât de preocupat să se asigure că era un motor diesel. Economia de combustibil ar fi fost cu greu ceva de care să-i pese lui în acest moment. Spre dreapta văzu un semn de avertizare: MARGINEA FALEZEI.

– Vezi un pâlc de copaci și tufișuri în fața ta?

Era un desiș de copaci la vreo sută de metri în fața ei, chiar pe o pantă înclinată de la marginea stâncii. Copacii și arbuștii fuseseră aplecați de vânt.

– Da.

– Oprește mașina.

Ea opri.

– Trage frâna de mână. Lasă motorul mergând. Continuă să te uiți. Suntem aici. Am roțile din spate exact pe marginea stâncii. Dacă faci ceva care nu-mi place, o arunc imediat înapoi în microbuz și dau drumul la frâna de mână. Înțelegi asta?

Gâtlejul lui Abby se strânsese într-atât, încât cu greu izbuti să vorbească.

– Da.

– Nu te-am auzit.

– Am spus *da*.

Auzi un muget, ca vântul suflând în telefon. O bufnitură înfundată. Apoi se produse ceva mişcare în desiş. Primul apăru Ricky, cu şapcă de baseball şi barbă, îmbrăcat cu o jachetă groasă din material moale. Apoi lui Abby îi ajunse inima în gât când zări silueta micuţă, fragilă, a mamei ei, care părea ameţită, îmbrăcată tot în halatul roz pe care îl purta când o văzuse ultima oară.

Vântul îi flutura halatul, îi ridica părul cenuşiu înspicat cu alb, făcându-l să-i joace în jurul capului ca nişte şuviţe de fum de ţigară. Se clătina pe picioare. Ricky o ţinea strâns de braţ, ajutând-o să stea drept.

Abby se uită prin parbriz, printr-o ceaţă de lacrimi. Ar fi făcut orice, orice, *absolut orice*, ca s-o strângă pe mama ei din nou în braţe.

Şi să-l ucidă pe Ricky.

Ar fi vrut să apese pe acceleraţie până în podea şi să ţâşnească spre el, să-l facă praf.

Dispăreau acum în desişuri. El o smucea pe mama ei trăgând-o fără menajamente după el, iar ea mergea împiedicat, în timp ce se pierdea în vegetaţie. Tufişurile se închiseră în urma lor aidoma ceţii.

Abby îşi încleştă mâna pe mânerul uşii, aproape incapabilă să se abţină să coboare din maşină şi să fugă spre ei. Dar rămase pe loc, speriată de ameninţarea lui, convinsă că el i-ar ucide mama şi că s-ar şi bucura să o facă.

Poate, cu mintea lui bolnavă, ţinea la asta chiar mai mult decât la recuperarea timbrelor.

Unde erau agentul-şef detectiv Branson şi echipa lui? Trebuia să fie pe aproape. O asigurase că aveau să fie. Erau bine ascunşi, în regulă, se gândi ea. Nu se vedea nici ţipenie de om. Ceea ce, spera ea, însemna că nici Ricky nu-i vedea.

Dar ei ascultau. Îl vor fi auzit. I-au auzit ameninţarea. N-or să alerge spre desiş ca să încerce să-l prindă, nu? Nu puteau risca să-l lase să dea drumul microbuzului peste marginea stâncii. Nu pentru câteva afurisite de timbre.

Vocea lui reveni pe linie.

– Satisfăcută?

– Pot să o iau acum, te rog, Ricky? Am timbrele.

– Uite ce ai să faci, Abby. Ascultă atent, pentru că nu repet. OK?

– Da.

– Laşi motorul mergând şi telefonul în maşină aşa, deschis, ca să pot auzi motorul. Cobori şi laşi uşa deschisă larg. Aduci timbrele şi faci douăzeci de paşi spre mine, după care te opreşti. Eu am să vin spre tine. Am să iau timbrele şi am să urc în maşina ta. Tu ai să urci în microbuz. Mama ta e în microbuz şi e bine. Acum, asta e ceva ce trebuie să asculţi foarte atent. Pricepi?

– Da.

– Până când tu ai să ajungi la microbuz, eu mă voi fi uitat la timbre. Dacă nu-mi place ce văd, vin cu maşina drept spre microbuz şi îi dau un brânci zdravăn peste marginea falezei. Suntem înţeleşi?

– Da. O să-ți placă ce-o să vezi.

– Bun, spuse el. Atunci n-o să avem probleme.

Nevrând să-și miște capul prea mult, în caz că Ricky o urmărea prin binoclu, Abby se uită în jur cât putu. Dar tot ce văzu era pășune goală, bătută de vânt, o structură mică din cărămidă, arcuită, vreun punct de observație cuprinzând câteva bănci goale, și câteva tufișuri singuratice, nici unul dintre acestea destul de mari pentru a ascunde pe cineva. Unde erau oamenii agentului-șef detectiv Branson?

După două minute, îl auzi iarăși pe Ricky.

– Coboară din mașină și fă ce ți-am spus.

Ea împinse ușa, dar trebui să se lupte cu vântul.

– Ușa n-o să stea deschisă! strigă ea către speaker, intrând în panică.

– Fixeaz-o cu ceva.

– Cu ce?

– Isuse, femeie proastă, trebuie să fie ceva în mașină. Un manual. Contractul de închiriere a mașinii. Vreau să văd că lași ușa aia deschisă. Te urmăresc.

Ea scoase din buzunarul ușii plicul în care se aflau documentele de închiriere a Hondei, deschise ușa și flutură plicul prin aer, ca el să-l poată vedea. Apoi coborî din mașină. Vântul era atât de puternic, încât o rafală aproape că o doborî la pământ. Îi smulse ușa din mână și o trânti, închizând-o. Ea o deschise iarăși cu o smucitură, îndoi plicul în două, făcând o pană mai groasă, puse mâna pe plicul dublu cu timbrele, apoi închise ușa până unde îi dădea voie piedica.

Cu vântul suflându-i în față, trăgând-o dureros de rădăcinile părului, vâjâindu-i pe la urechi, aproape smulgându-i hainele de pe ea, făcu douăzeci de pași nesiguri spre desiș, privind în toate direcțiile, cu gura uscată, înspăimântată, dar arzând de furie. Tot nu reuși să vadă pe nimeni. În afara lui Ricky, care grăbea spre ea.

El întinse mâna să ia plicul, cu un zâmbet sinistru de satisfacție.

– Era și timpul, spuse el, smulgându-i-l lacom.

În momentul în care făcu asta, cu toată puterea ei și cu tot veninul acumulat împotriva lui, Abby își repezi piciorul drept cât putu de tare între picioarele lui. Atât de tare, încât o duru ca naiba.

119

Octombrie 2007

Ricky expulză tot aerul pe care-l avea în plămâni. Ochii îi ieșiră din orbite de durere și șoc, și se încovoie. Abby îl plesni peste față cu atâta forță, încât îl doborî la pământ. Vru să-l lovească încă o dată, dar el îi prinse piciorul și i-l răsuci brusc, provocându-i o durere cumplită, făcând-o să se prăvălească în iarba udă.

– Afurisită de...

Apoi se opri, auzind duduitul unui motor. Amândoi îl auziră.

Aproape necrezându-și ochilor, Ricky văzu cum microbuzul de înghețată se hurduca în sus pe drumeag,

spre ei. Iar la mică distanță în urma lui, șase ofițeri de poliție cu veste de protecție alergau spre ei, de după clădirea hotelului.

Ricky se strădui să se ridice în picioare.

– Javră! Aveam o înțelegere! scrâșni el.

– Cum ai avut și tu cu Dave! țipă ea.

Înhățând timbrele, Ricky se împletici spre Honda. Abby alergă cât putu de repede, ignorând durerea din picior, spre desiș. În spatele ei, auzi mugetul unui motor. Își aruncă privirile peste umăr. Era microbuzul de înghețată și văzu că în el erau doi bărbați. Apoi, în fața ei, printre trunchiuri și ramuri și frunze, zări parțial un microbuz alb.

Orbit de durere și de furie, Ricky se aruncă în Honda, o băgă violent în viteză și dădu drumul la frâna de mână chiar înainte să închidă ușa. *Să-i dau o lecție javrei afurisite.*

Acceleră puternic, prinzând viteză, conducând drept spre desiș. Nu-i păsa în acest moment dacă se ducea și el peste marginea falezei. Câtă vreme se ducea și mama javrei. Câtă vreme Abby avea să-și petreacă restul vieții ei afurisite regretând asta.

Apoi o amestecătură de culori îi apăru înainte.

Ricky apăsă piciorul pe frână, blocând roțile, înjurând. Smuci volanul spre dreapta, încercând cu disperare să evite microbuzul de înghețată, care trăsese de-a latul în fața desișului, împiedicându-l să izbească microbuzul.

Apoi, spre stupoarea lui, văzu două maşini mici, despre care şi el crezuse că aparţin personalului hotelului, venind în viteză prin iarbă, spre el, cu lumini albastre pulsând şi cu sirenele vuind. Apăsă iarăşi acceleraţia până la podea, dezorientat pentru un moment, cotind, cotind. Una dintre maşini îi tăie calea. Ocoli prin spatele ei, căzu de pe un rambleu abrupt, se opinti printr-un şanţ şi ieşi de cealaltă parte, pe asfaltul ferm al drumului.

Apoi, spre disperarea lui, văzu lumini albastre coborând în viteză spre el, din dreapta.

– Futu-i. Rahat. Futu-i. Rahat.

Cuprins de panică, trase de volan la stânga şi călcă tare pedala de acceleraţie.

Singura uşă a microbuzului vechi şi ruginit care nu era blocată de crengi şi tufişuri era cea dinspre şofer. Abby o deschise plină de teamă şi nerăbdare, cu grijă, gândindu-se la avertismentul privitor la cât de aproape de marginea falezei se afla vehiculul.

Cu nasul încreţit din cauza mirosului dezgustător dinăuntru, de fecale şi tutun şi trupuri nespălate, strigă:

– Mamă? Mamă?

Nici un răspuns. Cu un fior de spaimă, puse piciorul pe treaptă şi se trase sus, pe scaunul şoferului. Pentru un moment îngrozitor, uitându-se spre partea din spate, întunecată, a microbuzului, crezu că mama ei nu era acolo. Nu văzu decât nişte echipamente electronice, nişte aşternuturi şi o roată de rezervă. Era frig ca într-un frigider. Microbuzul se clătina din

cauza vântului și înăuntru se crea o rezonanță de la zgomotul tablei bătute de rafale.

Apoi, peste zgomotele astea, auzi un slab, timid: „Abby? Tu ești?“ Erau, fără îndoială, cele mai dulci cuvinte pe care le auzise vreodată în viața ei.

– Mamă! țipă ea. Unde ești?

Se auzi un slab: „Aici.“ Mama ei părea surprinsă, ca și cum ar fi spus: *Unde să fiu?*

Abby își suci gâtul peste speteaza scaunului și o văzu pe mama ei, înfășurată în carpetă, numai cu capul lăsat afară, întinsă pe podea. Trecu în spate și microbuzul tremură când atinse cu picioarele pardoseala goală, din metal. Îngenunche și sărută obrazul umed al mamei ei.

– Ești bine? Ești bine, mamă? Ți-am adus medicamentele. Te duc la spital.

O pipăi pe frunte. Era umedă și rece.

– Ești în siguranță acum. A plecat. Ești bine. Sunt polițiști peste tot în jur. Te duc la spital.

Mama ei șopti:

– Cred că taică-tău a fost aici acum un minut. Tocmai a plecat.

Abby își dădu seama că delira. Febra sau lipsa medicamentelor sau amândouă. Și zâmbi printre lacrimi.

– Te iubesc atât de mult, mamă! Atât de mult.

– Sunt bine, spuse mama ei. Mă simt bine, ca un viermișor într-un covor.

Cassian Pewe lăsă pentru un moment receptorul jos și se întoarse spre Grace.

– Ţinta 2 este în maşina Ţintei 1, singur. Vine în direcţia asta. Interceptăm, dacă nu e periculos, dar sunt întăriri, vin în urma noastră.

Grace porni motorul. Cei doi bărbaţi aveau centurile de siguranţă desfăcute, ceea ce era o practică obişnuită în supravegheri, ca să le îngăduie să coboare repede din maşină, la nevoie. Auzind ce se întâmpla, Grace se gândi că ar trebui să-şi pună centurile. Dar tocmai când întinse mâna după a lui, Pewe spuse:

– Îl văd.

Grace zări şi el Honda neagră, la câteva sute de metri depărtare, venind în mare viteză la vale pe drumul şerpuitor. Auzi cauciucurile scrâşnind.

– Avem Ţinta 2 în raza vizuală, transmise Pewe prin radio.

Comandantul tactic spuse:

– Prioritară este siguranţa tuturor. Dacă trebuie, Roy, poţi să-ţi foloseşti vehiculul în operaţiune.

Spre consternarea lui Pewe, Grace roti brusc Alfa Romeo de-a latul şoselei, blocând ambele benzi ale drumului îngust. Iar el, îşi dădu seama, se afla pe partea dinspre care venea maşina neagră de teren. Partea care urma să preia impactul dacă maşina nu oprea.

Ricky strângea puternic volanul. Cauciucurile scrâşneau iarăşi într-o curbă lungă la stânga, în pantă, în care nu avea pe unde să o ia nici într-o parte, nici în cealaltă, dacă pierdea controlul; nu erau decât taluzuri abrupte. Apoi intră brusc într-o curbă spre dreapta.

Când ieși din ea, văzu un Alfa Romeo maroniu pus de-a latul drumului în fața lui. Un bărbat cu părul blond se uita cu ochii cât cepele la el, prin geam.

Călcă frâna și opri mașina, patinând, la numai câțiva metri de portieră. Băgă imediat în marșarier. În timp ce dădea înapoi, auzi vaietul sirenelor. În depărtare, văzu două Range Rover ale poliției coborând în viteză o pantă, cu farurile aprinse.

Făcu o întoarcere din trei mișcări și acceleră puternic, înapoi pe drumul pe care venise. În oglinda retrovizoare văzu cum Alfa Romeo se luă după el, cu cele două Range Rover apropiindu-se din urmă. Dar el era mai interesat de ceea ce era în fața lui. Sau, mai precis, de ce era în fața desișului. Pentru că, deși microbuzul de înghețată stătea încă în fața lui, un brânci puternic din lateral avea să facă treaba.

Apoi avea să o ia pe drumul de țară abandonat – acum doar o potecă acoperită de iarbă, deși încă drum public cu două sensuri – pe care îl găsise și îl încercase. Era sigur că poliția nu se gândise la asta.

Avea să termine totul cu bine. Javra nu ar fi trebuit niciodată, niciodată, să se pună cu el.

Roy Grace ajunse rapid din urmă Honda, după care se ținu la câțiva metri în spatele ei. Pewe transmise prin radio că se apropiau de hotelul Beachy Head.

Deodată, Honda coti scurt la dreapta, ieșind de pe asfalt, și o luă în sus prin iarba care separa drumul de marginea falezei. Grace făcu la fel, strângându-și capul între umeri când suspensiile iubitei lui Alfa

Romeo se presară până la refuz. Auzi și simți scrâșnetul de piatră frecată când toba de eșapament se izbi de pământ și ceva căzu, dar era atât de concentrat pe Honda, încât abia dacă înregistră faptul.

Un întreg grup de mașini și oameni erau în fața lor acum. Văzu un camion British Telecom ce bloca drumul, cu nenumărați ofițeri de poliție roind în jurul lui. Două motociclete. Pewe dădu mai tare volumul transmițătorului radio. O voce spuse:

– S-ar putea ca Ținta 2 să se întoarcă să atace microbuzul. E în desișul din spatele microbuzului de înghețată. Tăiați-i calea. Ținta 1 e în microbuzul alb, cu mama ei.

Pewe arătă prin parbriz.

– Roy, acolo e. Într-acolo se îndreaptă.

Grace văzu desișul mare, de formă ovală, cu microbuzul de înghețată parcat la mică distanță în fața lui.

Ținta 2 accelera.

Grace băgă într-o viteză inferioară și apăsă pedala de accelerație până la podea. Alfa Romeo țâșni înainte, suspensiile înfundându-se iarăși într-o denivelare de teren, aruncându-i în sus pe cei doi polițiști lipsiți de protecția centurilor, izbindu-i cu capetele de acoperiș.

– Scuze, spuse Grace întunecat, ajungând Honda din urmă.

Pe partea opusă lui acum, la numai câțiva centimetri de ușă, era un parapet cu aspect fragil, fixat pe buza falezei. Apucă să zărească pentru o clipă Ținta 2, un bărbos cu o șapcă de baseball pe cap. În dreapta

lor, parapetul se termină brusc, lăsând tufişurile să marcheze o porţiune complet neasigurată a marginii falezei.

Grace îşi taie drum prin vegetaţia joasă, sperând din tot sufletul ca tufişurile să nu mascheze vreun intrând în conturul falezei, în care ei să se prăbuşească. Slăbi puţin acceleraţia, ca să nu o ia înainte, încercând să ţină botul maşinii lui doar cu vreo jumătate de metru în faţă, pentru a forţa Honda să se depărteze de margine. Desişul şi microbuzul de îngheţată se apropiau rapid.

Ca şi cum i-ar fi anticipat intenţia, Ţinta 2 trase de volan spre dreapta, izbind puternic Alfa Romeo pe partea dinspre pasager. Pewe lăsă să-i scape un ţipăt, iar maşina se repezi periculos de aproape de buza falezei.

Desişul se apropia tot mai mult.

Honda îi îmbrânci iarăşi. Mai grea, cu botul mult mai în faţă, îi împinse mai departe. Săltară nebuneşte peste nişte bolovani şi peste terenul denivelat. Apoi Honda îi lovi încă o dată, aducându-i şi mai aproape de marginea falezei.

– Roy! schelălăi Pewe, ţinându-se cu ambele mâini de centura de siguranţă nefixată şi părând împietrit de spaimă.

Erau prinşi în capcană. Grace apăsă acceleraţia până la refuz şi Alfa Romeo ţâşni înainte. Desişul era acum la mai puţin de două sute de metri depărtare. Se interpuse brusc în faţa Hondei, apoi, cu intenţia

de a ascunde faptul că frâna, Grace trase puternic frâna de mână, în loc să apese pe pedală.

Efectul fu instantaneu și dramatic, dar nu cel la care se așteptase el. Partea din spate a mașinii sale se desprinse de sol și automobilul începu să alunece lateral. Aproape imediat, Honda îi izbi în aripa din spate, răsturnându-i.

Forța impactului făcu Honda să piardă direcția și să o ia necontrolat spre stânga, înfigându-se în partea din spate a microbuzului de înghețată.

Grace simți cum zboară, lipsit de greutate, prin aer. Aer care era o cacofonie de bubuituri și zgomote metalice reverberate.

Ateriză cu o bufnitură care îi tăie respirația, zdruncinându-i toate oasele, și cu o forță care îl făcu să se rostogolească de mai multe ori, fără să se poată opri, ca și cum ar fi fost aruncat dintr-un dispozitiv dubios de bâlci. Apoi, în sfârșit, se opri cu fața în jos în iarba umedă, cu gura plină de noroi.

Pentru o clipă, nu știu dacă era viu sau mort. Urechile îi pocniră. Se lăsă un moment de liniște. Vântul urla. Apoi auzi un țipăt îngrozitor, dar nu-și putu da seama de unde venea.

Se ridică cu greu în picioare și imediat căzu din nou. Era ca și cum cineva săltase în sus întregul promontoriu și-l înclinase într-o parte. Se ridică iarăși, balansându-se amețit, cercetând împrejurimile. Capota Hondei, care era dată peste cap sub un unghi ciudat, era încastrată în partea din spate, distrusă, a microbuzului de înghețată. Șoferul ei părea să fie în transă;

împingea în ușă, în timp ce doi ofițeri de poliție cu veste de protecție trăgeau de ea. De sub microbuz ieșea fum. Alți câțiva polițiști alergau spre el.

Apoi auzi iarăși strigătul. Unde naiba era mașina lui? Și dintr-odată îl cuprinse groaza.

Nu! O, Isuse, nu!

Auzi din nou strigătul. Apoi iarăși. Venind de dincolo de marginea falezei.

Se apropie nesigur de margine, apoi făcu un pas repede înapoi. Toată viața lui suferise de rău de înălțime, iar peretele abrupt, până la marea de dedesubt, era mai mult decât putea suporta.

– Ajutoooooooor!

Se lăsă în patru labe și începu să se târască, simțind dureri în tot trupul. Le ignoră și reuși să ajungă până la margine, unde se trezi privind la partea de dedesubt a mașinii lui, care era prinsă în câțiva copăcei, cu botul spre faleză și cu spatele în afară, balansându-se ca o trambulină pentru sărituri în apă. Două roți încă se mai învârteau.

Prima parte a acestei porțiuni a falezei era o pantă abruptă, împădurită. Panta se termina într-o platformă îngustă acoperită cu iarbă, la vreo cinci-șase metri mai jos, după care faleza se transforma într-un perete vertical de peste o sută de metri, ce cobora până jos, la stânci și apă. Pe Grace îl cuprinse frica și se trase mai în spate, unde se simțea mai în siguranță. Atunci auzi iarăși strigătul.

– Ajută-mă! O, Doamne, ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Era Cassian Pewe, își dădu el seama. Dar nu-l putea vedea. Luptându-se cu frica, se târî iarăși până la margine, se uită în jos și strigă:

– Cassian? Unde ești?

– O, ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Roy, te rog, ajută-mă!

Grace aruncă o privire disperată peste umăr. Dar toată lumea din spatele lui era ocupată cu Honda, care părea că avea să sară în aer. Se uită iarăși în jos.

– Mă duc! O, pentru Dumnezeu, mă duc!

Frica nebună din vocea omului îl făcu să treacă la acțiune. Trăgând adânc aer în piept, se întinse în jos, prinse o creangă și o încercă, sperând că avea să țină. Apoi își făcu vânt peste margine. Imediat, pantofii lui din piele alunecară pe iarba umedă și brațul cu care se ținea de creangă i se smuci dureros din încheietură. Și în acea clipă își dădu seama că singurul lucru care îl ținea să nu alunece în jos pe panta abruptă până la mica platformă și apoi direct în uitare era acea singură creangă, de care se ținea cu mâna dreaptă.

Ramura începea să slăbească acum. O simțea cum se desprinde și începe să se lase în jos, cu el cu tot. Era de-a dreptul terifiat.

– Te rog, ajută-mă! Mă duc! țipă iarăși Pewe.

Intrând el însuși în panică, Roy găsi rapid o altă creangă, apoi, ținându-se de ea în timp ce vântul îl bătea cu putere, ca și cum ar fi încercat să-l desprindă de faleză, alunecă mai departe.

Nu te uita în jos, își spuse.

Izbi cu vârful piciorului în pământul de pe pantă şi obţinu o mică priză, alunecoasă. Apoi găsi o altă creangă. Acum se afla la acelaşi nivel cu şasiul plin de noroi, parţial îndoit, al maşinii lui. Roţile nu se mai învârteau, iar maşina se legăna ca un balansoar.

– Cassian, unde naiba eşti? strigă el, încercând să nu se uite dedesubt, sub maşină.

Vântul îi smulse vorbele instantaneu. Glasul lui Pewe era înăbuşit de groază.

– Dedesubt. Eu te văd. Te rog, grăbeşte-te!

Dintr-odată, spre stupoarea lui Roy, creanga de care se ţinea cedă. Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că avea să se rostogolească. Întinse mâna la întâmplare după altă creangă, înnebunit, şi prinse una, dar şi aceasta se rupse. Cădea pe lângă maşină. Aluneca spre mica platformă acoperită cu iarbă şi spre peretele vertical. Prinse o altă creangă, care era acoperită cu frunze ascuţite ce îi alunecară prin palmă, arzându-i-o, dar care era tânără, elastică şi rezistentă. Creanga ţinu, aproape smulgându-i mâna din umăr. Găsi încă una cu mâna stângă şi se agăţă de ea pe viaţă şi pe moarte. Spre uşurarea lui, era mai solidă.

Îl auzi pe Pewe ţipând iarăşi.

Văzu o umbră masivă deasupra. Era maşina lui. Cocoţată la şase-şapte metri mai sus de el, ca o platformă. Legănându-se periculos. Iar Pewe era suspendat cu capul în jos pe uşa pasagerului, cu picioarele încurcate în centura de siguranţă, care era tot ce-l ţinea să nu cadă.

Grace aruncă o privire în jos și imediat își dori să nu o fi făcut. Se afla chiar pe marginea peretelui vertical. Se uită o clipă la apa care se izbea de stânci. Simți gravitația trăgându-l în jos de brațe și vântul sălbatic, neodihnit, suflând asupra lui, de parcă ar fi vrut să-l sfâșie. O alunecare. O singură alunecare.

Gâfâind, îngrozit, începu să sape o treaptă pentru vârful piciorului drept. Creanga din mâna dreaptă se mișcă brusc, dar foarte puțin. Izbi și mai tare în pământul umed, calcaros, și după câteva momente își făcuse deja un spațiu destul de mare în care să-și înghesuie piciorul și care să-i preia greutatea.

Pewe țipă iarăși. Avea să vină să-l ajute într-o clipă. Dar mai întâi trebuia să încerce să-și salveze propria viață. Mort, nu avea să fie de nici un ajutor, pentru nici unul dintre ei.

– Royyyyyyyyyyyyy!

Lovi cu piciorul stâng, înfigându-l și pe acesta în pământ. În scurt timp, cu ambele picioare fixate, se simți puțin mai bine, deși nu tocmai în siguranță.

– Cad! Royyyyyy! O, Doamne, scoate-mă de aici! Te rog, nu mă lăsa să cad. Nu mă lăsa să mor.

Roy își suci gâtul în sus, făcând fiecare mișcare încet, până când reuși să vadă fața lui Pewe, la vreo trei metri deasupra lui.

– Stai liniștit! strigă el. Încearcă să nu te miști.

Auzi o trosnitură puternică, de creangă care cedase. Își aruncă ochii în sus și văzu cum mașina se lăsă în jos, cu o smucitură. Căzu câțiva centimetri,

legănându-se şi mai periculos acum. Afurisita avea să se prăbuşească peste el.

Cu mare atenţie, centimetru cu centimetru, îşi scoase radioul, îngrozit să nu-l scape, şi ceru ajutor. I se dădură asigurări că ajutorul era deja pe drum, că echipajul unui elicopter de salvare tocmai se îmbarca.

Isuse! Asta o să dureze o veşnicie.

– Te rog, nu mă lăsa să mor! suspină Pewe.

Privi iarăşi în sus, studiind cât putu de atent centura de siguranţă. Părea bine înfăşurată în jurul picioarelor lui. Vântul ţinea deschisă uşa, deformată, a pasagerului. Apoi se uită la felul în care se clătina maşina. Era prea mult. Crengile se îndoiau, pârâiau, se rupeau. Era un zgomot îngrozitor. Cât aveau să mai reziste? Când vor ceda, maşina va aluneca pe acoperiş în jos, pe panta la fel de abruptă ca rampele pentru sărituri cu schiurile, şi apoi drept peste buza peretelui vertical.

Pewe făcea lucrurile şi mai rele, îndoindu-şi corpul la fiecare câteva secunde, încercând să ajungă sus, deşi nu avea nici o şansă.

– Cassian, nu te mai zbate, strigă el aproape răguşit. Încearcă să stai nemişcat. Am nevoie de ajutor ca să te ridic. Nu îndrăznesc să încerc de unul singur. Nu vreau să risc să disloc maşina din poziţia în care stă.

– Te rog, nu mă lăsa să mor, Roy! începu să plângă Pewe, zbătându-se ca un peşte prins în cârlig.

O altă rafală violentă de vânt. Grace se ţinu bine de crengi; vântul îi umflă jacheta, suflând în ea ca într-o velă, şubrezindu-i poziţia. Pentru câteva momente,

până când se opri rafala, nu îndrăzni să-şi mişte nici un muşchi.

– N-o să mă laşi să mor, nu-i aşa, Roy? îl imploră Pewe.

– Ştii ceva, Cassian? strigă Grace. De fapt mă îngrijorează mai mult afurisita mea de maşină.

120

Octombrie 2007

Grace luă o înghiţitură de cafea. Era opt şi jumătate, luni dimineaţă, şi tocmai începuseră cea de-a cincisprezecea şedinţă de informare a Operaţiunii Dingo. Avea pe frunte un plasture care acoperea o tăietură ce necesitase cinci copci, pansamente pentru băşici în palme şi nu era os care să nu-l doară.

– Cineva spunea că în continuare o să ataci Everestul, Roy, glumi unul dintre agenţii detectivi.

– Da, iar comisarul detectiv Pewe aplică pentru o slujbă la circ, cu un număr de mers pe sârmă, răspunse Roy, incapabil să nu afişeze un zâmbet satisfăcut.

Dar în sufletul lui era încă puternic zdruncinat. Şi, într-adevăr, nu avea prea multe motive să zâmbească. Bun, îl aveau pe Chad Skeggs pus la păstrare, în blocul arestului. Abby Dawson şi mama ei erau în siguranţă şi, printr-un miracol, nici una dintre ele nu păţise nimic serios vineri. Dar ăsta nu era decât spectacolul de deschidere. Ei investigau moartea a două femei, iar principalul lor suspect putea fi oriunde.

Chiar dacă mai era încă în Australia, era posibil ca până acum să-şi fi luat o complet altă identitate şi, după cum demonstrase deja, noile identităţi nu păreau să fie o problemă pentru Ronnie Wilson.

Nu exista decât o singură rază de soare.

– Se pare că am obţinut ceva în Melbourne, continuă el. Am vorbit cu Norman Potting mai devreme. Astăzi au discutat cu o femeie care pretinde că a fost prietenă cu Maggie Nelson, despre care noi credem că era de fapt Lorraine Wilson.

– Cât de siguri suntem că Ronnie şi Lorraine Wilson au devenit David şi Margaret Nelson? întrebă Bella.

– Poliţia din Melbourne a obţinut numeroase informaţii de la birourile de eliberare a permiselor de conducere, de la serviciul taxe şi impozite şi de la imigrări. Totul pare să se potrivească. Se pare că voi primi un raport prin fax, în seara asta.

Bella îşi notă ceva, apoi scoase un biscuit din cutia din faţa ei. Uitându-se la însemnările lui, Grace continuă.

– Numele acestei femei este Maxine Porter. Fostul ei soţ e un mafiot, judecat actualmente pentru numeroase acuzaţii de evaziune fiscală şi spălare de bani, pe care-l aşteaptă mulţi ani de închisoare. A părăsit-o pentru o femeie mai tânără, cu ceva mai mult de un an în urmă, cu vreo trei luni înainte să fie arestat, aşa că a fost fericită să facă pe umilita şi să vorbească. Potrivit celor spuse de ea, David Nelson a apărut pe scenă în jurul Crăciunului lui 2001. Chad Skeggs a fost cel care l-a prezentat plăcutului cerc de prieteni

care pare să includă întreaga frăție criminală din Melbourne. Iar Nelson se pare că și-a creat o nișă proprie, vânzând și cumpărând timbre pentru ei.

– Ce drăguț! exclamă Glenn Branson. În Anglia gangsterii se taie și se împușcă, în timp ce în Australia fac schimb de timbre.

Toată lumea zâmbi.

– Nu cred, spuse Grace. Au fost treizeci și șapte de răfuieli armate între gangsterii din Melbourne în ultimul deceniu. Și acolo există o lume subterană destul de întunecoasă, ca într-o grămadă de alte locuri. *Ca Brighton și Hove, de fapt*, își spuse în sinea lui, după care continuă: Oricum, Lorraine – scuze, vreau să spun *Maggie Nelson* – i s-a confesat noii ei prietene că soțul ei avea pe altcineva și nu știa ce să facă. Nu era fericită în Australia, dar zicea că ea și soțul ei rupseseră toate punțile spre Marea Britanie și nu se putea întoarce. Cred că e semnificativ că a precizat *amândoi, ea și soțul ei*, nu doar unul sau celălalt.

– Când a fost asta, Roy? întrebă Emma-Jane Boutwood.

– Cândva între iunie 2004 și aprilie 2005. Cele două femei vorbeau mult, se pare. Amândouă cu soți care aveau pe altcineva, vor fi avut destule în comun. Mai bău niște cafea și se uită iarăși peste notițele din fața lui. Apoi, în iunie 2005, Maggie Nelson a dispărut. N-a venit la un prânz cu Maxine Porter, iar când aceasta a dat telefon, David Nelson i-a spus că nevastă-sa îl părăsise. Își făcuse valiza și se întorsese în Anglia.

– Se conturează un tipar aici, nu? zise Lizzie Mantle. Le spune prietenilor din Anglia că prima lui soție, Joanna, a plecat în America. Apoi le spune prietenilor din Australia că cea de-a doua soție s-a întors în Anglia. Și toți amicii lor l-au crezut!

– Prietena asta se pare că nu, preciză Grace.

– Și de ce nu s-a dus la poliție? întrebă Bella. Trebuie să fi avut ceva bănuieli, mai mult ca sigur.

– Pentru că în lumea ei oamenii nu se duc la poliție, spuse Lizzie Mantle.

– Exact, confirmă Grace cu un zâmbet strâmb. Iar frăția criminală de acolo este în totalitate dominată de bărbați. Vor vorbească din nou cu ea mâine, când vor obține de la ea o listă cu toți prietenii și cunoștințele familiei Nelson.

– Asta-i grozav, spuse Bella luând încă un biscuit. Dar dacă a șters-o peste graniță...

– Știu, o întrerupse Grace. Dar poate aflăm pe unde îi place lui mai mult să umble în străinătate sau dacă râvnea la vreun loc însorit anume.

– Am eu niște idei în privința asta, spuse Glenn Branson. Mă rog, Bella și cu mine avem.

– OK. Spune-ne!

– L-am interogat îndelung pe Skeggs vineri și i-am luat o declarație lui Abby Dawson în apartamentul mamei ei din Eastbourne, ieri-dimineață. De asemenea, i-am dat înapoi timbrele pe care le-am recuperat din mașina lui Skeggs, după ce le-am fotocopiat mai întâi, ca să avem o înregistrare. A semnat și actele prin

care este de acord să prezinte timbrele ca probe, dacă va fi nevoie, şi să nu le înstrăineze.

– Bine gândit, spuse Mantle.

– Mulţumesc. Acum, uite care-i treaba. Bella şi cu mine nu credem că Abby ne spune tot adevărul, ci doar ce-i convine. Nu mă mulţumeşte povestea ei despre felul în care a intrat în posesia timbrelor. Susţine că le-a moştenit de la o mătuşă din Sydney, pe nume – căută în carneţelul lui – *Anne Jennings*. Verificăm asta. Dar nu se potriveşte cu ce a spus Skeggs.

– Iar noi ştim că el este un om cu principii, care spune întotdeauna adevărul, zise Grace.

– I-aş da pe mână şi ultima hârtie de cinci lire, ricană Glenn întorcându-i sarcasmul. Probabil suma cu care ar mai rămâne cineva după ce a făcut afaceri cu el. Este o lepră fără pereche. Dar e ceva în legătură cu Ronnie, despre asta este vorba aici, sunt sigur.

Se uită în jur. Grace îi făcu semn din cap să continue.

– Hugo Hegarty este sigur că astea sunt timbrele pe care le-a cumpărat pentru Lorraine Wilson.

– Dar nu atât de sigur încât să depună mărturie la tribunal, nu-i aşa? exclamă Lizzie Mantle.

– Nu, iar asta ar putea fi o problemă mai încolo, răspunse Branson. Unele dintre cele individuale au ştampila poştei – nu poate să jure că sunt exact timbrele pe care le-a cumpărat pentru Lorraine Wilson în 2002, pentru că nu şi-a notat ştampilele poştei. Sau poate spune aşa pentru că nu vrea să fie implicat.

– De ce nu? întrebă Grace.

– Toate tranzacțiile au fost făcute cu bani gheață. Bănuiesc că nu vrea să ridice capul deasupra parapetului și să atragă interesul fiscului, pe lângă cel al poliției.

Grace dădu din cap; asta putea fi o explicație.

– Și cât de fondate sunt pretențiile lui Skeggs asupra lor?

– Skeggs a tot tras-o cu abureala că Abby Dawson le-a furat de la el și că ăsta a fost motivul pentru care a luat-o pe maică-sa. A fost singurul lucru care i-a venit în cap ca să o trezească la realitate, răspunse Glenn Branson.

– Nu a încercat să le ceară frumos înapoi?

Branson zâmbi.

– L-am întrebat de ce, dacă așa stă situația, de ce nu o acuză de furt. Atunci a tăcut mâlc. Surprize, surprize. A început să bombăne ceva despre *probleme*, dar a răspuns evaziv când am încercat să insistăm în direcția asta. A spus că ar putea avea probleme să-și demonstreze dreptul asupra lor. Apoi, la un moment dat, a zis că David Nelson a pus-o să facă asta. Dar n-am mai reușit să scoatem nimic de la el. De asta, deocamdată, în ciuda rezervelor noastre, a trebuit să o lăsăm pe Abby să-și ia timbrele înapoi. Până când vom avea dovezi că s-a produs un furt, aici sau în Australia.

– Foarte interesant că a spus așa ceva, comentă Grace.

– Știi ce cred eu? zise Branson. Că este un fel de triunghi amoros aici. Despre asta este vorba.

– Vrei să fii mai precis? întrebă Grace.

– Nu pot, nu acum. Dar aşa consider eu.

Gândind cu voce tare, Grace spuse:

– Dacă David Nelson – Ronnie Wilson – chiar a pus-o să facă chestia asta, atunci e foarte semnificativ.

– O să continuăm să-l presăm pe Skeggs, dar povestea pe care ne-a livrat-o îl ţine destul de bine legat de mâini şi de picioare, spuse Glenn.

– Dar dacă punem mai mulţi oameni s-o supravegheze pe ea? sugeră Boutwood.

Grace scutură din cap.

– Prea costisitor. Mă gândesc că David Nelson se prea poate să fi părăsit Australia, dacă are vreun pic de creier. Nu o să rişte să-şi arate faţa în Anglia. Aşa că pun pariu că Abby Dawson o să se ducă să se întâlnească cu el undeva. O să lansăm pentru ea o alertă generală, în toate porturile şi aeroporturile. Dacă cumpără un bilet de avion sau se prezintă la vamă cu paşaportul, atunci o urmărim.

– Bine gândit, spuse Glenn Branson.

Inspectorul detectiv Mantle dădu din cap.

– De acord.

121

Noiembrie 2007

Era una dintre acele zile rare de toamnă când Anglia arăta cel mai bine. Abby se uita pe fereastră la cerul albastru, senin, şi la soarele de dimineaţă care nu se ridicase încă de la orizont, dar îi încălzea faţa.

Două etaje mai jos, în grădina îngrijită cu pedanterie, un grădinar lucra cu un fel de aspirator de exterior, adunând frunzele. Un bărbat în vârstă, într-o haină de ploaie rigidă, umbla în jurul bazinului ornamental în care înotau crapi koi uriași, împungând pământul din fața lui cu un cadru pentru susținere, ca și cum ar fi fost atent să nu dea peste vreo mină. O bătrânică puțină la trup, cu părul alb, stătea pe o bancă, pe cea mai de sus dintre platformele pajiștii terasate, înfofolită într-o haină matlasată, studiind intens o pagină din *Daily Telegraph*.

Azilul Bexhill Lawns era mai scump decât cel pentru care calculase ea bugetul inițial, dar acceptase să o primească pe mama ei imediat și, hei, cine mai stătea să numere banii acum?

Pe lângă asta, era o bucurie să o vadă pe mama ei arătând atât de fericită și atât de bine. Era greu de crezut că în urmă cu exact două săptămâni, Abby urcase în microbuzul acela și se uitase în jos la chipul ei nedumerit, care se ițea din carpeta făcută sul. Părea o altă persoană acum, cu un nou contract de viață. Ca și cum, cumva, evenimentele prin care trecuse o întăriseră.

Abby se întoarse să se uite la ea. Avea același nod în gât pe care-l simțea întotdeauna când își lua rămas-bun de la mama ei. Temându-se întotdeauna că era ultima oară când o mai vedea în viață.

Mary Dawson ședea pe canapeaua de două persoane în camera mare, bine mobilată, completând un talon într-una dintre revistele ei cu concursuri. Abby

traversă încăperea, îi puse o mână tandră pe umăr și se uită ea.

– Ce încerci să câștigi? întrebă ea cu vocea sugrumată acum, când se scurgeau ultimele minute prețioase pe care le petreceau împreună. Taxiul ei avea să fie aici în curând.

– Două săptămâni pentru două persoane, într-un hotel de lux în insulele Mauritius.

– Dar, mamă, tu nici măcar nu ai pașaport.

– Știu, dragă, dar pentru tine e ușor să-mi faci rost de unul dacă o să am nevoie, nu?

Îi aruncă fiicei ei o privire ciudată.

– Ce vrei să spui cu asta?

Zâmbind ca un copil obraznic, ea răspunse:

– Știi exact de vreau să spun, dragă.

Abby se înroși. Mama ei avusese întotdeauna mintea ascuțită ca briciul. Niciodată nu fusese în stare să țină ceva ascuns de ea pentru mult timp, nici în copilărie.

– Nu-ți face griji, adăugă mama ei. Nu mă duc nicăieri. Este un premiu în bani, ca alternativă.

– Mi-ar plăcea tare mult să-ți faci pașaport, spuse Abby așezându-se pe canapea, punându-și o mână pe după umerii ei fragili și sărutând-o pe obraz. Mi-ar plăcea tare mult să vii cu mine.

– Unde?

Abby ridică din umeri.

– Când o să mă stabilesc undeva.

– Și să-mi fac eu apariția ca să-ți încurc viața?

Abby izbucni într-un râs melancolic.

– Tu nu mi-ai încurca niciodată viaţa.

– Tatăl tău şi cu mine, noi nu am fost niciodată adepţii călătoriilor. Când mătuşa ta, Anne, s-a mutat la Sydney cu atâţia ani în urmă, ne tot spunea cât de minunat era şi că ar trebui să ne stabilim şi noi acolo. Dar tatăl tău a simţit întotdeauna că rădăcinile lui erau aici. Şi ale mele sunt. Dar sunt mândră de tine, Abby. Mama mea obişnuia să spună că o mamă poate avea grijă de şapte copii, dar şapte copii nu ar putea avea grijă de o mamă. Tu ai dovedit că nu a avut dreptate.

Abby se abţinea să nu plângă.

– Sunt într-adevăr mândră de tine. O mamă nu ar putea cere nimic altceva de la o fiică. Poate cu excepţia unui singur lucru.

– Ce? îi zâmbi Abby, ştiind ce va urma.

– Copii.

– Poate cândva. Cine ştie? Atunci va *trebui* să-ţi faci un paşaport şi să vii să stai cu mine.

Mama ei îşi coborî iarăşi privirile pe talonul ei de participare, pentru câteva momente.

– Nu, spuse ea şi scutură cu hotărâre din cap.

Apoi puse pixul jos, luă mâna fetei cu degetele ei osoase, pline de pete maronii, şi i-o strânse puternic. Abby fu surprinsă de forţa ei.

– Să ţii minte întotdeauna un lucru, Abby dragă, dacă te hotărăşti vreodată de devii părinţe. Mai întâi le dai copiilor tăi rădăcini. După aia le dai aripi.

122

Noiembrie 2007

La o oră și jumătate după ce o părăsise pe mama ei, Abby trăgea valiza – în care înghesuise aproape tot ce lua cu ea din Brighton – pe peronul gării Gatwick și în sus pe scara rulantă, în zona sosirilor. Apoi o lăsă la magazia de bagaje.

Păstrând la ea numai poșeta și plicul dublu pe care agentul-șef detectiv Branson i-l înapoiase sâmbătă și care acum era într-o sacoșă, se duse la ghișeul de bilete al companiei easyJet și se așeză la coadă. Era amiază.

În biroul lui, Roy Grace răsfoia teancul de rapoarte pe care Norman Potting și Nick Nicholl i le trimiseseră prin fax din Australia în ultimele douăzeci și patru de ore. Se simțea puțin vinovat pentru că îl ținea pe Nicholl acolo atât de mult, dar lista de contacte pe care prietena lui Lorraine Wilson le-o dăduse era prea promițătoare ca să o ignore.

Oricum, în ciuda tuturor celor petrecute, nu aveau încă nici o informație referitor la locul unde se afla Ronnie Wilson.

Se uită la ceas: unu și douăzeci. Prânzul pe care i-l cumpărase Eleanor de la ASDA stătea pe birou, în punga în care fusese adus. Un sandvici cu homar și salată de păpădie, Opțiune Sănătoasă, și un măr. Ceda treptat, pe zi ce trecea, la presiunea pe care o exercita Cleo asupra lui ca să își îmbunătățească

regimul alimentar. Nu că îl făcea să se simtă cumva altfel. Chiar când duse mâna la pungă, sună telefonul.

Era Bill Warner, actualul şef DIC de la aeroportul Gatwick. Erau prieteni destul de vechi ca să treacă peste amabilităţi şi ofiţerul intră direct în problemă.

– Roy, există o femeie pe care ai dat-o în urmărire, Abby Dowson, cunoscută şi drept Katherine Jennings?

– Da.

– Suntem destul de siguri că tocmai s-a îmbarcat pentru un zbor cu easyJet spre Nisa, care pleacă la trei patruzeci şi cinci. I-am verificat imaginea pe ecranele camerelor noastre de supraveghere şi corespunde cu fotografiile pe care ni le-ai trimis.

Erau fotografii care fuseseră scoase de pe camerele de televiziune cu circuit închis din camera de interviuri. Strict vorbind, conform prevederilor Legii pentru Protecţia Informaţiilor, Grace nu ar fi trebuit să le folosească fără consimţământul ei. Dar trecuse peste asta.

– Strălucit! spuse el. Absolut strălucit!

– Ce vrei să facem?

– Doar ţine-te după ea, Bill. E vital să nu-şi dea seama că este urmărită. Vreau să se urce în avion, dar o să am nevoie de nişte ofiţeri acolo, cu ea – şi de ceva sprijin la Nisa. Poţi să afli dacă avionul este plin şi dacă putem îmbarca şi noi doi ofiţeri? Dacă e plin, poate îi convingi să amâne doi pasageri pentru alt zbor.

– Las-o în seama mea. Deja știu că avionul nu este decât pe jumătate plin. Am să contactez poliția franceză. Înțeleg că vrem să știm cu cine se va întâlni?

– Exact! Mulțumesc, Bill. Ține-mă la curent.

Grace își încleștă pumnul de bucurie, apoi îl sună pe Glenn Branson.

123

Noiembrie 2007

– Când o să te văd din nou? Spune-mi. Când?

– Curând!

– Cât de curând înseamnă curând?

Ea stătea întinsă peste el; pielea le șiroia de transpirație, de la efortul făcut în căldura dimineții. Penisul lui, acum relaxat, se odihnea în părul ei pubian. Sânii ei mici și rotunzi se presau pe pieptul lui, iar ochii ei erau pironiți în ai lui, ochi căprui ca aluna, plini de voioșie și obrăznicie. Și de duritate. Cu siguranță.

Era deșteaptă și șireată. Era grozavă.

O grozavă foarte bogată.

Și îi plăcea umiditatea asta păcătoasă. Căldura asta excesivă, care pe el îl făcea să transpire întruna. Insistase să facă dragoste cu ușile de la terasa casei ei larg deschise și erau vreo patruzeci de afurisite de grade în încăpere. Iar acum îl lovea în piept cu pumnii ei micuți.

– Cât de curând? Cât de curând?

El își dădu deoparte de pe față părul ei negru ca tăciunele și o sărută pe bobocul de trandafir al buzelor.

Era atât de drăguță și avea un trup extraordinar. Ajunsese să le aprecieze pe thailandezele astea subțiri în luna în care se retrăsese, la adăpost, în Pattaya Beach, așteptând ca Abby să-l anunțe că se îndreaptă spre el.

Și, oho! Cu asta avusese un noroc de zile mari. De-a dreptul neașteptat! Pentru că era tot ce-și imaginase în fanteziile lui cele mai nebune, și încă mult pe deasupra. În jur de vreo douăzeci și cinci de milioane de dolari americani pe deasupra! Cu câteva procente în plus sau în minus la rata de schimb a bahtului thailandez.

O întâlnise în magazinul unui dealer de timbre din Bangkok și începuse o conversație lejeră. Aflase că soțul ei avusese un lanț de cluburi de noapte, pe care le moștenise ea după ce el murise în timpul unei scufundări, un turist cu un jet-schi retezându-i capul. Ea încercase să plaseze pe piață extrem de serioasa lui colecție de timbre, iar Ronnie îi dăduse sfaturi, o ajutase să nu mai fie jefuită și obținuse de trei ori mai mult decât i se spusese inițial că valorau.

Și i-o trăsese o dată, iar uneori de două ori, pe zi de atunci încoace.

Dar din cauza asta apăruse o problemă. Deși nu era una prea importantă. El se plictisise deja de Abby. Nu putea spune exact când anume începuse să se întâmple asta. Poate că era felul în care se comportase – sau *arătase* – după misiunile pe care i le trasase în legătură cu Ricky. Ca și cum, în mod cert după primele două ocazii, chiar îi plăcuseră.

Ceea ce îl făcuse să-și dea seama de ce era ea în stare. O femeie care nu avea limite. Dispusă la orice ca să se îmbogățească și, cu siguranță, nu făcea decât să se folosească de el ca de o trambulină.

Din fericire, el era cu un pas înaintea ei. O dăduse în bară de două ori până acum. Apa nu îl slujise bine. Ceva se întâmplase cu afurisitul de canal de drenare din Brighton. Și cine naiba ar fi putut prevedea că seceta avea să se prelungească în Melbourne?

Din fericire, bărci de închiriat erau din belșug în Koh Samui. Și erau ieftine. Iar Marea de Sud a Chinei era adâncă.

Zece mile în larg și riscul ca un cadavru să fie adus înapoi la țărm era nul. Avea deja barca amarată și așteptându-i. Lui Abby o să-i placă la nebunie. Era năucitoare, ce naiba! Și costase o nimica toată. Relativ. Și, hei, trebuia să speculezi ca să acumulezi.

O sărută pe Phara.

– Deloc mult, spuse el. Promit.

124

Noiembrie 2007

În loc să urmeze indicatoarele pentru terminalul de plecări după ce se depărtă de ghișeul easyJet, Abby o luă înapoi spre sala principală și se îndreptă spre toalete.

Se încuie într-o cabină, extrase plicul dublu din punga de plastic, îl rupse și scoase conținutul – o pungă

de celofan cu mai multe timbre, unele individuale, altele în coliţe.

Majoritatea coliţelor nu erau decât copii ale celor pe care Ricky şi le dorise atât de mult, dar celelalte coliţe şi timbre erau veritabile şi arătau destul de vechi ca să entuziasmeze pe cineva care nu ştia nimic despre filatelie.

Scoase şi bonul de la dealerul de timbre South-East Philatelic, căruia îi făcuse o vizită cu două săptămâni în urmă. Era pentru o sută patruzeci şi două de lire sterline. Probabil că mai mult decât ar fi trebuit să cheltuiască, strict vorbind, dar grămada de timbre chiar arăta impresionant pentru o persoană care nu se pricepea, iar ea îl plasase corect în această categorie pe agentul-şef detectiv Branson.

Rupse timbrele şi bonul în bucăţele mici, le aruncă în closet şi trase apa după ele. Apoi îşi scoase blugii, cizmele şi jacheta călduroasă. Nu avea nevoie de ele acolo unde se ducea. Scoase din punga de plastic o perucă blondă cu păr lung, tunsă şi coafată foarte asemănător cu felul în care arătase părul ei înainte, şi şi-o puse, potrivindu-şi-o destul de greu în oglinda de machiaj. Apoi îmbrăcă rochia de plajă pe care şi-o cumpărase cu vreo două zile în urmă şi jacheta cu căptuşeală crem care se asorta atât de bine cu ea, terminând cu o pereche de pantofi-sanda albi. Îşi completă noua înfăţişare cu o pereche de ochelari de soare Marc Jacobs.

Înghesui în sacoşa de plastic hainele pe care le dezbrăcase, ieşi din cabină, îşi aranjă părul în oglindă,

puse plicul dublu într-un coş de gunoi şi se uită la ceas. Era unu treizeci şi cinci. Era în grafic.

Deodată, telefonul bipăi şi primi un mesaj.

Abia aştept să te văd mâine. Mai sunt doar câteva ore. XX

Zâmbi. Doar câteva ore. Da, da, da!

Se duse în pas vioi la depozitul de bagaje şi luă valiza pe care o lăsase acolo cu ceva mai mult de două săptămâni în urmă. O trase după ea într-un colţ, o descuie, o deschise şi scoase un plic dublu învelit în folie de protecţie. Apoi băgă înăuntru punga de plastic în care erau hainele ei vechi, o închise şi o încuie.

Se întoarse în zona de îmbarcare, găsi sectorul în care erau plasate ghişeele British Airways şi se apropie de cel pentru clasa business. O extravaganţă, dar decisese că avea să sărbătorească astăzi începutul noii ei vieţi în stilul în care plănuise să o continue. Dându-i paşaportul şi biletul femeii de la ghişeu, spuse:

– Sarah Smith. Zborul 309, cu legătură spre Rio de Janeiro.

– Mulţumesc, doamnă, spuse femeia şi verifică detaliile la terminalul ei.

Îi puse lui Abby întrebările de securitate obişnuite şi-i prinse o etichetă la valiză. Apoi valiza se smuci înainte, căzu pe o parte pe banda transportoare şi dispăru din raza ei vizuală.

– Zborul are întârziere? întrebă Abby.

Femeia se uită pe ecran.

– În momentul ăsta nu, pare în regulă. Pleacă la trei şi un sfert. Poarta de îmbarcare se deschide la două patruzeci şi cinci. Poarta 54. O să găsiţi indicatoarele spre zona de aşteptare după ce treceţi de controlul de securitate şi intraţi în zona duty-free.

Abby îi mulţumi, apoi se uită iar la ceas. Stomacul începu să i se strângă. Trebuia să mai facă două lucruri, dar voia să aştepte să se apropie ora.

Intră în zona de aşteptare rezervată pentru British Airways şi luă un pahar de vin alb, ca să-şi mai liniştească nervii, tânjind după o ţigară. Dar asta trebuia să mai aştepte. Mâncă două sandviciuri minuscule, apoi se aşeză în faţa unui ecran TV pe care rulau ştirile, şi îşi parcurse mental, cu atenţie, lista de control. Constată, satisfăcută, că nu uitase nimic. Dar ca să fie şi mai sigură, verifică din nou dacă telefonul ei era setat pentru a nu-şi dezvălui numărul la apelurile pe care le iniţia.

Puţin după două patruzeci văzu pe ecran că îmbarcarea începuse, dar zborul încă nu fusese anunţat. Se duse într-o zonă liniştită, în apropiere de intrarea la toalete, unde nu era nimeni prin preajmă care să o audă, şi formă numărul de la Camera de Incidente pe care agentul-şef detectiv Branson îi spusese că îl poate folosi dacă nu reuşea să dea de el pe mobil.

Când telefonul sună, încercă să evite semnalul sonor care preceda anunţurile din aeroport, pentru ca interlocutorul să nu-şi dea seama unde se afla.

– Camera Incidente, Boutwood, răspunse o voce tânără de femcie.

Abby își schimbă glasul, străduindu-se să scoată cel mai perfect accent australian al ei.

– Am o informație pentru dumneavoastră în legătură cu Ronnie Wilson, spuse ea. Mâine se va afla pe aeroportul Koh Samui, așteptând pe cineva la zborul 271, Bangkok Airways, care trebuie să sosească la unsprezece dimineața, ora locală. Ați notat?

– Bangkok Airways, zborul 271, Koh Samui, mâine la unsprezece dimineața, ora locală. Cine e la telefon, vă rog?

Abby închise. Avea tot corpul acoperit de o transpirație rece și tremura. Tremura atât de rău, încât abia reuși să tasteze răspunsul la mesajul pe care-l primise mai devreme și se văzu nevoită să revină de câteva ori ca să-și corecteze greșelile. Apoi îl mai citi o dată în întregime, înainte să-l trimită.

Adevărata dragoste nu are un sfârșit fericit,
pentru că adevărata dragoste nu se sfârșește niciodată.
A renunța este un fel de a spune te iubesc. xx

Și chiar îl iubea. Îl iubea o grămadă. Dar nu o grămadă de patru milioane de lire sterline.

Și nu cu obiceiul ăsta prost al lui de a le ucide pe femeile care îi aduceau bani.

La câtva timp după decolare, după ce băuse un Bloody Mary și o sticluță de vodcă, se așeză mai comod în fotoliu și deschise plicul dublu înfășurat în folia de protecție. Fotoliul de lângă ea era gol, așa că

nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu eventualele priviri indiscrete. Se uită peste umăr ca să verifice să nu fie prin preajmă nici un membru al echipajului, apoi, cu mare grijă, scoase unul dintre pliculeţele din celofan.

Conţinea o coliţă de timbre Penny Black. Se uită cu atenţie la profilul sever al reginei Victoria. La cuvântul POSTAGE ştampilat cu litere inegale. La culoarea care pălise. Erau excepţionale, dar în nici un caz perfecte. Dar, aşa cum îi explicase David odată, uneori imperfecţiunea era cea care le făcea să fie cu atât mai deosebite.

Uite un lucru care era de asemenea valabil pentru o mulţime de alte lucruri din viaţă, se gândi ea prin aburul uşor al băuturii. Şi în afară de asta, cine voia să fie perfect?

Se uită la ele încă o dată, realizând că era pentru prima oară când le privea cu adevărat aşa cum meritau. Erau într-adevăr deosebite. Magice. Le zâmbi, şoptind: „La revedere, micile mele frumuseţi. Pe curând."

Şi le puse la loc cu grijă.

125

Noiembrie 2007

– Plăcută vacanţa? întrebă Roy Grace.

– Foarte nostim. Nu am văzut plaja decât de pe geamul avionului, răspunse Glenn Branson.

– S-ar părea că e frumos la Koh Samui, aşa am auzit.

– A fost umed ca naiba și ploaia a curs întruna cât am stat acolo. Și m-a mușcat ceva de picior, ori un țânțar mutant, ori un păianjen – vrei să vezi?

– Nu, mulțumesc frumos.

Agentul-șef detectiv, așezat pe un scaun în fața biroului lui Grace, cu costumul și cămașa mirosind de parcă ar fi dormit în ele, clătină din cap, zâmbind larg:

– Ești un ticălos, Grace, nu-i așa?

– Și nu-mi vine să cred cum ți-ai bătut iarăși joc de colecția mea de înregistrări. Eu ți-am dat voie să stai o noapte acolo. Nu te-am rugat să scoți toate CD-urile din cutiile lor și să le lași împrăștiate pe jos.

Branson avu decența să pară jenat.

– Am încercat să ți le organizez. Am... la dracu'... îmi pare rău.

Luă o înghițitură de cafea și-și opri un căscat.

– Și cum se simte prizonierul? La cât ai ajuns?

Branson își privi ceasul.

– Pe la șapte fără un sfert. Căscă. Cred că am epuizat bugetul DIC Sussex pentru călătorii externe pe tot anul în ultimele două săptămâni.

Grace zâmbi.

– A spus Wilson ceva?

Branson mai bău niște cafea cu înghițituri lungi.

– Știi, în măsura în care poți afirma una ca asta, pare de fapt să fie un tip drăguț.

– O, sigur. E cel mai dulce tip pe care o să-l întâlnești vreodată. Are doar problema asta măruntă, că preferă să-și omoare nevestele în loc să se apuce de o treabă cinstită. Grace îi aruncă prietenului său

o privire pretins şocată. Glenn, *tu* eşti un tip drăguţ. Poate că, dacă nu ar fi toate mizeriile astea din viaţa mea, şi eu aş fi un tip drăguţ. Dar Ronnie Wilson nu, el nu e un tip drăguţ. El doar se pricepe să-i facă pe oameni să *creadă* că este un tip drăguţ.

Branson încuviinţă cu o mişcare din cap.

– Da. Altceva am vrut să spun.

– Trebuie să te duci acasă, să tragi un somn bun, apoi să faci un duş şi să vii din nou încoace.

– Aşa am să fac. Dar omul chiar a vorbit o mulţime. Era într-o dispoziţie filozofică şi voia să vorbească. Am impresia că îi ajunsese şi lui atâta fugit. Se tot ascunde de şase ani. De asta a fost de acord să vină înapoi cu noi. Deşi a ţinut-o întruna cu nu ştiu ce păsărică thailandeză. Voia să-l lăsăm să îi trimită un mesaj.

– L-ai avertizat înainte să înceapă să vorbească?

– Da.

– Bun băiat.

Asta însemna că ceea ce spusese Ronnie Wilson în avion putea fi folosit ca probă la proces.

– Să-ţi spun ceva, Ronnie e foc şi pară pe Skeggs. Voia să fie sigur că, dacă se duce el la fund, o să-l tragă şi pe Skeggs.

– Aha.

– Din câte mi-am putut da seama din ce mi-a zis el, se pare că Skeggs l-a ajutat când a ajuns prima oară în Australia.

– Cum ne-am gândit şi noi.

– Da. La un moment dat după aia, Ronnie Wilson a făcut rost de pachetul ăla de timbre.

– De la nevastă-sa?

– A fost evaziv în privința asta.

– Nu mă miră.

– În orice caz, i le-a dat lui Skeggs să le vândă, iar Skeggs a încercat să-l tragă pe sfoară. Voia nouăzeci la sută din valoarea lor, altfel amenința că o să-l dea în gât. Dar Skeggs a avut o slăbiciune. I se făcuse drag de păsărica lui Ronnie – cea cu care se ținea, zicea el, după ce nevastă-sa – ca să-i redau cuvintele – *o ștersese*.

– În portbagajul unei mașini.

– Întocmai.

– Iar păsărica era o anumită Abby Dawson?

– Ești ager în dimineața asta, domnule detectiv.

– Avantajul unui somn bun. Deci Ronnie Wilson o folosește ca pe un fel de borcan de miere? O pune să și-o tragă cu Skeggs și să șterpelească timbrele. Sunt pe pista cea bună?

– Ești pe șină.

– Crezi că ar fi ucis-o pe Abby odată ce le-ar fi primit? întrebă Grace.

– După modelul anterior? Fără îndoială. E un vultur.

– Credeam că acum câteva momente ai spus că e băiat drăguț.

Branson zâmbi învins. Apoi schimbă brusc subiectul.

– Ți-ai cumpărat deja o altă mașină?

– Nu. Afurisitele astea de companii de asigurări! Vor să-mi anuleze polița pentru că eram într-o urmărire. Ticăloșii! Încerc să o lămuresc. Sediul central mă susține, pentru că era în serviciul poliției. Apoi,

revenind la subiectul inițial, spuse: Crezi că Abby încă mai are timbrele?

– Cu siguranță.

– Hegarty este convins că alea pe care le-ai fotocopiat tu sunt gunoaie.

– Sunt sigur de asta.

– M-am gândit mult, spuse Grace. De asta l-a pocnit pe Skeggs în boașe.

Branson se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Trebuia să câștige timp și de aceea l-a lovit pe Skeggs după ce i-a dat timbrele. Știa că îi dă gunoaie și că lui avea să-i ia doar câteva secunde ca să-și dea seama de asta. S-a dus la el ca să ne bage pe noi în cadru. L-a jucat pe degete de la început și până la sfârșit.

Branson se uită atent la el, dând din cap în timp ce, încet-încet, pricepea ce se întâmplase.

– E o jigodie isteață.

– Este. Și de fapt nimeni nu a raportat timbrele ca fiind furate, corect?

– Corect, spuse Branson gânditor. Dar companiile de asigurări? Cele care au plătit compensația și asigurarea de viață? Ele nu ar putea avea pretenții asupra timbrelor, de vreme ce au fost cumpărate cu banii lor?

– Aceeași problemă – transferul de proprietate. Fără mărturia lui Hegarty, n-au cum să poată dovedi asta.

Ce doi detectivi rămaseră tăcuți câteva momente. Glenn mai bău niște cafea, apoi spuse:

– Am auzit de la Steve Mackie că Pewe și-a cerut transferul.

Grace zâmbi.

– Şi l-a cerut. Înapoi la Met. Să le fie cu noroc!

După o altă pauză, Glenn spuse:

– Ştii la ce mă gândesc? Că ea probabil că stă acum întinsă pe o plajă tropicală undeva, dând pe gât o margarita şi zâmbind cu gura până la urechi.

Aşa era.

126

Noiembrie 2007

Margarita fusese una dintre cele mai bune pe care le băuse ea vreodată. Avea un gust pregnant şi puternic, barmanul pusese exact cât Cointreau trebuia şi sărase perfect buza paharului. După o săptămână petrecută în hotelul ăsta, ştia deja cum îi plăcea ei.

Era înnebunită după priveliştea pe care o avea de aici, stând pe salteaua groasă şi moale a şezlongului aşezat pe plaja cu nisip alb şi uitându-se în depărtare, peste golf. Şi îi plăcea grozav momentul ăsta al zilei – după-amiaza târziu, când căldura era mai puţin aprigă şi nu avea nevoie de protecţia umbrelei. Puse cartea deoparte pentru un moment, mai luă o sorbitură şi se uită la barca galbenă cu motor ce prindea viteză pe măsură ce se îndepărta de dig, spre largul golfului, cu paraşuta roşu-portocalie înălţându-se în urma ei pe cerul albastru.

Poate că avea să mai facă o baie peste câteva minute. Stătu pe gânduri dacă să meargă la mare sau la

uriașa piscină a hotelului, care era puțin mai rece și mai răcoritoare. Decizii atât de greu de luat!

Se gândea mereu la mama ei, la Ronnie și la Ricky. Cu toată furia ei împotriva lui Ricky și în ciuda șocului pricinuit de Ronnie, nu se putea împiedica să simtă un strop de părere de rău pentru fiecare dintre ei, în feluri deosebite. Dar nu prea multă.

– Îți place cartea aia? întrebă pe neașteptate femeia de pe șezlongul de alături.

Abby o remarcase ceva mai devreme, adormită, cu un exemplar dintr-un roman pe care ea îl citise recent, *Neliniștit*, așezat peste *Ghidul autostopistului galactic* pe o măsuță din plastic alb, de lângă ea.

– Îmi place, răspunse. Da. Dar în primul rând sunt o mare admiratoare a lui Douglas Adams. Am citit tot ce a scris.

– Și eu!

Era autorul unuia dintre citatele preferate ale lui Abby, peste care dăduse iarăși, de curând:

Arareori ajung unde voiam să mă duc,
dar aproape întotdeauna ajung unde trebuia să fiu.

Adică aproape cum se simțea ea în acest moment. Mai sorbi o gură din băutura ei.

– Aici se face cea mai bună margarita din lume, spuse ea.

– Poate că ar trebui să încerc și eu una. Am ajuns abia astăzi, așa că încă nu mi-am dat seama ce și cum.

– E nemaipomenit. E un paradis!

– Aşa se pare.

Abby zâmbi.

– Eu sunt Sarah, spuse ea.

– Îmi pare bine. Eu sunt Sandy.

RONNIE WILSON,

om de afaceri lipsit de succes din Brighton, vine la New York în speranța de a primi de la un vechi prieten finanțare pentru ultima sa idee. Mașina urmează să-i fie confiscată, băncile i-au înghețat conturile, iar soției sale nu pare să-i pese decât de întâlnirile de la club. E 11 septembrie 2001 dimineața devreme, Ronnie se îndreaptă către World Trade Center.

INFERNUL 9/11...

Un coșmar pentru omenire, șansa vieții pentru Ronnie: să dispară, să fugă departe și să ia totul de la capăt.

CINCI ANI MAI TÂRZIU...

Trupul unei femei este descoperit într-un canal din Brighton. În Australia, corpul altei femei este găsit în portbagajul unei mașini abandonate în albia secată a unui râu. O înlănțuire oribilă începe să iasă la lumină...

ISBN 978-606-8073-08-8

www.nemira.ro